

МАРК ЛОРЪНС

ПРИНЦЪТ НА ГЛУПЦИТЕ

Част 1 от „Войната на Червената кралица“

Превод от английски: Иван Иванов, 2016

chitanka.info

1.

Аз съм лъжец, измамник и страхливец, но никога, никога не бих изменил на приятел. Освен, разбира се, ако това не изисква честност, почтеност или храброст.

Винаги съм смятал, че да цапардосаш някого изотзад е най-добрият подход. Понякога това може да се постигне с простичка хитрост. Класики от типа на „Я, какво е онова там?“ действат изненадващо често, но за наистина оптимални резултати е най-добре човекът изобщо да не подозира за присъствието ти.

— Ох! Ису! За какъв дявол направи това? — Ален де Вийр се обърна, притиснал ръка към тила си, а когато я свали, по нея имаше кръв.

Ако човекът, когото удариш, не прояви любезността да се строполи, е най-добре да имаш резервен план. Пуснах останките от вазата, обърнах се и побягнах. Във въображението ми той се превиваше с приятно „ъъъ“ и ме оставяше свободен да напусна незабелязано дома му, прекрачвайки проснатото му безчувствено тяло. Вместо това сега въпросното тяло ме гонеше по коридора и ревеше на кръв.

Нахълтах с трясък през вратата на Лиза и я затръшнах, после се стегнах в очакване на сблъсъка.

— Какво става, по дяволите? — Лиза се надигна в леглото и копринените чаршафи се свлякоха по голото ѝ тяло като вода.

— Уф. — Ален се вряза във вратата, при което въздухът излетя от дробовете ми и нозете ми застъргаха по плочките. Номерът е никога да не бързаш да посягаш към резето. Докато го бърникаш, ще получиш врата в муцуната. Пригответи се да поемеш сблъсъка; когато това отmine, затвори резето, докато човекът отсреща се мъчи да се надигне

от пода. Ален се оказа притеснително бърз в изправянето и въпреки всичките си предпазни мерки аз едва не изядох една дръжка за закуска.

— Джал! — Лиза вече бе станала от леглото, без нищо по себе си освен ивици светлина и сянка от кепенците. Райето ѝ отиваше. Беше по-сладка от по-голямата си сестра и по-умна от по-малката. Дори в този момент я желаех, макар че от освирепелия ѝ брат ни делеше само един пръст дъб и шансовете ми за измъкване се изпаряваха от миг на миг.

Втурнах се към най-големия прозорец и разтворих кепенците.

— Извини се на брат ти от мое име. — Преметнах крак през рамката. — Кажу ми, че съм го сбъркал с друг или нещо такова... — Вратата затрепери, когато Ален заблъска по нея от другата страна.

— Ален? — Лиза съумя да изглежда едновременно ядосана и ужасена.

Не се бавих, за да ѝ отговарям, а скочих в храстите долу, които за щастие бяха от уханния, а не от трънливия вид. Падането в някой трънак може да ти донесе безкрайна скръб.

Приземяването винаги е важно. Аз падам често и знам, че няма значение как започваш, а как свършваш. В този случай свърших свит на хармоника, с пети опрени в задника, брадичка опряна в коленете и половин азалиев храст в носа, останал без въздух, но и без счупени кости. Пробих си път навън и закуцуках към оградата, като се мъчех да си поема дъх и се надявах, че прислугата ще е прекалено заета с предутринните си задължения, за да е нащрек и готова да ме подгони.

Отпердаших направо през ливадите и билковата градина, прорязвайки пътека през всички малки ромбове от градински чай, триъгълници от мащерка и какво ли още не. Някъде зад мен в къщата залая куче и това ме изпълни със страх. Винаги съм бил добър бегач. Ако съм уплашен до смърт, съм от световна класа. Преди две години, при „граничния инцидент“ със Скорон, избягах от един тевтонски патрул, пет човека на огромни бойни коне. Хората, които командвах, останаха на мястото си, понеже нямаха заповеди. Открих, че важното при бягането не е да тичаш бързо, а да тичаш по-бързо от другите. За нещастие хората ми се справиха доста некадърно със забавянето на скоронците, което принуди бедния Джал да тича, за да спаси живота си, само с двайсет години на крехките си плещи и дълъг списък от неща за правене — в него сестрите Де Вийр заемаха едни от челните

места, а смъртта от скоронско копие изобщо не фигурираше на първата страница. Както и да е, граничните земи не са най-подходящото място, където да отпуснеш юздите на един боен кон, така че аз поддържах дистанцията, тичайки през каменист терен с главоломна скорост. Ненадейно открих, че връхлитам в тила на разгорещена схватка между далеч по-голям отряд скоронски нередовни войници и групата стрелци от Червения предел^[1], за която всъщност разужнавах. Врязах се сред всичко това и завършах с меча си в сляп ужас, опитвайки се да се измъкна, и когато накрая прахът се слегна и кръвта спря да швирти, се оказах героят на деня, който съкрушил врага с храбра атака, показвайки пълно пренебрежение към собствената си безопасност.

Изводът: храброст може да се наблюдава, когато някой потисне страха си, докато всъщност тайно бяга от по-голям ужас. И тези, чийто най-голям ужас е да не ги помислят за страхливци, винаги са храбри. Аз пък, от друга страна, съм страхливец. Но с малко късмет, дръзка усмивка и умението да сипя безочливи лъжи съм постигал изненадващ успех в задачата да изглеждам като герой и през повечето време успявам да заблудя повечето хора.

Каменната ограда на имението на Де Вийр беше висока и страховита на вид, но двамата с нея бяхме стари приятели: познавах извивките и слабите ѝ места не по-зле от всеки контур на телата на Лиза, Шарал или Миша. Маршрутите за бягство винаги са ми били фикс идея.

Повечето прегради съществуват, за да държат немитата паплач навън, а не добре измитата паплач вътре. Скочих, отгласнах се от една каца за дъждовна вода и се метнах на покрива на градинската барака, а оттам — към стената. Зъби щракнаха зад петите ми, докато се набирах. Прехвърлих се през стената, увиснах на пръсти и се пуснах. Тръпка на облекчение пробяга през мен, когато кучето залая и задращи от другата страна на зида. Песът беше тичал безмълвно и едва не ме беше докопал. Тихите е много вероятно да те убият. Колкото повече шум вдига едно животно, толкова по-рядко убива. Същото важи и за хората. Аз се състоя от девет десети фукня и една десета алчност, и засега нито грам убийство.

Приземих се на улицата, този път по-леко, волен и свободен, и миришец ако не на рози, то поне на азалии и смесица от билки. Ален беше проблем, с който щях да се занимавам друг път. Можеше да се

нареди на опашката. Тя беше дълга и в челото ѝ стоеше Мейрес Алус, стиснал десетина заповеди, бележки за дължими суми и обещания за плащане, надраскани с пьянска ръка върху коприненото бельо на курви. Изправих се, разкърших снага и заслушах недоволството на кучето зад стената. Щях да се нуждая от доста по-висока стена, за да спре биячите на Мейрес.

Пред мен се простираше Кралският път, осеян със сенки. Тук градските къщи на благородните фамилии си съперничеха с показната пищност на именията на търговци-принцове; новите пари се опитваха да блестят по-ярко от старите. Във Вермилиън има малко толкова изискани улици.

— Отведете го до портата! Уловил е миризмата. — Гласове от градината вътре.

— Насам, Плуту! Насам!

Това не ми звучеше добре. Спринтирах по посока на двореца. Плъховете и боклукчиите се разбягваха пред мен, а зората ме гонеше, мятайки червени копия в гърба ми.

---

[1] В трилогията „Разделената империя“ (издание на „Бард“, 2013–2014 г.) е преведено като Червеното блато. — Бел. Dave ↑

2.

Дворецът във Вермилиън се е проснал на огромна територия и се състои от заградени дворове, пищни паркове, прилежащи домове за различни родственици и най-сетне, Вътрешния дворец, голямото каменно здание, което от поколения подслонява кралете на Червения предел. Всичко това е украсено с мраморни статуи, изваяни досущ като живи от майсторлъка на миланските каменоделци, а един усърден човек вероятно би могъл да остърже от стените достатъчно златен варак, за да стане малко по-богат от Крез. Баба ми го ненавижда страстно. Би се чувствала по-щастлива зад гранитни барикади, дебели сто стъпки и с шипове, на които са набучени главите на враговете ѝ.

Само че дори и в най-декадентските дворци не може да се влезе без известен протокол. Аз се вмъкнах през Лекарската порта, като подхвърлих на пазача една сребърна корона.

— Пак са те изкарали рано, Мелкар. — Поставил съм си за цел да знам имената на стражите. Те все още мислят за мен като за героя от Аралския проход, пък и е полезно да имаш вратарите на своя страна, когато животът ти виси на толкова голяма паяжина от лъжи като моя.

— Тъй е, принц Джал. Викат, че кой бачка ногу бачка най-убуу.

— Абсолютно вярно. — Нямах представа какво беше казал току-що, но фалшивият ми смях е по-добър дори от истинския, а девет десети от популярността се състои в уменията да ласкаеш по-нисшите. — Ще пратя някой от онези мързеливци да те смени. — Кимнах към сиянието на лампата, което се процеждаше през процепа на вратата на караулното, и влязох с бодра крачка през портата, отворена от Мелкар.

Щом се озовах вътре, драснах право към Римската палата. Като трети син на кралицата, баща ми беше уреден с Римската палата, разкошно ватиканско здание, съградено от личните майстори на папата за кардинал Парачек не знам точно кога. Баба отделя твърде малко време за Ису и кръста му, макар че изрича съответните думи на празненствата и има вид, сякаш наистина вярва в тях. Още по-малко

време отделя за Рим и съвсем никакво за папата, която седи в момента там — баба я нарича Свещената крава.

Като трети син на баща си, аз съм прецакан отвсякъде. Имам стая в Римската палата, нежелано назначение в Армията на Севера, което не ми дава даже кавалерийски чин, понеже северните граници са прекалено хълмисти за коне. Скорон използва кавалерия по границите, но баба обяви, че това тяхно твърдоглавие е слабост, от която Червения предел трябва да се възползва, а не глупост, на която трябва да подражаваме. Жените и войната са несъвместими неща. Казвал съм го и преди. Аз би трябвало да разбивам сърца, яхнал бял жребец и облечен в турнирна броня. Обаче не, дъртата вещица ме накара да пълзя по чукарите и да се опитвам да не бъда убит от скоронските селяндури.

Влязох в палатата — която имаше множество салони, приемни, бална зала, кухни, конюшни и втори етаж с безброй спални — през западния вход, предназначен за слуги и тем подобни. На пост беше Дебелия Нед, алебардата му бе подпряна на стената.

— Нед!

— Господарю Джал! — Той се събуди със сепване и за малко да катурне стола си назад.

— Свободно. — Намигнах му и продължих нататък. Дебелия Нед си държеше езика зад зъбите и забегките ми бяха в безопасност с него. Познаваше ме откакто бях невръстно чудовище, което издевателстваше над по-малките принцове и принцеси и се мазнеше на онези, достатъчно големи да го шамаросат. Още тогава си беше дебел. Сега плътта му висеше от костите, докато онази с косата се приближаваше за последния си замах, но името му се беше лепнало. В имената и титлите се таи сила. „Принц“ ми беше служило много добре — нещо, зад което да се крия, когато попадна в бяля, а „Джалан“ носи отзвуци от крал Джалан на Червения предел, Юмрук на императора от времето, когато сме имали такъв. Титла и име като Джалан притежават определена аура, достатъчна, за да внуши известна благосклонност към мен — а че се нуждая от това, никога не е подлежало на съмнение.

Почти успях да стигна до стаята си.

— Джалан Кендет!

Заковах се на две крачки от балкона, водещ към покоите ми. Босият ми крак бе вдигнат за следващата стъпка, а ръката ми стискаше

ботушите. Не казах нищо. Понякога епископът просто реве името ми, когато открие случайна пакост. Да си кажа правичката, обикновено аз съм в дъното ѝ. Този път обаче беше вперил поглед право в мен.

— Виждам те, Джалан Кендет, със стъпки почернели от грях, докато се прокрадваш обратно в леговището си. Слизай тук!

Обърнах се с извинителна усмивка. Духовниците обичат да те виждат разкаян и често няма значение за какво точно се разкайваш. В дадения случай аз се разкайвах, че са ме хванали.

— Добро утро и на вас, ваше преосвещенство. — Скрих ботушите зад гърба си и заслизах наперено към него, като че ли това е било намерението ми през цялото време.

— Негово високопреосвещенство ми нареди да представя теб и братята ти в тронната зала до втора камбана. — Епископ Джеймс ми се въсеше, а бузите му бяха посивели от наболата четина, сякаш той също е бил изритан от леглото в неверен час, макар и вероятно не от прелестното краче на Лиза де Вийр.

— Татко е заповядал това? — Той не бе споменал нищо на вечерята снощи, а кардиналът не беше човек, който става преди обяд, каквото и да твърди Светото писание за леността. Наричат я смъртен грях, но според моя опит похотта ще те вкара в по-голяма беля, а леността е грях само когато те гонят.

— Съобщението дойде от кралицата. — Мръщенето на епископа се усили. Той обичаше да приписва всички заповеди на татко, като най-висш, макар и най-неентузиазиран представител на църквата в Червения предел. Баба веднъж беше казала, че се била изкушавала да надене кардиналската шапчица на най-близкото магаре, но татко бил по-наблизо и изглеждал по-лесен за манипулиране. — Мартус и Дарин вече отидоха.

Свих рамене.

— Те са се и родили преди мен. — Още не бях простил на по-големите си братя това оскърбление. Спрях извън обсега на епископа, защото той най-обичаше да прогонва греха от един своенравен принц с шамари, и се обърнах да се кача по стълбите. — Ще се облека.

— Ще отидеш веднага! Вече е почти втора камбана, а кипренето ти никога не отнема по-малко от час.

Колкото и да ми се искаше да възразя на дъртия глупак, той случайно беше прав, а аз имах достатъчно ум да не закъснявам, когато

ме повика Червената кралица. Преглътнах една подигравателна забележка и минах забързано покрай него. Носех само онова, което бях облякъл за нощните си похождения, и макар то да бе достатъчно стилно, кадифените одежди не бяха понесли много добре бягството ми. Все пак щяха да свършат работа. И без това баба би предпочела да види отрочето си в бойна броня и обляно в кръв, така че малко кал тук-таме можеше да ми спечели известно одобрение.

3.

Закъснях за тронната зала — ехото на втората камбана бе заглъхнало преди да стигна до бронзовите врати, огромни двери, които изглеждаха съвсем не на място тук. Били са откраднати от някакъв още по-величествен дворец от някой от моите далечни роднини с кръв по ръцете. Пазачите ме изгледаха все едно съм курешка, влетяла неканена през някой висок прозорец, за да се разпльока пред тях.

— Принц Джалан. — Размахах ръце, за да ги подразня. — Може би сте чували за мен? Наистина съм поканен.

Без никакъв коментар най-едрият от тях, великан с огнено-бронзова броня и шлем с алено перо, отвори лявото крило, колкото да мога да вляза. Моята акция по сприятеляването с всеки страж в двореца никога не бе стигнала до подобраните хора на баба: те имаха прекалено високо мнение за себе си. Освен това бяха твърде добре платени, за да се впечатлят от моята щедрост, а може би така или иначе ги бяха предупредили за мен.

Вмъкнах се, без да ме обявяват, и забързах по ехтящата мраморна шир. Никога не съм харесвал тронната зала. Не заради сводестото ѝ величие или заради историята в суровите каменни ликове, взиращи се от всяка стена, а защото тук нямаше пътища за измъкване. Стражи, стражи и пак стражи, плюс зоркия поглед на онази ужасна старица, която твърди, че ми е баба.

Отправих се към деветимата си братя и братовчеди. Изглежда, това щеше да е аудиенция изключително за кралските внуци: деветте млади принца и единствената принцеса на Червения предел. По право аз би трябвало да съм десети наследник на трона след двамата ми чичовци, синовете им, баща ми и по-големите ми братя, само че дъртата вещица, която топлеше мястото през последните четирийсет години, имаше други идеи относно наследяването. На сърцето ѝ беше легнала братовчедка ми Сира, на която ѝ оставаше още месец до осемнайсетия рожден ден и не притежаваше нито грам от онова, което е нужно на една принцеса. Няма да лъжа, Сира притежаваше повече от

няколко грама от онова, което позволява на жената да завърти ума на някой мъж, така че с радост бих пренебрегнал общоприетите възгледи по въпроса какво бива и не бива да правят братовчедите. Всъщност вече няколко пъти се бях опитал да ги пренебрегна, само че Сира имаше гадно дясно кроше и склонност да рита най-нежните части на един мъж. Днес беше дошла облечена в някакъв кафеникав велурен костюм за езда, който ми се струваше по-подходящ за лов, отколкото за двора. Но дявол да го вземе, изглеждаше добре.

Промуших се покрай нея и разръчках с лакти братята си, за да се наместя между тях. Аз съм с приличен ръст, достатъчно висок, за да респектирам мъжете, но обикновено не смея да заставам редом с Мартус и Дарин. Те ме карат да изглеждам дребен и тъй като няма нищо друго, което да ни отличава — всички сме с еднакви тъмnozлатисти коси и лешникови очи, — хората ме наричат Малкия. Това не ми харесва. В този случай обаче нямах нищо против да ме пренебрегнат. Не само фактът, че съм в тронната зала, ме изнервяше. Нито дори подчертаното неодобрение на баба. Проблемът беше в жената със сляпото око. Тя направо ми изкарва акъла.

За първи път я видях, когато ме доведоха пред трона на петия ми рожден ден — деня на именуването ми, — заобиколен от Мартус и Дарин в най-хубавите си църковни одежди, баща ми с кардиналската си шапчица и трезвен, макар че слънцето вече бе прехвърлило зенита, майка ми в коприна и перли, и шепа духовници и придворни дами по периферията. Червената кралица се бе привела напред в трона си и дуднеше нещо за дядото на своя дядо, Джалан, Юмрука на императора, но то мина покрай ушите ми — бях видял нея. Стара жена, толкова стара, че ми се гадеше само като я гледам. Присвиваше се в сенките на трона, така прегърбена, че щеше да е скрита, ако гледаш от другата страна. Имаше лице като хартия, която е била накисната и оставена да изсъхне, устните ѝ представляваха сивкава линия, скулите ѝ бяха остри. С дрипите си тя нямаше място в тронната зала, контрастираше рязко с изисканите одежди, стражите в огнен бронз и бляскавата свита, дошла да види как ще получи името си. Дъртачката не помръдваше; почти би могла да е игра на светлината, захвърлен плащ, илюзия от линии и сенки.

— ... Джалан? — Червената кралица прекъсна литанията си с въпрос.

Аз отговорих с мълчание, откъсвайки поглед от създаването до нея.

— Е? — Баба присви очи и ме прикова с поглед.

Все така не можех да обеля и дума. Мартус ме ръгна с лакът толкова силно, че ребрата ми изскърцаха. Това не помогна. Искрах да погледна пак към старицата. Дали още беше там? Дали не се бе отместила в мига, щом откъснах очи от нея? Представих си как би се движила. Бързо като паяк. Стомахът ми се стегна на възел.

— Приемаш ли отговорността, която ти възложих, дете? — попита баба, опитвайки се да бъде мила.

Погледът ми се стрелна пак към дъртофелницата. Още си беше там, съвсем същата, извърнала наполовина лицето си от мен и вперила поглед в баба. В първия миг не бях забелязал окото ѝ, но сега то привлече вниманието ми. Една от котките в Римската палата имаше същото. Млечнобяло. Почти перлено. Сляпо око, наричаше го бавачката ми. Но на мен ми се струваше, че то вижда повече от другото.

— Какво му е на това момче? Да не е слабоумно? — Недоволството на баба пробяга през залата и мърморенето на придворните стихна.

Не можех да откъсна поглед. Стоях там и се потях. Едвам се сдържах да не се подмокря. Бях прекалено уплашен да говоря, прекалено уплашен дори да лъжа. Прекалено уплашен да правя каквото и да било, освен да се потя и да се вирам в онази старица.

Когато тя се раздвижи, за малко да изпищя и да побягна. Вместо това от мен се откъсна немощно писукане:

— Не... не я ли виждате?

Движението ѝ започна постепенно. Отначало бе толкова бавно, че човек трябваше да съпоставя фигурата ѝ с фона, за да е сигурен, че не си въобразява. После се ускори, плавно и сигурно. Тя обърна ужасното си лице към мен — с едно тъмно и едно перленобяло око. Изведнъж ми стана горещо, като че ли всички големи камини в залата бяха забумтели с жежкия си глас, пламтейки яростно в този хубав летен ден, а огнените езици се протягаха през решетките, сякаш повече от всичко им се искаше да се озоват сред нас.

Беше висока. Сега го виждах; прегърбена, но висока. И слаба, само кожа и кокали.

— Не я ли виждате? — Думите ми се извисиха до писък, посочих я и тя пристъпи към мен и посегна с бялата си ръка.

— Кого? — попита стоящият до мен Дарин, вече деветгодишен и прекалено голям за такива глупости.

Нямах глас да му отговоря. Жената със сляпото око бе сложила своята ръка от хартия и кост върху моята. Усмихна ми се — грозно кривене на лицето, като червеи, гърчещи се един върху друг. Усмихна се и аз пропаднах.

Пропаднах в някакво горещо и сляпо място. Казаха ми, че съм получил пристъп, конвулсии. „Лепсия“, каза лекарят на баща ми на другия ден, хронично заболяване, само че то не ме е сполетявало никога повече, ето вече двацет години. Единственото, което знам, е, че паднах, и не мисля, че оттогава съм спрял да падам.

Баба ми загубила търпение и ми дала името, докато съм се гърчел и потръпвал на пода.

— Доведете го пак, когато гласът му мутира — каза.

И това беше всичко за следващите осем години. Върнах се в тронната зала на тринайсетгодишна възраст, за да бъда представен на баба преди сатурналийския пир през тежката зима на 89-та. В този случай, както и във всички други след него, следвах примера на останалите и се преструвах, че не виждам жената със сляпото око. Може би те наистина не я виждат, защото Мартус и Дарин са прекалено тъпи, за да се преструват, пък и лоши лъжци на всичкото отгоре, а очите им дори не трепват, когато взорът им се обръща към нея. Може би аз съм единственият, който я вижда как потупва с пръсти Червената кралица по рамото. Трудно е да не гледаш, когато знаеш, че не бива. Като женско деколте, в което гърдите са притиснати една към друга и повдигнати за оглед, и все пак един принц трябва да не ги забелязва, да не свежда очи към тях. При жената със сляпото око се опитвам още по-усърдно и в повечето случаи успявам — макар че баба от време на време ме поглежда странно.

Както и да е, в тази конкретна сутрин, докато се потях в дрехите си от предната нощ, накичени с половината градина на Де Вийрови, нямах нищо против да стоя сбутан между грамадните си братя и да бъда Малкия, лесен за пропускане. Честно казано, спокойно можех да мина без вниманието на Червената кралица и мълчаливата ѝ сестра.

Стояхме така още десет минути, почти без да говорим. Някои принцове се прозяваха, други пристъпваха от крак на крак или мятаха кисели погледи към мен. Опитвам се да не допускам похожденията ми да размътят спокойните води на двореца. Не е добра идея да сереш където ядеш, пък и трудно можеш да се скриеш зад ранга си, когато обидената страна също е принц. При все това през годините не съм дал на братовчедите си много поводи да ме обичат.

Най-сетне Червената кралица влезе в залата, без фанфари, но заобиколена от стражи. Облекчението ми трая само миг — жената със сляпото око я следваше по петите и макар че бързо отклоних поглед, тя видя, че я зяпам. Кралицата се настани на трона, а стражите се наредиха покрай стените. Един шамбелан — май беше Мантал Дрюс — застана неспокойно между кралските отрочета и върховната властница и в залата отново се възцари тишина.

Гледах баба и с известно усилие сдържах погледа си да не се плъзне към бялата сбръчкана ръка, полегнала на облегалката на трона зад главата ѝ. През годините бях чувал много слухове за тайната съветница на баба, стара и наполовина луда жена, която държали скрита — наричаха я Мълчаливата сестра. Изглежда обаче аз бях единственият, който знаеше, че тя стои до Червената кралица всеки божи ден. Очите на другите сякаш я избягваха, точно както винаги ми се искаше да правят и моите.

Червената кралица прочисти гърло. В кръчмите из Вермилиън се разправяше, че баба ми някога била красавица, макар и чудовищно висока. Разбивачка на сърца, която привличала ухажори от всички краища на Разделената империя, че и отвъд нея. За мен лицето ѝ бе жестоко, костеливо, кожата ѝ изопната, сякаш обгорена от огън, и въпреки това по нея личаха бръчки, като по смачкан пергамент. Сигурно имаше седемдесет години, но никой не би ѝ дал повече от петдесет. Косата ѝ беше черна, без нито помен от прошарване, и все още блестеше в тъмночервено, където светлината падаше върху нея. Красива или не обаче, очите ѝ можеха да втечнят вътрешностите на всеки мъж. Безстрастни късчета кремък. И за кралицата-воин нямаше корона — о, не! Тя седеше, почти потънала в черно-алената си роба, и само един съвсем тънък златен обръч държеше къдриците ѝ прибрани назад.

— Децата на моите деца. — В думите на баба отекна толкова тежко разочарование, че човек имаше чувството, че то може да се пресегне и да го удуши. Тя поклати глава, като че ли всички ние бяхме експеримент по разплод на коне, който трагично се е объркал. — А както чувам, някои от вас вече зачеват собствени принцове и принцеси.

— Ами...

— Куп безделници, които мътят размирици с броя си. — Баба прекъсна обявлението на братовчеда Роланд преди той да е успял да се надуе. Усмивката му угасна сред онази негова глупава брада, която си бе пуснал, за да могат хората да таят поне някакво подозрение, че има брадичка. — Идат мрачни времена и тази нация трябва да е яка като крепост. Времето да бъдете деца отмина. Кръвта ми тече във всички вас, колкото и да е разредена. И вие ще сте войници в предстоящата война.

При тези думи Мартус изпръхтя, макар и достатъчно тихо, за да не бъде чул. Навремето той беше получил назначение в тежката кавалерия и трябваше да стане рицар-генерал, командир на елитните части на Червения предел. Но преди пет години, в пристъп на лудост, Червената кралица почти бе заличила тази част. Векове на традиция, чест и велики постижения, загробени по прищявката на една старица. Сега всички ние щяхме да сме обикновени пешаци, да тичаме, да копаем окопи и да упражняваме до безкрай елементарни тактики, които всеки селяндур би могъл да усвои — а това поставя един принц не по-високо от кръчмарски прислужник.

— ... по-страшен враг. Време е да зарежем мислите за ненужни завоевания и да изтеглим силите си...

Опомних се от възмуцението си и открих, че баба продължава да дудне за войната. Не че ми пука чак толкова за честта. Всички тия глупости за благородството и така нататък са просто едно бреме, което всеки разумен човек ще захвърли в мига, щом му се наложи да си плюе на петите — само че тук говорим за външния вид на нещата, за формата им. Да бъдеш в един от тези три кавалерийски корпуса, да си спечелиш шпорите и да държиш три коня в градските казарми — това си е рождено право на младите благородници от незапомнени времена. Проклятие, исках си назначението. Исках да вляза в офицерските квартири, да разменям опашати лъжи над задимени маси в Конарф и да яздя по Кралския път, развял знамето на Червеното копие или

Желязното копито, с дългата коса и щръкналите мустаци на кавалерист и с жребец под себе си. Да бъдеш десети наследник на трона може да те вкара в значителен брой спални, но ако човек заметне аления плащ на конниците на Червения предел и яхне боен кон, малко благородни дами не биха отворили своите, когато им метне една усмивка.

С крайчеца на окото си видях как старицата със сляпото око се раздвижи, като прекъсна мечтите ми и прогони от главата ми всякакви мисли за езда (и от двата вида).

— ... изгарят всички мъртви. Кремацията ще бъде задължителна, и за благородниците, и за простолюдието, а всякакви неодобрения от страна на Рим да вървят по дяволите...

Пак ли? Дъртата кукумявка плещеше за погребалните обреди вече повече от година. Като че ли мъжете на моята възраст дават пукната пара за тия неща! Беше се вманиачила по моряшки истории, приказки за духове от Удавените острови, дрънканици на окаляни пияници от тресавищата Кен. Не стига, че някои вече погребваха мъртвите оковани — което си беше прахосване на хубаво желязо заради тъпи суеверия, — ами сега и това не бе достатъчно? Труповете трябвало да се изгарят? Е, на църквата това определено нямаше да й хареса. Щеше да разстрои малко плановете ѝ за Деня на Страшния съд, когато всички уж трябвало да се надигнем от земята за голяма лепкава прегръдка. Ама на кого му пука? Сериозно? Гледах как зората се плъзга по стените високо над мен и се опитах да си представя Лиза както я бях оставил тази сутрин, облечена в светлини и сенки, и нищо друго.

Жезълът на шамбелана изтрещя по плочите и ме накара да вдигна сепната глава. Право си е, бях прекарал почти безсънна нощ и тежка сутрин. Ако не ме бяха спипали на крачка от стаята ми, щях да се въргам там до късно следобед и да сънувам по-добри варианти на бляна, който баба постоянно прекъсваше.

— Въведете свидетелите! — Шамбеланът имаше глас, който можеше да накара и смъртна присъда да звучи скучно.

Влязоха четирима стражи, оградили нубански воин, висок и осеян с белези, с оковани китки и глезени. Всички вериги минаваха през железен обръч около кръста му. Това разбуди интереса ми. Бях пропилял голяма част от младостта си, залагайки в бойните ями на Латинския квартал, и смятах да пропиляя там и голяма част от

оставащия ми живот. Винаги съм се наслаждавал на хубавите боеве, придружени със солидно кръвопролитие, стига да не бият мен и да не се пролива моята кръв. В ямите на Гордо или Кървавите дупки долу край Меркантс можеш да застанеш толкова близко, че от време на време да бършеш пръски кръв от върха на ботуша си, и освен това получаваш безгранични възможности за залагане. Напоследък дори бях вкарал неколцина участници под свое име. Обещаващи момчета, купени от робските галери от Марок. Засега никой не бе издържал повече от две схватки, но дори загубата може да е доходоносна, ако знаеш на кого да заложиш. Както и да е, нубанецът изглеждаше сигурен залог. Можеше дори да се окаже картата, която да откачи Мейрес Алус от гърба ми и да сложи край на досадните му настоявания да си платя вече консумираното бренди и вече наебаните курви.

Един мършав метис с декоративно разположени дупки от липсващи зъби последва нубанеца, за да превежда ломотенето му. Шамбеланът зададе един-два въпроса и мъжът му отговори с обичайните дрънканици за мъртъвци, възправящи се от пясъците на Африк, като този път поукраси историите, така че да наброяват малък легион. Без съмнение се надяваше да получи свободата си, ако разказът му се окаже достатъчно увлекателен. Справи се чудесно, като вмъкна за цвят и някой и друг джин, макар и не от нормалния веселяшки тип в сатенени панталони, които предлагат да ти изпълнят желанията. Накрая се изкушавах да му изръкопляскам, само дето лицето на баба намекваше, че това може би не е добра идея.

Последваха го още двама несретници, всеки от тях окован по подобен начин и всеки с по-невероятна басня от предишния. Корсарят, мургав тип с разкъсани уши, от които е било изтръгнато златото, разказа някаква небивалица за потънали кораби, надигащи се от морското дъно, с екипажи от удавници. А славянинът говореше за костеливи мъже от могилите в тревното море — древни мъртъвци, облечени в бледо злато и гробни дарове отпреди времето на Строителите. Нито един от двамата нямаше голям потенциал за ямите. Корсарят изглеждаше жилав и без съмнение имаше опит в близкия бой, но беше загубил пръсти и от двете си ръце, а и възрастта му бе против него. Славянинът беше едър мъжага, само че муден. Някои хора притежават особен вид тромавост, която личи във всяко тяхно

движение. Размечтах се отново за Лиза. После за Лиза и Миша заедно. После за Лиза, Миша и Шарал. Нещата взеха да стават доста сложни. Но когато влезе нова група стражи с четвъртия и последен „свидетел“, баба изведнъж се сдоби с цялото ми внимание. Стигаше ми един поглед към този човек, за да разбере, че Кървавите дупки няма да усетят какво ги е връхлетяло. Бях намерил новия си борец!

Затворникът влезе в тронната зала с високо вдигната глава. Размерите му караха четиримата стражи около него да изглеждат дребни. Бях виждал и по-високи мъже, но не често. Бях виждал и помускулести мъже, но рядко. В няколко случая даже бях виждал мъже, по-едри във всички направления, само че този северняк се държеше като истински воин. Аз самият може да не съм кой знае какъв боец, но имам страхотно око за бойците. Той влезе, излъчвайки смъртоносна заплаха, и когато му дръпнаха веригите, за да го спрат пред шамбелана, изръмжа. Изръмжа, моля ви се! Вече почти можех да преброя златните крони, сипещи се в ръцете ми, щом закарам този в ямите!

— Снори вер Снагасон, купен от робския кораб „Хедод“. — Шамбеланът неволно направи крачка назад и задържа жезъла си помежду им, докато четеше от бележките си. — Продаден при сделка край фиорда Хардангер. — Плъзна пръст надолу по свитъка, като се мръщеше. — Опиши събитията, за които си разказал на агента ни.

Нямах представа къде може да е това място, но явно в Хардангер се раждаха корави мъже. Роботърговците бяха отрязали повечето от косата му, но останалите гъсти кичури бяха толкова черни, че чак синееха. Пък аз си мислех, че северняците са светлокоси. Силните изгаряния по врата и раменете му обаче свидетелстваха, че слънцето не му се отразява добре. Безброй белези от бич нашарваха изгорелите места — сигурно беше боляло адски! Все пак ямите винаги тънеха в сянка, така че той щеше да оцени поне тази част от плановете ми за него.

— Говори, човече. — Баба се обърна директно към великана. Беше направил впечатление дори на нея.

Снори насочи взора си към Червената кралица и я изгледа по онзи начин, след който обикновено мъжете губят очите си. Очите му бяха сини, бледи. Това поне съответстваше на произхода му. Както и остатъците от мечи и тюленови кожи и северните руни, изрисувани с черно и синьо мастило по горната част на ръцете му. Имаше и

написано нещо, на някакво езическо писмо, както изглежда, но чукът и брадвата също присъстваха.

Баба отвори уста да заговори пак, обаче севернякът я изпревари, откривайки напрежението за собствените си думи.

— Напуснах Севера от Хардангер, само че той не е моят дом. Хардангер е спокойно местенце, със зелени склонове, кози и черешови градини. Хората там не са от истинския народ на Севера.

Говореше с дълбок глас и лек акцент — изостряше глухите звуци във всяка дума точно колкото да разбереш, че родният му език е друг. Обръщаше се към цялата зала, макар че очите му стояха вперени в кралицата. Разказваше историята си с умението на оратор. Бях чувал, че на север зимата представлява тримесечна нощ. Такива нощи раждат разказвачи.

— Домът ми се намирал в Уулискинд, в далечния край на Горчивия лед. Разказвам ви историята си, защото онова място и време вече ги няма и живеят само в паметта. Искан да сложа тези неща в умовете ви не за да им придам смисъл или живот, а за да ги направя реални за вас, да ви позволя да крачите сред ундоретите, Децата на чука, и да чуете за последната им битка.

Не знам как го правеше, но заплитайки гласа си около думите, Снори тъчеше нещо като магия. Тя караше косъмчетата по ръцете ми да настръхват и проклет да съм, ако не ми се прищя също да съм викинг и да размахвам брадвата си на галера, която плава нагоре по фиорда Уулиск и троши пролетния лед под корпуса си.

Всеки път, когато той млъкнеше, за да си поеме дъх, глупостта ме напускаше и решавах, че съм голям късметлия да се намирам на топло и сигурно място в Червения предел, но докато говореше, в гърдите на всеки слушател биеше викингско сърце, дори и в моите.

— На север от Уулискинд, отвъд Ярлсоновите възвишения, започва истинският лед. В разгара на лятото той се отдръпва на две-три мили, но не след дълго човек се оказва разделен от земята с ледена покривка, която никога не се топи — нагъната, набраздена и древна. Ундоретите ходят там само за да търгуват с иновените — хората, които живеят в снега и ловуват тюлени върху плаващия лед. Иновените не са като другите хора, увиват се в тюленови кожи и ядат китова мас... С две думи, различни са. Иновените предлагат за продан моржови бивни, китова мас, зъби на гигантски акули, кожи на бели мечки и тюлени. А

също и кости, издялани в гребени, клечки за зъби или във формата на истинските духове на леда.

Когато се намеси в леещия се разказ, баба ми приличаше на гарга, която се опитва да прекъсне мелодия. И все пак заслужава признание, че намери волята да заговори — аз дори бях забравил, че стоя в тронната зала с подбити крака и се прозявам сънливо. Вместо това бях със Снори и търгувах железни изделия и сол срещу тюлени, издялани от китова кост.

— Кажи за мъртвите, Снагасон. Вдъхни малко страх у тези лениви принцове — нареди му баба.

И тогава го видях. Видях как погледът му се стрелна за миг към жената със сляпото око. Вече знаех, че е всеизвестно, че Червената кралица се съветва с Мълчаливата сестра. Но както е с повечето „всеизвестни“ неща, клюкарите биха се затруднили да ти кажат как точно са се сдобили с тази информация, макар че бяха готови пламенно да отстояват истинността ѝ. Например беше всеизвестно, че дукът на Граст вкарва в леглото си малки момченца. Аз самият пуснах този слух, след като той ме зашлеви заради едно неприлично предложение към сестра му — пищна хубавица, която имаше изобилие от собствени неприлични предложения. Злощната клевета прихвана и оттогава изпитвах немалко удоволствие да защитавам честта му срещу разпалени противници, които го „знаеха от достоверен източник“! Беше всеизвестно, че дукът на Граст развратничи с невръстни момченца в уединението на замъка си, беше всеизвестно, че Червената кралица практикува забранени чародейства в най-високата кула, беше всеизвестно, че Мълчаливата сестра, лукава вещица, която стои зад голяма част от бедите на империята, държи Червената кралица в ръката си, или пък обратното. Но преди този чудовищен северняк да хвърли поглед към нея, никога не бях срещал друг човек, който наистина да е виждал жената със сляпото око, стояща до баба ми.

Дали убеден от перления взор на Мълчаливата сестра или от заповедта на Червената кралица, Снори вер Снагасон кимна и заговори за мъртвите.

— В Ярлсоновите възвишения бродят замръзнали мъртъвци. Племена от трупове, почернели от студ, се клатушкат в редици, изгубени сред снежните вихри. Говори се, че с тях вървели мамути, мъртви животни, освободени от ледените скали, които са ги държали

далеч на север още от времето, когато Один за първи път дал на хората проклятието на речта. Броят им не се знае, но са много.

— Когато дверите на Нифлхайм се разтворят да пуснат зимата и дъхът на ледените великани плъзне по Севера, с него идват мъртвите и взимат когото могат, за да го присъединят към своите редици — продължи той. — Понякога самотни търговци или пък рибари, изхвърлени на чужди брегове. А понякога прекосяват някой фиорд по ледени мостове и взимат цели села.

Баба стана от трона си и десетки бронирани ръце посегнаха към дръжките на мечовете. Тя хвърли кисел поглед към своята челяд.

— И как стана така, че сега стоиш във вериги пред мен, Снори вер Снагасон?

— Мислехме, че заплахата иде от север, от Възвишенията и Горчивия лед. — Той поклати глава. — Когато кораби доплаваха по Уулиск в нощна доба, тихи и с черни платна, ние спяхме, а стражите ни гледаха на север за замръзнали мъртъвци. Разбойници бяха прекосили Тихото море и бяха дошли да нападнат ундоретите. Мъже от Удавените острови нахлуха сред нас. Някои живи, други — трупове, опазени от гнилоч, а трети — полухора от бретанските тресавища, блатни духове с отровни стрелички, които лишават човек от силата му и го оставят безпомощен като младенец.

— Свен Скършигребло водеше корабите им. Свен и други от хардасите. Без тяхната измяна Островитяните никога не биха могли да плават по Уулиск нощем. Дори и през деня щяха да загубят кораби. — Ръцете на Снори се свиха в грамадни юмруци и мускулите по раменете му се издуха, потръпвайки от жажда за насилие. — Скършигребло взе двайсет оковани воители като част от възнаграждението си. Продаде ни във фиорда Хардангер, на търговец от Пристанищните кралства, който смяташе да ни препродаде в Африк, след като гребем на корабите му дотам. Вашият агент ме купи в Кордоба, в Порт Албус.

Баба трябва да беше издирвала нашир и надлъж тези истории — Червения предел нямаше традиции в робството и знаех, че тя не го одобрява.

— Ами останалите? — попита баба и мина покрай него, извън обсега му, насочила се сякаш към мен. — Онези, които не бяха взети от твоя съотечественик?

Снори се взираше в празния трон, а после погледна право към жената със сляпото око. Заговори през стиснати зъби.

— Мнозина бяха убити. Аз лежах отровен и видях как блатни духове се струпват около жена ми. Видях как Удавени мъже преследват децата ми и не можех да извърна глава, за да гледам бягството им. Островитяните се върнаха на корабите си с почервенели мечове. Бяха взети пленници. — Млъкна, намръщи се, поклати глава. — Свен Скършигребло ми разказа... истории. Истината би му изкълчила езика... само че той каза, че Островитяните взимали пленници, за да разкопаят Горчивия лед. Някъде там се намира армията на Олаф Рикесон. Скършигребло каза, че Островитяните били пратени да я освободят.

— Армия значи? — Баба вече стоеше толкова близо, че почти можех да я докосна. Чудовищна жена, по-висока от мен — а аз съм над шест стъпки — и вероятно достатъчно силна да ме прекърши на коляното си. — Кой е този Рикесон?

При тези думи севернякът повдигна вежда, като че ли всеки владетел би трябвало да знае историята на замръзналата му пустош.

— Олаф Рикесон потеглил на север през първата година от царуването на император Орин III. Според сагите смятал да прогони ледените великани от Йотенхайм и носел със себе си ключа за техните порти. По-трезвите истории твърдят, че може би целта му е била просто да присъедини иновените към империята. Каквато и да е истината, всички източници са единодушни, че той водел над хиляда души, може би десет хиляди. — Снори сви рамене и се извърна от Мълчаливата сестра, за да застане лице в лице с баба. Явно беше похрабър от мен, макар че това не означава много — аз не бих обърнал гръб на онова създание. — Рикесон смятал, че походът му е благословен от Один, само че дъхът на великаните все пак плъзнал от север и един летен ден всички воители от армията му се вледенили, както си стояли, и снеговете ги затрупали.

— Скършигребло твърдеше, че пленниците от Уулискинд изкопават мъртвите — добави той. — Освобождават ги от леда.

Баба закри покрай предната редица на групата ни. Мартус, аз — Малкия, Дарин, братовчедът Роланд с тъпата му брада, Ротус, слаб и кисел, неженен на трийсетгодишна възраст, по-скучен и от застояла вода, вманиачен по четенето — и то на история, моля ви се! Спря се

пред Ротус, още един от любимците ѝ и трети в линията на наследяване — макар въпреки всичко да изглеждаше, че по-скоро ще даде трона на братовчедката Сира.

— И защо, Снагасон? Кой е пратил тези орди на такава задача? — Срещна погледа на Ротус, сякаш от всички нас именно той би оценил отговора.

Великанът се поколеба. Трудно е един северняк да пребледнее, но заклевам се, че този пребледня.

— Мъртвия крал, госпожо.

Един страж понечи да го фрасне, дали заради неподходящото обръщение, или задето ни се подиграва с глупави брътвежи, не можах да разбера. Баба го възпря с вдигане на пръст.

— Мъртвия крал. — Повтори бавно думите, като че ли те по някакъв начин потвърждаваха мнението ѝ. Може да го беше споменала и по-рано, когато не слушах.

Бях чувал приказки, разбира се. Децата си ги разправят, за да се плашат взаимно в Нощта на Все светии. Мъртвия крал ще дойде да те вземе! Ууу, ууу, ууу! Трябва да си дете, за да се уплашиш. На всеки, който има някаква представа колко далеч се намират Удавените острови и колко кралства лежат между нас и тях, ще е трудно изобщо да му запука. Дори в тези истории да имаше зрънце истина, не виждах как един сериозен човек би могъл да се развълнува особено от мисълта за шайка езически некроманти, които си играят със стари трупове в каквито там влажни могили са останали на Островните господари. И какво толкова, ако наистина вземат да съживят сто мъртъвци, които излязат с потръпване от ковчезите си, ръсейки мъртва плът на всяка крачка? Десет тежки кавалеристи ще ги прегазят за половин час без никакви загуби и проклетии да са гниещите им очи.

Чувствах се уморен и раздразнителен, вкиснат, задето ми се налагаше да стоя половин сутрин, че и повече, и да слушам тази процесия от безсмислици. Ако бях пиан, може би щях да изразя мислите си на глас. Навярно е добре, че не бях, макар че Червената кралица може да ме накара да изтрезнея само с поглед.

Баба се обърна и посочи северняка.

— Добре казано, Снори вер Снагасон. Нека брадвата ти те води. — При тези думи премигнах. Предположих, че е някакъв северен

израз. — Отведете го — нареди тя и стражите подкараха мъжа с дрънчене на вериги.

Събратята ми принцове замърмориха, а аз се запрозяхах. Гледах как едрият северняк излиза и се надявах скоро да ни освободят. Въпреки зова на леглото имах важни планове за Снори вер Снагасон и трябваше да го пипна час по-скоро.

Баба се върна на трона си и изчака спокойно, докато вратите се затръшнаха след последния затворник.

— Знаете ли, че има врата към смъртта? — Червената кралица не повиши глас, но въпреки това той сръза бърбенето на принцовете. — Истинска врата. Такава, която можеш да пипнеш. А отвъд нея се простират земите на мъртвите. — Погледът ѝ се плъзна по нас. — Сега трябва да ми зададете един много важен въпрос.

Никой не заговори. Аз нямах никаква представа какъв е въпросът, но въпреки това се изкушавах да се обадя, просто за да ускоря нещата. Все пак реших да не го правя и тишината се проточи, докато Ротус не прочисти гърло и не попита:

— Къде?

— Грешка. — Баба наклони глава. — Въпросът е: „Защо?“. Защо има врата към смъртта? И отговорът е по-важен от всичко, което чухте днес. — Взорът ѝ падна върху мен и аз бързо насочих вниманието си към състоянието на ноктите ми. — Има врата към смъртта, защото живеем в епоха на легенди. Нашите предци са живели в свят на неизменни закони. Но времената са се променили. Има врата, защото се носят приказки за тази врата, защото през вековете около нея са израсли митове и легенди, защото за нея се споменава в свещените писания и защото историите за тази врата се разказват и преразказват. Има врата, защото по някакъв начин ние сме го искали или очаквали, или и двете. Ето защо. И ето защо вие трябва да повярвате на разказите, които чухте днес. Светът се променя, движи се под нозете ни. Намираме се във война с всичко, което можете да си представите, и сме въоръжени единствено с желанието си да му се опълчим.

Това, разбира се, бяха глупости. Единствената скорошна война на Червения предел беше със Скорон, а дори и тя през последната година бе затънала в напрегнато примирие... Баба сигурно усети, че губи даже най-доверчивите си слушатели, и смени тактиката.

— Ротус попита „къде“, но аз знам къде е вратата. И знам, че не може да бъде отворена. — Тя стана пак от трона. — А какво е нужно за една врата?

— Ключ? — Беше Сира, вечно жадна да угоди.

— Да. Ключ. — Усмивка за протежето ѝ. — Такъв ключ ще е търсен от мнозина. Опасна вещ, но по-добре да го притежаваме ние, отколкото враговете ни. Скоро ще имам задачи за всички ви: за някои мисии, за други — въпроси, за трети — нови уроци. Постарайте се да се посветите на тези задачи като на нищо досега. Така ще служите не само на мен, но и на себе си, и което е най-важно — ще служите на империята.

Последваха споглеждания, мърморене: „Къде е мястото на Червения предел във всичко това?“. Може би беше Мартус.

— Стига! — Баба плесна с ръце, за да ни освободи. — Вървете. Тичайте обратно при безсмисления си разкош и му се наслаждавайте, докато можете. Или пък — ако кръвта ми бушува гореща във вас — обмислете тези думи и действайте според тях. Това са последните дни. Животът на всички ни се приближава към една точка и един момент, на няколко мили или години от тази стая. Точка в историята, когато императорът или ще ни спаси, или ще ни погуби. Единственото, което можем да направим, е да му спечелим нужното време — и цената трябва да се плати в кръв.

Най-после! Излязох забързано, промушвайки се между другите, и настигнах Сира.

— Е, това решава въпроса. Дъртата кукумявка е превъртяла. Императорът! — Изсмях се и ѝ хвърлих кавалерийската си усмивка. — Даже баба не е толкова стара, че да е виждала последния император.

Сира ме прикова с отвратен поглед.

— Ти изобщо чу ли нещо от онова, което каза тя? — И се отдалечи с широки крачки, като ме остави да стоя там, за да бъда изблъскан от минаващите Мартус и Дарин.

4.

От тронната зала спринтирах по големия коридор и свих наляво там, където цялото ми семейство сви надясно. Брони, статуи, портрети, ветрилообразно разположени мечове, всички те профучаваха покрай мен. Дневните ми ботуши прегазиха сто метра зашеметяващо скъп тъкан килим, върху който избобелието от копринени нишки рисуваше шарки в индийски стил. В далечния му край кривнах зад ъгъла, залитнах и едва не загубих равновесие, избегнах две слугинчета и се втурнах с всички сили по централния коридор на крилото за гости, където десетки стаи стояха подготвени в очакване на евентуални гостуващи благородници.

— Разкарай се от шибания път! — Някакъв стар придворен се беше изгътрил през една врата право пред мен. Беше от татковите — Робин, побелял стар инвалид, който все куцукаше наоколо и се пречкаше в краката. Кривнах покрай него — един Господ знае защо държим такива хрантутници — и ускорих по коридора.

На два пъти стражи надничаха стреснато от нишите си и единият даже извика заплашително, преди да реши, че съм по-скоро навлек, отколкото убиец. Две врати преди края на коридора спрях и се вмъкнах в Зелената стая — рискувах да предположа, че е необитавана. Тя беше обзаведена в простичък стил, с легло с четири колони, издялани във вид на разлистващи се дъбове, и сега наистина беше празна, завита в бели ленени покривки. Минах покрай леглото, където някога бях прекарал няколко приятни нощи в компанията на мургава графиня от най-южните краища на Рим, и разтворих кепенците. През прозореца се озовах на балкона, праметнах се през парапета и скочих на островърхия покрив на кралските конюшни — здание, което би засрамило всяка богаташка къща по Кралския път.

Аз може и да знам как да падам, само че падането от покрива на конюшните би убило и китайски акробат, затова скоростта, с която тичах по каменния улук, беше внимателно премерена между желанието ми да не падна и да се претрепя и желанието ми да не бъда

изкормен от Мейрес Алус или някой от биячите му. Грамадният северняк можеше да ме отърве изцяло от дълговете, ако успеех да си осигуря неговите услуги и направех правилните залози. По дяволите, ако хората видеха в него онова, което бях видял аз, и не искаха да ми дадат добра ставка, тогава можех просто да му пробутам упойка и да заложа срещу него.

В далечния край на конюшните имаше две коринтски колони, които крепяха стар бръшлян, или пък обратното. Както и да е, тук един добър или отчаян катерач можеше да се спусне на земята. Плъзнах се по последните десет стъпки, одрах си петата, прехапах си езика и се втурнах към Бойната порта, като плюех кръв.

Стигнах там задъхан и трябваше да се превия надве: опрях длани на бедрата си и задишах с пълни гърди, преди да успея да преценя ситуацията.

Двама стражи ме гледаха с нескрито любопитство — един стар пияница, на когото викаха Двойното, и някакъв младок, когото не познавах.

— Ей, Двойно! — Изправих се и вдигнах ръка за поздрав. — В коя тъмница ще откарат затворниците на кралицата? — Сигурно в килиите за военнопленници горе в Марсилската крепост. Те може и да бяха роби, но човек не би сложил северняка при обичайната паплач. И все пак попитах. Винаги е добре да започваш разговора с лесен въпрос, за да успокоиш човека насреща.

— Ник'ви килии за таз пасмина. — Двойното понечи да плюе, но после размисли и преглътна.

— Ка...? — Не можеше да е заповядала да ги убият! Това би било престъпно прехосничество.

— Пускат ги на свобода. Тъй чух. — Двойното поклати глава, разочарован от лошото състояние на делата, и гушата му се разтресе. — Контаф иде да уреди нещата. — Кимна през площада и естествено, там беше Контаф, нагизден в официалните си дрехи, пъплеше към нас с онзи надут вид, който могат да си докарат само дребните чиновници. Откъм високите зарешетени прозорци над Бойната порта се носеше далечно дрънчене на вериги, което се приближаваше.

— Мамка му. — Преместих поглед от вратата към помощник-шамбелана и обратно. — Задръж ги тук, Двойно. Не им казвай нищо.

Нищичко. Ще се погрижа за теб. И за приятеля ти. — С тези думи забързах да пресрещна Амерал Контаф от дома Месер.

Срещнахме се по средата на площада, където един древен слънчев часовник показваше времето с утринните сенки. Плочите вече почваха да се загряват и обещанието за горещ ден трептеше над покривите.

— Амерал! — Разперих широко ръце, като че ли ми беше стар приятел.

— Принц Джалан. — Той сведе глава, все едно искаше да ме махне от погледа си. Можех да му простя за подозренията — като дете пъхах скорпиони в джобовете му.

— Онези роби, които устроиха сутрешното развлечение в тронната зала... какво ще стане с тях, Амерал? — Препречих му пътя, докато се опитваше да ме заобиколи, стиснал здраво свитъка със заповедите в единия си пухкав юмрук.

— Трябва да ги кача на керван за Порт Исмут с документи, които анулират всякакви обвързващи ги договори. — Той прекрати опитите си да се промуши покрай мен и въздъхна. — Какво искате, принц Джалан?

— Само северняка. — Усмихнах се и му намигнах. — Той е прекалено опасен, за да бъде освободен просто така. Това би трябвало да е очевидно за всеки. Както и да е, баба ме прати да го взема.

Контаф ме изгледа, присвил недоверчиво очи.

— Не съм получавал такива нареждания.

Трябва да призная, че имам много честно лице. Често го наричат „открито“ и дори „доблестно“. Лесно могат да ме сбъркат с герой, а с малко усилие бих могъл да убедя и най-циничния непознат в искреността си. С хората, които ме познават обаче, нещата стават по-сложни. Много по-сложни.

— Повърви малко с мен. — Сложих ръка на рамото му и го насочих към Бойната порта. Добре е да насочваш хората натам, накъдето възнамеряват да отидат. Това размива границите между онова, което искат те, и онова, което искаш ти.

— Честно казано, Червената кралица ми даде свитък със заповедта. Всъщност, парче пергамент с набързо надраскан текст. За мой срам обаче съм го изгървал в бързането да стигна дотук. — Свалих ръка от рамото му и откопчах златната верижка, увита около

китката ми, изделие от тежки брънки с по един малък рубин на двете закопчалки. — За мен ще е ужасно смущаващо да се върна и да призная на баба за загубата. Един приятел би разбрал такова нещо. — Отново се захех да го направлявам, сякаш единственото ми желание беше той да стигне безопасно до целта си. Разлюлях верижката пред него. — Ти си ми приятел, нали, Амерал? — После, вместо да я пусна в джоба му и да рискувам да му напомня за скорпионите, я притиснах към потната му длан, рискувайки той да забележи, че е само червено стъкло и позлатено олово — и то тъничко позлатено. Ако имаше някаква действителна стойност, отдавна да бях я заложил, за да покрия лихвите по дълговете си.

— Нали ще се върнеш по пътя си и ще намериш онзи документ? — попита Контаф, като поспря, за да се взре във верижката в ръката си. — И ще ми го донесеш до залез-слънце, за да го регистрирам?

— Ама разбира се. — От мен струеше искреност. Още малко и щеше да шурти.

— Този северняк вярно е опасен. — Контаф кимна, сякаш убеждаваше самия себе си. — Езичник с фалшиви богове. Трябва да призная, че бях изненадан да видя срещу името му да пише „свобода“.

— Недоглеждане. — Кимнах разбиращо. — Вече е поправено. — Пред нас Двойното изглеждаше увлечен в разгорещен дебат през решетката на малката вратичка в Бойната порта.

— Можеш да пуснеш затворниците — извиках му. — Вече сме готови за тях!

— Изглеждаш необичайно доволен от себе си. — Дарин влезе във Високата зала, трапезария, кръстена на високото си разположение, а не на височината на тавана си. Обичам да се храня там заради гледката, която предоставя, както към парка на двореца, така — през тесни прозорци — към големия вестибюл на дома на баща ми.

— Фазан, маринована пъстърва, яйца. — Посочих сребърните блюда на дългата маса пред мен. — Че защо да не съм доволен? Заповядай, вземи си.

Дарин е морално възвишен и прекалено любопитен към делата ми, но не е такъв трън в задника като Мартус, ето защо, по силата на факта, че не е Мартус, носи титлата „любим брат“.

— Майордомът докладва, че напоследък от кухнята постоянно изчезва посуда. — Дарин си взе едно яйце и седна в другия край на масата.

— Любопитно. — Сигурно го беше забелязал Юла, нашият зорък главен готвач, и бе казал на майордома, макар че как такива слухове бяха стигнали до ушите на Дарин... — Ще наредя да напердашат някои от кухненските прислужници. Гарантирам ти, че кражбите скоро ще секнат.

— Въз основа на какво доказателство? — Той посоли яйцето и отхапа половината.

— Майната им на доказателствата! Пусни кръвчица на няколко слуги и ще вдъхнеш страх на цялата им сган. Това ще реши проблема. Така би постъпила баба. Тънките пръсти ги чупят, нали така казва тя. — Демонстрирах искрен гняв, като използвах смущението си, за да подсиля реакцията си. Значи Джал вече нямаше да продава семейното сребро... тази кредитна линия беше стигнала своя край. Все пак разполагах със северняка, скътан на сигурно място в Марсилската крепост. Можех да я видя оттук, изгърбено каменно здание, по-древно от всяка част на двореца, очукано и обезобразено, но упорито устояващо на планове на десетина бивши крале да го съборят. По средата му, подобно на пояс, минаваше пръстен от малки прозорчета с дебели решетки. В момента Снори вер Снагасон сигурно гледаше през някое от тях, седнал на пода на килията си. Бях наредил да му дадат месо, полусурово и кърваво. Кръвта се отразява добре на бойците.

Дълго се вирах през прозореца към крепостта и необятния простор зад нея, синьо-бели небеса, увлечени в непрестанно движение, така че изглеждаше, че крепостта се движи, а облаците стоят на едно място, превръщайки целия този камък в кораб, порещ бели вълни.

— Какво мислиш за всички ония глупости от сутринта? — Зададох въпроса, без наистина да очаквам отговор, сигурен, че Дарин вече си е тръгнал.

— Мисля, че щом баба е разтревожена, ние също трябва да сме — каза Дарин.

— Врата към смъртта? Трупове? Некромантия? — Смукнах и месото се отдели с лекота от една фазанова кост. — Да не би да трябва да ме е страх от това? — Почуках с костта по масата, откъснах поглед

от прозореца и му се ухилих. — Може би ще ме преследва, за да ми отмъсти? — Направих движение все едно костта ходи по масата.

— Чу онези мъже...

— Ти самият някога виждал ли си ходещ мъртвец? Забрави за далечните пустини и ледени простори. Тук, в Червения предел, някой виждал ли е такова нещо?

Дарин сви рамене.

— Баба казва, че поне един нероден е влязъл в града. Това е нещо, което трябва да се вземе на сериозно.

— Един какво?

— Ису! Ама ти наистина ли не слушаш нито една нейна дума? Все пак тя е кралицата. Добре ще направиш, ако ѝ обръщаш внимание от време на време.

— Нероден? — Думата не ми говореше нищо. Всъщност дори не гъкваше.

— Нещо, което е родено за смърт, вместо за живот. — Дарин поклати глава, щом видя неразбиращия ми поглед. — О, забрави! Просто слушай. Татко очаква да дойдеш в операта довечера. Без нито да закъсняваш, нито да пристигаш пиан, нито и двете. И не се преструвай, че никой не ти е казал.

— Операта ли? Божичко, защо? — Това беше последното, което ми трябваше. Сбирщина дебели нацапотени идиоти да вият срещу мен от сцената цели няколко часа.

— Просто ела. От един кардинал се очаква да финансира такива проекти от време на време. И когато го прави, е по-добре семейството му да присъства, иначе бърбреците съсловия ще поискат да знаят защо.

Бях отворил уста да протестирам, но изведнъж ми хрумна, че сестрите Де Вийр сигурно ще са в тези бърбреци съсловия. А също и Фенела Майтус, новопристигналата дъщеря на Ортус Майтус, за която се говореше, че била изумително красива, а джобовете на татко ѝ бяха толкова дълбоки, че може би си струваше дори да се ожения, за да бръкна в тях. И, разбира се, ако успееш да уредя Снори да дебютира в ямите преди началото на представлението, вероятно безброй благороднически и търговски кесии щяха да се разтворят по време на антрактите, за да заложат на тази вълнуваща нова кръв. Ако може да се каже нещо хубаво за операта, то е, че кара човек да оцени далеч по-

добре всички други форми на забавление. Затворих уста и кимнах. Дарин си тръгна, като налага другата половинка на яйцето.

Апетитът ме беше напуснал. Избутах чинията настрани. Безцелно шаващите ми пръсти напипаха стария медальон под гънките на плаща ми. Извадих го и го тропнах на масата. Евтината вещ от тънък метал и стъкло се отвори с щракване и разкри портрета на майка ми. Побързах да го затворя. Тя ме видя за последен път, като бях на седем — отнесе я текливката. Наричат я текливка. Но всъщност са лайна. Отслабваш, хваща те треска и умираш в смрад. Това не е начинът да умре една принцеса, нито пък майка. Прибрах медальона, без да го отварям. По-добре да ме помни като седемгодишен и да не ме вижда сега.

Преди да изляза от двореца, забрах ескорта си — двама възрастни стражи, които бащината ми щедрост бе натоварила със задачата да пазят височайшата ми кожа. С тях двамата по петите се отбих в Червената палата да забърша шепата от обичайните си дружки. Рауст и Лон Грейджар, братовчеди на принца на Стрела, пратени да „развиват отношенията“, което, изглежда, включваше опоскване на най-добрата ни храна и гонене на слугинчетата. Освен това Омар, седми син на халифа на Либа и чудесна компания за комар. Бях го срещнал по време на краткото си и безславно пребиваване в Математа и той беше убедил халифа да го прати на континента, за да разшири образованието си! Заедно с Омар и двамата Грейджар се насочих към крилото за гости на Вътрешния дворец, където са настанени най-важните сановници и където бащата на Барас Джон, виенският посланик при двора, държеше апартамент. Накарахме един слуга да повика Барас и той се появи достатъчно бързо, следван от Ролас, неговото другарче и телохранител.

— Каква чудесна вечер да се напиеш! — поздрави ме Барас, докато слизаше по стълбите. Той винаги казваше, че е чудесна вечер да се напиеш.

— За това ще ни е нужно вино! — Разперих ръце.

Барас отстъпи встрани, за да разкрие вървящия зад него Ролас, който носеше манерка с внушителни размери.

— Големи работи стават в двора днес.

— Среца на клана — казах. Барас не спираше да подпитва за новини от двора. Подозирах, че половината от издръжката му зависи от това да предава клюки на баща си.

— Да не би Синята дама да е подхванала пак игричките си? — Той ме прегърна през раменете и ме насочи към Общата порта. При Барас всичко бе заговор на нация срещу нация или още по-зле, конспирация за подриване на какъвто там мир бе останал в Разделената империя.

— Проклет да съм, ако знам. — Всъщност наистина се носеха приказки за Синята дама. Барас винаги настояваше, че баба ми и тази предполагаема чародейка водят някаква лична война и го правят от десетилетия — ако бе вярно, войната им трябваше да е доста мижава, защото бях видял твърде малко признаци за нея. Разказите за Синята дама изглеждаха също толкова съмнителни като онези за шепата тъй наречени магьосници, които уж обитавали западните дворове. Келем, Корион и половин дузина други: обикновена сбирщина шарлатани. Само съществуването на бабината Мълчалива сестра придаваше някаква достоверност на слуховете... — Последното, което чух, беше, че нашата приятелка в синьо пърха от един тевтонски двор в друг. Сигурно вече са я обесили за вещерство.

— Да се надяваме — изсумтя Барас. — Да се надяваме, че няма да се върне в Скорон, за да разпали наново тази малка война.

Виж, тук бях напълно съгласен. Бащата на Барас беше договорил мира и се отнасяше с него все едно му е втори син. Аз лично бих предпочел да пострада някой мой близък родственик, отколкото това конкретно мирно споразумение. Нищо не можеше да ме накара да се върна пак в планините да се бия със скоронците.

Напуснахме двореца през Портата на победата в добро настроение, като си предавахме манерката с уенитско червено, докато аз обяснявах предимствата на това да ухажваш сестри.

Но щом излязохме на Площада на героите, виното се превърна в оцет в устата ми. Задавих се и изпуснах манерката.

— Там! Виждате ли я? — Като кашлях и бършех сълзи от очите си, забравих за собственото си правило и посочих жената със сляпото око. Тя стоеше в основата на гигантска статуя, Последния стюард, който седеше навъсено на жалкия си трон.

— О, я се стегни! — Рауст ме тупна между плешките.

— Кого да виждаме? — попита Омар, взираше се натам, накъдето сочех.

Облечена в дрипи, тя би могла да мине и за парцали, висящи върху изсъхнал храст. Вероятно нещо подобно видя и Омар.

— Без малко да загубим това! — Барас вдигна манерката, защитена от тръстикова си обвивка. — Ела при тати! Отсега нататък ще се грижа за теб, мъничката ми! — И я гушна като бебе.

Никой от тях не я виждаше. Тя продължи да ме гледа още малко, сляпото ѝ око ме прогаряше. После се обърна и се отдалечи през тълпата, пъплеща към пазара Трент. Смушкан от другите, аз също продължих напред, преследван от стари страхове.

Наближихме Кървавите дупки в ранния следобед. Аз се потях и нервничех, и то не само от непривичната за сезона жегата или поради факта, че финансовото ми бъдеще се крепеше на две много широки рамене. Мълчаливата сестра винаги ме бе тревожила, а днес я бях видял на два пъти. Не спирах да се озъртам, като почти очаквах да я мярна пак по оживените улици.

— Хайде да видим това твоє чудовище! — Лон Грейджар ме плесна по рамото и ме изтръгна от мислите ми, привличайки вниманието ми върху факта, че вече сме стигнали до Кървавите дупки. Усмихнах му се и се зарекох наум да съдера и последната корона от тоя дребен шибаняк. Имаше нещо дразнещо в Лон, беше прекалено дружелюбен, прекалено склонен да те докосва и винаги се заяждаше с каквото и да кажеш, сякаш се съмняваше във всичко, дори в обувките на краката ти. Вярно е, аз лъжа много, но това не означава, че братовчедите на някакво си дребно принцче могат да си позволяват разни волности.

Поспрых, преди да се доближа до вратите, направих крачка назад и плъзнах поглед по външните стени. Тази сграда някога е била кланица, макар и гигантска, като че ли кралят в онези далечни дни е искал дори добитъкът му да бъде клан в сгради, които биха засрамили домовете на съперниците му с медни корони.

Единственият друг случай, когато бях виждал жената със сляпото око извън тронната зала, тя беше горе на Гвоздейната улица, близо до едно от големите имения към западния край. Бях излязъл от балната зала на някакъв посланик с привлекателна млада дама, получих плесница за усилията си и тъкмо се охлаждах, зяпайки

улицата, преди да вляза обратно. Опипвах с език един от зъбите си, за да проверя дали проклетото момиче не го е разклатило, когато видях Мълчаливата сестра от другата страна на широкия път. Стоеше там абсолютно невъзмутимо, хванала в едната си бяла ръка кофа, а в другата — четка от конски косми, и рисуваше някакви символи на стената. Не на градинския дувар откъм улицата, а на стената на самата къща, сякаш незабележима за стражите и кучетата. Гледах я и от миг на миг изстивах все повече, като че ли през нощта бе пробягала някаква пукнатина, през която се е оттекла всичката топлина. Тя не даваше никакви признаци, че бърза, рисуваше един символ и минаваше на следващия. В лунната светлина изглеждаше, че рисува с кръв — широки тъмни мазки със стичащи се от тях безчет струйки се сливаха в знаци, които сякаш изкривяваха нощта около себе си. Тя обикаляше сградата и мятеше върху нея нарисувана примка, търпеливо, бавно, неумолимо. Втурнах се обратно вътре, много поуплашен от тази старица и нейната кофа с кръв, отколкото от младата графиня Лорен, твърде бързата ѝ ръка и всякакви братя, които би могла да насъска срещу мен, за да защитят честта ѝ. Радостта от хубавата вечер обаче се бе изпарила и съвсем скоро се отправих към къщи.

Ден по-късно чух за ужасен пожар на Гвоздейната улица. Някаква къща изгоряла до основи и нямало оцелели. Дори и днес мястото стои пусто и никой не желае да строи там.

Стените на Кървавите дупки бяха благословено лишени от всякаква украса, с изключение може би само на надрасканите имена на временни любовници тук-там, където подпорите осигуряваха достатъчно прикритие за такава работа. Проклех се за глупостта си и въведох нашата групичка през вратите.

Братята Териф, които управляваха Кървавите дупки, вече бяха пратили фургон да вземе Снори от Марсилската крепост. В съобщението си аз изрично ги предупреждавах да са изключително внимателни с него и исках гаранция от хиляда златни крони, ако не успеят да осигурят присъствието му в Алената яма за първия двубой.

Заобиколен от антуража си, влязох с бодра крачка в Кървавите дупки и моментално бях обгърнат от миризмата на пот, дима, смрадта и гълчавата. Но мамка му, харесваше ми тук. Облечени в коприна благородници крачеха напето из залата, всеки от тях остров на цветове и изтънченост, заобиколен плътно от другарите си, след това от

неравен кръг службогонци, амбуланти, продавачи на бира, пласьори на мак и обикновени нахалници, а по периферията — улични хлапета, готови да се втурнат от един господин към друг с устни или писмени съобщения. Букмейкърите, всичките лицензирани и одобрени от братята Териф, стояха зад гишетата си по края на залата до изписани с тебешир залози и момчета, готови да приберат или изплатят залозите на бегом.

Четирите главни ями бяха разположени във върховете на голям ромб, оформен с червени плочки върху пода. Алената, Кафявата, Охрената и Пурпурната. Всички си приличаха, дълбоки по двајсет стъпки, широки също по двајсет, само че Пурпурната беше първа сред равни. Благородниците си проправяха път между тези и други, помалки ями, надзъртаха в тях и обсъждаха изложените на показ борци и предлаганите залози. Всяка яма беше оградена със здрави дървени перила, закрепени за дъските на пода, които покриваха зидарията и се спускаха на метър дълбочина в ямите. Отидох до Пурпурната и се надвесих през перилата така, че те се притиснаха силно към диафрагмата ми. Отдолу Снори вер Снагасон се въсеше срещу мен.

— Прясно месце! — Вдигнах ръка, без да откъсвам очи от своя борец. — Кой ще си резне?

Две малки маслинени ръце се плъзнаха през перилата до мен.

— Мисля, че аз. Струва ми се, че ми дължите някое и друго рязване, принц Джалан.

Уф, дявол да го вземе!

— Мейрес, толкова се радвам да те видя. — За моя чест трябва да отбележа, че не позволих на слепия ужас да проличи в отговора ми, нито пък напълних гащите. Мейрес Алус притежаваше спокойния и разумен глас на писар или учител. Фактът, че обичаше да гледа как неговите събирачи на дългове режат устните на човек, превръщаше милия му тон от приятен в кошмарен.

— Едричък е — отбеляза Мейрес.

— Да. — Огледах се трескаво за приятелите си. Всички, дори двамата ветерани, избрани специално от баща ми, за да ме пазят, се бяха изнизали към Кафявата яма, без да обелят и дума, и бяха оставили Мейрес Алус да се промъкне незабелязано до мен. Само Омар имаше благоприличието да изглежда гузен.

— Как мислиш, че ще се представи срещу човека на лорд Грен — Норас? — попита Мейрес.

Норас беше талантлив в юмручния бой, но мислех, че Снори ще го размаже. Виждах боеца на Грен, застанал зад решетката срещу тази, през която беше влязъл Снори.

— Ами защо не ги пуснем да се бият? Да направим залозите? — Хвърлих поглед към Барас Джон и извиках: — Норас срещу моето прясно месце? Какви са залозите?

Мейрес сложи меката си ръка на рамото ми.

— Ще има достатъчно време за залози, след като човекът бъде изпитан, не смяташ ли?

— Н-но той може да пострада — изломотих. — Имам намерение да изкарам добри пари от него, Мейрес, и да ти платя всичко, барабар с лихвите. — Пръстът ме болеше. Онзи, който Мейрес беше счупил, когато не ми достигнаха парите преди два месеца.

— Угоди ми на прищявката — каза той. — Това ще ми е лихвата. Обещавам да покрия всякакви загуби. Човек като този... би могъл да струва триста крони.

Тогава проумях играта му. Триста бяха само половината от това, което му дължах. Този мръсник възнамеряваше да се погрижи Снори да умре, така че да продължи да държи един принц от кралско потекло в ръцете си. И все пак не виждах никакъв начин да избегна това. Човек не спори с Мейрес Алус, със сигурност не и в бойната зала на братовчедите му и когато му дължи близо хилядарка в злато. Мейрес знаеше докъде може да ме притисне, независимо че бях дребен принц. Беше прозрял през напереното ми поведение и бе видял какво се крие под него. Човек не оглавява престъпна организация като тази на Мейрес, ако не умее да преценява добре хората.

— Триста, ако не е в състояние да се бие повече тази вечер? — След нелепата опера на татко бих могъл да се измъкна и да се върна тук, за да се включа със залози в сериозните битки. Упражнението от днес следобед имаше за цел само да разбуди апетитите и да предизвика интерес.

Мейрес не отговори, само плесна с меките си ръчички и пазачите на ямата вдигнаха отсрещната порта. При звука на желязо, стържещо по камък, и дрънчене на вериги, тълпата се струпа около перилата, дърпана от притегателната сила на ямата.

- Огромен е!
- И хубавеляк!
- Норас ще го загрози скоро.
- Разбира си от работата тоя Норас.

Мускулестият тевтонец излезе изпод свода, като въртеше плешивата си глава върху дебелия си врат.

— Само юмруци, северняко — извика надолу Мейрес. — Единственият начин да излезеш от тази яма е да спазваш правилата.

Норас вдигна ръце и ги сви в юмруци, сякаш за да ги покаже на езичника. Скъси разстоянието помежду им; вървеше бързо, а главата му се стрелкаше насам-натам, с цел да заблуди окото и да изкуши противника да опита прибързан удар. На мен ми приличаше на пиле, както въртеше глава, вдигнал юмруци пред лицето си и разперил лакти като малки крилца. Голяма мускулеста кокошка.

Беше очевидно, че Снори има голям обсег, затова Норас се приближи бързо. Имаше навика да си привежда главата и да поема ударите с черепа си. Точно това се канех да извикам. Бях виждал много мъже да си нараняват ръцете в дебелия костелива чутура на тевтонеца. Само че нямах време да отворя уста. Норас замахна, Снори улови юмрука му и сви пръсти около него. Дръпна Норас напред и го фрасна с другата си ръка, като отби с лакът отчаяния замах на левачката на тевтонеца. Огромният юмрук се стовари в лицето на Норас и той отлетя на цял метър назад и се строполи на пода, а от лицето му се разлетяха пръски кръв, примесени със зъби и късчета плът от разбитата му мутра.

За миг настъпи тишина, след което се разнесе такъв рев, че ушите ме заболяха. Половината зрители ревяха от удоволствие, другата половина — от гняв. Полетяха заложни пергаменти, монети смениха притежателите си — всичко това неофициални залози, направени на момента.

— Впечатляващ екземпляр — каза безстрастно Мейрес. Гледаше как двама души извличат Норас през двукамерния изход. Снори ги остави да си свършат работата. Виждах, че е преценил шансовете си за бягство и е установил, че са нулеви. Втората желязна решетка можеше да се вдигне само от външната страна, и то единствено когато първата е спусната.

— Доведете Уутана. — Мейрес никога не повишаваше глас, но винаги го чуваха сред гълчавата. Хвърли ми тънка усмивка.

— Не! — Преглътнах възмущението си, щом си спомних, че съм виждал мъже без устни дори в двореца. Мейрес Алус имаше дълги ръце. — Мейрес, приятелю, не може да говориш сериозно! — Уутана беше специалист, с безброй боеве с нож зад гърба. От началото на годината беше разпорил вече поне шестима опитни противници. — Поне дай на моя човек възможност да потренира няколко седмици със закривения нож! Той е от ледовете. Там ако оръжието не е брадва, изобщо не го разбират. — Опитвах се да проявя хумор, само че Уутана вече чакаше зад решетката, гъвкав дявол от най-далечните брегове на Африк.

— Бийте се. — Мейрес вдигна ръка.

— Ама... — Снори дори не бе получил оръжие. Това си беше убийство, чисто и просто. Публичен урок, който да постави един принц на мястото му. Зрителите обаче не бяха длъжни да го харесват! Разнесоха се освирквания, когато Уутана пристъпи в ямата, небрежно отпуснал извития нож край тялото си. Благородниците заддююкаха, все едно гледахме пантомима на площада. Довечера можеше да дюдюкат също толкова усърдно, ако операта на татко включваше достатъчно добър злодей.

Снори вдигна очи към нас. Заклевам се, че се хилеше.

— Вече няма ли правила?

Уутана тръгна бавно напред, като прехвърляше ножа от ръка в ръка. Снори разпери своите, не изцяло, но достатъчно, за да направи един широкоплещест мъж още по-широкоплещест в тясното пространство на ямата. А после с рев, който заглуши много от гласовете горе, се втурна напред. Уутана финтира на една страна с намерението да го резне и да отскочи, само че севернякът връхлиташе прекалено бързо, кривна, за да компенсира отместването, и протегна ръце, също толкова дълги като тези на африканеца. В крайна сметка Уутана нямаше какво да направи, освен да опита смъртоносен удар — нищо друго не би го спасило от хватката на Снори. Размяната на удари се изгуби сред сблъсъка. Снори се връза в мъжа, отхвърли го на метър назад и го залепи за стената на ямата. Остана така за миг — може би си размениха някоя дума, — а после отстъпи. Уутана се свлече на

безжизнена купчина до стената, бели парчета кост стърчаха от тъмната кожа на тила му.

Снори се обърна към нас, хвърли неразгадаем поглед в моята посока, а после сведе очи, за да огледа извития нож, забит в дланта му чак до дръжката. Това бе жертвата, направена от него, за да не получи острие в гърлото.

— Мечката — промълви Мейрес по-тихо отвсякога сред изригналия от тълпата рев. Никога не го бях виждал ядосан. Малцина го бяха виждали, но сега гневът му личеше в стиснатите му устни и преbledняването на кожата му.

— Мечка ли? — Защо просто не го застреляха с арбалети от перилата и да се свършва? Бях виждал веднъж мечката на Кървавите дупки, черен звяр от западните гори. Пуснаха я срещу един конотец с копие и мрежа. Не беше по-едра от него, но копие то само я разлюти и щом скъси дистанцията, това бе краят. Няма значение колко мускули има човек, силата на мечката е нещо съвсем различно: пред нея всеки воин е слаб като дете.

Отне им известно време да доведат мечката. Това явно не беше част от плана, включващ Норас и Уутана. Снори просто си стоеше на мястото, вдигнал ранената ръка високо над главата си, и я стискаше за китката. Остави извития нож където си беше, забит в дланта му.

Яростта, която тълпата бе демонстрирала при появата на Уутана, се разгоря до нови висини, когато към портата се приближи мечката, но кънтящият смях на Снори ги накара да се смълчат.

— На това мечка ли му викате? — Той свали ръце и се потупа по гърдите. — Аз съм от ундоретите, Децата на чука. В нашите вени тече кръвта на Один. Родени в буря сме ние! — Посочи с прободената си ръка, от която капеше алена кръв, нагоре към Мейрес, явно знаеше кой е мъчителят му. — Аз съм Снори, Син на брадвата. Бил съм се с тролове! Вие имате по-голяма мечка. Видях я в килиите отзад. Доведете нея.

— По-голяма мечка! — извика Рауст Грейджар зад гърба ми и тъпият му брат поде възгласа. — По-голяма мечка!

След броени мигове всички скандираха същото.

Мейрес не каза нищо, само кимна.

— По-голяма мечка! — ревеше тълпата, докато най-сетне не доведоха по-голямата мечка и всички се сгълчаха благоговейно.

Не знаех откъде Мейрес е намерил този звяр, но сигурно му бе струвал цяло състояние. Беше най-големият звяр, който бях виждал. Пред него черните мечки от тевтонските гори изглеждаха като джуджета; надминаваше дори сивите мечки, срещащи се отвъд земите на славяните. Изправена, макар и леко прегърбена, белезникавата мечка се извисяваше на над девет стъпки и под кожата и мазнините ѝ се издуваха огромни мускули. Тълпата си пое дъх и зави от възторг и ужас, изпаднала в екстаз от перспективата за смърт и кървища и възмутена от нечестността на предстоящото убийство.

Докато портата се вдигаше, мечката изръмжа и се смъкна на четири крака. Снори хвана ножа и го измъкна от дланта си, като в последния момент изви острието така, че да не разшири раната. Сви пострадалата си ръка в ален юмрук и стисна ножа в другата.

Мечката, явно някаква арктическа порода, влезе, без да бърза, на четири лапи, като клатеше глава наляво-надясно и вдишваше мириса на хора и кръв. Снори се затича тежко насреща ѝ, разперил ръце, като ревеше оглушителното си предизвикателство. Спря на две крачки пред нея, но това бе достатъчно, за да накара мечката да се надигне на задните си лапи и да отвърне на предизвикателството с ръмжене, от което едва не си изпуснах мехура дори на безопасното си място зад парапета. Тя се извисяваше на цели десет стъпки, с вдигнати предни лапи, а черните ѝ нокти бяха по-дълги от човешки пръсти. Ножът на Снори, червен от собствената му кръв, изглеждаше нищожно малък. Трудно би проникнал дори през тлъстините на мечката. Щеше да е нужен дълъг меч, за да стигне до жизненоважните ѝ органи.

Севернякът изкрещя някакво проклятие на варварския си език и замахна с ранената си ръка, държеше я широко разтворена. Кръв опръска гърдите на мечката, червена шарка върху бялото.

— Истинска лудост! — Дори аз знаех, че не бива да позволяваш на едно диво животно да види, че си ранен.

Мечката, по-скоро любопитна, отколкото разярена, се наведе да подуши и да оближе окървавената си козина. И в този миг Снори се хвърли напред. За миг се зачудих дали пък наистина няма да убие звяра. Ако по някакво воинско чудо успееше да забие ножа си на ей толкова в гръбнака на мечката, докато е наведена... Всички си поехме дъх едновременно. Снори скочи. Опря ранената си ръка върху главата на мечката и като някакъв дворцов акробат се преметна, за да клекне

на раменете ѝ. Мечката изрева от ярост, надигна се рязко в цял ръст, сякаш Снори бе дете, а тя — бащата, който го носи на гърба си, и посегна към досадника. Но докато тя се изправяше, Снори също се изправи и отскочи нагоре, като използва енергията от общия им тласък. Протегна високо ръката си с ножа и заби острието в дървото на парапета на около двайсет стъпки над дъното на ямата. Дръпна, пресегна се, люшна се нагоре и за част от секундата се озова сред нас.

Снори вер Снагасон се втурна през благородната тълпа, като тъпчеше зрителите. Някъде в тези първи няколко крачки си намери нов нож и остави след себе си диря от прегазени и окървавени граждани. Използва ножа всъщност само на три пъти, когато служители на братята Териф направиха по-сериозни опити да го спрат. Въпросните служители бяха изкормени, а единият с почти отрязана глава.

Севернякът се озова на улицата още преди тълпата да разбере какво е станало.

Облегнах се на перилата. В залата цареше хаос; навсякъде около мен мъжете си възвръщаха куража и се втурваха в гонитба сега, когато плячката им отдавна бе изчезнала. Мечката се беше заела пак да души пода на ямата и да лиже кръвта от плочите, червената длан на Снори бе отпечатана на главата ѝ.

Мейрес го нямаше никъде. Този човек умееше да се появява и да изчезва. Свих рамене. Севернякът явно беше прекалено опасен, за да го задържа. Би ме погубил, по един или друг начин. Е, поне бях намалил с триста крони дълга си към Мейрес Алус. Това щеше да го откачи от гърба ми поне за три месеца, може би дори шест. А за шест месеца могат да се случат много неща. Шест месеца са цяла вечност.

5.

Опера! Нищо не може да се сравни с нея. Освен праскаци се прасета.

Единственото хубаво нещо в безкрайната опера на баща ми беше мястото — изящна сводеста сграда в източната част на Вермилиън, където изобилието на флорентински банкери и милански търговци придаваше на града съвсем различен облик. През първия час зяпах нагоре към нимфите, лудуващи голи по тавана на купола, някак си нарисувани така, че огънатата повърхност ги показваше без изкривяване. Колкото и да се възхищавах на усета на художника към детайлите, открих, че тези сцени начесто биват прекъсвани от проблясващи в ума ми образи от Кървавите дупки. Снори поваля Норас с вероятно фатален удар. Утуана се отделя от стената на ямата, за да се строполи с разбит череп. Онзи скок. Онзи зрелищен, невъзможен, безумен скок! На сцената някакво сопрано пееше ария, докато аз си припомнях как севернякът скочи към свободата.

В антракта потърсих познати лица. Бях закъснял за представлението и си бях проправил шумно път до едно място, като се пречках пред погледите на всички. В смътната светлина и отделен от своите по-близки другари, трябваше да се задоволя да седя сред непознати. Сега, под фенерите в залата за антракти, докато забърсвах чаши вино от всеки минаващ поднос, открих, че въпреки строгите предупреждения на брат ми Дарин на премиерата има твърде слабо присъствие. Изглежда, дори татко беше пропуснал да се появи. Според мълвата бил на легло. Той никога не е обичал музиката, но ковчежетата на Ватикана бяха финансирани този буламач с ангели и дяволи, виещи един срещу друг, и дебелаци, които се потят под криле от восък и пера, докато реват хоровата партия. Най-малкото, което би могъл да направи най-високопоставеният им местен представител, беше да присъства и да страда редом с другите. Мътните го взели, не можех да забележа дори Мартус или шибания Дарин.

Изблъсках настрани един мъж с бяла порцеланова маска — все едно бяхме на маскарад, а не на опера. Или по-скоро се опитах да го изблъскам, не успях и отскочих от него, като че ли беше излят от чугун. Обърнах се, като потривах рамото си. Нещо в очите, взиращи се през тези процепи, помете с ледена вълна от страх всякакво мое желание да се оплаквам. Оставих блъсканицата да ни раздели. Дали това изобщо беше човек? Видът на тези очи ме преследваше. Ирисите им бяха бели, а склерите — сиви. Рамото ме болеше, сякаш някаква инфекция разяждаше кокала... Нероден. Дарин беше споменал нещо за нероден в града...

— Принц Джалан! — извика Амерал Контаф с дразнеща фамилиарност. Беше наконтен в абсурдна премяна, без съмнение купена специално за повода. Сигурно отчаяно се бяха опитвали да запълнят местата, щом подлизурковци като Контаф бяха поканени на премиерата. — Принц Джалан! — Движението на тълпата някак си ни раздалечи и аз се престорих, че не съм го забелязал. Той сигурно ме преследваше за въображаемия документ относно Снори. Нещо лошо, може би вече беше чул, че севернякът вилнее по улиците на Вермилиън... Или пък беше олющил златното покритие от подаръка ми. Както и да е, нито една от причините му да иска да говори с мен не ми изглеждаше причина аз да искам да говоря с него! Врътнах се рязко и се озовах лице в лице с Ален де Вийр, с нелепа превръзка на главата и придружен от двама грозни мъжаги със зле стоящи им оперни пелерини.

— Джалан! — Ален посегна към мен, но улови само шепа от собствената ми изяцно ушита пелерина. Освободих се от нея и му позволих да я задържи, докато аз самият спринтирах към стълбите, като криволичех опасно между вдовици с диаманти в косите и навъсени стари лордове, гълтащи вино с мрачната решителност на хора, които искат да притъпят сетивата си.

Вярно, че имам бързи крака, но вероятно само пълното пренебрежение към чуждата безопасност ми позволи да взема значителна преднина за толкова кратко време.

В задния край на операта има обществени тоалетни. Мъжката представлява десетина открити седалки над вода, която тече по канали и се излива в уличката отзад. Водата идва от голяма цистерна на покрива. Няколко улични хлапета я пълнят с кофе през целия ден —

дейност, която случаят ми позволи да забележа, докато използвах една от актьорските съблекални за среща с дукеса Сансера предния сезон. Клатех я усърдно, както прави един младеж с жена на напреднала възраст и растящо състояние, когато се надява да изкрънка някой заем, но винаги, когато ми се струваше, че постигам някакъв напредък, покрай вратата минаваше някое хлапе с плискащи се кофи. Това доста нарушаваше ритъма ми. А дъртата крава не ми зае дори сребърно пени.

Онзи следобед с дукеса Кофи-с-мангизи обаче не беше напълно пропилян. След като ѝ позволих да ме измъкне оттам с влажна целувка и опипване по задника, излових колкото можах от онези мръсни хлапета и хубавичко ги наритах. Вярно е, че врагът бе по-многоброен от мен, но в края на краищата аз съм героят от Аралския проход, а понякога, когато принц Джалан Кендет е разярен, е по-добре да бягате, независимо от броя си. Ако сте на осем години.

Намерих три от малките копеленца заврени в тесен килер, където държаха кофите заедно с подобрена колекция от метли и парцали. И това беше моята отплата — още едно скривалище, което да прибавя към списъка си.

Сега, докато се носех по същия този коридор с Ален и приятелите му на един-два завоя зад мен, внезапно се заковах на място, отворих вратата на килера и се шмугнах вътре. Когато затваряш вратата след себе си, номерът е да го направиш бързо, но безшумно. Това се оказа истинско предизвикателство, защото същевременно се опитвах да се наместя между различните дръжки на метли в тъмното, без да съборя върху себе си олюляващите се кули от кофи. Секунди по-късно, когато Ален и горилите му прогърмяха по коридора, героят от Аралския проход стоеше сгъшен между парцалите, притиснал ръце към устата си, за да спре една кихавица.

Успях да я удържа почти достатъчно дълго, но никой човек не може да владее напълно тялото си, а понякога няма начин да избегнеш такива неща — както казах и на дукеса Сансера, когато тя изрази разочарованието си.

— Апчи-и-их!

Стъпките, заглъхващи в далечината, изведнъж секнаха.

— Какво беше това? — Гласът на Ален, далечен, но не достатъчно далечен.

Страхливците се делят на две големи групи. Такива, които страхът парализира, и такива, на които дава криле. За щастие аз се числя към втората група и изхвъркнах от килера като... ами като развратен принц, надяващ се да отърве пердаха.

Винаги изучавам внимателно прозорците, а най-лесно достъпните прозорци на операта се намираха именно в споменатите обществени тоалетни, които се нуждаеха от тях по очевидни причини. Отцепих надолу по коридора, свърнах рязко и нахълтах с трясък в зловонния сумрак на мъжкия клозет. Един стар господин се беше настанил там с манерка вино, явно решил, че смрадта на канализацията е за предпочитане пред място, намиращо се по-близо до сцената. Профучах покрай него, качих се на най-задната седалка и се опитах да пъкна глава между кепенците. Обикновено те бяха откренати, за да предоставят достатъчно вентилация и да попречат на тоалетната да експлодира, ако някой преял лорд пръдне. Днес обаче, както и с всичко останало, откакто бях станал от леглото, те сякаш бяха против мен и останаха плътно затворени. Разтърсих ги силно. Не бяха залостени и нямаше логика да не поддават. Страхът ми даде сили и когато проклетите кепенци не пожелаха да се отворят, изтръгнах летвите им и промуших глава навън.

Половин секунда просто стоях така, докато хладният и не чак толкова зловонен въздух галеше лицето ми. Спасение! Човек изпитва нещо близко до оргазъм, когато се измъкне изпод купчина неприятности, озове се на свобода и им се изплези. Утре може би същите тези неприятности ще те чакат зад ъгъла, но днес, за момента, те са победени и оставени да се въргалят в прахта. Ние страхливците сме натоварени с прекалено силно въображение и насочваме вниманието си предимно към бъдещето, тревожейки се за онова, което предстои, така че когато изникне рядката възможност да живея за мига, аз я сграбчвам с всичките си свободни ръце.

През следващата половин секунда осъзнах, че се намирам на третия етаж и че падането на улицата долу вероятно ще ме нарани по-сериозно, отколкото биха посмели Ален и приятелите му. Вероятно трябваше да се надуя, да се държа нагло и да напомня на Ален чий проклет баща е финансирал тази опера и задникът на чия баба случайно топли трона. Никоя част от мен не искаше да разчита на шанса, че здравият разум на Ален ще надделее над гнева му, но да

скоча в уличката, където изсипват лайната, и да си потроша глезените... това също не ме блазнеше.

А после я видях. Парцалива фигура в уличката, приведена и мъкнеща нещо тежко. Кофа? За един абсурден миг си помислих, че е някое от хлапетата, носещи вода за цистерната. Една бледа ръка вдигна четка; лунната светлина заблестя по онова, което капеше от нея.

— Джалан Кендет, криещ се в тоалетните. Колко уместно. — Ален де Вийр отвори с трясък вратата зад мен. Дори не помръднах глава. Ако не се бях погрижил за тази работа още в началото на антракта, сега бързо щях да напълня тоалетната, върху която стоях, и през двата крачола. Фигурата в уличката вдигна глава, едното ѝ око улови лунните лъчи и засия перлено в мрака. Рамото ме заболя от внезапния спомен за маскираната фигура, в която се бях натресъл. Убеждението ме сграбчи за гърлото. Това долу не беше човек. В този поглед нямаше нищо човешко. Отвън жената със сляпото око рисуваше смъртоносните си руни, а вътре, сред лордовете и дамите, бродеше самият ад.

Бих се втурнал с главата напред срещу десетина Ален де Вийровци, за да се измъкна от Мълчаливата сестра. Мамка му, бих прегазил дори Мейрес Алус само и само да се озова по-надалеч от тази стара вещица. Бих забил един ритник в слабините му с думите да го прибави към дълга. Бих се втурнал право срещу Ален и двамата му приятели, ако не беше споменът за пожара на Гвоздейната улица. Там бяха изгорели дори стените. Не беше останало нищо освен ситна пепел. Никой не се бе спасил. Нито един. А в града бяха станали още четири такива пожара. Четири за пет години.

— О, Джалан! — Ален проточи „а“-тата в напевна подигравка, така че се чу „Джаааалаан“. Наистина не беше приел добре счупването на онази ваза в главата му.

Избутах се още по-напред през счупения кепенец, проврях раменете си през отвора и строших още летви. Някаква паяжина полепна по лицето ми. „Защото единственото, което ми липсва сега, е голям паяк на главата!“ За пореден път боговете на ориста серяха отвисоко върху мен. Погледнах наляво. Черни символи покриваха стената, всеки като някакво кошмарно уродливо насекомо, застинало в смъртни гърчове. Отдясно се редяха още, пълзяха нагоре от мястото, където жената със сляпото око бе подновила работата си. Сякаш

растяха по стените на зданието като бръшлян... извиваха се нагоре. Нямаше начин старицата да достигне толкова високо — тя просто сееше ужасните си семена, докато обикаляше сградата, рисуваше примка от символи и от всеки от тях израстваше още и още... издигаха се нагоре, докато примката се превърне в мрежа.

— Хей! — Злорадството на Ален се превърна в раздразнение, щом видя, че го пренебрегвам.

— Трябва да се махаме оттук. — Измъкнах се от дупката и хвърлих поглед към тримата мъже на вратата. Старецът, стиснал виното си, ни зяпаше слисано. — Няма време...

— Свалете го оттам. — Ален поклати отвлечено глава.

Падането на улицата долу изведнъж бе избутано от върха на списъка с най-ужасяващи неща, които можеха да ми се случат днес, където се нареждаше току над Ален и дружките му. Писанията по стената отвън пометоха от списъка всичко друго и го изсипаха право в тоалетните. Пъхнах и двете си ръце в направената от мен дупка и се хвърлих навън. Подадох се около две стъпки, преди гърдите ми да заседнат в рамката на кепенеца. Нещо тъмно и много студено се разтегна пак върху лицето ми. Приличаше досущ на паяжина, изплетена от най-якия паяк на света. Нишките ѝ затвориха лявото ми око и спряха всякакъв мой напредък.

— Бързо!

— Дръжте го!

Разнесе се тропот на крака — Ален повеждаше атаката.

По принцип съм доста добър в измушването, само че в настоящата ситуация не разполагах с кой знае каква опора. Стиснах с две ръце перваза и опитах да се оттласна напред. Успях да напредна само няколко сантиметра, докато жакетът ми се съдираше. Черните нишки върху лицето ми се изпънаха още повече, натискаха главата ми назад и заплашваха да ме отхвърлят обратно в стаята, ако разхлабя хватката си дори малко.

Вижте сега, природата може да ме е надарила с доста прилична физика, но се опитвам да избягвам всякакви по-натоварващи дейности, поне в облечено състояние, и не бих претендирал, че притежавам кой знае каква сила. Неподправеният ужас обаче оказва върху мен смайващ ефект и ми се е случвало да отхвърлям встрани невероятно тежки предмети, когато те стоят между моя милост и бързото бягство.

Очакването да усетя ръката на Ален де Вийр върху ритащите си нозе предизвика точно необходимото ниво на ужас. Не ме тревожеше мисълта, че ще ме издърпат вътре и ще ме наричат хубавичко — макар че обикновено би ме тревожила... доста. А мисълта, че докато ме ритат и бедната моя милост се въргаля мъжествено, понася ударите и пици за милост, Мълчаливата сестра ще довърши примката си, огънят ще лумне и всички до един ще изгорим.

Каквото и да бе нещото, изпънато пред лицето ми, беше спряло да се изпъва, изразходвало цялата си еластичност, и ми пречеше да се придвижа по-напред. Сега го усещах по-скоро като тел, врязваща се в челото и лицето ми. Краката ми не намираха нищо, от което да се отгласнат, така че висях — една трета навън и две трети вътре, — мятах се безпомощно и ревах всевъзможни заплахи и обещания. Подозирам, че Ален и приятелчетата му може да са спрели, за да се посмеят за моя сметка, защото мина повече време, отколкото очаквах, преди някой да ме докопа.

Трябваше да вземат нещата по-на сериозно. Ритащите крака са опасна работа. Подтикван от отчаянието, изритах силно и петата на ботуша ми срещна нещо твърдо, което изхрущя като нос. Някой издаде звук, много подобен на издадения от Ален тази сутрин, когато счупих вазата в главата му.

Допълнителният тласък се оказа достатъчен. Подобната на тел преграда се впи по-дълбоко, като студен нож, режещ месото ми, а после нещо поддаде. Имах чувството, че по-скоро поддавам аз, а не преградата, сякаш се напуках и тя мина през мен, но както и да е, озовах се на свобода и полетях надолу цял, а не на две парчета.

Победата ми се оказа доста пирова — наградата ми беше полет от два етажа височина с лицето надолу право към калдъръма.

Когато на човек не му остане дъх да крещи по време на падане, значи е падал прекалено дълго. Прекалено дълго и прекалено бързо, за да има някакъв разумен шанс да стане отново. Нещо обаче ме дърпаше и забави малко скоростта ми, а ужасен раздиращ звук заглушаваше писъка ми, докато падах. Въпреки това се стоварих на земята със сила, предостатъчна да ме убие, ако не беше голямата купчина позасъхнали изпражнения, събрани под отходния отвор на тоалетните. Плъснах право в нея.

Изправих се с олюляване, като плюех гнусотията, изпълнила устата ми, изревах едно проклятие, подхлъзнах се и моментално плъснах обратно. Подигравателен смях някъде отвисоко потвърди, че имам публика. Вторият ми опит ме остави по гръб и да бърша лантата от очите си. Погледнах нагоре и видях, че цялата стена на операта е покрита с преплитащи се символи — с едно изключение. Прозорецът, през който се бях изтърсил, беше чист и някакво мъжко лице надничаше през оставената от мен дупка. Навсякъде другаде черните крайници на калиграфията на Мълчаливата сестра оплитаха кепенците и ги притискаха затворени, но върху разбития кепенец на тоалетната нямаше и помен от тях. Надолу от него в зидарията се протягаше дълбока пукнатина, следваща пътя на моето падане. От пукнатината бликаше странна златиста светлина, нашарена с трепкащи сенки, и озаряваше както уличката, така и зданието.

Бързо, но внимателно се изправих и се огледах за Мълчаливата сестра. Вероятно точно преди да падна беше свила зад ъгъла. Не можех да видя колко още ѝ остава, за да завърши примката си. Измъкнах се от купчината лайна и отстъпих към средата на уличката, като бършех мръсотията от дрехите си — без особена полза. Нещо се бе закачило за пръстите ми и забелязах, че държа черна лента, която приличаше по-скоро на гърчещия се крак на някакво кошмарно насекомо. С вик я откъснах от себе си и осъзнах, че в ръката ми виси един от символите на вещицата — стигаше почти до земята, трепкаше от повея на някакъв несъществуващ ветрець... сякаш се опитваше да се увие пак около мен. Захвърлих го с погнуса, обзет от чувството, че е по-мръсен от всичко, което ме покриваше.

Остър пукот ме накара да погледна пак към сградата. Пред очите ми пукнатината се разшири, плъзна на още пет стъпки надолу и почти достигна земята. Писъкът, който се изтръгна от мен, беше помомичешки, отколкото бих очаквал. Без никакво колебание се обърнах и хукнах. Отгоре се разнесе още смях. Поспрях в края на уличката с надеждата да ми хрумне нещо духовито, което да изкрещя на Ален. Но всякакви остроумия излетяха от главата ми, когато по цялата стена до мен символите започнаха да пламват. Всеки от тях се разпука и засия, като че ли се бяха превърнали в пролуки към някакъв огнен свят, който очаква всички ни току под повърхността на камъка. В този миг осъзнах, че Мълчаливата сестра е завършила делото си и че Ален,

приятелите му, старецът с неговото вино и всеки друг човек вътре ще изгори. Кълна се, в този момент ми дожаля даже за оперните певци.

— Скачайте, идиоти! — изкрещях през рамо, без да спирам.

Свих зад ъгъла на пълна скорост и се подхлъзнах; обувките ми още бяха омазани с лайна. Проснах се върху калдъръма и погледът ми се оказа обърнат назад към уличката, вече озарена от ослепително сияние, нашарено с пулсиращи сенки. Всички символи пламтяха. Но една конкретна сянка си оставаше неизменна: Мълчаливата сестра, парцалива и неподвижна, все така само малко повече от петно за очите въпреки сиянието от стената до нея.

Докато се изправях, се разнесоха ужасяващи писъци. Старата сграда заехтя от ноти, каквито не бяха излизали от никое гърло между стените ѝ в цялата ѝ дългогодишна история. Втурнах се да бягам, като се хлъзгах и пързях — и от сиянието на уличката нещо ме подгони. Ярка назъбена линия криволичеше по петите ми, сякаш разкъсаната шарка се опитваше да си ме вземе обратно, да ме улови и подпали, така че да споделя участта, от която полагах толкова усилия да се измъкна.

Сигурно си мислите, че в такива случаи е по-добре човек да си пази дъха за бягането. Аз обаче съм открил, че понякога крясъците помагат. Улицата, по която свих, минаваше зад сградата на операта и беше доста оживена дори в този нощен час, макар и далеч не колкото Бояджийската улица, която минава покрай главния вход и по която пристигат посетителите. Моето... мъжествено реване ми разчисти донякъде пътя, а когато гражданите се оказваха прекалено бавноподвижни, аз или ги заобикалях, или пък, ако бяха достатъчно дребни и немощни, направо ги прегазвах. Пукнатината се показва на улицата зад мен; напредваше с бързи пресекливи стъпки, всяка придружена със звук като от трошенето на нещо скъпо.

Докато се извъртах странично, за да се мушна между двама патрулиращи стражари, успях да хвърля поглед назад и видях пукнатината да кривва наляво, виеше се по улицата подире ми. Хората почти не я забелязваха, вцепенени от сиянието на сградата на операта, чиито стени вече бяха обвити в бледи виолетови пламъци. Самата пукнатина се оказа нещо повече, отколкото изглеждаше на пръв поглед — състоеше се всъщност от две пукнатини, движещи се близо една до друга, които постоянно се пресичаха; от едната бликаше гореща

златиста светлина, а другата разкриваше всепоглъщащ мрак, който сякаш изсмукваше всеки светлик, паднал върху него. В пресечните точки златни искри заиграваха в мрака и каменните плочи се пръскаха.

Врязах се между двамата стражари, сблъсъкът ме завъртя и ме накара да заподскачам на един крак, за да запазя равновесие. Пукнатината пробяга под някакъв старец, когото бях съборил при бягството си. Нещо повече, пробяга през него и там, където мракът пресече светлината, нещо се скъса. По-малки пукнатини плъзнаха от всяка пресечна точка и обгърнаха мъжа за миг, преди той буквално да се пръсне. Червени късчета полетяха към небето и огънят ги поглъщаше толкова алчно, че малко от тях паднаха обратно.

Каквото и да говорят за бягането, най-важното при него е да отделяш краката си от земята възможно най-бързо — сякаш тя е обзета от силно желание да те нарани. Което в известен смисъл си е така. Хукнах със скорост, която би накарала моето бягащо от кучето „аз“ от сутринта да спре, за да провери дали краката му изобщо се движат. Още хора избухваха зад гърба ми, докато пукнатината минаваше под и през тях. Прескочих една каруца, която моментално се взриви зад мен и парчета горящо дърво засипаха стената, докато аз се гмурнах през един отворен прозорец.

Претърколих се и се изправих в нещо, което изглеждаше и определено миришеше като бордей от толкова ниска класа, че дори не знаех за съществуването му. Някакви фигури се гърчеха в сумрака от едната ми страна, докато профучавах през помещението, като пътъом съборих една лампа, една тръстикова маса, един скрин и един дребен мъж с тупе, преди да разбия на трески кепенците на задния прозорец на излизане.

Стаята зад мен пламна. Пресякох с трясък уличката, в която се бях озовал, оставих отсрещната стена да спре инерцията ми и драснах нататък. Прозорецът, през който бях минал, се напука от перваза до трегера и цялата сграда се разцепи. Двете пукнатини, светлата и тъмната, закриволичиха подир мен, набираха още повече скорост. Прескочих някакъв наркоман, проснат в уличката, и продължих да бягам. Доколкото можех да съдя по звука, пукнатината го излекува перманентно от порока миг по-късно.

Да държиш очите си насочени напред е второто правило при бягането — веднага след онова за вдигането на краката. Понякога

обаче човек не може да спазва всички правила. Нещо в пукнатината изискваше вниманието ми и аз хвърлих още един поглед към нея.

Тряс! Отначало помислих, че съм налетял на някаква стена. Докато си поемах дъх за още тичане и крещене, отстъпих назад, само за да открия, че стената ме държи. Два гигантски юмрука, единият превързан и окървавен, стискаха жакета на гърдите ми. Вдигнах поглед, после го вдигнах още малко и открих, че се вирам в бледите очи на Снори вер Снагасон.

— Какво... — Не му остана време за повече думи. Пукнатината пробяга през нас. Видях как тъмната линия мина през северняка, назъбени разклонения плъзнаха по лицето му и от тях струеше мрак. В същото време аз бях прорязан от нещо горещо и непоносимо ярко, което ме изпълни със светлина и отнесе света със себе си.

Зрението ми се избистри тъкмо навреме, за да видя как челото на Снори връхлита срещу мен. Чух пукот от съвсем различен вид. От чупенето на носа ми. И светът отново изчезна.

6.

Първо да проверя къде ми е кесията и да опипам за медальона. Това е навик, който съм развил. Когато човек се събужда на местата, на които се събуждам аз, и в компанията, за която често си плащам... ами, добре е да си държи парите подръка. Леглото беше по-твърдо и побуцесто, отколкото ми харесва. Всъщност твърдо и буцесто като калдъръм. И миришеше на лайна. Прекрасният момент на безметежност между съня и будното състояние свърши. Претърколих се на една страна, стиснал носа си. Или не бях прекарал дълго време в безсъзнание, или вонята беше държала дори просяците настрана. Вонята, както и суматохата по пътя ми, дирята от експлодирани граждани, горящата опера, ослепителната пукнатина. Пукнатината! При тази мисъл се изправих и се олюлях; очаквах да видя назъбена линия, водеща през уличката право към мен. Нищо. Или поне нищо, което може да се види на светлината на звездите и четвъртинката луна.

— Мамка му. — Носът ме болеше повече, отколкото ми се струваше редно. Спомних си две свирепи очи под навъсено чело... и как после същото това чело се заби в лицето ми. — Снори...

Севернякът отдавна беше изчезнал. Защо стените не бяха украсени с малки овъглени късчета от нас, не можех да кажа. Спомних си как пукнатините се движеха една до друга, като постоянно се кръстосваха и във всяка пресечна точка следваше взрив. Тъмната беше минала през Снори, бях я видял върху лицето му. Светлата...

Опипах се трескаво за наранявания. Светлата беше минала през мен. Дръпнах нагоре крачолите си, но това разкри само мръсни пиццали, без никаква следа от златиста светлина, грееща през пукнатини. По улицата обаче също нямаше следа от пукнатините. От тях не бе останало нищо освен нанесените поражения.

Пропъдих от ума си мислите за ослепителната златиста светлина. Бях оцелял! Спомних си писъците от операта. Колко ли хора бяха загинали? Колко от приятелите ми? От роднините ми? Дали сестрите на Ален бяха били там? Молах се на Бога Мейрес Алус да е бил. Да е

била една от онези нощи, когато се правеше на търговец и използваше парите си, за да си купи достъп до социалните кръгове далеч над неговото положение. Засега обаче се налагаше да увеличи разстоянието между себе си и пожара. Само че къде да ида? Магията на Мълчаливата сестра ме беше преследвала. Дали тя нямаше да ме причаква в двореца, за да довърши работата?

Когато се съмняваш, бягай.

Хукнах отново по тъмните улици. Бях се изгубил, но знаех, че рано или късно ще стигна до реката и ще си възвърна ориентацията. Тичането на сляпо е много вероятно да ти докара счупен нос, а тъй като аз вече си имах такъв и не горях от желание да разбера какво следва, поддържах скоростта си от разумната страна на главоломна. Обикновено установявам, че като си дам зор на краката и оставя няколко мили зад себе си, това доста подобрява нещата. Но сега, докато тичах, дишах през устата и притисках длан отстрани към тялото си, където някакъв мускул постоянно се схващаше, се чувствах все по-зле. Безпокойството ми растеше от минута на минута и се превърна в дълбок, парализиращ смут. Зачудих се дали това не е съвестта. Не че нещо от случилото се беше по моя вина. Не можех да спася никого дори да се бях опитал.

Спрях за малко и се подпрях на една стена, за да си поема дъх и да опитам да се отърся от онова, което ме измъчваше. Сърцето ми продължаваше да пърха зад ребрата, сякаш бях преминал в спринт, а не бях спрял. Всяка част от мен изглеждаше някак крехка, чуплива. Ръцете ми също бяха странни, прекалено бели, прекалено леки. Затичах се пак, още по-бързо, оставил зад себе си всякаква умора. Излишна енергия извираше от кожата ми, бушуваше в мен, караше зъбите да вибрират в устата ми, а косата ми сякаш се бе изправила. У мен имаше нещо нередно, повредено; не бих могъл да забавя ход, дори и да исках.

Отпред улицата се раздвояваше и звездната светлина очертаваше само силуета на сградата, която я делеше. Кривнах първо на едната страна, после на другата, несигурен по кой път да поема. Отместването наляво ме накара да се почувствам по-зле, скоростта ми се увеличи до спринт, ръцете ми почти засияха, главата ме заболя така, сякаш щеше да се пръсне, ярка светлина проряза визора ми. Като кривнах вдясно, нещата се върнаха мъничко към нормалното. Свих по

дясното разклонение. Изведнъж вече знаех посоката. Нещо ме теглеше още от момента, в който се бях надигнал от калдъръма. И сега, сякаш бе грейнала някаква лампа, знаех в коя посока ме тегли. Ако се отклонях от нея, неразположението ми се усилваше. Ако се движех право натам, симптомите отслабваха. Имах посока.

Каква беше крайната цел обаче не можех да кажа.

Днес, изглежда, ми бе писано да търча презглава по улиците на Вермилиън. Сега пътят ми следваше лекия наклон към река Селийн, която се влачеше мудно през града. Започнах да подминавам пазарите и товарителниците зад големите складове покрай кейовете. Дори и в този час хора сновяха насам-натам, сваляха сандъци от мулешки каручки, товареха фургони, трудеха се на оскъдната светлина на фенерите, за да тласкат търговията по тесните вени на Вермилиън.

Пътят ме преведе през един опустял вонящ на риба пазар и ме изправи пред дълга стена — една от най-старите сгради в нашия град, сега използвана като пристанищен склад. Тя се простираше на над сто разкрача и в двете посоки, а аз нямах интерес към нито една от тях. Напред. Пътят ми лежеше право напред. Натам ме теглеше чувството. Някаква врата от широки дъски се откряна на няколко метра от мен и преди да се усетя, се озовах до нея, дръпнах я рязко и се мушнах покрай ошашавения слуга, който още протягаше ръка да я бутне. Пред мен се простираше коридор, водещ в моята посока, затова хукнах по него. Отзад се разнесоха викове — някакви мъже хукнаха да ме хванат. Тук горяха Строителски глобуси и пръскаха студената бяла светлина на древните. Досега не бях осъзнавал колко точно стара е тази сграда. Независимо от всичко продължих да се нося напред, профучавах покрай множество арки, всяка от които водеше към галерии със Строителско осветление, пълни с буйно разлистени растения, наредени по скамейки и рафтове покрай стените. Когато някъде по средата на склада една дъсчена врата се отвори точно пред мен, за да ме халоса, единственото, което имах време да си помисля, преди да изгубя съзнание, беше, че сблъсъкът със Снори вер Снагасон болеше повече.

Дойдох на себе си отново в хоризонтално положение. Болеше ме на толкова много места, че пропуснах момента с блаженото неведение и минах направо на задаването на тъпи въпроси.

— Къде съм? — Гласът ми беше носов и колеблив.

Ярката, но примигваща светлина и слабото неестествено жужене ми помогнаха да си спомня. На някакво място със Строителски глобуси. Понечих да се надигна и открих, че съм вързан на някаква маса.

— Помощ! — Това прозвуча малко по-силно. Паникьосан, напрегнах сили срещу въжетата и открих, че изобщо не поддават. — Помощ!

— По-добре си пести дъха! — Гласът дойде от сенките край вратата. Примижах. На стената се подпираше някакъв здравеняк и ме гледаше.

— Аз съм принц Джалан! Ще ти взема шибаната глава за това! Развържи тези въжета.

— Тц, нема да стане. — Той се приведе напред. Дъвчеше нещо. Трепкащата светлина засия по плешивото му теме.

— Аз съм принц Джалан! Не ме ли познаваш?

— 'Се едно знам как изглеждат принцовете. М'че аз даже имената им не зная! За мен си само няк'во конте, дет се е натряскало и е отишло да поплува в канализацията. Ама по няк'ъв лош късмет си се озовал тук. Хорас обаче май те знаеше отнякъде. Каза да те държа тук и излезе. „Дръж го под око тоя, Давийт — тъй ми рече. — Пази го хубавичко.“ Сигур си няк'ва важна клечка, инак досега щеше да плуваш по реката с клъцнато гърло.

— Ако ме убиеете, баба ми ще сравни този квартал със земята. — Безочлива лъжа, но като я изрекох с такава убеденост, се почувствах по-добре. — Аз съм богат човек. Пусни ме и ще те осигуря до живот. — Признавам, че имам дарба в лъжите. Най-неубедително звуча, когато казвам истината.

— Парите са убаво нещо — рече мъжът. Отдели се от стената и пристъпи напред, така че светлината да озари свирепото му лице. — Ама ако те пусна, без Хорас да ми е наредил, нема да имам пръсти, с които да ги броя. Пък ако се окаже, че наистина си принц, и те пуснем без разрешението на шефа, и двамата с Хорас ще си мислим, че загубата на пръстите е била лесната част. — Той оголи зъби срещу мен — честно казано, дупките бяха повече от зъбите, — и се дръпна обратно в сенките.

Останах да лежа, като стенех от време на време и задавах въпроси, които той пренебрегваше. Е, поне странният подтик, накарал ме да се втурна презглава в тази каша, беше отслабнал. Все още изпитвах онова чувство за посока, но нуждата да я следвам бе намаляла и се чувствах повече като старото си „аз“. Което в случая ще рече изпълнен с ужас. Но дори в ужаса си забелязах, че посоката, която ме тормозеше, се мени, извърта се и желанието да я следвам гасне с всяка минала минута.

Поех си дълбоко дъх и огледах обстановката. Намирах се във възмалка стаичка, не в някоя от онези дълги галерии. Значи в тях отглеждаха растения? Това ми изглеждаше пълна безсмислица. Тук обаче растения нямаше. Сигурно примигващата светлина правеше мястото неподходящо за целта. Имаше само една маса и аз, вързан на нея.

— Защо... — Вратата се отвори и пресече деветнайсетия ми въпрос.

— Мили боже, как смърди тук! — каза един спокоен и смразяващо познат глас. — Я изправете нашия гост и да видим дали не можем да отмием от него част от тази гнусотия.

Мъже се надвесиха над мен от двете страни, силни ръце сграбчиха масата и светът се завъртя под прав ъгъл, така че масата застана върху единия си ръб, а аз се озовах в изправено положение, все още вързан за нея. Кофа студена вода в лицето ме остави без дъх и зрение, преди да съм имал възможност да се огледам. Бързо я последва втора. Стоях и се мъчех да си поема въздух — нелека задача, когато носът ти е запушен от кръв и вода, — докато около краката ми се разстиляше уханна кафява локвичка.

— Да му се не види! Под всички тези нечистотии имало скрит принц. Диамант в калта, както казват. Макар и доста нискокаратов.

Тръснах глава, за да отметна мократа коса от очите си, и ето го пред мен: Мейрес Алус, облечен в най-скъпите си дрехи, сякаш се беше подготвил за височайша компания... и може би за опера?

— А, Мейрес! Надявах се да те видя. Имах да ти предам още нещо дребничко по нашата спогодба. — Никога не го наричах „дълг“. „Нашата спогодба“ звучеше далеч по-добре. Намекваше, че проблемът е и на двама ни, не само мой.

— Нима? — Съвсем слаба подигравателна усмивка изви гълчетата на устата му. Усмиваше се по същия начин, когато един от биячите му ми счупи показалеца. Болката още ме пронизваше в студените утрини, когато посягах към гарафата слаба бира, оставена край леглото ми. Сега отново прониза същия пръст, вързан здраво към тялото ми.

— Да. — Дори не заекнах. — Носех го в операта. — По мои сметки работата със Снори ми беше спечелила шестмесечна отсрочка, само че никога не вреди да демонстрираш желание. Освен това най-важното, когато си вързан на маса от престъпници, е да им напомниш колко по-ценен си за тях, когато не си вързан на маса. — Златото беше в джоба ми. Май обаче съм го изгубил в суматохата.

— Каква трагедия. — Мейрес вдигна ръка, сгъна леко пръсти и един мъж излезе от сенките и застана до него. Движението му беше придружено от тихо шумолене, което секна, щом той спря. Този човек изобщо не ми хареса. Изглеждаше прекалено доволен да ме види. — Още един пожар без оцелели.

— Ами... — Не ми се искаше да противореча на Мейрес. Очите ми се плъзнаха към мъжа до него. Мейрес е дребен човечец, невзрачен, от онези, които можеш да откриеш надвесени над счетоводните книги в офиса на някой търговец. Грижливо подстригана кафява коса, очи, които не са нито добродушни, нито жестоки. Всъщност на възраст и външен вид ужасно приличаше на баща ми. Спътникът му обаче имаше вид на мъж, който би давил котенца за развлечение. Лицето му ми напомни за черепите в катакомбите на двореца. Ако опънеш върху някой от тях кожа и му бучнеш две бледи вторачени очи, ще получиш този човек, с прекалено широка усмивка и прекалено дълги и бели зъби.

Мейрес щракна с пръсти, което ме накара бързо да върна вниманието си към него.

— Това е Джон Резача. Докато идвахме насам, тъкмо му разправях какво злощастие е, че си видял моята операция тук.

— О-о-операция ли? — изпелтечих. В дадения момент победата ми можеше да се измерва с факта, че не напълних гащите. Джон Резача беше име, което всички знаеха, но малцина твърдяха, че са го виждали. Мейрес го използваше, когато искаше да нарани хората по-изобретателно. Когато счупен пръст на ръката, отрязан пръст на крака

или един хубав пердах не бяха достатъчни, когато Мейрес искаше да утвърди авторитета си, да остави своя отпечатък върху някоя бедна душа, Джон Резача бе човекът, който се заемаше с това. Някои му викаха „творчески подход“.

— Маковете.

— Не съм видял никакви макове. — Редици и редици зелени неща, растящи тук под Строителските светлини. Чичо ми Хертерт — „сигурният ненаследник“, както го наричаше баща ми — беше предприел безброй инициативи с цел да прекрати доставките на опиум. Пращаше стражари с лодки да патрулират по бог знае колко мили по река Селийн, убеден, че опиумът пристига нагоре по реката от марсилското пристанище. Само че Мейрес си ги отглеждаше сам. Тук, под носа на чичо Хертерт, и готов да влезе във всички други носове. — Нищичко не съм видял, Мейрес. Блъснах се в една врата, за бога. Бях пиян до слепота.

— Изтрезняваш забележително добре. — Той вдигна към носа си златно флаконче с парфюм, като че ли вонята ми го отвращаваше. Което вероятно си беше така. — Както и да е, не мога да поема този риск, а щом се налага да се разделим, по-добре да го направим паметно събитие, нали? — И кимна към Джон Резача.

Това бе достатъчно, за да си изпусна мехура. Не че някой забеляза, както бях прогизнал и смърдящ.

— С-стига де, Мейрес, шегуваш се! Аз ти дължа пари. Кой ще ти плати, ако аз... ако аз не ти платя? — Той имаше нужда от мен.

— Виж сега, Джалан, работата е там, че не мисля, че можеш да ми платиш. Ако някой ми дължи хиляда крони, значи го е загазил. Ако ми дължи сто хиляди, значи аз съм го загазил. А ти, Джалан, ми дължиш осемстотин и шест крони, от които ще приспаднем някаква малка сума за забавния ти северняк. Всичко това те прави дребна риба, която не може нито да ме излапа, нито да ме нахрани.

— Но... аз мога да си платя. Аз съм внук на Червената кралица. Дългът ми е добре подплатен!

— Един от многото, Джалан. Прекалено голямо количество от всяка валута снижава стойността ѝ. Бих казал, че в наши дни принцовете са твърде надценена стока в Червения предел.

— Но... — Винаги съм знаел, че Мейрес Алус е делови човек, без съмнение жесток и неумолим, но все пак разумен. Сега обаче ми се

стори, че зад тези тъмни очички се вихри лудост. Във водата имаше прекалено много кръв, за да може акулата в него да продължи да кротува. — Но... каква полза ще имаш, ако ме убиеш? — Той не би могъл дори да каже за това някому. Смъртта ми не можеше да му послужи по никакъв начин.

— Ти си загинал в пожара, принц Джалан. Всички го знаят. Не е мое дело. А ако в разговорите из Вермилиън се промъкне някакъв смътен слух, че може да си умрял другаде, при още по-неприятни обстоятелства, заради един дълг... е, тогава какви ли нови висини ще достигнат клиентите ми в старанията си да не ме разочароват в бъдеще? Може би някои дами с лоша репутация ще разпознаят най-новата гривна на Резача и ще разпространят вестта със същата охота, с която си разтварят краката? — Той хвърли поглед към Джон Резача, който вдигна дясната си ръка. Около нея бяха увити съсухрени ивици блед хрущял, които шумоляха една в друга. Бяха десетки, започваха от китката и стигаха до над лакътя.

— Ка-какво? — Не разбирах какво виждам, а може би някаква част от моя мозък умишлено ми пречеше да разбере.

Джон Резача описа с пръст кръг около устните си. Докато го правеше, трофеите по ръката му зашушнаха.

— Отвори широко. — Гласът му беше мазно-хлъзгав, сякаш изобщо не бе човек.

— Не трябваше да идваш тук, Джалан — заговори Мейрес сред тишината на моя ужас. — Голямо нещастие е, че не можем да променим факта, че си видял маковете ми, но светът е пълен с нещастия. — Той отстъпи назад, за да застане до Давийт на вратата. Светлината, трепкаща по лицето му, му придаваше единствения живец — призрачна усмивка, която ту се появяваше, ту изчезваше.

— Не! — За първи път ми се искаше Мейрес Алус да не си тръгва. Всичко беше по-добро от това да ме оставят с Джон Резача. — Не! Няма да проговоря! Няма! Никога! — Вложих известен гняв в тона си — кой би повярвал на хленчецо обещание за сила? — Нищо няма да кажа! — Задърпах въжетата и масата се залюля назад. — Изтръгнете ми ноктите, няма да продумам. Нажежени клещи няма да изкопчат нищо от мен.

— А какво ще кажеш за студени? — Джон Резача вдигна железните клещи с къса дръжка, които държеше в другата си ръка.

Тогава заревах насреща им и се замятах безрезултатно във въжетата. Ако един от хората на Мейрес не бе стъпил върху краката на масата, тя щеше да се катурне напред и да забия лице в каменния под, което, колкото и зле да звучи, щеше да е много по-безболезнено от онова, дето ми го гласеше Джон Резача. Все още ревах и пицях, като бързо клонях към хленчове и молби, когато нещо мокро и горещо плисна в лицето ми. Това беше достатъчно, за да ме накара да отлепя очи и да спра ревовете си. Макар вече да не крещях, врявата продължаваше все така оглушителна, само че сега писъците не бяха мои. Бях пропуснал трясъка на отварящата се врата, прекалено погълнат от ужас, за да го забележа. Сега там стоеше само Давийт, очертан в рамката. Докато го гледах, се обърна, разпорен от ключицата до хълбока, а червата му се сипеха по пода. Вляво някаква едра фигура се движеше по ръба на полезрението ми. Когато завъртях глава, действието се пренесе зад масата; нов писък и една бледа ръка, опасана с гривни от човешки устни, тупна на пода на около стъпка от мястото, където главата на Давийт се фрасна в камъка, когато той се спъна във вътрешностите си. И в миг настъпи тишина. Не се чуваше никакъв звук освен виковете на хора някъде далеч по коридора. Изглежда, Давийт беше загубил съзнание от удара или пък бе умрял от загуба на кръв. Дори да тъгуваше по ръката си, Джон Резача не се оплакваше. Виждах още един от хората на Мейрес да лежи мъртъв. Другите можеха да са мъртви зад мен или, внезапно възприели моята житейска философия, да тичат към хълмовете. Ако не бях вързан за проклетата маса, аз самият щях да ги застигна по пътя.

В полезрението ми пристъпи Снори вер Снагасон. И възкликна:
— Ти!

Закачулената роба, която беше носил, когато се блъснах в него, висеше полусъдрана от раменете му; кръв бе опръскала гърдите и ръцете му и капеше от аления меч в юмука му. Още кръв се стичаше по лицето му от плитка резка на челото. Не би било трудно да го сбъркаш с демон, въстанал от ада. Всъщност на тази трепкаща светлина, целият в кръв и със свиреп блясък в очите, беше много трудно да не го сбъркаш с такъв.

— Ти? — Красноречието, демонстрирано от Снори в тронната зала на баба, го бе напуснало изцяло.

Той посегна към мен и аз се дръпнах назад, но не много, защото шибаната маса ми пречеше. Докато едрата му длан се приближаваше, усетих боцкане по скулите, устните, челото, като от иглички, сякаш се трупаше някакво напрежение. Той също го почувства — видях как очите му се разшириха. Посоката, която ме бе водила, целта, която ме бе теглила... това беше той. Същата сила, която бе довела Снори тук, за да се озове сред хората на Мейрес. Сега и двамата я познахме.

Севернякът забави ръката си и пръстите му се доближиха на тричетири сантиметра от врата ми. Кожата там зажува, почти запращя от... нещо си. Той спря, обзет от нежелание да разбере какво ще стане, ако ме докосне, гола кожа по гола кожа. Ръката му се отдръпна, а после се появи пак, стиснала нож, и той започна да реже въжетата ми.

— Идваш с мен. Тази работа можем да я изясним някъде другаде.

Остави ме сред парчета нарязано въже и се върна до вратата, като поспря само за да стъпи на шията на някого. Не на Мейрес, за съжаление. Надникна навън и бързо се дръпна. Нещо изсвистя покрай входа, даже няколко неща.

— Арбалети. — Снори се изплю върху трупа на Давийт. — Мразя стрелците. — Хвърли поглед към мен. — Грабвай някакъв меч.

— Меч ли? — Този човек явно си мислеше, че още се намира в пустошта, сред прекалено окосмения народ на Севера. Огледах касапницата наоколо, надникнах зад масата. Джон Резача лежеше проснат там и чуканчето на ръката му потръпваше едва-едва, а на челото му имаше грозна рана. Но не се виждаше и следа от Мейрес. Изобщо не можех да си представя как се е измъкнал.

Никой от мъжете не притежаваше по-страшно оръжие от петнайсетсантиметров нож: носенето на нещо по-голямо в очертанията на града просто не си заслужаваше неприятностите със стражата. Взех камата на Джон Резача и го сригах няколко пъти в главата. Заболяха ме пръстите, но смятах, че цената си заслужава.

Заобиколих пак с куцукане масата, стиснал новото си оръжие, и си спечелих един изпепеляващ поглед от северняка. Той вдигна вратата.

— Дръж! — Не успях да я уловя съвсем. Докато подскачах на здравия си крак, притиснал длан към лицето си, и ругаех, Снори

набързо отсече краката на масата и тръгна към коридора, носеше я пред себе си като голям щит. — Прикривай ми гърба!

Страхът да не ме изоставят и да попадна пак в ръцете на Мейрес ме накара да се раздвижа. С известно усилие вдигнах вратата и двамата със Снори избутахме заедно щитовете си в коридора, преди да застанем между тях. И в двата моментално се забиха арбалетни стрели, железните им върхове щръкнаха частично през дървото.

— Накъ... — Снори вече бе прекалено далеч, за да ме чуе, дори и да не крещеше бойния си вик. Беше се втурнал по коридора зад мен. Последвах го с цялата възможна бързина, като се опитвах да държа вратата зад гърба си, като се препъвах подире му, привел глава и извил ръце над раменете си, за да крепя импровизирания щит. Викове и писъци отпред показаха, че Снори е докопал омразните му стрелци, но докато стигна дотам, от тях бяха останали само кръв и парчета месо. Трудността се състоеше в това да не се подхлъзна на кървищата. Още няколко стрели се забиха в масата зад гърба ми със силни тупвания, а една изсвистя между глезените ми, давайки ми да разбера, че съм оставил пролука. За щастие до изхода оставах само десетина крачки. С вратата, стържеща по пода зад мен, така че да се подават само петите ми, изхвърчах навън. Традиционният ми миг на триумф от поредното измъкване беше прекъснат от една мускулеста ръка, която се протегна от мрака и ме дръпна рязко встрани.

— Имам лодка — изръмжа Снори. Обикновено когато се казва, че някой е изръмжал, това е само израз, обаче Снори наистина вложи в гласа си нещо животинско.

— Какво? — Изтръгнах ръката си, или пък той я пусна; и на двамата не ни харесваше парещото и боцкащо усещане от докосването.

— Имам лодка.

— Разбира се, нали си викинг. — Всичко ми се струваше доста сюрреалистично. Може би бях получил прекалено много удари по лицето, откакто Ален се опита да ме докопа в операта само преди час-два.

Снори поклати глава.

— След мен. Бързо!

И се втурна в нощта. Звукът от хора, приближаващи се по коридора на склада, ме убеди да го последвам. Пресекохме голяма открита площ, осеяна с бурета и сандъци, подминахме десетки висящи

мрежи, а над речната стена край нас се подаваха мачти и платна. На лунната светлина изтичахме по някакъв кей и се спуснахме по каменните стъпала към водата, където една лодка бе вързана за голяма желязна халка в стената.

— Имаш лодка — казах.

— Вече бях на миля надолу по течението, волен и свободен. — Снори хвърли меча си в лодката, след което го последва и хвана едното гребло. — Но ми стана нещо. — Млъкна и се взря за момент в ръката си, макар че в нея имаше само мрак. — Нещо... разболявах се. — Седна и хвана и двете гребла. — Знаех, че трябва да се върна — знаех посоката. А после намерих теб.

Продължавах да стоя на стъпалата. Магията на Мълчаливата сестра беше направила това. Знаех го. Пукнатината беше минала през нас — светлата част през мен, а тъмната през него, и когато двамата със Снори бяхме разделени, някаква свръхестествена сила се бе опитвала — и беше успяла — да събере отново тези две линии, тъмната и светлата. Бяхме се раздалечили, докато реката бе отнасяла Снори на запад, и скритите пукнатини бяха започнали да се отварят наново, да разкъсват и двама ни, за да се освободят и съберат. Добре помнех какво ставаше, като се съберяха. Не беше красиво.

— Не стой като идиот. Отвързвай лодката и скачай вътре.

— Аз... — Лодката се раздвижи, когато течението се опита да я отскубне от въжето. — Не ми изглежда много стабилна. — Винаги съм гледал на лодките като на тънка дъска между мен и удавянето. Понеже съм разумен човек, никога не бях поверявал живота си на лодка, а отблизо ми изглеждаха още по-опасни. Тъмната река мляскаше покрай греблата, сякаш беше гладна.

Снори кимна към стъпалата и пролуката в речната стена, към която водеха.

— След броени мигове там ще се появи човек с арбалет и ще те убеди, че чакането е било грешка.

При тези думи скочих в лодката доста пъргаво и Снори трябваше да я балансира с теглото си, за да не я преобърна. Най-накрая успях да седна.

— Въжето? — попита той. Над нас отекнаха виковете, приближаваха се.

Извадих ножа и ударих по въжето, при което едва не изтървах оръжието в реката. Опитах пак и накрая застъргах нишките, докато те не се предадоха и не се отделихме от кея.

Течението ни пое и стената се стопи в мрака заедно с всякакви признаци за земя.

7.

— Пак ли ще повръщаш?

— Да не би реката да е спряла да тече? — попитах.

Снори изсумтя.

— Значи да. — И му показах нагледно, като се приведох над борда и добавих още една цветна шарка към тъмните води на Селийн. — Ако Господ е искал хората да кръстосват по водата, щеше да им даде... — Чувствах се прекалено зле за остроумия, надвесен безсилно през борда на лодката и навъсен срещу сивата зора, която се разпукваше зад нас. — А бе каквото е нужно за тази работа.

— Месия, който ходи по вода, за да покаже на всички ви, че именно там Бог е замислял да отидат хората? — Снори поклати голямата си, сякаш изсечена от камък глава. — Моят народ притежава знания, по-древни от тези на Белия Христос. Егир владее морето и не иска ние да излизаме в него. Но ние въпреки това го правим. — И задудна някаква песен: — „Ундорети сме ние. В битка родени. Размахвай чука, размахвай брадвата, от бойните ни викове самите богове треперят.“ — Продължи да гребе, като си тананикаше абсолютно немелодично.

Носът ме болеше адски, беше ми студено, усещах натъртвания по голяма част от тялото си, а когато най-сетне успях да вдишам през двамаз разбиваната си муцуна, забелязах, че мириша само малко по-добре от купчината лайна, която ми бе спасила живота.

— Но... — Млъкнах. Щеше да излезе комично; „носът ми“ щеше да прозвучи като „гнусът ми“. И макар че имах пълното право да се оплаквам, това би могло да подразни северняка, а не е здравословно да дразниш човек, способен да скочи на гърба на мечка, за да се измъкне от бойна яма. Особено пък ако ти си този, който го е вкарал във въпросната яма. Както би казал баща ми: „Да се греши е човешко, да се прощава е божествено... но аз съм само кардинал, а кардиналите са хора, така че вместо да ти прощавам, ще съгреша, като те напердаша с

тази пръчка.“ — Снори също не ми изглеждаше да е от прощаващите. Задоволих се с още един стон.

— Какво? — Той вдигна поглед от греблата. Спомних си впечатляващото количество трупове, които бе оставил след себе си, докато влизаше и излизаше от маковата ферма на Мейрес, за да ме измъкне. И всичко това с тежка рана на дясната ръка.

— Нищо.

Продължихме да гребем през цветущите земи на Червения предел. Добре де, Снори гребеше, а аз лежах и стенех. Всъщност той предимно ни насочваше, а Селийн вършеше останалото. Там, където дясната му ръка стискаше греблото, имаше червено петно.

Пейзажът се плъзгаше покрай нас, зелен и монотонен, а аз се бях повесил през борда, мърморех оплаквания и от време на време повръщах. Освен това се чудех как за едно денонощие съм успял да стигна от събуждане до голите прелести на Лиза де Вийр до пътуване в скапана лодка с грамаден северен маниак.

— Ще имаме ли неприятности?

— Ъ? — Откъснах мисли от злочестината си и вдигнах очи.

Снори кимна надолу по течението, където в реката се протягаха няколко паянтови дървени кея с вързани на тях рибарски лодки. По брега сновяха хора, вадеха едни мрежи и кърпеха други.

— Че защо да... — После си спомних, че Снори се намира много далеч от дома си, в земя, която вероятно е зървал само от вътрешността на робски фургон. — Не — казах.

Той изсумтя и завъртя греблото, за да ни насочи към по-дълбоки води, където течението беше по-бързо. Може би във фиордите на замръзналия Север всеки минаващ странник беше плячка, а човек се превръщаше в странник на десет крачки от прага си. Червения предел се радваше на малко по-цивилизовани отношения, дължащи се в немалка степен на факта, че баба ми би наредила да разпнат всеки, който наруши законите.

Носехме се покрай разни безименни селца и градчета, които вероятно си имаха имена, но не предлагаха достатъчно развлечения, за да ми пука за имената им. От време на време някой ратай се подпираше на мотиката, отпускате брадичка върху ръцете си и

проследяваше минаването ни с празен кравешки поглед. Друг път безпризорни хлапета тичаха подире ни по брега в разстояние на стотина крачки; някои мятаха камъни, други си оголваха подигравателно кирливите задници. Перачки, които търкаха вторите ризи на мъжете си в плоските камъни, надигаха глави и дюдюкаха одобрително към северняка, чиито мускулести ръце налягаха греблата. И ето че най-сетне, когато слънцето вече се бе издигнало високо и прежуряше, в един самотен участък на реката, където Селийн се разливаше по-нашироко, Снори отклони лодката и спря под голяма върба. Дървото се беше надвесило над ленивите води във връхната точка на дълъг речен завой и ни скри под своя балдахин от листа.

— И така — каза той и носът се чукна в дънера на върбата. Дръжката на меча му се плъзна по ръба на скамейката и изтропа върху дъските. Острието беше тъмно от засъхнала кръв.

— Виж... по въпроса за бойните ями... аз... — Бях посветил голяма част от сутринта на първото си плаване, за да подготвя гладките отрицания, които сега отказваха да се откъснат от езика ми. Между повръщанията и оплакванията бях репетирал лъжите си, но сега, под втренчения поглед на мъжа, който изглеждаше повече от готов да се измъкне със сеч от всяка ситуация, езикът ми не се обръщаше да излъжа. За миг си спомних как се взираше в Мейрес от дъното на ямата. — „Докарайте по-голяма мечка“? — Сетих се за усмивката му и прихнах. Мамка му, болеше. — Че кой казва такова нещо?

Снори се ухили.

— Първата беше прекалено малка.

— А другата ти беше точно по мярка? — Поклатих глава, като се мъчех да не се засмея отново. — Може да се каже, че биеш Златокоска с една мечка.

Той се намръщи.

— Златокоска?

— Няма значение. И Джон Резача! — Поех си дълбоко дъх и се отдадох на сладкия спомен как се бях спасил от онзи оцъклен демон и ножовете му. Веселието бликна от мен. Превих се в истеричен смях, задъхвах се и удрях по бордовете на лодката, за да се спра. — Олеле, божке! Ти му отсече ръката на това копеле!

Снори сви рамене и като че ли дори се усмихна.

— Явно ми се е изпречил на пътя. След като вашата Червена кралица си промени мнението и реши да не ме пуска, постави града си във война с мен.

— Червената кра... — Спрях. Бях казал, че кралицата е заповядала да го пратят в ямите. Той нямаше причина да не ми вярва. Да помниш основните точки, на които се крепи една паяжина от лъжи, е най-важното в изкуството на измамата. Аз обикновено съм майстор в тази работа. Отдавах провала си на обстоятелствата. В края на краищата бях избягал от Ален де Вийр и пожара в операта само за да се натреса на нещо още по-лошо. — Да. Това беше... сурово от нейна страна. Но баба ми е известна като малко нещо тиранка.

— Баба ти ли? — Снори повдигна вежди.

— Тъъ... — Мамка му! Той дори не ме беше забелязал в тронната зала, а сега вече знаеше, че съм принц, ценен заложник. — Аз съм й много далечен внук. Всъщност, почти нямаме роднинска връзка. — Вдигнах ръка към носа си. От целия този смях той беше започнал да пулсира от болка.

— Поеми си хубаво въздух. — Снори се приведе напред.

— Какво?

Ръката му се стрелна и ме улови за тила с пръсти като клещи. За секунда си помислих, че просто ще ми строши черепа, но после другата му ръка закри полезрението ми и светът избухна в ослепително бяла агония. Стиснал носа ми с два пръста, той дръпна и завъртя. Нещо изстърга и ако ми беше останало какво да повръщам, щях да напълня лодката с него.

— Готово. — Той ме пусна. — Оправих ти го.

Излях цялата си болка и изненада в един продължителен крясък, който накрая придоби членоразделност:

— ... да ме шибя Ису с кръста си! — Думите излязоха ясни, носовото гъгнене беше изчезнало. Въпреки всичко не можех да се насиля да му благодаря, затова казах само: — Ох!

Снори се отпусна назад и хвана бордовете на лодката.

— Значи си бил в тронната зала, а? Сигурно си чул историите, които ни доведоха да разкажем.

— Ами, да... — Или поне части от тях.

— В такъв случай знаеш накъде съм се запътил — заяви Снори.

— На юг ли? — рискувах да предположа.

Той изглеждаше озадачен.

— Ще се чувствам по-добре, ако се движа по море, само че това трудно ще се уреди. Може би ще се наложи да пътувам на север през Роун, Ренар, Анкрат и Конот.

— М-да, разбира се... — Нямах представа какви ги приказва. Ако в неговата история имаше и една-едничка вярна дума, изобщо не би му се искало да се връща. А маршрутът му звучеше като пътуване през ада. Роун, нашият недодялан северен съсед, винаги е бил място, което е по-добре да избягваш. Още не съм срещал роунец, върху когото бих се изпикал, ако гори. За Ренар никога не бях чувал. Анкрат беше някакво мрачно кралство в края на едно блато и населен със свирепи рожби на кръвосмешение. Конот се намираше толкова далеч, че просто трябваше нещо да му е сбъркано. — Желая ти късмет, Снагасон, накъдето и да си се запътил. — Протегнах ръка за едно мъжко ръкостискане, прелюдия към нашата раздяла.

— Отивам на север. У дома, за да спася жена си, семейството си... — Млъкна за момент и стисна устни. — А първия път, като те оставих, нещата се развиха зле. — Изгледа ръката ми с известно подозрение и предпазливо протегна своята. — В момента не усещаш ли онова? — Докосна носа си с другата си ръка.

— Разбира се, че го усещам, мамицата му! — Вероятно беше най-болезненото нещо, което бях изпитвал, и това го казва човек, който се е научил по трудния начин да не скача върху коня от прозореца на спалня.

Той доближи ръка към моята и в кожата ми се насъбра напрежение. Усетих боцкане и горещина. Още по-близо и по-бавно — и ръката ми започна да изсветлява, почти да сияе изотвътре, докато неговата потъмня. Когато между протегнатите ни длани оставаха само два-три сантиметра, сякаш студен огън пробяга по вените ми, ръката ми беше станала по-ярка от ден, а неговата изглеждаше все едно е била потопена в тъмни води, оцапана с най-черното мастило, което се събираше във всяка бръчица и изпълваше вряка пора. Вените му бяха почернели, докато моите горяха, от кожата му като мъгла струеше мрак, а по моите кокалчета играеше блед призрачен пламък. Снори срещна погледа ми; скърцаше със зъби от болка, която, изглежда, съответстваше на моята. Сините му по-рано очи сега представляваха дупки към някаква вътрешна нощ.

Нададох едно от онези изквичавания, които винаги се надявам да останат незабелязани, и дръпнах ръка.

— Мътните го взели! — Затръсках я, за да разсея болката, и видях как възвръща нормалния си цвят. — Онази проклета вещица! Ясно, разбрах. Няма да се ръкуваме. — Посочих към един чакълест бряг по външната извивка на речния завой. — Можеш да ме оставиш ей там. С обратния път ще се оправя и сам.

Снори поклати глава, очите му си възвръщаха синия цвят.

— Когато се раздалечихме, нещата се влошиха още повече. Не забеляза ли?

— Бях доста зает — казах. — Но да, спомням си, че имаше някакви проблеми.

— Каква вещица?

— Ъ?

— Ти каза „проклета вещица“. За кого говореше?

— О, няма значение, аз... — Спомних си за бойните ями. Да го лъжа на този етап вероятно би било грешка. Така или иначе, лъжех само по навик. По-добре да му кажа. Може би езическите му познания щяха да ни помогнат да стигнем до някакво решение. — Виждаш ли я. В тронната зала на Червената кралица.

— Старата вълва ли? — попита Снори.

— Старата какво?

— Онази дъртачка, дето стои до Червената кралица. Тя ли е вещицата, за която говориш?

— Да. Всички я наричат Мълчаливата сестра. Но повечето не я виждат.

Снори плю в водата. Лениво виещото се течение отнесе плюнката.

— Знам това име. Мълчаливата сестра. Вълвите на север го изричат, но не на висок глас.

— Е, сега вече си я виждаш. — Още се чудех на това. Може би фактът, че и двамата можехме да я видим, имаше нещо общо с това, че магията ѝ не успя да ни унищожи. — Тя направи заклинание, което трябваше да убие всички в операта, където бях снощи.

— Опера? — попита той.

— По-добре е да не знаеш. Както и да е, аз се измъкнах от заклинанието, само че докато си пробивах път навън, нещо се скъса,

някаква пукнатина плъзна подир мен. Всъщност две преплитащи се пукнатини, едната тъмна, другата светла. Когато ти ме сграбчи, пукнатината ме застигна и мина през двама ни. После някак си спря.

— А когато се разделихме?

— Тъмната пукнатина мина през теб, а светлата през мен. Изглежда, когато ги раздалечим, те се опитват да се изтръгнат на свобода и да се съберат отново.

— А като се съберат? — попита Снори.

Свих рамене.

— Зле е. По-зле от операта. — Колкото и небрежно да го изрекох, кръвта ми изстина въпреки горещия ден.

Снори стисна челюсти в нещо, което вече бях научил, че е замислено изражение. Ръцете му пък бяха стиснали греблата все едно искаха да ги удушат.

— Значи баба ти ме праща в бойните ями, а после ти ми навличаш проклятието на нейната вещица?

— Не съм те търсил специално! — Небрежният тон, който се мъчех да постигна, не искаше да излезе от пресъхналата ми уста. — Ти ми се изпречи на пътя, не помниш ли? Спря ме, все едно съм налетял на мъртъв камък. — Моментално съжалих, че използвах думата „мъртъв“.

— Ти си човек на честта — каза той, без да се обръща конкретно към никого. Потърсих върху лицето му иронична усмивка, но открих само искреност. Ако се преструваше, значи трябваше да взимам уроци на същото място, където ги е взимал той. Стигнах до извода, че си напомня за своите задължения — нещо странно за един викинг, чиито задължения обикновено се изчерпват с това да не забравя, че трябва първо да плякосва, а после да изнасилва, или пък обратното. — Ти си човек на честта — повтори той по-високо, вперил поглед в мен. Откъде, по дяволите, му беше щукнала тази идея, нямам представа.

— Да — излъгах.

— Ще уредим това като мъже. — Последните думи, които исках да чуя.

— Виж сега, Снори, работата е там, че... — Огледах се, като преценявах различните варианти за бягство. Можех да скоча през борда. За нещастие, винаги съм гледал на лодките като на тънка дъска между мен и удавянето, а плуването е съвсем същото, само че без

дъската. Дървото предлагаше втория най-добър вариант, обаче върбовите клонки не са най-подходящият материал за катерене, освен ако не си катерица. Избрах последния вариант. — Я, какво е онова там? — Посочих към едно място на речния бряг зад северняка. Той дори не помръдна глава. Мамка му! — О, привидяло ми се е. — И ето, че бях останал без варианти. — Та както казвах... работата е там... работата... Да му се не види. — Работата все трябваше да е някъде. — Ъъъ. Опасявам се, че като те убия, пукнатината ще излезе от теб, също както ако се раздалечим прекалено много. И после — бум — след частица от секундата аз също ще се окажа твърде раздалечен. Така че колкото и да се изкушавам да изпитам бойните си умения на принц срещу един... впрочем, какъв ти е рангът? Така и не разбрах.

— Хаулдр. Притежавам собствена земя, десет акра от брега на Уулиск до хребета.

— Аха, значи колкото и да се изкушавам да наруша социалните норми и да изпитам ръката си на принц на Червения предел срещу един, ъъ... хаулдр, се опасявам, че няма да преживея смъртта ти. — Ако се съдеше по мръщенето му, той самият май беше склонен да поеме този риск при липса на по-добри предложения, така че, за да го възпра, добавих: — Но пък, от друга страна, винаги съм копнял да посетя Севера и да видя със собствените си очи как се извършва плякосването. Освен това баба ми толкова се притеснява за тези твои живи мъртъвци. Ще ѝ олекне на сърцето, ако се погрижа за тази работа. Така че най-добре да дойда с теб.

— Смятам да пътувам бързо. — Въсенето на Снори се усили. — Вече мина много време, откакто напуснах Севера, а и разстоянието е голямо. Освен това те предупреждавам: стигнем ли там, работата ще стане мътна и кървава. Само да ме бавиш, ще те... но пък ти се движеше доста бързо, когато се блъсна в мен. — Челото му се изглади, буреносните облаци се разнесоха и усмивката отново огря лицето му — полулудешка, полудружелюбна и изцяло опасна. — Освен това познаваш тукашните места по-добре от мен. Разкажи ми за роунците.

И ето че изведнъж вече бяхме спътници. Бях се присъединил към похода му за спасение и мъст до една далечна земя. Надявах се, че няма да се проточи твърде дълго. Снори можеше да спаси семейството си, да изтрепе враговете си до крак, с все некромантите и ходещите трупове, и всичко щеше да е тип-топ. Аз съм добър в самозалъгването,

но пак не успях да накарам този план да звучи като нещо различно от самоубийствен кошмар. Все пак леденият Север се намираше много далеч отгук и щях да имам предостатъчно възможности да разваля заклинанието, което ни свързваше, и да драсна към къщи.

Снори хвана пак греблата, после ме погледна и каза:

— Я стани за малко.

— Сериозно ли говориш?

Той кимна. Аз имам отлично равновесие върху кон и никакво във водата. Но не исках да си разваляме отношенията броещи секунди след като се бяхме спогодили, затова се изправих, разперил ръце за по-голяма стабилност. В следващия миг Снори с рязко и напълно умишлено движение наклони лодката. Плъснах в реката и протегнах панически ръце към върбовите клонки като удавник, посягащ към сламка.

През плясъците можех да чуя как Снори се смее от сърце. Освен това говореше нещо: „... чист... заедно...“ Но аз долавях само някоя и друга дума, защото давенето е шумна работа. Накрая, когато се отказах от опитите да се спася чрез изгълтване на всичката вода и потънах под повърхността за трети и последен път, той ме сграбчи за жилетката и ме издърпа обратно през борда със смущаваща лекота. Лежах на дъното, мяхах се като риба и повърнах почти достатъчно вода, за да потопя лодката.

— Копеле! — Това беше първата ми членоразделна дума, преди да си спомня колко точно едър и смъртоносен е той.

— Не мога да те взема на север такъв смърдящ! — Снори се засмя и насочи лодката обратно в течението, а върбата плъзна със съжаление пръсти по нас. — И как може човек да не знае да плува? Истинска лудост!

8.

Реката ни отнесе до морето. Пътуването продължи два дни. Сляхме на брега, достатъчно навътре, за да избегнем множеството комари. Снори се присмя на оплакванията ми.

— Лете на север във въздуха има толкова хапещи гадинки, че хвърлят сянка.

— Сигурно затова всичките сте толкова бледи — отвърнах. — От липса на тен и от загуба на кръв.

Сънят ми убягваше. Твърдата земя с нищо не подобряваше нещата, нито пък сърбежът от всичко, с което се опитвах да я омекотя. Това ми напомняше за негодите на Скоронската кампания преди две лета. Вярно е, че прекарах там не повече от три седмици, преди да се върна, за да бъда посрещнат с почести като героя от Аралски проход и да лекувам болния си крак, навехнат в битка, или поне в неумишлено спринтиране от една битка към друга. Както и да е, сега лежах върху прекалено твърдата и прекалено дращеца земя и гледах звездите, реката шепнеше в тъмното, а храстите гъмжаха от разни чуруликаци, шумолящи и писукащи твари. Замислих се за Лиза де Вийр. Подозирах, че през малко нощи отсега до връщането си в двореца няма да имам повод да се запитам как съм се забъркал в такава каша. А в малките часове, потънал в дълбоко самосъжаление, даже намерих време да се зачудя още веднъж дали Лиза и сестрите ѝ са преживели пожара в операта. Може би Ален бе убедил баща им да ги остави вкъщи като наказание за избора им на компания?

— Защо не спиш, Червен пределнико? — обади се Снори от тъмното.

— Намираме се в Червения предел, северняко. Има смисъл да наричаш някого по името на родния му край само ако сте далеч оттам. Вече говорихме за това.

— А за спането?

— Мисля си за жени.

— Аха. — Помълча достатъчно дълго, за да реша, че е мирясал, после добави: — За някоя конкретно ли?

— По-скоро за всички заедно и за липсата им на този речен бряг.

— По-добре е да мислиш за една — каза той.

Дълго просто гледах звездите. Хората казват, че се въртели, но аз не забелязвах такова нещо.

— А ти защо си буден?

— Ръката ме боли.

— Такава драскотина? Нали си голям и силен викинг?

— Ние също сме от месо като другите хора. Тази рана има нужда от почистване и зашиване. Ако бъде направено както трябва, няма да си загубя ръката. Когато реката се разшири, ще оставим лодката и ще тръгнем по брега. Ще намеря някого в Роун.

Той знаеше, че в устието трябва да има пристанище, но ако Червената кралица го беше осъдила на смърт, би било лудост да ходи да търси лечение там. Запазих за себе си факта, че баба беше заповядала да го освободят и че Марсилското пристанище се славеше като медицински център, с школа, която от близо триста години произвеждаше най-добрите лекари в региона. Ако му го кажех, това щеше да разобличи лъжите ми и да ме бележи като архитекта на неговата съдба. Не ми харесваше да постъпвам така, но още по-малко ми харесваше идеята той да ме скъси с една глава с меча си.

Върнах се към фантазиите си за Лиза и сестрите й; ала в най-тъмната доба пожарът бе това, което озари сънищата ми и ги обагри във виолетово, и аз видях през пламъците не страданията на умиращите, а две нечовешки очи в тъмните процепи на една маска. Някак си бях развалил заклинанието на Мълчаливата сестра, бях се измъкнал от онази преизподня, отнасяйки със себе си част от магията... но какво ли друго можеше да се е измъкнало и къде ли беше то сега? Изведнъж всеки шум в мрака ми заприлича на бавните стъпки на онова чудовище, надушило следите ми в непрогледната нощ, и въпреки топлото време ме изби студена пот.

Сутринта дойде с обещанието за жарък летен ден. По-скоро заплаха, отколкото обещание. Когато го гледаш от сенчеста веранда, посръбвайки ледено вино, а лятото на Червения предел кара лимоните

да едрейт по клонките на дръвчетата — това е обещание. Когато трябва да бързиш цял ден през прахта, за да покриеш един пръст разстояние на картата — това е заплаха. Снори се мръщеше към източния хоризонт, докато закусваше с последните остатъци от баятия хляб, откраднат от града. Не говореше много и ядеше с лявата ръка, защото дясната му бе зачервена и подута и кожата ѝ изглеждаше също като тази на раменете му, само че не беше изгорена от слънцето.

Откъм реката вече дъхаше на сол, бреговете ѝ се раздалечаваха и преминаваха в кални плитчини. Ние стояхме до лодката, а водата се бе изтеглила на петдесет крачки от нас, засмукана от отлива.

— Марсил. — Посочих към маранята на хоризонта, тъмно петно на фона на набръчканата синева, където далечното море напираше под небето.

— Голям е. — Снори поклати глава. Отиде до лодката и се поклони леко, като мърмореше под нос. Някаква езическа молитва, без съмнение, сякаш проклетата лодка имаше нужда от благодарности, задето не ни е удавила. Най-сетне свърши, обърна се и ми даде знак да водя. — Към Роун. Ама по бързите пътища.

— Щяха да са по-бързи, ако имахме коне.

Снори изсумтя, сякаш обиден от идеята. И зачака. И продължи да чака.

— А, да — рекох и тръгнах, макар знанията ми да се изчерпваха с това, че Роун се намира на север и леко на запад. Нямах ни най-малка представа от тукашните пътища. Всъщност, освен Марсил, бих се затруднил да назова някой друг от главните градове в региона. Без съмнение братовчедката Сира щеше да ги изрецитира на мига, докато гърдите ѝ през цялото време отричат гравитацията, а братовчедът Ротус вероятно би отегчил до смърт и библиотекар с данни за населението, продукцията и политиката на всяко населено място, до последното селце. Моето внимание обаче винаги е било съсредоточено по-близо до дома и върху по-недостойни занимания.

Напуснахме широката ивица култивирано мочурище и прехвърлихме редица възвишения, за да се озовем на по-сух терен. Докато земята се изравни, от Снори вече се лееше пот. Личеше си, че полага големи усилия; може би някаква треска от раната беше впила ноктите си в него. Не мина дълго време, преди слънцето да се превърне в тегоба. След някоя и друга миля тъпчене през каменистите

долини и бодливите храсталаци краката вече ме боляха, а ботушите ме стискаха, така че се върнах на темата за конете.

— Знаеш ли какво би ни дошло добре? Конете. Ето какво.

— Северняците плават. Не яздят. — Снори изглеждаше сърдит; или пък беше от жегата?

— Не яздят или не могат да яздят?

Той сви рамене.

— Че колко трудно може да е? Държиш юздите и сритваш коня. Ако намериш коне, ще яздим. — Намръщи се още повече. — Трябва да се върна вкъщи. Готов съм да спя в седлото, ако някой кон ме отведе на север преди Свен Скършигребло да си е свършил работата в Горчивия лед.

Тогави ми хрумна, че този северняк наистина се надява, че семейството му може да е още живо. Възприемаше пътуването си като спасителна мисия, а не като някакво отмъщение. Това влошаваше нещата още повече. Отмъщението е пресметлива работа и се сервира най-добре студено. Спасяването включва повече жертви, самоубийствени опасности и всевъзможни други безумия, които би трябвало да ме накарат да хукна в обратната посока. Това правеше още по-наложително развалянето на свързващата ни магия. Като гледах ръката му, която от час на час изглеждаше все по-зле — разпространението на инфекцията вече бе придружено с потъмняване на вените, — всякакво разваляне на магия трябваше да бъде извършено скоро. Иначе той можеше да ми умре и тогава мрачните ми предсказания относно последиците за единия от нас, ако другият ритне камбаната, щяха да бъдат подложени на проверка. Бях ги изрекъл като лъжа, но някак си ги чувствах верни, докато излизаха от устата ми.

Продължихме да се влачим в жегата през суха и задушна иглолистна гора. Часове по-късно дърветата ни пуснаха, надраскани и лепкави от смола и пот. По някаква случайност излязохме на широк път, нашарен с останки от древен паваж.

— Добре — изсумтя Снори, като прекрачи канавката. — Вече мислех, че си се заблудил.

— Да се заблудя? — Престорих се на обиден. — Всеки принц трябва да познава своето кралство като петте си... — През ума ми

пробяга спомен за пръстите на Лиза де Вийр, плъзгащи се по тялото ми, за гърба ѝ, нашарен с лунички, кокалчетата на гръбнака ѝ, хвърлящи сенки в светлината на лампата, докато се бе привела да свърши някоя и друга сладка задача. — Като собствената си длан.

Виещият се нагоре път ни изведе на плато, където безброй поточета извираха от източните хълмове, за да потекат с бълбукане по каменните си корита, и земята ставаше отново обработваема. Маслинени горички, тютюн, царевични ниви. Тук-там някоя самотна ферма или групичка каменни къщи с плочести покриви, сгушени заедно за защита.

Първият, когото срещнахме, беше старец — подкарваше пред себе си още по-старо магаре с первания на жилава пръчица. Два огромни коша, пълни с нещо, което приличаше на съчки, почти скриваха животното.

— Кон? — промърмори Снори.

— О, моля те!

— Има четири крака. Това е по-добре от два.

— Ще намерим нещо по-яко. И не някакъв си там впрегатен кон. Нещо подобаващо.

— И бързо — добави Снори.

Магарето не ни обърна внимание, старецът кажи-речи също, сякаш срещаше гигантски викинги и дрипави принцове всеки ден.

— Добър ден — подхвърли и ни подмина.

Снори нацупи покритите си с пришки устни и продължи, но след стотина крачки нещо го накара да се закове на място.

— Това — каза той, взрян в пътя, — е най-голямата купчина лайна, която съм виждал през живота си.

— О, не знам — казах. — Аз съм виждал и по-големи. — Всъщност даже бях падал в по-големи, но тъй като тази изглеждаше излязла от задника на едно-единствено животно, трябваше да се съглася, че е доста впечатляваща. С нея човек би могъл да напълни догоре двацет чинии, ако си пада по такива неща. — Голяма е, но съм виждал подобни и преди. Всъщност напълно възможно е скоро двамата с теб да имаме нещо общо.

— Моля?

— Напълно възможно е, драги приятелю, и двамата да дължим живота си на голяма купчина лайна. — Обърнах се към отдалечаващия

се старец. — Хей! — извиках към гърба му. — Къде е циркът?

Той дори не спря, просто протегна кокалестата си ръка към осеяното с маслинени дръвчета било на изток.

— Цирк? — попита Снори, все още втренчен в гигантското лайно.

— Скоро ще видиш слон, приятелю!

— А този слом ще излекува ли отровената ми ръка? — Той вдигна пострадалия си крайник, което го накара да трепне от болка.

— Това е най-доброто място, където могат да се погрижат за раните ти, освен в полева болница! Тези хора жонглират с брадви и пламтящи главни. Люлеят се на трапец и ходят по въжета. В Разделената империя няма нито един цирк, където да не намериш поне няколко души, способни да зашият рана, а при малко късмет и билкар за други болести.

На четвърт миля по-нататък от пътя се отклоняваше странична пътека, водеща към билото. По нея личаха следи от скорошно минаване, и то доста натоварено — земята беше набраздена от коловози, по надвисналите дървета се забелязваха прясно скършени клонки. Щом стигнахме до върха, видяхме проснал се пред нас лагер: три големи кръга от фургони и пръснати около тях палатки. Не беше цирк, който е спрял, за да предложи забавление, а цирк в движение, който се наслаждава на почивка. Нивата, където бяха устроили лагера си, бе опасана с каменна ограда. Такива огради са характерни за тукашните места и представляват както място за слагане на вездесъщите камънаци, които излизат от почвата, така и средство за възпиране на добитъка или за белязване на границите. Едно кисело на вид сивокосо джудже стоеше на пост пред портата на входа на нивата.

— Вече си имаме силач. — Изглежда Снори, примижало късогледо с очи, и прати една впечатляваща хрчка в прахта. Беше от онези джуджета, които приличат на обикновените хора по размера на главата и ръцете си, но туловищата им са събрани в прекалено малко пространство, а краката им са тънки и криви. Седеше на стената и чоплеше ноктите си с нож, а изражението му подсказваше, че ще е повече от щастливо да намуска с него някакви странници.

— Стига де! Ще обидиш Сали! — протестирах аз. — Ако вече имате брадата жена, не вярвам да е хубавица като тази.

Това вече привлече вниманието на джуджето.

— Охо, здрасти, Сали! Гречо Марлинки на твоите услуги!

Усещах как Снори се е извисил зад мен по начин, който намекуваше, че главата ми може да бъде откъсната на момента. Дребосъкът скочи от стената, ухили се на Снори и отлости портата.

— Влизайте. Синята палатка, от вътрешната страна на кръга вляво. Търсете Тапрут.

Тръгнах напред, благодарен, че Гречо е прекалено нисък, за да ощипе Снори по задника, иначе можеше да дължим на този Тапрут пари за ново джудже.

— Сали значи? — избоботи севернякът зад мен.

— Подкрепяй играта ми — казах.

— Не.

Повечето циркаджии вероятно проспиваха пладнешката жега, но неколцина се занимаваха с разни задачи между фургоните. Поправяха колела и сбруи, грижеха се за животните, шиеха платница, едно хубаво момиче упражняваше пирует, жена в напреднала бременност татуираше гърба на разголен до кръста мъж, неизбежният жонгльор подхвърляше разни неща и ги ловеше.

— Пълна загуба на време — казах, като кимнах към жонгльора.

— Обичам жонгльорите! — Усмивката на Снори разкри бели зъби сред чернотата на подрязаната му брада.

— Боже! Сигурно си от тези, дето обичат и клоуни!

Усмивката му се разшири, сякаш самото споменаване на клоуни беше адски смешно. Оклюмах.

— Хайде, да вървим.

Подминахме един каменен кладенец, зад който, далеч надолу по склона, се възправяха няколко надгробни камъка. Явно поколения пътници бяха използвали това място за отдих. А някои от тях така и не го бяха напуснали.

Синята палатка, макар и избеляла почти до сиво, се оказа лесна за забелязване. Беше по-голяма, по-чиста и по-висока от останалите, издигаше се на централно място и пред нея на два пръта стърчеше олющена табела:

Прочутият цирк на доктор Тапрут!

Лъвовете, тигри, мечки, леле-мале!

С одобрението на Виенския имперски двор!

Тъй като при палатките чуването е трудна работа, се приведох към платнището на входа и се прокашлях.

— ... не може ли просто да нарисуваш малко ивици на лъва?

— Ами, не... но сигурно можеш да ги измиеш пак преди това?

— Не, мина доста време, откакто за последно съм къпал лъв, само че...

Второто ми, по-драматично прокашляне, привлече вниманието им.

— Влез!

И така, аз се наведох, Снори се наведе още повече и се вмъкнахме вътре.

На очите ми им трябваше малко време, за да свикнат със синкавия сумрак в палатката. Прецених, че доктор Тапрут е мършавата фигура, настанена зад писалището, а по-внушителната фигура, надвесена над него и опряла здраво ръце върху листовите помежду им, трябваше да е човекът, който възразяваше срещу къпането на лъвовете.

— Аха! — каза седналият. — Принц Джалан Кендет и Снори вер Снагасон! Добре дошли в моето жилище. Добре дошли!

— Как, по дяволите... — Млъкнах. Беше хубаво, че ме знае кой съм. Тъкмо се чудех как мога да убедя някого, че съм принц.

— О, аз съм доктор Тапрут и знам всичко, принце мой. Глей, глей!

Снори мина покрай мен и взе един празен стол.

— Вестите се разнасят. Особено когато става дума за принцове. — Изглеждаше по-малко впечатлен от мен.

— Глей, глей! — повтори Тапрут и кимна. Приличаше на птица с острите си черти и тънката си шия. — Вестителите по Лексиконския път разнасят клюки в запечатаните си свитъци. Каква история! Наистина ли прескочихте полярна мечка, господин Снагасон? Мислите ли, че бихте могли да прескочите някоя от нашите? Заплащането е добро. О, но вие сте си наранили ръката. С нож, както чувам? Глей, глей! — Бъбренето на Тапрут се лееше толкова бързо, че ако не му посветиш цялото си внимание, словесният порой можеше да те хипнотизира.

— Да, ръката. — Вкопчих се в това. — Имате ли лекар? Малко сме зле откъм финанси... — при тези думи Снори се намръщи, — но аз съм добра гаранция. Кесията ми е подплатена с кралската хазна.

Доктор Тапрут ме дари с многозначителна усмивка.

— Дълговете ви са станали легендарни, принце. — Разпери ръце, като че ли се опитваше да покаже цялата им необятност. — Но не се бойте, аз съм цивилизован човек. Ние от цирка не оставяме ранен странник да си тръгне необгрижен! Ще накарам нашата сладка Варга да се погрижи за това след минутка. Нещо за пиене? — Посегна към чекмеджето на писалището. — Ти можеш да си вървиш, Уолдекър. — Махна с ръка да пропъди мъжа, който бе стоял в мълчаливо неодобрение по време на разговора ни. — Ивици! Глей, глей! Хубави. Сера има черна боя. Иди при Сера. — После насочи вниманието си пак към мен и измъкна бутилка от тъмно стъкло, достатъчно малка, за да съдържа отрова. — Имам тук малко ром. Стар, от корабокрушението на „Ловджийска луна“, изваден от ловци на миди по андорското крайбрежие. Опитайте го. — Сякаш по магия в ръцете му изникнаха три малки сребърни чашки. — Винаги съм обичал да седя и да си бърбря. Това е проклятието ми. Глей, глей. Клюките текат във вените ми и трябва да подхранвам навика. Кажете, принце, баба ви добре ли е? Как е сърцето й?

— Е, предполагам, че има такова. — Не ми харесваше наглостта на този мъж. А ромът му миришеше на веществото, което билкарите втриват в измръзналите крайници. Сега, когато вече имах стол под задника, палатка около себе си и името и положението ми бяха разпознати, започнах да се чувствам малко повече като старото си „аз“. Отпих от рома му и го проклетех за него. — Само че нямам никаква представа как работи. — Идеята, че баба ми може да страда от някакви слабости на плътта, ми изгледаше чужда. Тя беше издялана от първичен камък и щеше да надживее всички ни. Така казваше татко.

— Ами по-големите ви братя, Мартус, нали така, и Дарин? Мартус трябва да приближава дващест и седем? Да, след две седмици?

— Тъъ. — Проклет да съм, ако знаех рождените им дни. — Те са добре. Разбира се, на Мартус му липсва кавалерията, но поне получи скапания шанс да бъде в нея.

— Разбира се, разбира се. — Ръцете на Тапрут не мирясваха и за секунда, пърхаха във въздуха, като че ли ловяха от него късчета

информация.

— Ами дядо ви Гариус? Той никога не се е радвал на добро здраве.

— Гариус ли? — Никой не знаеше за стареца. Дори аз самият не знаех, че ми е роднина, през първите няколко години, след като започнах да му ходя на гости в кулата. Влизах и излизах през прозореца, за да не ме види никой. Именно дядо Гариус ми бе дал медальона с портрета на мама. Сигурно съм бил на пет или шест години. Да, беше скоро след като Мълчаливата сестра ме докосна. Тогава я наричах жената със сляпото око. От нея получих лепсия. Цял месец пристъпи и треперене. Открих дядо Гариус случайно, като бях малък — вмъкнах се в стаята, преди да забележа, че не е празна. Той ме уплаши, сгърбен на леглото си, изкривен по начини, по които човек не бива да се изкривява. Не изглеждаше зъл, просто неправилен. Страх ме беше да не се заразя, това е светата истина. И той го знаеше. Гариус умееше да разгадава мислите на хората, дори и на малките момченца.

— Така съм роден — каза ми той. Не нелюбезно, макар да го зяпах като някакво проклятие. Черепът му се издуваше, сякаш пълен до пръсване, деформиран като картоф.

Лежеше леко повдигнат върху възглавниците, а на масичката до леглото му имаше кана и бокал, осветени от прашната слънчева светлина. Никой не идваше при него в тази висока кула, само една болногледачка, която да го мие, и понякога едно малко момче, което се вмъкваше през прозореца.

— Роден съм пречупен. — Всяко изречение беше изпъшквано между вдишванията. — Имах близначка и когато сме се родили, се наложило да ни отрежат един от друг. Момче и момиче, първите сиамски близнаци от различен пол, така казват. Разделили ни. Само че не сме се разделили поравно. И аз получих... това. — Той вдигна уродливата си ръка така, сякаш движението беше някакъв херкулесов подвиг.

Протегна се от чаршафите си — гробна плащаница, за това ме караха да си мисля тези чаршафи, — протегна се и ми даде медальона, доста евтина вещ, само че с портрета на майка ми вътре, толкова изящен и реален, че човек би се заклел, че тя го гледа.

— Гариус — съгласи се Тапрут, нарушавайки тишината, която не бях забелязал.

Отърсих се от спомена.

— Достатъчно добре е. — „Не ти влиза в скапаната работа“, искаше ми се да кажа, само че когато си далеч от дома и победен от църковна мишка, е хубаво да обуздаваш гордостта си. Всъщност Гариус беше единственият от онази пасмина, за когото намирах време. Не можеше да излиза от стаята си. Не и ако някой не го носи. Затова му ходех на гости. Това вероятно е единственото задължение, което някога съм спазвал. — Достатъчно добре.

— Хубаво, хубаво. — Тапрут кършеше ръце, бледо боричкане на твърде дълги пръсти, докато изстискваше от себе си това одобрение. — А как е Северът, хаулдр Снагасон?

— Студен и твърде далеч оттук. — Снори остави празната си чаша и облиза зъби.

— Ами Уулискинд? Още ли е така хубав? Червени кози за мляко по склоновете на Скраа, черни за вълна по билата на Нфлр?

Снори присви очи срещу него. Може би се чудеше дали Тапрут не чете мислите му.

— Ти... ходил ли си в Уулискинд? Ундоретите биха запомнили един цирк, и все пак аз до днес не бях чувал за слом. А, сега като го казах, се сетих. Трябва да видя този звяр.

Тапрут се усмихна лекичко — равни зъби зад тесни устни. Напълни отново чашите ни.

— Моите извинения, но виждате ме какъв съм. Човъркам. Разпитвам. Поглъщам жадно разказите на пътниците. Съхранявам всяка трошица информация. — Почука се по челото. — Ей тука. Глей само!

Снори взе поставената пред него чашка със здравата си ръка.

— Така си е. Червени кози на Скраа, черни на Нфлр. Макар че най-вероятно няма кой да се грижи за тях. Дойдоха черните кораби. Мъртви твари от Удавените острови. Свен Скършигребло ни докара тази гибел.

— Аха. — Тапрут кимна, събра пръсти, сви устни. — Онзи от хардасите. Суров човек. И недобър, опасявам се. — Бледите ръце оформяха мнението му. — Може би козите, червените и черните, сега имат нови пастири. Хардаски момчета.

Снори гаврътна рома. После сложи отровената си ръка върху масата. Раната представляваше червен прорез между сухожилията, от

който сълзеше кръв.

— Закърпете ме и ще се наложи да промениш този разказ, стопанино на цирка.

— О, със сигурност. — Бърза усмивка огря лицето на Тапрут. — Убий или излекувай, това е нашият девиз. Глей, глей. — Ръцете му запърхаха около ръката на северняка, без да я докосват, само я ограждаха, следвайки линията на разреза. — Иди във фургона на Варга. Най-малкият от всички, с червен кръг отстриани. Близо до портата е. Варга знае как да почисти една рана, да я превърже, да я зашие. Прави най-хубавите лапи, които си виждал. Глей, глей! Даже загnojла рана може да отстъпи пред тях.

Снори се изправи и аз понечих да го последвам. Беше ми станало нещо като навик.

— Може би вие ще останете, принц Джалан? — Тапрут не вдигна очи, но нещо в тона му ме задържа.

— Ще те намеря по-късно — казах на Снори. — Така ще ти спестя срама да плачеш пред мен, когато тази Варга се залови за работа. И си отваряй очите за „слома“. Млад е и обича да похапва викинги.

Снори изсумтя в отговор и излезе в ослепително яркия ден.

— Свиреп мъж. Глей, глей! — Тапрут се взря в платнището, което се полюляваше след излизането на Снори. — Кажете ми, принце, как така пътувате заедно? Не си ви представях като човек, който обича несгодите на пътя. Как този северняк не ви е убил заради ямите и как не сте хукнали назад към домашните удобства?

— Трябва да знаеш, че в Скоронските възвишения научих за несгодите малко повече, отколкото... — Нещо в бавното съжаление, с което Тапрут поклати глава, пресече ентузиазма ми. Опасявах се, че ако спомена за своя героизъм в Аралския проход, може да ми се изсмее. Това им е лошото на хората, които знаят прекалено много. От мен се откъсна една въздишка. — Честно ли? Обвързани сме от някаква магия. И то адски неудобна. Дали не ви се намира случайно...

— Заклет в ума магьосник? Скрита ръка, която би могла да ви раздели? Глей, глей! Ако разполагах с такъв, този цирк щеше да е златна мина, а аз — най-богат сред богатите.

Бях очаквал да се изсмее на приказките ми за магии, затова изпитах облекчение, че прие думите ми сериозно. По-малко

удоволствие ми достави да чуя колко трудно може да се окаже развалянето на заклинанието.

Тапрут довърши питието си и прибра бутилчицата в чекмеджето.

— Като говорим за богати хора, може би ще се заинтересувате от някой си Мейрес Алус.

— Знаеш за... — Разбира се, че знаеше. Тапрут знаеше за тайния брат на Червената кралица, прекалено уродлив, за да заеме трона. Знаеше за козите, пасящи по склоновете на далечните фиорди. Трудно би могъл да не знае за най-големия престъпен бос във Вермилиън.

— Глей, глей. — Тапрут долепи тънкия си пръст отстрани на тънкия си нос. — Мейрес има тайни, които дори аз не знам. И не е особено възхитен от вас.

— В такъв случай може би едно пътешествие на север ще се отрази благотворно на здравето ми — отбелязах.

— Съвсем вярно. — И Тапрут ме отпрати с махване на ръка, сякаш бях акробат, дошъл да измоли повече талаш за централната арена, а не принц на Червения предел. Аз му позволих да го направи, защото когато човек, който знае твърде много, не си хаби маниерите за теб, е най-добре да се разкараш.

9.

Бременната, приключила за момента с татуирането, ме поведе към фургона на Варга. Клатушкаше се пред мен и изглеждаше, че ще се пръсне при всяка крачка, макар да каза, че времето ѝ щяло да дойде след седмици.

— Дейзи — каза тя. Името ѝ, или може би така смяташе да кръсти отрочето си, ако се окаже момиче. Не я слушах много внимателно. Бяхме минали покрай фургон, където жена в прилепнали копринени одежди седеше, кръстосала крака зад главата си, и вниманието ми се бе отплеснало.

— Дейзи? Хубаво име. — За крава.

Забелязах слона, прибран в заграждение, което би могъл да събори с лекота, и вързан с верига за дебел стълб. Няколко циркаджии, перчещи се със стройните си мускулести тела, се бяха изтегнаели край един тезгях, направен от две бурета и дъска, и зяпаха слона, както и всичко друго, което би могло да мине оттам. Зад тях имаше тежко натоварен фургон с бира, който им осигуряваше сянка. Цирковете винаги са добре запасени с бира за публиката. Предполагам, че е по-лесно да впечатлиш пияна тълпа.

По-нататък минахме покрай опърпана палатка с пришити към нея луна и звезди и символи от хороскопа, нацвъкани сред избледняло небе. Пред нея на трикрако столче седеше някакво прастаро същество със стърчащи зъби и старчески петна.

— Дай някоя пара, странниче, и ще ти кажа бъдещето. — Не можех да позная дали съществото е мъж или жена.

— Не я слушай. — Дейзи ускори ход. — Тази е чалната. За нея всичко е мрак и прокоба. Гони ни клиентите.

— Ти си плячка — извика старицата подире ни, после се закашля, като че ли белият ѝ дроб се бе пръснал. — Плячка. — Не можех да кажа към кого от нас са насочени думите ѝ.

— Запази си приказките за селяците — извиках през рамо, но все пак ме полази ледена тръпка. Винаги е така. Предполагам, че точно

затова пророчествата се харчат толкова.

Продължихме да вървим, докато хрипливата кашлица зад нас заглъхна. Засмях се, но всъщност наистина се чувствах преследван, откакто напуснахме града. Макар че не можех да кажа от какво. Беше нещо повече от Мълчаливата сестра, дори нещо повече от ужасите на Мейрес — бяха очите зад онази емайлирана маска, които се взираха в мен в спокойните ми моменти. Бях ги зърнал само за миг в операта, мимолетна среща, но споменът за нея продължаваше да ме преследва.

— Варга. — Дейзи посочи един фургон, който отговаряше на описанието на Тапрут, пое си дълбоко дъх и тръгна с клатушкане по обратния път. Не й благодарих, вниманието ми беше погълнато от групичката оскъдно облечени млади жени, скупчили се около фургона на Варга. Танцьорки, ако се съдеше по гъвкавите им тела и копринените парцалки.

— Дами. — Приближих се и им метнах най-ослепителната си усмивка. Изглежда обаче един висок рус принц на Червения предел беше по-безинтересен за тях от огромен тъмнокос северняк, пращящ от мускули, като че ли ръцете и краката му са натъпкани с камъни. Момичетата сочеха в сумрака под чергилото, кискаха се в шепи и си разменяха одобрителни погледи. Промуших се покрай тях и се качих във фургона.

— Не беше нужно да му махаш ризата — казах. — Ръката му е това, дето плаче за махане.

Снори ми хвърли мрачен поглед от наклонената кушетка, на която го бяха настанили. Наистина имаше стряскаща топология: по корема му изпъкваше ясен релеф, гърдите и ръцете му се пръскаха от мощ, вени се виеха по цялото му тяло, за да захранят с кръв моторите на неговата сила, които в момента бяха напрегнати от болката, предизвикана от прегледа на Варга.

— Закриваш ми светлината. — Варга спря работата си и се извърна. Беше на средна възраст, започнала да побелява, с хубавко лице от онези, които могат еднакво успешно да изразят състрадание и неодобрение.

— Ще живее ли? — попитах. Интересът ми беше искрен, макар и егоистичен.

— Раната е гадна. Сухожилията не са засегнати, но една от малките костици в ръката е счупена, други са разместени. Ще се

изцери, но бавно, и то само ако успеем да овладеем инфекцията.

— Значи да?

— Може би.

— Добри новини! — Обърнах се пак към момичетата отвън. — Трябва да го отпразнуваме. Прекрасни дами, нека ви черпя по едно питие и да оставим моя спътник за малко на спокойствие. — Слязох при тях. Миришеха на грим, евтин парфюм и пот. Само хубави работи. — Аз съм Джалан, но можете да ми викате „принц Джал“.

Старата ми магия най-после проработи. Даже изваяното великолепие на Снори вер Снагасон трудно можеше да си съперничи с вълшебната думичка „принц“.

— Чери. Радвам се да се запознаем, ваше височество. — В гласа ѝ имаше леко съмнение, но личеше, че ѝ се иска да вярва, че нейният принц е дошъл.

Хванах я за ръката.

— Очарован съм.

Тя ми се усмихна. Беше доста хубавка, с чипо носле, порочни очи и къдрава светлокафява коса, нашарена с руси кичури.

— Лоула — представи се приятелката ѝ, дребно момиче с къса черна коса, бледа въпреки лятното слънце и изваяна така, че да задоволи мечтата на всеки ученик.

С Чери под едната ръка, Лоула под другата и рояк танцърки, следващи ни по петите, се отправих към бирения фургон. Под чергилото на Варга Снори изпъшка. И животът отново беше хубав.

Следобедът мина в приятна омая и ме раздели с последните ми сребърни крони. Циркаджиите се отнесоха със забележителна търпимост към факта, че опипвам жените им, циркаджийките също. Излежавихме се на възглавници пред бирения фургон, пиехме вино от амфори и ставахме все по-шумни, докато сенките се удължаваха.

Дразнещото беше, че танцърките продължаваха да ме разпитват за Снори, сякаш присъствието на героя от Аралския проход сред тях не бе достатъчно, за да задържи вниманието им.

— Той вожд ли е? — попита Лоула.

— Толкова е голям — отбеляза една червенокоса красавица, казваше се Флорънс.

— Как се казва? — попита една висока нубанка с медни халки в ушите и уста само за целувки. — Как му е името?

— Снори — отвърнах. — Това означава „бияч на жени“.

— Не! — възкликна ококорено Чери.

— Да! — Престорих се на тъжен. — Ужасен нрав — ако някоя жена го разстрои, ѝ нарязва лицето. — Прекарах с пръст линия по бузата си.

— Какво представлява Северът? — Нубанката не се отказваше толкова лесно.

Наклоних амфората към устата си и загълтах вино, като в същото време изпънах ръка под остър ъгъл.

— Ей такъв е. — Избърсах устни. — Само че заледен. Всички северняци се пързаят към крайбрежието, където се струпват в жалки селца, вонящи на риба. Става доста претъпкано. От време на време някоя нова групичка се пързулва по задници надолу от хълмовете и единственото място, където могат да се дянат онези, които са най-близо до брега, е на някоя лодка. И отплават нанякъде. — Имитирах с ръка движението на кораб по вълните. После подадох амфората на Лоула. — Знаеш ли онези рога на шлемовете им? — Оформих с ръце два рога отстрани на главата си. — Това е защото са рогоносци. Новопристигналите скачат в леглото с изоставените жени. Ужасно място. Никога не ходете там.

Момиченце и момченце дойдоха да ни попеят. Бяха забележителна двойка, с толкова високи и чисти гласове, че даже слонът се приближи да послуша. Трябваше да изшъткам на Чери, за да чуя без прекъсване как децата пеят „Високия Джон“, но я оставих да се киска, докато ни изнасяха своята версия на „Палавата свирка“. После ненадейно гласовете им се извисиха в ария, която ме върна в операта на татко. Тези деца я пееха по-сладко и с повече чувство, но въпреки това светът сякаш се сви около мен и чух пак писъците от пожара. А под тези писъци в паметта ми се носеше някакъв по-дълбок звук, нещо чуто, но неразбрано в онзи момент, някакъв по-различен вой. Воят на нещо по-скоро разгневено, отколкото уплашено.

— Стига. — Замерих ги с една възглавница. Не улучих и слонът я грабна от земята. — Чупката! — Устната на момиченцето затрепери за миг, а после и двете деца побягнаха.

— „... дайте им каквото искат, милички.“ Само това повтаря. За Тапрут всичко е бедра и цици. Той не вижда никакво изкуство в танца. — Лоула вдигна поглед към мен иззад глинената си чаша, търсейки потвърждение.

— Е, ако бъдем честни, Лоула, ти си предимно бедра и цици — казах, заваляйки леко думите.

Те се закискаха. Комбинацията от титла и изобилно леещо се вино кара хората да се кискат на всеки твой опит за хумор и аз нито веднъж не съм се оплаквал от това. Откъм фургона на Варга отекна мощна ругатня. Прегърнах с едната си ръка Чери, с другата Лоула, и ги придърпах към себе си. Наслаждавай се на света, докато можеш, тъй викам аз. Доста плитка житейска философия, но с такава разполагам. Пък и дълбоките могат да те удавят.

Първите вечерни звезди станаха свидетели как ме отвеждат да разгледам фургона на танцьорките, крепен от двете страни от Чери и Лоула, макар че беше трудно да се каже кой кого крепи повече. Катурнахме се вътре и за своя изненада открих, че в тъмното почти всичко, което имахме желание да правим, изисква три чифта ръце.

Посред нощ някакво вълнение навън прекъсна дейността във фургона на танцьорките. Отначало не обърнахме внимание. Чери твореше свое собствено вълнение и аз полагах всички усилия да ѝ помогна. Пренебрегнахме суматохата, докато клатушкането на фургона не спря рязко, което накара Чери да се отдръпне и да си поеме дъх. До този момент не бях чул много сред нейните възклицания и скърцането на осите и подпорите.

— Джалан! — Беше гласът на Снори.

Подадох глава навън под звездната светлина, меко казано недоволен, и погледнах Снори.

— Хайде, свършвай.

Нямах въздух да му кажа, че точно това се опитвам да направя. Вместо това излязох, връзвайки онова, което се нуждаеше от връзване.

— Да? — Не се опитвах да скрия раздражението си.

— Ела. — И той тръгна между фургоните. Сега вече можех да чуя плач. Ридание.

Стигнахме малко встрани от фургоните и каруците, заобиколили палатката на Тапрут. Повечето циркаджии се бяха събрали около ярък огън.

— Умря дете. — Снори сложи ръка на рамото ми, сякаш за да ме утеши. — Неродено.

— На бременната ли? — Глупав въпрос: разбира се, че трябваше да е на бременната: Дейзи. Помнех името ѝ.

— Погребах го. — Той кимна към малка могилка в пръстта отвъд огъня, сгушена между два по-стари гроба. — Трябва да изразим почитта си.

Въздъгнах. Тази нощ нямаше да има повече забавления за Джал. Съжалявах жената, разбира се, само че нещастията на непознати хора никога не са ме засягали дълбоко. Баща ми, в един от редките си моменти на свързана мисъл, беше обявил това за симптом на младостта. Или поне на моята младост. Призова Бог да ми вдъхне състрадание, което да ме води по-нататък в живота. Аз просто бях впечатлен, че веднъж е забелязал мен или поведението ми, пък и разбира се, винаги е хубаво един кардинал да се сеща от време на време да призовава Бога.

Седнахме малко встрани от основната група, но все пак достатъчно близо, за да усещаме топлината от огъня.

— Как е ръката? — попитах.

— Боли повече, чувствам я по-добре. — Той протегна въпросния крайник, сви го леко и трепна. — Тя извлече доста от отровата.

За щастие Снори не навлезе в подробности. Някои хора се опитват да те развличат с кървавите детайли за своите страдания. Брат ми Мартус щеше да опише в ярки краски всяка блестяща капка гной в един от своите монолози тип „горкият аз“, от които единственото спасение е бързото бягство.

Нощта беше достатъчно топла, което в съчетание с огъня и доскорошните ми физически упражнения ме правеше приятно сънлив. Отпуснах се на земята, без да се оплаквам от твърдостта ѝ или от пясъка в косата си. Няколко минути гледах звездите и се вслушах в тихото ридание. После се прозях още веднъж и сънят ме обзе.

Странни сънища ме преследваха тази нощ. Бродех из празен цирк, обсебен от спомена за очите зад онази порцеланова маска, но откривах само танцьорките, всяка от които плачеше в леглото си и се

разсипваше на ярки парченца, щом посегнех да я докосна. Чери беше там, а също и Лоула. И двете се разпаднаха, мълвейки една и съща дума: „Плячка“. Нощта се пропука и пукнатината плъзна през палатки, колела, бъчви; слон тръбеше невидим в мрака. Главата ми се изпълни със светлина и накрая отворих очи, за да не оследея.

Нищо! Само грамадата на Снори, който седеше до мен с вдигнати към брадичката колене. Огънят беше изтлял до червена жарава. Циркаджиите се бяха разотишли по леглата си, отнасяйки със себе си своята мъка. Не се чуваше никакъв звук освен бръмченето и свиренето на насекоми. Бясното туптене на сърцето ми се забави. Главата все още ме цепеше, само че това се дължеше на квартата вино, която бях излочил в дневната жега.

— Такова нещо може да накара целия свят да ридае, загубата на бебе. — Буботенето на Снори беше тъй дълбоко, че едвам го разбирах. — В Асгард Один го вижда и немигащото му око мига.

Реших, че е по-добре да не споменавам, че логично погледнато, един едноок бог би могъл само да намига.

— Всяка смърт е тъжна. — Това ми се струваше уместна забележка.

— По-голямата част от същността на един мъж е написана още преди брадата му да набоде. Едно бебе се състои от възможности. Малко престъпления са по-тежки от това да сложиш край на нещо, преди да му е дошло времето.

Още веднъж си прехапах езика и не се оплаках, че одеде при фургона на танцорките той беше направил именно това. Не тактичността ме накара да си затрая, а по-скоро желанието да не ми счупят пак носа.

— Предполагам, че някои скърби могат да докоснат истински само един родител. — Бях го чувал някъде. Може би братовчедката Сира го беше споменала на погребението на малкото си братче. Спомням си как всички побелели глави кимаха и си разменяха думи за нея. Вероятно го беше изрвила от някоя книга. Макар и само на четиринайсет, вече се домогваше към одобрението на баба. А също и към трона ѝ.

— Като станеш баща, това те променя. — Снори говореше, обърнат към сиянието на огъня. — Виждаш света по нов начин. Тези, които не се променят, поначало не са били истински мъже.

Зачудих се дали не е пиан. Аз лично именно в такива моменти изпитвам склонност да плещя дълбокомислени думи в нощта. После си спомних, че Снори е баща. Не можех да си го представя. Дребосъчета, друсащи се на коляното му. Мънички ръчички, дърпащи бойните му плитки. Въпреки това сега вече разбирах по-добре настроението му и можех да предположа какво вижда сред жаравата. Не това неродено дете, а собствените си деца, бягащи от ужаси в снега. Онова, което го теглеше на север противно на всякакъв разум.

— Защо си още тук? — попитах го.

— Ами ти?

— Заспах. — В гласа ми се прокрадна леко раздразнение. — Не стоя на някакво бдение! Всъщност, след като вече съм буден, ще си намеря по-хубаво място за спане. — Може би някое с по-интересни контури и чипо носле. Станах. Цялата страна ме болеше. Затъпках на място, за да съживя донякъде изтръпналите си крака.

— Усещаш ли го? — попита той, когато се обърнах да си тръгна.

— Не. — Обаче го усещах. Нещо нередно. Чувство за разкъсаност. — Не, нищо не усещам. — Въпреки това не се отдалечих.

Миг по-късно хорът на насекомите секна. Някакъв дълбок звук стигна до ушите ми, буботене, което премина през все още босите ми нозе.

— Ох, мътните го взели. — Ръцете ми трепереха от обичайния ужас от непознатото, но и от нещо ново, сякаш бяха пълни с напукана светлина.

— Добре казано. — Снори също стана. Държеше крадения си меч. Дали го беше държал през цялото време, или беше отишъл да го вземе, докато бях спал? Посочи с острието към гроба на бебето. Шумът беше дошъл оттам. Ровене, дращене, звукът на корени, пробиващи си слепешком път през почвата. Надгробният камък вляво се наклони, когато земята под него хлътна. Онзи отдясно се катурна напред с глухо тупване. Навсякъде около гроба на бебето пръстта се напука и се изду.

— Трябва да бягаме — казах, без да имам ни най-малка представа защо вече не съм побягнал. Думата „плячка“ се въртеше неспирно в ума ми. — Какво става там долу? — Може би ме задържаше някакво нездравно очарование, или пък вцепенението на заек под ноктите на спускащия се ястреб.

— Нещо се създава — каза Снори. — Когато се връщат, неродените взимат каквото им е нужно.

— Връщат? — Понякога задавам въпроси дори когато хич не ми се иска да чуя отговорите. Лош навик.

— За неродените е трудно да се върнат. Те не са като загиналите, които се вдигат от човешка смърт. — Снори завъртя меч с лявата си ръка и той се превърна в размазано петно от огнени отблясъци около него, а въздухът се изпълни със свистене. — Те са необичайни твари. Светът трябва да се разпука, за да ги пропусне, и силата им е изключителна. Мъртвия крал сигурно страстно жадува да ни докопа.

При тези думи си възвърнах контрола над краката си и търтих да бягам. Докато земята се надигаше и от нея се възправяше някаква тъмна твар, която ръсеше буци пръст и отхвърляше встрани надгробните камъни, изминах цели пет крачки, преди да се спъна в изоставена кана за вино — може би същата, която бях донесъл аз — и да се просна по лице.

Претърколих се и видях очертан в блясъка на звездите и бледата светлина на жаравата някакъв ужас, все още заровен наполовина в земята, но въпреки това извисяващ се над северняка — твар от стари кости и парцаливи дрехи, увити около ръце, чиито нокти бяха съставени от неизброимо количество човешки фаланги. И около тези сухи и скърцащи останки се виеше нещо мокро и блестящо, някаква жизнена свежест, стичаща се по голем от отдавна мъртви мощи, която свързваше това с онова и вливаше бързина в цялото творение.

Снори изкрещя безсловесното си предизвикателство, но остана на място; срещу такъв враг нямаше да атакува. Той го превъзхождаше в обсега си с около метър. Мъртвата твар протегна ръка, търсейки с ноктите си Снори, но после я отдръпна. Сив череп, изпълнен с нова влага, се приведе на шия, която някога е била цял човешки гръбнак. И заговори! Макар че нямаше дробове, които да изтласкват въздуха, нито пък език да оформя думите, той заговори. Гласът на неродения звучеше като скърцане на зъби, като стържене на кост в кост, но някак си носеше смисъл.

— Червената кралица — рече той.

Снори направи крачка назад, вдигнал меч. Черепът се завъртя и ужасните влажни дупки, които му служеха за очи, ме откриха: бос, невъоръжен и драпащ по гръб назад.

— Червената кралица.

— Не съм аз! Никога не съм чувал за нея. — Силата се оттече от нозете ми и прекратих опитите си да избягам, макар че това беше единственото, за което копнеех.

— Ти носиш нейната цел — каза създанието. — И магията на сестра ѝ. — Завъртя глава към Снори и ето че отново можех да дишам. — Или пък ти — добави. — И ти? — Нероденият върна зора си върху мен. Вече се бях изправил, но под този оглед пак започнах да умирам. — Скрита? — Черепът се килна въпросително. — Как е скрита?

Снори нападна. Докато вниманието на неродения ме приковаваше на място, той се метна напред с меч в лявата ръка и посече към тесния кръст от кокали, суха кожа и стари жили. Създанието се олюля страховито, окопители се и му завъртя един ленив удар с опакото на ръката си, който откъсна северняка от земята и го запрати назад. Мечът му отлетя покрай мен и се изгуби в нощта.

В битки най-важна е стратегията, а стратегията се крепи на приоритетите. Тъй като моите приоритети бяха принц Джалан, принц Джалан и принц Джалан, с „да изглеждам добре“ някъде далеч на четвърто място, се възползвах от тази възможност, за да хукна отново. Открил съм, че главното условие за успех е да умееш да действаш на момента; един герой използва подходящия момент, за да атакува; един страхливец — за да бяга. Останалите чакат следващия момент и свършват като храна за враните.

Изминах десет крачки, преди за малко да си срежа крака на меча на Снори, който беше завършил траекторията си с върха надолу. Една педя от острието бе забита в твърдата земя, а останалото стърчеше опасно над нея. Дори в своя ужас осъзнах стойността на три стъпки студена стомана и спрях, за да го измъкна. Това действие ме завъртя назад и видях неродения, надвесен над Снори — призрачна фигура в звездната светлина. Макар и невъоръжен, той отказваше да побегне и държеше над себе си като щит нещо, което приличаше на надгробен камък. Камъкът се пръсна под юмрука на създанието. Тънка ръка от множество кости обхвана кръста на викинга — още миг и той щеше да бъде изкорменен или да му бъде откъсната главата.

Нещо гигантско, тъмно и виещо като банши се понесе към мен откъм лагера. За да не бъда смачкан под туловището му, от което земята се тресеше, аз хукнах в посоката, накъдето се случи да съм

обърнат в дадения момент. Трябваше да вложи цялата си бързина, за да избегна тежките нозе, гърмящи зад мен. Втурнах се с крясък право към неродения, като отчаяно се мъчех да намеря поне един послушен крак, за да кривна встрани.

В последния момент се хвърлих наляво, като се разминах на косъм със Снори, претърколих се веднъж, после още веднъж и някак си успях да не се намушкам на меча. Станах и погледнах смаяно как Чери профучава покрай нас, яхнала разярения слон. Нероденият рухна със звук като от кършенето на сто мокри пръчки, стъпкан под нозе с размерите на щитове. Слонът изчезна с тътен в нощта, все така понесъл момичето: тръбеше толкова силно, че би събудил и мъртвите, ако някой от тях още спеше.

Снори падна до мен с тупване, което ме накара да трепна. Остана да лежи неподвижно около пет удара на сърцето ми, после се надигна на дебелиите си ръце. Протегнах му меча и той го взе.

— Моите благодарности.

— Това беше най-малкото, което можех да направя.

— Не всеки би изтичал да вземе меча на другаря си, а после би атакувал самичък един нероден. — Той се изправи със стон и се взря в нощта. — Слонът, а?

— Тъхъ.

— И жена — Той отиде до огъня и почна да рита жарава върху останките на неродения.

— Тъхъ.

Циркаджиите вече се стичаха към нас, тъмни сенки в нощта.

— Мислиш ли, че с нея всичко ще е наред?

Обмислих това в светлината на факта, че аз самият бях прекарал известно време между бедрата ѝ, и казах:

— Повече се притеснявам за слона.

10.

По първи зори лагерът на цирка вече беше наполовина вдигнат. Никой от циркаджиите нямаше желание да остава и очаквах доктор Тапрут да намери ново място за престой при следващото им минаване оттук.

Чери се върна със слона, докато чаках Снори край портата на нивата. Джуджето беше заело отново поста си и двамата се мъчехме да се измамим взаимно на карти. Станах и ѝ помахах. Сигурно ѝ се беше наложило да чака до разсъмване, за да намери обратния път. Изглеждаше изтощена, гримът ѝ беше размазан и образуваше тъмни ивици около очите ѝ. Един джентълмен обаче се опитва да не забелязва тези неща и аз се приближих бързо, за да я хвана, когато се свлече от гърба на животното. Усещането за нея в ръцете ми беше толкова хубаво, че съжалих, задето се налага да тръгвам.

— Моите благодарности, милейди. — Оставих я на земята и отстъпих от търсеция хобот на слона. Този звяр адски ме изнервяше, а и смърдеше. — Добро момче! — Плеснах го по сбръчкания хълбок и отскочих пак към портата.

— Момиче е — каза Чери. — Нели.

— Аха. Че как иначе би могла да се нарича? — Спасен от танцьорка, яхнала женски слон. Нямаше да добавям това към историята на героя от Аралския проход.

Чери хвана поводата на слоницата и я поведе към лагера, като ми хвърли един последен порочен поглед, който ме накара да закопнея за поне още една нощ с нея.

Снори се появи миг по-късно.

— Страшна работа са това слоновете! — Поклати глава.

— Би могъл да си вземеш един вкъщи — предложих.

— Ние си имаме мамути. Още по-големи са и са покрити с козина. Досега не съм ги виждал, но вече искам да ги видя. — Погледна към лагера. — Изразих съболезнованията си на майката. В такива моменти няма какво да се каже, но въпреки това е по-добре да

се каже нещо, отколкото нищо. — Плесна ме по рамото прекалено свойски. — Трябва да вървим, Джал, гостоприемството на нашите домакини вече се изчерпва. Освен ако не искаш да купиш коне?

— С какво? — Издърпах джобовете си навън. — Ошушкаха ме.

Снори сви рамене.

— Онзи медальон, с който постоянно си играеш, би могъл да купи десет коня. И то хубави.

— Че аз почти не го докосвам. — Замигах насреща му и си отбелязах наум да не забравям за зорките му очи. Не си спомнях да съм поглеждал медальона и веднъж, откакто се срещнахме. — Освен това няма никаква стойност. — Съмнявах се, че дори онзи старец на пътя би заменил магарето си срещу медальона и една сребърна корона в добавка.

Севернякът сви рамене и понечи да тръгне. Побутнах го по ръката.

— Тапрут е дошъл да ни изпрати.

Доктор Тапрут се приближи. Изглеждаше някак неловко на открито, изваден иззад писалището си. От двете му страни вървяха двама мъже, повели конете си — белезникав кон и кафява кобила. Първият беше лъвоукротителят, когото бяхме срещнали в синевата на палатката на Тапрут, а вторият — огромен здравеняк, който явно заемаше длъжността силач — същата, за която в началото бяха сметнали, че кандидатства Снори. Зачудих се дали добрият доктор не очаква никакви неприятности.

— Тапрут. — Снори сведе глава. Краденият меч сега висеше на кръста му, окачен на някакво приспособление от въжета и ивици кожа.

— Аха! Нашите пътници! — Тапрут вдигна поглед към своя силач, сякаш го претегляше срещу Снори. — Тръгвате на север, значи. Глей, глей!

Нито един от двама ни нямаше какво да отговори на това. Тапрут продължи:

— Преследвани от зла сполука може би? От онази, която пълни и изпразва гробове. Глей, глей! — Ръцете му се движеха така, сякаш правеха всяко нещо, което описваше. — Това би била ценна информация. Вчера по пладне тази информация би се отплатила. — Скръбта му изглеждаше почти прекалено свършена, почти карикатурна. Тревожеше ме фактът, че не можех да определя дали

смъртта на бебето означава нещо за него, или не. — Както и да е, белята стана. — Той млъкна, обърна се да си върви, но спря и се извъртя пак към нас. — Нероден! — Вече почти викаше. — Довеждате нероден в света? Как... — Овладя се отново и продължи с делничен тон: — Това не беше хубаво. Хич не беше хубаво. Трябва да се махнете далеч оттук. И то бързо. — Посочи двата коня и спътниците му пристъпиха напред и ни подадоха юздите. Аз хванах юздите на белезникавия. — Дължите ми двайсет крони, принце. — Тапрут наклони лекичко глава. — Знам, че ще ги покриете.

Огледах коня си, потупах го по шията, опипах месото по ребрата му. Доста прилична кранта. Снори стоеше вдървено до своята, сякаш се чудеше дали няма да го ухапе.

— Моите благодарности — казах и се метнах на седлото. Двайсет жълтици бяха справедлива цена. Малко соленичка, но справедлива предвид обстоятелствата. На конски гръб се чувствах по-добре. Бог ни е дал конете, за да можем да бягаме по-бързо.

— Най-добре не се бавете по пътя — вие се намирате в центъра на буря, млади принце, не се съмнявайте. — Тапрут кимна, като че ли аз говорех, а той се съгласяваше. — Мнозина имат ръка в тази работа, много пръсти са топнати в гърнето. И бъркат ли, бъркат. Сива ръка зад теб, черна ръка на пътя ти. Ако одраскаш малко по-надълбоко обаче може би ще откриеш синьо под черното и червено под сивото. А още по-надълбоко? Стига ли по-дълбоко? Кой знае? Не и този стар цирков собственик. Може би всичко стига по-дълбоко и от най-дълбокото, до безкрай. Само че аз съм стар, очите ми отслабват и могат да видят само толкова.

— Тъъ. — Това ми се струваше единственият разумен отговор на безсмисленото му словоизлияние. Вече разбирах кой е обучавал гадателката на цирка.

Тапрут кимна на моята мъдрост.

— Да се разделим като приятели, принц Джалан. Кендетите винаги са били и ще бъдат сила в Червения предел. — Протегна тънката си ръка и аз побързах да я стисна, защото подозирах, че за него е истинско мъчение да я държи неподвижна толкова дълго. — Е, това е! — каза той. — Със съжаление научих за смъртта на майка ви, принце. — Пуснах ръката му. — Беше твърде млада — твърде млада за острието на убиец.

Премигнах насреща му, кимнах и смуших коня, за да го подкарам по пътеката.

— Хайде, Снори — подвикнах през рамо. — Това е същото като да гребеш.

— Първо ще повървя малко — измърмори той и ме последва, повел за юздите своята кранта.

Признавам, че донякъде съжалявах, че оставяме цирка. Харесвах ми хората тук, атмосферата на мястото, пък макар и да беше винаги в движение. И разбира се, танцьорките. Въпреки това на устните ми играеше лека усмивка. Хубаво беше да знам, че дори огромният запас от информация на Тапрут му изневерява от време на време. Майка ми беше умряла от текливка. Докоснах подутината на жакета си, където се намираше медальонът с маминия портрет. Текливка.

Допирът изведнъж ме накара да изпитам безпокойство и усмивката ми се стопи.

Стигнахме до главния път и свихме назад по него, водени от указанията на джуджето картоизмамник на портата. Нито един от двама ни не проговори, докато не стигнахме купчината слонски изпражнения, които ми бяха подсказали за близостта на цирка.

— Значи не можеш да яздиш, а?

— Никога не съм се опитвал — отвърна Снори.

— Дори не си се качвал на кон? — Трудно ми беше да го повярвам.

— Изял съм много — отбеляза той.

— Това не помага.

— Че колко трудно може да бъде? — попита Снори, без да прави никакъв опит да открие отговора.

— Не и колкото да скачаш върху мечки, предполагам. За щастие аз съм най-добрият ездач в Червения предел и съм отличен учител. — Посочих стремето. — Сложи си крака там. Не този, за който се сети най-напред — другия. Качвай се и гледай да не паднеш.

Уроците продължиха бавно и за чест на Снагасон трябва да кажа, че той не падна. Вярно, тревожих се, че може да изкриви ребрата на добичето с тези негови мускулести бедра, но в крайна сметка Снори и

конят стигнаха до неспокойно примирие, при което на лицата и на двамата се изписаха насилени усмивки и те започнаха да се движат напред.

Докато слънцето прехвърли зенита си, вече виждах, че севернякът страда.

— Как е ръката?

— Не ме боли толкова, колкото бедрата — изсумтя той.

— Може би ако отпуснеш малко хватката и оставиш бедното животно да диша...

— Разкажи ми за Роун — прекъсна ме той.

Свих рамене. Нямах да стигнем границата преди утре вечер и последната миля би била достатъчна да му разкажа всичко, което си струва да се знае за онова място, но изглежда, той имаше нужда от нещо, което да го разсее от болезките му.

— Няма кой знае какво за разправяне. Ужасно място. Храната е лоша, мъжете са груби и невежи, а жените — кривогледи. И са крадци до последния човек. Ако стиснеш ръката на някой роунец, после си преброй пръстите.

— Никога не си ходил там, нали? — Той ми хвърли поглед през рамо с присвити очи, а после се люшна обратно, за да се задържи върху седлото.

— Не ме ли чу какво казах? Защо ще ходя на такова място?

— Не разбирам. — Той рискува да хвърли още един поглед назад. — Роунските крале са основали Червения предел, нали така? И не бяха ли роунците тези, които ви спасиха от скоронско нашествие? На два пъти?

— Едва ли! — Но сега като го спомена, у мен се пробуди блед спомен за твърде горещи дни в Сивата стая с учителя Маркъл. — Подозирам, че един принц на Червения предел знае малко повече за тукашната история от някакъв си... хаулдр от замръзналите склонове на някакъв фиорд. — Признавам, че бях проспал повечето уроци по история на Маркъл, но вероятно щях да забележа подобно нещо. — Както и да е, лошо племе са.

За да сменя темата на разговора и тъй като всеки път, щом се озъртах назад, въображението ми криеше чудовища в сенките, повдигнах въпроса за преследването.

— Когато налетях на теб, онази пукнатина, дето ме гонеше... тя беше родена от заклинанието на Мълчаливата сестра.

— Вече ми го каза. Заклинанието, която тя направила, за да убие всички в онази твоя опера.

— Ами... да, щеше да убие всички, но не мисля, че това е причината тя да прокълне мястото. Може би целта ѝ не е била да ни изстреби до крак — може би е имала една мишена, а останалите просто сме се намирали на пътя ѝ. Възможно ли е онова, което е искала да убие, да ни е проследило до цирка?

Снори повдигна вежди, после се намръщи, накрая поклати глава.

— Онзи нероден беше новообразуван, от детето на Дейзи. Не ни е проследил.

Това ми звучеше малко по-обнадеждаващо.

— Само че... то не стана ей така случайно, нали? Тези неща не трябва ли да са много редки? Нещо го накара да се случи. Нещо, което се опитва да ни убие.

— Вашата Червена кралица събираше разкази за мъртвите. Знае, че Рагнарбок е съвсем близо — последната битка иде. Крои планове против Мъртвия крал и вероятно той също крои планове против нея. Може би Мъртвия крал знае за нас, може би знае, че сме се запътили на север и носим със себе си магията на вещицата. Може би знае, че сме се насочили към Горчивия лед, където се събират неговите мъртъвци. Може би иска да ни спре.

Макар че успешно бях отклонил разговора от Роун, нищо в думите на Снори не ме успокояваше. През следващите няколко мили предъвквах казаното от него и вкусът му беше горчив. Преследваха ни, знаех това; усещах го в кръвта и костите си. Онази твар от операта ни дебнеше и докато бягахме пред нея, ние се носехме презглава към онова, което Мъртвия крал бе поставил на пътя ни.

Ден по-късно срещнахме първите представители на типа роунци, за които предупреждавах Снори. Стражева будка с петима роунски войници беше долепена до голям хан, разположен направо на границата. От другата страна на хана се намираше нашата собствена стражева будка с четирима войници на Червения предел. През повечето дни двете групи вечеряха заедно в двата края на дълга маса,

през която минаваше граничната линия, маркирана с лъскави гвоздеи, забити в дъските.

Представих се за беден благородник, тъй като никой от тях не би познал принц на Червения предел и можеше да се обидят, мислейки, че ги вземам на подбив. Предполагам, че бих могъл да им покажа златна корона с лика на баба и да ги убедя в семейната прилика, но не разполагах с такава. Нито пък със сребърна. А на медните беше изобразена предимно кулата Пакс или крал Голот, който управлявал преди баба и който изобщо не приличаше на дъщеря си, нито пък на мен.

В хана Снори не говореше много. Напрежението му беше явно: тревожеше се, че може да е пристигнала вест да не го пускат през границата. Похарчихме останалите ми медници за скромно ядене — зелева супа и някакво загадъчно месо, а после преминахме в Роун, който — въпреки опасенията ми — приличаше много на Червения предел, само дето хората имаха склонност да проточват дразнещо „р“-то.

Привечер стигнахме до първия роунски град. Беше с доста прилични размери и носеше скучното име Мелничарово. Подкарахме конете с бавен ход по разкаляната главна улица, претъпкана с търговци, пътници и граждани. Снори изви към една ковачница, отворена към улицата, от която ехтяха удари на чукове.

— Трябва да ти купим меч, Джал. — Беше започнал да ме нарича Джал; не „принце“, нито пък „принц Джалан“, а само „Джал“. Не му показвах, че това ме дразни, защото тогава щеше да го прави също толкова често, само че с по-широка усмивка. — Как се справяш с мечовете?

— По-добре, отколкото ти с конете — отвърнах.

Снори изпръхтя и кобилата му се присъедини към него. Беше я кръстил Слейпнир, на някаква си езическа кранта, и двамата май се погаждаха, въпреки че той яздеше като голям пън, сложен в седлото, и тежеше кажи-речи колкото самата нея. Снори слезе и ефектът до голяма степен приличаше на падане на гореспоменатия пън от мястото му.

— Я покажи. — Той изтегли меча си и ми го протегна с дръжката напред.

Огледах се.

— Не можеш току-така да размахваш мечове на главната улица. Някой ще си загуби окото! И то само ако стражарите не ти скочат преди това.

Снори изглеждаше озадачен, сякаш на някой от заледените склонове на Севера това би било най-естественото нещо на света.

— Това е ковачница. — Той махна към сградата. — Ковачът прави мечове. Хората сигурно непрекъснато ги изпробват тук. — И отново ми протегна дръжката.

— Съмнявам се. — Продължавах да стискам здраво юздите. Кимнах към масите с изложената по тях стока — там имаше само сърпове, куки, гвоздеи и други домашни пособия. — В такъв голям град може би има ковач оръжейник. Обаче не е този.

— Ха! — Снори посочи един меч, висящ в сумрака под тентата. — Ковачо!

Чул кънтящия глас на Снори, ковачът се появи — нисък мъж, облян в пот, с яки ръце, разбира се, но иначе изненадващо приличаше на книжовник.

— Добър вечер.

— Ще изпробвам ей оня меч. — Снори посочи висящото оръжие.

— Поправям го за Гарсън Хост — каза ковачът. — Заглаждам нащърбеното, правя му нов ръб. Не е за продан.

— А така, не му уйдисвай на акъла. — Кимнах одобрително на мъжа.

Ковачът прехапа устна. Бях забравил, че роунците винаги търсят възможност да съборят по задник един жител на Червения предел и че за простолюдието няма нищо по-хубаво от това да гледат как някой повисокопоставен яде пердах. От моя страна би било по-мъдро да си държа езика зад зъбите. Снори може да беше чужденец, но поне не бе извършил ужасния грях да е чужденец от съседна страна.

— Бе кат' си помисля, Гарсън едва ли го интересува дали ще загладя три щръбки на меча му или пет. — Ковачът отиде до меча и посегна да го свали.

Примирен с участието си, аз слязох от коня и хванах дръжката, която Снори тикна отново към мен. По принцип, когато животът ми не е в опасност, не съм толкова лош боец. На тренировъчния плац, с тъпи мечове и достатъчно подплънки, се справям доста добре. Всъщност повече от добре. Но всички онези уроци изтекоха по единия ми крак в

единствения ден, когато ми се е налагало да развъртя наистина меча. Докато се връзвахме в онези скоронски войници горе в Аралския проход, неподправеният ужас помете цялото ми обучение само за миг. Имах пред себе си големи ядосани мъже с остри мечове, които наистина искаха да секат парчета от мен. Чак когато видиш зейнала червена рана и всички сложни дреболии в тялото на един човек разсечени и накълцани, и осъзнаеш, че никога вече няма да се съединят отново, и повърнеш последните си две яденета върху камъните... чак тогава разбираш истински какво правят мечовете и ако си разумен човек, се заклеваш никога повече да нямаш нещо общо с тях. Не помня нищо от битката в Аралския проход, освен разбъркани замръзнали мигове — проблясваща стомана, алени дъги, ужасени лица, един мъж, който се дави в кръв, отстъпвайки от мен... и разбира се, писъците. Чувам ги и до днес. Всичко друго от битката ми е бяло петно.

Снори взе новия меч в здравата си ръка и мушна към мен. Аз го отбих. Той се ухили и нападна отново. Няколко минути си разменяхме удари и парирания и дрънченето на стомана накара повечето хора по улицата да спрат и да извърнат глави към нас.

Обикновено физическата сила, макар и важна, не е основният фактор в боя с меч, дори и при по-тежки оръжия, каквито използвахме ние. При рапирата всичко е бързина, но дори и при дългия меч бързината е по-важна от прекомерната сила, стига, разбира се, да имаш силата да го въртиш. Един добре обучен боец би извлякъл далеч по-голяма полза от малко повече умения и скорост, отколкото от много повече сила. В края на краищата мечът представлява лост. При Снори обаче силата беше фактор. Той използваше достатъчно простички движения, но при блокирането им ръката ме заболяваше, а първият удар, в който вложи истинско усърдие, едва не изби меча от ръката ми. Въпреки това съвсем скоро стана ясно, че аз притежавам по-големи фехтовачески умения с дясната си ръка, отколкото севернякът с лявата.

— Добре! — Снори сведе оръжието си. — Много си добър.

Помъчих се да не се ухилия на похвалата му.

— Баба настоява цялото й семейство да е добре обучено във военните изкуства. — Независимо дали иска, или не... Спомням си безкрайните си тренировки като млад принц, как стисках дървения меч, докато не ми излязат пришки, и ядях безмилостен пердах от

Мартус и Дарин, които приемаха това като част от своите задължения на по-големи братя.

— Задръж меча — каза Снори. — Ще го използваш по-добре от мен.

Присвих устни. Стига притежаването на меч да не означаваше, че трябва да го използвам, такова споразумение ме устройваше. Определено щях да изглеждам по-наперен с меч на кръста. Наведох острието така, че светлината пробяга по него. На едно място металът беше потъмнял. Може би там, където се беше впил в неродения, когато Снори замахна към тялото му. Изтласках този спомен от ума си.

— Ами ти? — попитах, загрижен повече за своята безопасност, отколкото за неговата.

— Ще си взема нещо друго. — Обърна се към ковача, който не се опита да скрие разочарованието си, че не е видял как огромният викинг ме смазва от бой.

— Не можеш да си позволиш друг меч! — Всъщност не можеше да си позволи нищо — беше прекарал месеци в затвора преди скорошното си бягство. Което едва ли бе най-доходоносното занимание.

— Прав си. — Снори върна меча на ковача. — Така или иначе той не се продава. — Кимна към ковачницата. — Имате ли хубава брадва? Бойна брадва, не за цепене на дърва.

Докато ковачът отиваше да порови из стоката си, Снори извади кесийка, окачена с връв на шията му. Приближих се да видя какво има. Сребърници! И то поне пет.

— Кого уби за тези? — Намръщих се, по-скоро от мисълта, че Снори е по-богат от мен, отколкото от мисълта за грабеж, придружен с насилие.

— Аз не съм крадец. — Снори свъси вежди.

— Добре де, ще го наречем плячкосване — казах.

Снори сви рамене.

— Земите на викингите са бедни, почвата — оскъдна, зимите — сурови. Затова някои наистина посягат и взимат от слабите. Вярно е. Ние, ундоретите, обаче предпочитаме да взимаме от силните — те имат по-хубави неща. На всяка галера, потеглила към далечни брегове, се падат поне десет, тръгнали да грабят близките ни съседи.

Викингските народи хабят силата си основно един срещу друг и винаги е било така.

— Не отговори на въпроса ми.

— Взех от силните! — Снори се ухили и посегна за брадвата, която му донесе ковачът. — Помниш ли онзи едър мъж, дето беше с Тапрут, когато си тръгнахме? Роналдо Удивителния? Силача на цирка. — Това не беше брадва на северняк, а прилична пехотинска брадва, с триъгълно острие и ясенова дръжка, обкована с желязо и потъмняла от старост. Брадвата винаги е била селяшко оръжие, но тази поне беше направена за селяк, зачислен в армията на някой лорд. Снори я развъртя и тя засвистя притеснително близо до масите със стока, моя милост и ковача. — Роналдо Удивителния се обзаложи с мен за нещо, свързано с проява на сила. Не спечели. Онова джудже каза, че вече ще го наричат Роналдо Удивения! — Снори вдигна брадвата и поднесе острието до ухото си, сякаш се вслушваше в него. — Ще я взема.

— Три. — Ковачът вдигна съответния брой пръсти все едно Снори не говореше имперския език.

— Той те ограбва! Три сребърника за нещо, което представлява по същество фермерско пособие?

Снори обаче подаде монетите.

— Никога не се пазари за цената на оръжие. Купи го или не го купувай. Остави споровете за момента, когато вече го притежаваш!

— Ще трябва да ти вземем меч — казах. — Когато средствата ни го позволят.

Снори поклати глава.

— За мен брадва. Мечовете те подлъгват да си мислиш, че можеш да се отбраняваш. Докато с брадва можеш единствено да атакуваш. Така ме е нарекъл баща ми. Снори. Означава „атака“. — Вдигна брадвата над главата си. — Хората си мислят, че могат да се отбраняват срещу мен — но когато почукам, отварят.

— Какво, по дяволите, представляват тези неродени? — Минаха цели три дни, докато задам въпроса. Бяхме влезли в град Пентакост, на стотина мили от границата. Снори все още яздеше като пън, но за щастие също така търпеше като пън и не пророни нито една дума на оплакване. Дъждът ни беше заварил на пътя и през последните десет

мили се сипеше връз главите ни, затова излязохме от конюшната прогизнали и сега стояхме наред наши собствени малки езерца пред празната камина на кръчмата „Роунският крал“, а от телата ни леко се издигаше пара.

— Не знаеш ли? — Снори повдигна мокрите си вежди и приглади нагоре полепналата по челото му коса, след което изтръска водата от пръстите си.

— Не. — С мен често е така. Имам лошия навик да изтривам неприятните неща от ума си — правя го още от дете. Искрената изненада е много полезна, когато си изправен срещу неприятно задължение. Разбира се, ако става дума за неплатени дългове, това може да доведе до счупени пръсти. Че и нещо по-лошо. Предполагам, че то си е един вид лъжа — да лъжеш себе си. А мен много ме бива в неистините. Често казват, че добрите лъжци вярват наполовина в лъжите си — което ме прави най-добрият, защото ако повтарям една лъжа достатъчно често, мога накрая съвсем да повярвам в нея, без никаква половинчатост! — Не знам.

По време на пътуването ни, главно по унили кални пътища и покрай ужасни малки ферми, отделих доста време да си припомням прелестите на Чери и приятното изследователско чувство на Лоула, но за инцидента при гробовете... нищо, само бегъл спомен как Чери ни се притече на помощ, яхнала слоницата. Десетки пъти си представях подскачащите й цици, докато профучаваше покрай нас. Беше нужно тричасово мокрене в края на тридневна езда, за да накара неродения да изплува в ума ми с дразнеща настойчивост, която най-сетне ме подтикна да задам въпроса. Истината едва ли можеше да е по-лоша от онова, което бе започнало да рисува въображението ми. Или поне се надявах.

— Как може да не знаеш? — настоя Снори. Не удари с юмрук по масата, но знаех, че му се иска.

Той се беше оказал идеалният спътник за човек като мен, който не желае да размишлява върху минали грешки и тем подобни. Що се отнася до Снори, всичките му цели, амбиции, любови и опасности лежаха пред него — а каквото бе останало зад нас, Червения предел и народът му, баба и нейната Мълчалива сестра, нероденият, всички тези неща от Юга трябваше да бъдат забравени, надбягани, да изгубят всякаква важност или силата да ни безпокоят.

— Как може да не знаеш? — повтори той.

— А ти как може да не знаеш колко е единайсет по дванайсет?

— Сто трийсет и две.

„Мамка му!“

— Просто повече ме интересуват хубавите неща в живота, Снори. Ако нещо не става за яздене — в единия или другия смисъл, — не играе на зарове или карти и не се лее от винена бутилка, значи не ме вълнува чак толкова. Особено ако е чужбинско. Или езическо. Или и двете. Но това... създание... каза нещо, което ме притеснява.

— Плячка. — Снори кимна. — Било е пратено след нас.

— От кого? Завчера ти каза, че може да е Мъртвия крал, но не може ли да е някой друг? — Искаше ми се да е друг. — Някой некромант или...

— Мъртвия крал е единственият, който може да праща неродените навсякъде. Те се присмиват на некромантите.

— Добре де. Този Мъртъв крал... Чувал съм за него.

Снори разпери ръце, подканяйки ме да споделя още от мъдростта си по дадения въпрос.

— Бретански лорд. Някакъв си безбожен островитянин от Удавените земи. — Отпих от виното си. Роунско червено. Отвратително нещо, имаше вкус на оцет с пипер. Другите държави нямаше да са толкова лоши, ако не бяха тъпкани с чужденци и всичките им чужди работи. Този Мъртъв крал беше уместен пример.

— Това ли е? Това ли е всичко, което знаеш за Мъртвия крал? „Той е от Удавените острови.“ — Струваше ми се, че парата вече се издига от Снори доста по-бързо.

Свих рамене.

— Защо някакъв си бретанец ще праща чудовище по петите ни? Че откъде изобщо ще знае? Бас държа, че Мейрес Алус го е подкокоросал. Залагам десет срещу шест. Мейрес Алус!

— Ха! — Снори допи бирата си, избърса пяната от мустаците си и аха-аха да поръча втора, преди да си спомни за немотията ни. — Това, Джал, би било все едно цаца да заповядва на кит. Този твой Алус е едно нищо. На десет мили извън стените на града ви никой не го познава.

Принц Джалан, мамка му! На десет мили извън стените на града ми никой не знае, че съм принц.

— Добре де, и защо ще праща онова чудовище?

— Мъртвия крал и тази Мълчалива сестра са скрити ръце; те и някои други играят някаква игра из империята, като местят крале и лордове по дъската си. Кой знае каква е крайната им цел? Може би да възстановят империята и да поставят начело ѝ император на конци, с които да го карат да танцува, или може би да разчистят цялата дъска и да започнат отначало. Във всеки случай нероденият каза, че ние носим целта на Червената кралица, а после каза, че носим магия. Което си е вярно. — Той протегна пръст към рамото ми и онази неприятна пропукваща енергия мигновено се натрупа и се задържа, докато севернякът не си дръпна пръста.

— Само че това беше случайност! Ние не служим на ничия цел! И със сигурност не на тази на баба ми. — Освен ако сляпото око на Мълчаливата сестра не бе надзърнало в бъдещето и не бе избрало един неправдоподобен шанс. Смущаваща мисъл. В края на краищата тя се бореше срещу мъртвите, а Снори мъкнеше мен и магията на вещицата на север, където враговете му се трудеха редом с живи трупове, докарани с черни кораби от Удавените острови. — Това е просто съвпадение!

— Значи може би нероденият е грешал, а също и Мъртвия крал. Може би по петите ни са както те, така и Мълчаливата сестра, и дори твоя пор Алус. Нека! Ще ги видим колко са издръжливи! Пътят на север е дълъг.

— И така — казах аз, връщайки се на първоначалната тема. — Какво, по дяволите, е нероден? — Имах някакъв смътен спомен, че съм чувал това название още преди кошмарното ни пътешествие да започне. Мисля, че първия път като го чух, се надявах да са просто оживели трупове, с които човек лесно може да се справи, предвид размерите им. Не че умирам от желание да тъпча бебета, мъртви или не, но това би било доста по-безопасно от случилото се в цирка. — И как, по дяволите, „нероден“ се оказа огромен задгробен ужас, който може да бъде спрял само от препускащ слон?

— Потенциал, това представляват неродените. Потенциал. — Снори вдигна празната си халба, погледна я да се увери в празнотата ѝ и я остави пак. — Онзи, срещу когото се изправихме ние, не беше толкова опасен, защото беше мъртъв само от няколко часа. Целият потенциал за растеж и промяна, който притежава едно дете — всичко

това отива в мъртвите земи, ако детето умре неродено. И там го изопачават. Покваряват. На онова място времето тече различно, нищо не остава младо. Потенциалът на нероденото дете бива заразен с по-стара цел. Има неща, които винаги са били мъртви, неща, които обитават Отвъдната земя, и точно тези древни злини обуздават потенциала на нероденото, обсебват го и го използват, жадни да се родят в света на живите. Колкото по-дълго остане един нероден в мъртвите земи, толкова повече сила извлича от онова място, но способностите му да се променя намаляват, все по-трудно му става да се върне. Никой обикновен некромант не може да призове нероден. Говори се, че дори Мъртвия крал е успял да върне само неколцина, и то рядко на избрано от него място. Те му служат като негови агенти, шпиони, които могат да приемат нови форми, да се маскират, да крачат сред хората, без никой да прозре същността им.

— Новите не били толкова опасни ли? — Бях се вкопчил в това и си го повтарях невярващо, докато остатъкът от думите му прелиташе покрай ушите ми. — Ами че той щеше да те разкъса на две, ако не ни се намираше подръка слон! Да се надяваме, че никога няма да срещнем друг, защото по тези места има сериозен недостиг на слонове, ако не си забелязал. Божке!

Снори сви рамене.

— Ти попита.

— Е, иска ми се да не бях. Напомни ми в бъдеще да не питам. — Отпих голяма глътка вино. Съжалявах, че ни липсват средства да си купим достатъчно, за да се натряскаме до козирката и да удавим всичко в удобна амнезия.

— Онази вечер в операта имаше нещо. — Нямах желание да говоря за това, но нещата едва ли можеха да се влошат повече.

— Онзи твой демон ли?

Кимнах.

— Аз разруших заклинанието. — Разпуках го. — Както и да е. Там вътре с нас имаше нещо. Демон. Приличаше на човек. Или поне тялото му — лицето така и не го видях. Само че в него имаше нещо нередно. Знам го. Видях го толкова ясно, както виждам Мълчаливата сестра, когато всички други гледат покрай нея.

— Мислиш, че е бил нероден? — Снори се намръщи. — И казваш, че сега ни преследва? — Сви рамене. — Не се справя много

успешно с настигането ни. Повече бих се тревожил за онова, което е пред нас, отколкото за това зад нас.

— Хммм. — Стига си се тревожил за тигана, защото огънят е още по-горещ? Свих рамене, но не можех да избия от ума си онези очи. — Ами ако все пак ни настигне?

— Тогава работата е лоша. — Снори пак се зае да изучава празната си халба.

Погледнах навън към дъжда, притъмнялото бурно небе и приближаващата нощ. Каквото и да казваше Снори, там някъде нещо, което не ни обичаше, следваше нашата диря. „Плячка“, така ни беше нарекъл нероденият. Вдигнах от пода мокрия си плащ, от който още капеше вода.

— По-добре да продължаваме към следващия град. Няма смисъл да се моткаме. — Една нощ под здрав покрив би била хубаво нещо, само че беше време да тръгваме.

Ако стоиш на място, неприятностите те намират. Аз може и да не знам много за неродените, но съм отлично запознат с бягането!

11.

— Не вали! — Отначало не бях забелязал. Тялото ми още бе присвито, сякаш да се предпази от пороя, само че тази вечер, докато седяхме край разкаляния път, толкова близо до огъня, че от дрехите ми се вдигаше пара, нямаше и капка дъжд, от която да се крия.

— Звезди. — Снори мушна с пръст към нощното небе.

— Да, спомням си за тях. — Неотдавна ги бях гледал в една гореща нощ, приведен от балкона на Лиза де Вийр, и лъжех. „Онова там са влюбените — казах ѝ и посочих към произволна част от небето. — Ромио и Жулета. Трябва да си специалист, за да ги забележиш.“

„И дали те ни пращат добър късмет?“, попита Лиза, като прикри една усмивка, която ме накара да си помисля, че може би знае за астрологията повече, отколкото ѝ приписвах.

„Хайде да проверим“, казах и посегнах към нея. И онази нощ звездите наистина се оказаха късметлийски. Въпреки това се чувствах жертва на настоятелното желание на баба да образова всички ни. Трудно е за един мъж, когато жените, които иска да впечатли, са поначетени от него. Подозирах, че братовчедката Сира би могла да назове всяка звезда на небето, докато съчинява сонет.

— Аз не бях заловен на склоновете на Уулиск — каза Снори.

Намръщих се срещу звездите, докато се опитвах да осмисля думите му.

— Какво?

— Онова, което казах на вашата кралица, би я накарало да си мисли, че съм бил.

— Че си бил какво? — Още се опитвах да проумея какво общо има това със звездите.

— Казах, че Скършигребло е доплавал нагоре по Уулиск. Че са ни нападнали там, че ундоретите били сразени и децата ми са се пръснали. Казах, че ме е отвел на кораба си във вериги.

— Да — казах, докато се опитвах да си спомня нещо. Помнех, че в тронната зала беше задушно, че краката ме боляха от стоене, че цяла

нощ не бях спал и ме мъчеше махмурлук. Но подробностите от разказа на Снори не толкова — само как си помислих, че лъже така, че ще му окапят рогата на викингската шапка, и сега той май ми казваше, че съм бил съвсем прав.

— В Уулиск пролетта идва внезапно, готова за война — почна Снори и ми разказа историята си.

Огънят пращеше зад гърбовете ни, а очите ни бяха вперени в безбройните звезди. Той говореше в мрака, тъчеше с гласа си картини прекалено ярки, прекалено живи, за да откъснеш поглед от тях.

Онази сутрин го събуди скърцането на леда. От дни черната вода по средата на фиорда блестеше. Днес обаче топенето щеше да започне наистина и при първото докосване на слънчевите лъчи, протягащи се над високите хребети на Уулискинд, крайбрежният лед застана протестиращо.

— Ставай! Ставай, мечок такъв! — Фрея дръпна кожата от него и студеният въздух заципа тялото му. Снори изстена подобно на леда. На някои природни сили не можеш да устоиш. Навън ледът тътнеше и се предаваше на властта на пролетното топене; вътре един съпруг отстъпваше пред майка, готова да помете мръсотията, трупана цяла зима, и да разтвори широко кепенците. Нямаше как да се устои нито на едното, нито на другото.

Снори посегна за ризата и панталоните си, като се прозяваше толкова широко, че челюстта му щеше да се спуска. Фрея шеташе около него и се извъртя с опитна лекота, когато ръката му потърси бедрата ѝ.

— Дръж се прилично, Снори вер Снагасон. — Тя започна да раздига кожата от леглата и да вади пиреновите клонки отдолу. — Кошарите на склона на Пел имат нужда от поправка. Пролетта ще накара пръчовите да се навъртат около козите.

— Този пръч иска своята коза — изсумтя Снори, но все пак стана и тръгна към вратата. Фрея беше права, както винаги. Оградата нямаше да задържи козлетата вътре, нито пък вълците отвън. Не и в това състояние, както я беше оставила зимата. Той откачи железния си трион от стената. — Вер Магсон трябва да има пръти. Ще му обещаю буре осолен хек.

— Ще му обещаеш половин буре и първо провери дървото — каза Фрея.

Снори сви рамене и изви устни в насилена усмивка. Взе руло тюленова кожа, стоманения си нож, един брус.

— Къде са децата?

— Карл отиде за риба с момчето на Магсон. Еми излезе да си търси куклата, а Егил... — Фрея побутна с крак една бабуна под кожата на леглото до стената. — Егил още спи и вече трябва да става! — Гласът ѝ се извиси заповедно и бабуната се размърда, като мърмореше някакви оплаквания. Изпод кожата се подаде едва-едва чорлава рижа коса.

Снори си нахлузи ботушите, свали си кожуха от куката, потупа бойната си брадва, окачена на сигурно място високо над трегера, и бутна вратата. Студът го блъсна веднага, само че му липсваше зимната хапливост — това беше мокър студ и скоро пролетта щеше да го пребори и да го смекчи.

Каменистият склон се спускаше от прага му, покрай няколкото други малки каменни къщи до скования от лед бряг на Уулиск. Риболовните лодки се бяха стушили в зимните си легла, издигнати над снега на дървени пръти. Осем кея се протягаха над леда върху борови подпори, дъските им бяха изкривени от твърде много сурови сезони. Градът беше кръстен на тях — Осемте кея — в онова далечно време, когато осем било число, с което да се хвалиш. Айнхаур, на шест мили оттук в посока към морето, имаше над двајсет, само че Айнхаур не бил нищо повече от лед и скали, когато дядото на дядото на Снори заселил брега на Осемте кея.

Снори видя една малка фигурка да върви по най-дългия кей.

— Еми!

Викът му накара глави да се подадат през вратите, кожи на прозорците да се надигнат. Стреснато, момиченцето подскочи и едва не падна от кея, а именно това бе опасността, накарала Снори да извика. Но детето успя да се улови за една подпора и увисна, вкопчило пръстчета в заледеното дърво. Бялата коса падаше върху лицето му и се протягаше към тъмните води на няколко стъпки по-долу. Ако Еми се изпуснеше, фиордът щеше да я погълне и студът му щеше да ѝ отнеме дъха и силата.

Снори затича и след миг стъпи на дългия кей. Стъпваше уверено, само на местата, където той щеше да издържи тежестта му. Знаеше кои са. Беше тичал по този кей цял живот.

— Глупаво момиче! Знаеш, че не бива да... — Гласът му беше пресипнал от страх, докато клякаше, за да грабне Еми в ръцете си. Преглътна гнева си. — Може да паднеш, Еймирия! — Едно дете, отгледано от ундоретите, би трябвало да има повече ум, та макар и само на пет години. Притисна я към гърдите си, като внимаваше да не я смачка. Сърцето му бумтеше. Еми беше още бебе на майчината си гръд, когато ярл Торстеф бе повел ундоретите срещу Ходоф от Железни връх. В нито един момент от тази битка — нито когато щурмуваше стената от щитове, нито когато бе оплискан от кръвта на Едрик вер Магсон, нито когато го затисна един кол от оградата и двама мъже от Железни връх се приближаваха, — Снори не беше изпитвал страх като този, който го сграбчи, щом видя собственото си дете да виси над тъмните води.

Погледна Еми.

— Какво правеше? — Вече говореше меко, почти умолително.

Еми прехапа устна, мъчеше се да преглътне сълзите, изпълнили очите ѝ — сини като метличина, също като на майка ѝ.

— Пеги е във водата.

— Пеги ли? — Снори се опита да си спомни за дете с това име. Разбира се, познаваше всички деца по лице, само че... изведнъж го осени и вълната от облекчение помете всякакъв гняв. — Куклата? Дошла си да търсиш дървена кукла, която си изгубила още преди студовете?

Еми кимна, все още на ръба на сълзите.

— Намери я! Намери я, татенце.

— Не... Тя е изгубена, Еймирия.

— Можеш да я намериш. Можеш.

— Някои изгубени неща могат да бъдат намерени, а други — не. — Млъкна, като видя в очите на дъщеря си онзи момент, когато едно дете разбира за първи път, че способностите на родителите му си имат граници, които не зависят само от желанието му.

Помълчаха за минутка, той — малко по-незначителен, отколкото преди секунди, а Еми — половин крачка по-близо до жената, в която щеше да се превърне някой ден.

— Хайде. — Той стана и я гушна. — Да се връщаме при мама. — И тръгна назад, този път внимателно, като оглеждаше дъските и преценяваше къде точно да стъпи. Докато носеше Еми нагоре по склона, в него отекваше стара болка, болката на всеки родител, разделен от детето си, било то от внезапно подхлъзване към дълбоките ненаситни води или от бавните стъпки по разклоняващите се пътища към бъдещето.

Те дойдоха същата нощ.

Снори често казваше, че Фрея му е спасила живота. Тя му беше отнела яростта, оформила уменията му с брадвата и копието, и бе сложила на нейно място нови страсти. Беше му дала цел на мястото на обърканите чувства, които той, подобно на повечето младежи, прикриваше с илюзия за действие. А тази нощ може би отново спаси живота му, с някакво промърморено насън предупреждение, което разхлаби хватката на съня му.

Снори не можеше да каже какво го събуди. Лежеше в тъмното под топлите завивки. Фрея беше достатъчно близо, за да я докосне, но не се докосваха. Известно време чуваше само дишането ѝ и пукането на разместващия се лед. Не се опасяваше от нападение — за момента ярловете бяха уредили най-сериозните си дразги. Така или иначе, само глупак би рискувал с набег, когато смяната на сезоните едва е започнала.

Сложи ръка върху гладкото бедро на Фрея. Тя промърмори сънено някакъв отказ. Той я оципа.

— Мечка ли? — Понякога някоя бяла мечка идваше да души наоколо и отмъкваше някоя коза. Най-доброто в такива случаи беше да я оставят на мира. „Никога не яж дроб на бяла мечка“, съветваше го баща му. Като момче Снори го бе попитал защо, да не би да са отровни. „Да — отвърна баща му, — но главната причина е, че ако се опиташ, мечката ще е прекалено заета да яде твоя, а нейните зъби са по-големи.“

— Може би. — „Не е мечка.“ Откъде дойде тази сигурност, Снори не знаеше.

Измущи се изпод кожата и студът го сграбчи. Съвсем гол, той свали брадвата си, Хел. Оръжието беше подарък от баща му, с широко

острие, извито във формата на полумесец. „Това острие е началото на едно пътуване — беше казал баща му. — Пратило е много души в царството на Хел и ще прати още, преди да му свърши времето.“ С брадвата в ръка Снори се чувстваше облечен, студът не смееше и с пръст да го докосне.

Някой се препъваше отвън, близо до колибата, но не толкова близо, че да не остава място за съмнение.

— Ти ли си, Хагерсон? Пак ли пикаеш по чуждите къщи? — Понякога Хагерсон се натряскваше с Магсон и Анулф Кораба, а после тръгваше със залитане да търси дома си — загубен, макар че имаше само четирийсет къщи, от които да избира.

Надигна се тих, но пронизителен писък, почти като зова на гмуркач, но не съвсем, пък и така или иначе птиците мълчаха преди ледът да си отиде. Снори дръпна резето, опря крак във вратата и я ритна с всички сили. Някой зави от болка и политна назад. Снори изхвъркна в безлунната нощ, пронизвана от светлината на фенери — все повече с всеки миг, докато им сваляха качулките. Дебел сняг покриваше земята. Падаше на големи тежки снежинки — пролетен сняг, не ситните кристалчета на зимата. Босите крака на Снори се подхлъзнаха, но той запази равновесие, замахна и заби брадвата си в гръбнака на мъжа, който все още стискаше лицето си, след като бе целунал вратата. После с мощно дръпване изтръгна острието от гърба му, докато онзи рухваше.

— Нападат ни! — изрева Снори. — На оръжие!

По-надолу по склона огън се мъчеше да обхване чимовия покрив на една къща близо до брега. Тъмни сенки сновяха през белите вихрушки, улавяни за миг от сиянието, преди нощта да ги погълне пак. Значи бяха чужденци: викингите можеше да подпалят сламените покриви при набези в по-топли области, но никой от тях не би губил време да прави това на север.

Мъже се приближаваха към Снори: трима заобиколиха тичешком колибата и единият се спъна в купчината дърва. Други се катереха по склона, по-дребни и мършави, някак странни за окото. Снори се хвърли към най-близките — тримата. Мракът, пламъците и сенките не даваха кой знае каква възможност да зърне блясъка на оръжията им и да се защити. Но Снори дори не се опита да се защитава — осланяше се вместо това на логиката, че ако убиеш врага си веднага, нямаш

нужда от щит или броня, нито пък ще ти се наложи да парираш и избягваш удари. Замахна с брадвата, изпънал ръце, така че цялото му тяло се завъртя. Хел разсече главата на първия, улучи втория в рамото и се заби толкова дълбоко, че ръката му увисна почти отсечена. Снори се завъртя обратно и усети, макар и да не видя горещата кръв, плиснала по раменете му. Това го изправи лице в лице с третия, който ругаеше сред разпилените дърва. Ритникът на Снори го улучи в лицето. След миг Снори стовари брадвата със замах отгоре, както бе правил толкова пъти на същото това място — само че с друга брадва, онази, с която цепеше дърва. Резултатът беше горе-долу същият.

Нещо изсвистя покрай ухото му. Из Осемте кея вече се надигаха викове и писъци, някои на ужас, други — предсмъртни. Той чу как Фрея крещи на децата вътре, кара ги да застанат зад нея до каменното огнище. Нещо остро се заби между раменете му — не силно, но беше остро. Той се извъртя и зърна някакви фигури върху колибата на Хендер, възседнали покрива, от който снегът се свличаше на миниатюрни лавини, с нещо като пръчки в ръцете... Една стреличка го улучи в рамото, не по-дълга от пръста му. Той я дръпна, докато тичаше към вратата на Хендер, където щеше да е скрит за онези на покрива. Стреличката се оказа упорита, беше забила шипове дълбоко в плътта му, и все пак болка нямаше, само някакво вцепенение. Снори я изтръгна, без да се интересува от пораженията.

Вратата на Хендер висеше на една кожена панта и мъже в черни дрипи се бяха скупчили над нещо в дъното на голямата стая, силуетите им смътно очертани в заревото на гаснещия огън. Вонеше на развала, толкова силно, че Снори усети парене в очите — миризма на гнило месо и острото зловоние на блато. Тъмни следи се бяха отпечатали на пода около локва кръв пред огнището.

Рев изотзад го накара да се извърти. Пред колибата на Магсонови Олаф Магсон вършееше с широкия си меч, който баща му бе спечелил от един конотски принц. Синът му Алрик стоеше до него с пламтяща факла в едната ръка и брадва в другата. Парцаливи мъже напиреха към тях от всички страни, невъоръжени, с плът, нашарена с тъмни петна, с увиснала на мръсни кичури коса. Вървяха напред, дори останали без ръце, един дори с брадвата на Алрик забита там, където вратът се съединява с рамото. Една огромна фигура мина покрай мелето, плащът ѝ от вълчи кожи се влачеше подир нея. В едната си ръка стискаше

двуостра бойна брадва, а в другата — малък железен щит. Придружаваха я двама викинги.

— Скършигребло — прошепна Снори, притиснал гръб към стената. Малко мъже бяха по-високи от Снори и само един беше такъв отстъпник и предател, че да предприеме този нощен набег. Макар че ако някой бе обвинил Скършигребло, че плава с некроманти, Снори щеше да му се изсмее. Досега.

Малки стрелички стърчаха от шията на Олаф Магсон. Снори ги видя в светлината на факлата, докато Алрик падаше, докопан от нападателите. Магсон се опита да надигне меча си с треперещи ръце, после изчезна под вражеската гмеж. Снори посегна през рамо и измъкна стреличката от гърба си. Беше я забил по-дълбоко, докато се притискаше към стената, и изобщо не бе усетил. Някаква слабост вече пълзеше в него.

Мъртъвците тръгнаха към вратата на колибата на Снори, замръзналите им нозе газеха снега. Между колибите на Вер-Лутенови, на стотина разкрача по-нагоре, стоеше Скършигребло с неколцина от хората си, с вдигнати факли. Около тях блатни духове се катереха по покривите, стиснали тръбичките си.

Откъм брега гласове крещяха заповеди със странен отсечен акцент, като този на бретанците. Значи бяха от Удавените острови — нападатели от Удавените острови, предвождани от Свен Скършигребло. В това нямаше никакъв смисъл.

Първият мъртвец хвана с почернелите си от студ ръце вратата на Снори. Тази сутрин, когато бе видял Еми да върви по дългия кей с наивността на петгодишна, Снори беше изпитал несравним ужас. В онзи момент детето му се намираше извън обсега му, само срещу опасността. Не опасността му бе отнела храбростта, а неспособността му да застане между нея и дъщеря си.

— Тор. Бди над мен. — Снори никога не беше отделял много време да призовава боговете. Може и да вдигаше наздравица в чест на Один на празници или да ругаеше в името на Хел, докато му шият раните, но като цяло гледаше на тях като на някакъв идеал, кодекс, според който да живееш, а не убо, на което да хленчиш и да се оплакваш. Този път обаче се помоли. И се хвърли в гъмжилото от труповете пред вратата си.

Вече не чуваше нищо през собствения си боен рев — нито острите възклицания на блатните духове, нито съскането на стреличките им. Даже почти не усети жилванията, докато те се забиваха в рамото, ръката и врата му. Отсече главата на най-близкия мъртвец, посегналата към него ръка, още една глава. През цялото време Хел натежаваше все повече в ръцете му, сякаш направена от камък. Дори самите му ръце натежаваха, сякаш мускулите не можеха да издържат теглото на костите, около които са увити. Нечий черен юмрук го удари, замръзнали кокалчета заблъскаха по слепоочията му. Ръце го сграбчиха за коленете — някакъв паднал противник, неспособен да умре въпреки ужасните рани. Снори се килна настрани и започна да пада. С последни сили се хвърли напред, за да разкъса хватката върху краката си, и се претърколи по ледените подстъпи към дома си. Нашествениците продължиха да настъпват към вратата в плътна група, оставяйки зад себе си само телесните части, отсечени от брадвата му. Един труп с почти разполовен гръбнак се влачеше на ръце след тях.

Вцепенение обхвана Снори, по-силно от всяко, което би могъл да предизвика студът. Той не усещаше крайниците си, макар да виждаше ръцете си пред себе си, бели като на труп и оплескани с тъмната сукървица, застинала неподвижно във вените на мъртъвците. Никаква част от него не помръдваше, макар че всяка трошица от волята му настояваше за това. Само звукът от цепенето на дъските на вратата накара предателското му тяло да се надигне. Някаква лавина го прикова отново към земята. Нещо на покрива на дома му — блатни духове, които бързаха да заемат позиции, — бе разместило снега и той се свлече наведнъж и го притисна с мека, но неумолима ръка.

Снори лежеше безпомощен, изцеден от последните остатъци на силата си, голото му тяло погребано в снега, чакащо смъртта, чакащо задушавачата хватка на мъртвите ръце или зъбите на блатните духове, или брадвата на някой от разбойниците на Скършигребло. Независимо колко му плащаха, Скършигребло не би искал да останат свидетели на тазнощния му позор.

До него достигна писък, който проникна дори през снежния му пашкул. Еми! После крясъците на Фрея, бойният ѝ вик, яростта на една майка, ревят на Карл, най-големия му син, докато атакуваше. Всяко късче от ума му виеше, призоваваше го да се раздвижи, всяка

трошица от волята му опитваше да застави ръцете му да се протегнат, краката му да се свият... но никаква част от тялото му не помръдваше. Въпреки целия този гняв и отчаяние само една въздишка се изтръгна от вцепенените му устни, от които капеше слюнка в заслепящата белота около него.

Събуди го неспирно почукване. Почукването на дъжд. Стичаше се от стрехите, отмиваше снега, разтопи леда върху клепачите му, така че да може да ги отвори за дневната светлина. Той завъртя глава и водата се стече от очите му. Около него лежах остатъците от снежната пряспа, само малко по-бели от мраморната му плът.

От снега излиза меко легло, само че никой не се събужда от него. Така гласеше мъдростта на Севера. Снори беше виждал достатъчно пияници, замръзнали на мястото, където са заспали, за да знае колко истина има в нея. От устните му се изтръгна стон. Това беше смъртта. Мъртвото му тяло щеше да се клатушка подир легионите от трупове, със съзнанието му пленено вътре. Никога не беше мислил, че добри хора могат да гледат безпомощно иззад мъртви очи, поробени от некроманти.

Водата продължаваше да плющи около него, лееше се от покрива и падаше като сива завеса. Биеше по ухото му, стичаше се по гърдите му, почти топла, макар че по стряхата все още имаше висулки, съпротивляващи се на топенето. Той се претърколи настрани по полузамръзналата земя. Това движение го изненада — не беше сигурен дали го е предизвикал той.

Нападението! Сякаш умът на Снори също се разтапяше и в него започнаха да се процеждат спомени. След малко успя да се изправи и дъждът почна да отмива калта от тялото му. Чак сега усети студа.

— Богове, не! — Влезе със залитане в къщата и посегна да се подпре на стената, макар че в ръката му имаше не повече чувство, отколкото в нозете му.

Вратата лежеше на пода, откъсната от кожените си панти. Стаята беше осеяна с кожени завивки, счупени грънци, разпиляно жито. Снори влезе и започна да рови сред кожите с изтръпнали пръсти, завладян от неконтролируемо треперене, отметна завивките, обзет от ужас, че няма да открие нищо, и от ужас, че ще открие нещо.

В крайна сметка откри само локва кръв върху плочата на огнището, тъмна и лепкава, и размазана от нозе. На фона на белите му пръсти кръвта сякаш възвърна алената си жизненост. Чия ли беше? Колко беше пролята? От жена му и децата му не бе останало нищо освен кръв? Кичур рижа коса на вратата привлече вниманието му, защипан в една цепнатина на рамката. Вятърът го караше да танцува.

— Егил. — Снори посегна към косата на сина си с окървавени ръце. Врълетяха го спазми и той падна по гръб, замята се и затрепери сред кожите на сиви вълци и черни мечки.

Не можеше да каже колко време е минало, докато отровата на блатните духове го напусне. Отровата, която го бе опазила в снега, бе забавила сърцето му и бе изтеглила живота някъде много дълбоко в него, сега му върна всичките усещания, докато напускаше организма му. Изостри всяко негово сетиво, усили болката от възстановяващото се кръвообращение, превърна студа в страдание, даже прибави нови трънчета към скръбта, която вече изглеждаше непоносима. Снори бесня и трепери и малко по малко топлината и силата се върнаха в крайниците му. Той се облече — с все още сковани пръсти, които трепереха непохватно, нахлузи ботушите си, натъпка последните зимни запаси в пътната си торба: сушен хек и черни сухари, сол, увита в парче тюленова кожа, мас в глинено гърне. Взе пътните си дрехи — от два пласта тюленова кожа, с пух от скална чайка между тях. Отгоре им наметна вълча кожа, от сивите зверове, които подобно на тъмните мечки пътуват на север с лятото и се оттеглят, щом паднат снеговете. Това щеше да стигне. Пролетта беше спечелила своята война и също като летните вълци Снори щеше да поеме на север и да вземе онова, от което има нужда.

— Ще те намеря — обеща той на празната стая, на вдлъбнатината в леглото, където бе спала жена му, на покрива над тях, на небето отгоре и на боговете още по-високо.

И така, Снори вер Снагасон се приведе под прага и напусна дома си, за да потърси брадвата сред все още топящия се сняг.

— И какво, намери ли я? — попитах. Представях си как брадвата на баща му лежи в снега и Снори я вдига с ужасна решителност.

— Не веднага. — Гласът на северняка вложи в тези две думи толкова отчаяние, че не можах да поискам от него да продължи. Запазих мълчание, но малко по-късно той заговори, без да го подтиквам.

— Първо намерих Еми. Захвърлена върху купчина боклуци, безчувствена и парцалива като изгубена кукла. — Не се чуваше никакъв звук освен пращането на огъня зад нас. Искаше ми се той да млъкне, да не казва нищо повече. — Блатните духове бяха изяли по-голямата част от лицето ѝ. Но все още имаше очи.

— Толкова съжалявам. — Истина беше. Магията на Снори отново бе бръкнала в мен и ме беше направила смел. В този момент исках да съм човекът, застанал между детето и нападателите му. Да го защита. А ако не мога, да ги преследвам до края на света. — Смъртта сигурно е била благодат за нея.

— Тя не беше мъртва. — В гласа му нямаше чувство. Ама никакво. Нощта се сгъсти около нас, мракът се задълбочи до слепота, поглъщайки звездите. — Измъкнах две отровни стрелички от нея и тя закрепця. — Снори се отпусна на земята и огънят изтля, сякаш задушен от собствения си дим, макар че беше пламтял ярко, когато го накладохме. — Смъртта беше благодат. — Той си пое рязко дъх. — Само че никой баща не бива да дава тази благодат на детето си.

Аз също легнах, без да ме е грижа за коравата земя, мокрия плац, празния стомах. Една сълза се плъзна по носа ми. Магията на Снори ме беше напуснала. Единственият ми копнеж сега лежеше на юг, обратно в удобствата на двореца на Червената кралица. Отзвук от нещастieto на Снори ехтеше в мен и аз погрешно го смятах за свое. Тази сълза може да беше за малката Еми, или пък за мен — вероятно беше за мен, но аз ще си казвам, че е била и за двама ни, и един ден може би ще го повярвам.

12.

На сутринта след разказа на Снори за кошмара в Севера никой от двамата ни не обели и дума за това. Снори закуси в мрачно мълчание, но докато дойде време да потегляме, доброто му настроение се беше върнало. Много неща у този мъж бяха загадка за мен, но това го разбирах достатъчно добре. Всички ние използваме самозаблуда до някаква степен; никой не може да понесе пълната искреност, без тя да го реже на всяка крачка. В главата на човек просто няма достатъчно място за разума, редом с всички скърби, тревоги и ужаси. Свикнал съм да натиквам такива неща в тъмен килер и да продължавам напред. Демоните на Снори може да се бяха измъкнали на свобода в един спокоен момент предната нощ, докато седяхме и гледахме звездите, но сега той ги бе натирил обратно в някакъв свой си килер и беше залостил вратата. На този свят има достатъчно сълзи да се удавиш в тях, само че ние със Снори знаехме, че действието изисква необременен ум. Знаехме как да оставим такива неща зад гърба си и да продължим нататък.

Разбира се, той искаше да продължим към дръзкото спасение и кървавата мъст на север, докато аз исках да продължим към сладките жени и лекия живот на юг.

Още един ден пътуване: влага, кал, сиви небеса и силен вятър. Още един лагер край пътя с твърде малко храна и твърде много дъжд. Събудих се призори на следващия ден, за да открия с разочарование, че съм под същия капещ храст и мокрия плащ, в който се бях сгушил разтреперан предната вечер. Сънищата ми бяха пълни със странни неща. Отначало беше обичайният ужас на демона от операта, който ни дебнеше в тъмната дъждовна нощ. По-късно обаче кошмарът ми се изпълни със светлина и ми се стори, че някакъв глас ме зове от много далеч, от сърцевината на този блясък. Почти успях да различа думите... а накрая, когато отворих очи с първия сивкав светлик на

деня, като че ли зърнах през замъглените, премрежени процепи на очите си ангел с разперени криле, очертан в розово сияние, и най-сетне една дума стигна до мен. „Баракел“.

Още три дни яздене през непрестанния порой, който изпълнява ролята на роуноско лято, и вече бях повече от готов да препусна обратно на юг към безбройните наслади на дома. Само страхът ме караше да продължавам по нашия маршрут. Страх от онова, което е зад нас, и страх какво ще стане, ако се отдалеча прекалено много от Снори. Дали пукнатините ще ме покрият от главата до петите, леейки светлина и жегга, докато не се изпека хубавичко? Страхувах се също така от преследването му. Той щеше да знае в коя посока съм се отправил и макар да вярвах, че ездаческите ми умения ще ми позволят да поддържам безопасна преднина, няхах чак толкова доверие в градските стени, стражите и охраната на двореца че ще успеят да задържат северняка отвън, след като спра да бягам.

На два пъти през следващите три дни зървах фигура, полувъображаема, през много мили дъжд, на далечните хребети, очертана в тъмно на фона на светлото небе. Здравият разум ми казваше, че това е някой овчар, вървящ след стадото си, или пък ловец, тръгнал по своите дела. Но всеки мой нерв ми нашепваше, че това е нероденият, спасил се от заклинанието на Мълчаливата сестра, който ни следва по петите. И двата пъти пришпорих коня си в галоп и принудих Снори да се друсат редом с мен, докато надбягаме студения ужас, който ми вдъхваше тази гледка.

Средствата ни се топяха, затова се хранехме скромно, на малки порции, сготвени от селяци, на които не бих се доверил да хранят и коня ми. Изкарахме още две безсънни нощи, сгушени под навеси от клони и папрат, които Снори строеше до живия плет край пътя. Твърдеше, че това било всичко, от което се нуждае човек, за да спи, и хъркаше по цяла нощ. А пороя обяви за „хубаво влажно време“.

— На север от Хардангер децата тичат голи в такъв топъл дъжд. Не слагаме мечите кожи, докато морето не почне да замръзва — каза той.

За малко да му фрасна един.

Спях по-добре в седлото, отколкото в неговия подслон, но където и да ме застигнаше сънят, с него идваха и сънищата. Темата им винаги бе една и съща — някакъв вътрешен мрак, място на покой и усамотение, в което нахлуваше светлина. Първо се процеждаше през тънка като косъм пукнатина, после се усилваше, докато пукнатината растеше и се разклоняваше, а отвъд тънките рушаци се стени на моето убежище имаше някакъв блясък, прекалено ослепителен, за да го гледаш... и някакъв глас ме зовеше по име.

— Джал... Джал?... Джал!

— К-какво? — Събудих се стреснато, измръзнал и прогизнал на седлото.

— Джал. — Снори кимна напред. — Град.

На шестата вечер след потеглянето ни от Пентакост влязохме през портите на малък опасан със стена град на име Чами-Никс. Въпреки очакванията ми се оказа голямо разочарование, просто още един мокър роунски град, също толкова намусен и почтен като останалите. Нещо по-лошо, беше едно от онези проклетите места, където местните се преструваха, че не знаят имперския език. Знаят го, разбира се, само че се крият зад един или друг древен говор, все едно се гордеят, че са толкова примитивни. Номерът е да повтаряш думите си все по-високо и по-високо, докато схванат какво им говориш. Това вероятно е единственото нещо, в което военното обучение ми помагаше. Много ме бива да крещя. Не мога да докарам съвсем гърмящия глас на Снори, но притежавам силен рев, който върши добра работа за хокане на недисциплинирани слуги, непокорни младши офицери и разбира се, като последно средство за сплашване на мъже, които иначе биха могли да забият меч в мен. Част от изкуството на оцеляването като страхливец е да не позволиш нещата да стигнат дотам, че страхливостта да ти проличи. Ако можеш да се измъкнеш с крещене от опасни ситуации, толкова по-добре, а в такива случаи хубавият мощен глас е от голяма полза.

Снори ме въведе в някакъв ужасен вертеп, подземна кръчма с нисък таван, напоена с миризмата на мокри тела, разляно пиво и дим на горящи дърва.

— Признавам, че е мъничко по-топло и едва-едва по-сухо, отколкото навън. — Пробих си път с лакти до тезгяха. Местните хора, тъмнокоси, мургави, с липсващи зъби или с белези от нож, се бяха струпали около малки маси в дъното сред облак тютюнев дим.

— Поне пивото ще е евтино. — Снори плесна може би последния ни медник между локвичките бира на тезгяха.

— *Qu'est-ce que vous voulez boire?*^[1] — попита кръчмарят, без да спира да бърше нечия плюнка от половницата, в която възнамеряваше да сервира.

— Кес-какво? — Приведох се над тезгяха. Вродената ми предпазливост беше заличена от шестте дена дъжд и лошото настроение, предизвикано от пороя. — Две бири. От най-хубавите, които имаш!

Мъжът ме удостои с най-празния възможен поглед. Поех си дълбоко дъх, за да повторя значително по-високо.

— *Deux bieres s'il vous plait et que vous vendez repas?*^[2] — отвърна Снори и плъзна медника напред.

— Какво значи това, по дяволите? — възкликнах, заглушавайки отговора на кръчмаря, и замигах насреща му. — Как... искам да кажа...

— Аз не говоря имперския език по рождение, нали се сещаш? — Снори поклати глава, като че ли бях пълен идиот, и взе първата половница. — Когато ти се наложи да научиш един нов език, започваш да проявяваш интерес и към другите.

Взех половницата от него и изгледах подозрително бирата. Имаше чужбински вид. Пяната образуваше островче, което ме навеждаше на мисълта за някакво далечно място, където никога не са чували за Червения предел и не цепят басма на принцовете. От това ми загорча в устата още преди да съм я опитал.

— Ние на север сме големи търговци, знаеш ли? — продължи Снори, макар че ум не ми побираше с какво съм показал, че може да се интересувам от въпроса. — Много повече стока влиза в пристанищата ни на товарни кораби, отколкото в трюмовете на корабите, връщащи се от набези. Доста северняци знаят по три, четири, даже пет езика. Ами че аз самият...

Извърнах се и понесох гадната си бира към масите, като оставих Снори да преговаря за храната на какъвто там изчанчен език беше

нужен за целта.

Да си намеря място се оказа проблем. Първият плещест селяк, до когото се приближих, отказа да помръдне въпреки очевидно повисокото ми положение. Вместо това се сгърби над голямата паница с нещо, което приличаше на лайниана супа, но вонеше безкрайно по-зле, и ме пренебрегна. Промърмори нещо като „мърдет“, докато отминавах нататък. Останалите невъзпитани простаци също останаха по местата си и накрая бях принуден да се навра до една почти сферична жена, която пиеше джин от глинена чаша. Оня със супата продължи да ми хвърля зловни погледи, като при това си играеше с някакъв зловец на вид нож — прибор, който по принцип не се изисква при консумацията на супа, — докато не се приближи Снори с бирата си и две чинии димяща карантия.

— Мръднете малко — заповяда той и цялата редица местни жители се сбута настрани. Съседката ми се затресе като желатин и преля вляво, оставяйки достатъчно място за новото попълнение.

Изгледах чинията пред себе си.

— Това е което всеки свестен касапин маха от... великодушно ще предположа, че е била крава... преди да я прати в кухните.

Снори се нахвърли върху яденето.

— А това, което оставиш ти, ще нахрани някой, който е наистина гладен. Яж, Джал.

Пак „Джал“! Скоро трябваше да си изясним тази работа.

Снори омете чинията си горе-долу за времето, нужно ми да реша коя част от моята изглежда най-малко опасна. Извади от джоба си комат стар хляб и почна да обира соса.

— Онзи човек с ножа има вид, сякаш иска да го забие в теб, Джал.

— Че какво можеш да очакваш от такъв тип заведения? — Опитах се да си докарам мъжествено ръмжене. — Човек получава за каквото си плаща, а скоро няма да можем да си позволим дори това.

Снори сви рамене.

— Изборът е твой. Ако искаш охолство, продай си медальона.

Сдържах се да не се изсмея на невежеството на варварина — доста озадачаващо невежество, защото бих предположил, че някой, свикнал на грабежи и плячкосване, ще има по-добро око за ценността на вещите, които смята да задигне.

— А бе какво си се хванал за моя медальон?

— Ти си смел човек, Джал — каза Снори без никаква връзка. Натъпка последния залък в устата си и задъвка с издути бузи.

Намръщих се. Зачудих се защо го казва — дали не беше някаква заплаха? Също така се опитвах да разбера какво е това, дето виси на върха на ножа ми. Сложих го в устата си. По-добре да не знам.

Накрая Снори успя да преглътне огромния си залък и обясни:

— Ти си предпочел Мейрес Алус да ти счупи пръста, отколкото да си платиш дълговете. И въпреки това си можел да се разплатиш с него по всяко време с тази твоя дрънкулка. Но си решил да не го правиш. Решил си да я запазиш и така си поставил паметта на майка си над собствената си безопасност. Това е вяност към семейството. Това е чест.

— Това са глупости! — Гневът ме надви. Бях прекарал скапан ден. Скапана седмица. Най-лошата в целия ми живот. Измъкнах медальона от неговото скривалище в малко джобче под мишницата ми. Трезвата преценка ме предупреждаваше да не го правя. Даже нетрезвата преценка ме предупреждаваше да не го правя, само че Снори ги беше изчерпал и двете. Снори и дъждът. — Това — казах — е обикновено парче сребро и аз не съм бил смел през целия си...

Снори го изби от ръката ми и медальонът описа блестяща дъга, преди да цопне в супата на споменатия вече мъж, като го опръска щедро с кафява гадост.

— Щом не струва нищо и не си смел, значи няма да отидеш да си го вземеш.

За свое изумление открих, че съм прекосил по-голямата част от разстоянието още преди Снори да изрече и третата дума. Мъжът със супата стана, крещеше някакви заплахи на неразбираемия си език; в тях отново присъстваше „мърдет“. Отблизо ножът му изглеждаше още по-неприятен и в отчаян опит да му попреча да го забие в мен аз го сграбчих за китката и в същото време го фраснах с всичка сила по гърлото. За нещастие брадичката му ми се изпречи на пътя, но все пак го отхвърлих назад и като премия стената го тресна по тила.

Стояхме там, аз замръзнал от страх, а той плюещ кръв и супа през дупките от липсващите си зъби. Бях се вкопчил в китката му на живот и смърт, преди да осъзная, че той не прави никакъв опит да ме намушка. В този момент забелязах, че все още стискам ножа за

хранене в юмрука, който бях наврял под брадичката му. Факт, с който мъжът вече беше наясно. Взрях се с очакване в ръката му, държаща ножа, и той покорно я отвори и пусна оръжието да падне. Аз пък пуснах китката му, хванах верижката на медальона, която още висеше през ръба на паницата, и го извадих капещ от супата.

— Ако имаш проблем, селяко, обърни се към мъжа, който го хвърли. — Гласът и ръката ми трепереха от нещо, което се надявах да бъде сметнато за потисната мъжка ярост, но всъщност беше студен ужас. Кимнах към Снори.

Ритнах ножа на мъжа под масата, после махнах моя от гърлото му и се върнах да седна до северняка, като се погрижих да съм с гръб към стената.

— Копеле такова — промърморих.

Снори килна глава.

— Стори ми се, че човек, който би се върнал с меча ми срещу нероден, няма да се уплаши от един селяк с нож за хранене. И въпреки това, ако медальонът наистина не струваше нищо, щеше да се позамислиш, преди да се хвърлиш да си го вземеш.

Избърсах капачето с нещо, което бе напуснало град Вермилиън като носна кърпичка, а сега представляваше само сивкав парцал.

— Това е портретът на майка ми, невеж... — Супата се отстрани, за да разкрие под себе си обсипана с драгоценни камъни платина. — О... — Признавам, че ми беше трудно да преценя стойността ѝ през слоя мръсотия и замъглените си очи, но Снори не беше далеч от истината. Сега си спомних деня, в който дядо Гариус сложи медальона в ръката ми. Тогава той блестеше, улавяше светлината в шлифованите диаманти и я връщаше на искрици. Платината сияеше с онзи сребрист огън, който кара хората да я ценят повече от златото. В този момент си го спомних така, както не си го бях спомнял много години. Аз съм добър лъжец. Велик лъжец. А за да си велик лъжец, трябва да изживяваш лъжите си, да вярваш в тях толкова, че като си ги повториш достатъчно пъти, дори това, което ти е пред очите, да се поддаде на измамата. Всеки ден, година след година, аз взимах този медальон, въртях го в ръце и виждах само евтино сребро и стъкълца. Всеки път, когато дълговете ми растяха, си казвах, че медальонът струва малко помалко. Казвах си, че няма полза да го продавам, и си поднасях тази лъжа, защото бях обещал на стария Гариус, който лежеше сакат и

уродлив там горе, в своята самотна кула, че ще го пазя. И защото вътре бе портретът на мама и не исках да имам причина да го продавам. И така ден след ден лъжата неусетно се превърна в истина, а истината беше забравена и затворена толкова дълбоко, че седях там и отказвах на Мейрес Алус — лъжата бе станала толкова реална, че дори когато оня копелдак накара своя човек да ми счупи пръста, нито шепот от истината не достигна до мен и не ми позволи да предам това доверие, за да си спася кожата.

— Неуже какво? — попита Снори без злоба.

— Ъ? — Вдигнах очи от медальона. Един от диамантите се беше разхлабил, може би от удара в паницата. Остана в пръстите ми и аз го вдигнах. — Хайде да си вземем малко истинска храна. На мама не би й се свидило.

И така се започна.

Блясъкът на медальона вече привличаше внимание. Някакъв мъж се взираше настойчиво от тезгяха, мъж с къса желязносива коса, с изключение на една странна широка ивица по темето, която беше черна като гарваново крило, сякаш годините са я пропуснали. Побързах да прибера медальона и той се усмихна, но продължи да гледа, сякаш през цялото време аз съм бил обектът на неговия интерес. За миг почувствах тръпка на разпознаване, макар че, кълна се, никога не бях виждал този мъж. „Дежа ву.“ Но то отмина и се заех с бирата.

Снори похарчи последните си пари за по-голяма купа помия, още бира и няколко квадрата място на пода на общото спално помещение на хана. Спалното, изглежда, имаше за цел да предотврати загубата на пияници, които иначе биха могли да тръгнат да си търсят място за спане и да се събудят в близост до някоя конкурентна кръчма. По времето, когато бяхме готови да се оттеглим, останалите местни ревяха някаква песен на старороунски.

— На полето, джанки на полето! — задудна Снори, надигайки се от мястото си.

— Чудесен певчески глас имате, без съмнение. — Тези думи дойдоха от един мъж наблизо, гушнал калаена чаша, пълна до ръба с тъмна течност. Вдигнах очи и видях, че е онзи със синкавочерната ивица сред посивяващата коса. — Аз съм Едрис Дийн. Пътник като

вас. На север ли ще потегляте заранта? — Отдели се от тезгяха и се приведе към нас, за да го чуем през шумотевицата.

— На юг — отвърна Снори. Доброто му настроение се беше изпарило.

— На юг. Тъй ли? — Едрис кимна и отпи от чашата си. Видът му беше суров под усмивката. Усмивка, която не само стигаше до очите му, но и ги изпълваше с добродушие — нещо сложно за постигане, ако не си искрен. И въпреки това нещо в тънките белези по ръцете му, бледи през мръсотията, ме изнервяше. Както и якото му, но подвижно тяло под износения кожен жакет и ножовете от двете страни на кръста — не ножове за хранене, а по-скоро от онези, с които да разпориш мечка от корема до гърлото. На бузата му също имаше стар белег, минаващ по дължината на костта. Той привлече вниманието ми и ме накара да намразя този мъж, макар и да не знаех защо.

Едрис примлясна и извика на двамата, с които беше седял на тезгяха.

— На юг, казва.

Двамата дойдоха при нас.

— Това са моите другари. Дараб Воар и Мийган. — Дараб, изглежда, имаше примес на африканска кръв, мургав здравеняк, няколко сантиметра по-висок от мен, с най-черните очи, които съм виждал, и шарка от ритуални белези по врата, която се губеше под туниката му. Мийган обаче ме плашеше най-много: беше най-дребният от тримата, но с дълги жилести ръце и бледи очи, които гледаха втренчено и ми напомняха за Джон Резача. Под прикритието на нехаен интерес всички те ме огледаха с такова внимание, че настръхнах. Измериха и Снори и ми се прииска той да не беше оставил брадвата си при конете.

— Останете да пийнем по още една бира. Тези засега само загряват. — Едрис махна към масите, където пеенето бе достигнало нови висини.

— Не. — Снори не се усмихна. Беше се усмихнал на мечката; сега обаче изглеждаше мрачен. — Ще спим добре, с песен или без. — След тези думи обърна широкия си гръб на тримата и си тръгна. Аз си докарах една извинителна усмивка и заотстъпвах заднишком след него, тъй като инстинктът не ми позволяваше да предоставя пространството между плешките си на тези типове.

В сумрака на съседното помещение беше доста лесно да намеря Снори — той образуваше най-голямата бабуна.

— За какво беше всичко това? — изсъсках му.

— Проблем — отвърна той. — Наемници. Наблюдавах ни половината вечер.

— Заради медальона ли? — попитах.

— Надявам се.

Прав беше: всички други варианти, за които можех да се сетя, бяха по-лоши от обир.

— Защо ще се разкриват? Защо ще действат толкова явно? — Не намирах никакъв смисъл в това.

— Защото не смятат да действат сега. Може би се надяват да ни подплашат и да ни подтикнат към необмислени действия. А ако ли не, поне да ни докарат някоя и друга безсънна нощ и да ни изнервят.

Настаних се до него, като сригах протегнатата ръка на някаква доста зловонна човешка бабуна и краката на друга. Утре щях да продам диаманта и да сложа край на тази нощна мизерия, в която трябваше да избираме между смрад и въшки или между студ и дъжд. Сгънах плаща си на възглавница и положих глава върху нея.

— Е — казах, — ако са искали да ни сплашат, получава им се. — Не откъсвах очи от сводестия вход към кръчмата и силуетите, които сновяха насам-натам зад него. — Проклет да съм, ако заспя. Чудя се дали...

Прекъсна ме познато мощно хъркане.

— Снори? Снори?

---

[1] Какво ще пиете? (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Две бири, моля, а какво предлагате за ядене? (фр.). — Б.пр. ↑

13.

Тъй като никога преди не ме беше мъчила съвестта, не бях сигурен какво да очаквам от нея; ето защо когато някакъв глас почна да ми нашепва за минута-две всеки ден по зазоряване да бъда по-добър човек, реших, че шокът от събитията може да я е пробудил. Моята съвест си имаше име — Баракел.

Не го харесвах особено...

От момента, в който се събудих и се надигнах сепнато, внезапно уплашен, че съм заспал с чакащите наблизко убийци на Едрис, до момента, в който напуснахме града под изсветляващото небе, все се озъртах през рамо.

— Няма да ги пропуснеш — увери ме Снори.

— Така ли? — С радост бих пропуснал всичко в Роун. Макар че може би сега, когато кесията ми отново беше издута и дрънчеше, тази нация щеше да разтвори обятията си за мен и да благоволи да покаже на един гостуващ принц малко развлечения.

— Ще са прекалено много, за да се скрият. — Гласът на Снори затрепери от друсането, щом кобилата му ускори ход.

— Откъде знаеш? — Въпросът ми прозвуча раздражено. Не ми харесваше да ми напомнят открито за проблемите ни. А при Снори проблемите винаги бяха поставяни на видно място, за да се справи с тях. Моят стил беше по-скоро да ги замета под килима, докато подът не стане прекалено неравен, за да ходя по него, а после да сменя къщата.

— Този Едрис беше прекалено самоуверен. Значи са поне дузина.

— Мамка му. — Дузина! Това ме накара да пришпоря крантата си малко по-бързо. Бях кръстил скопеца Рон, на Роналдо Удивителния,

чийто неразумен облог със Снори беше финансирал ранния етап на пътешествието ни.

Продължихме да яздим през долината с прилична скорост, достатъчно бързо, за да подплашим овцете в пасищата, предизвиквайки вълни от рунтава паника. Трябва да отбележа, че колкото и невдъхновяващ да беше Чами-Никс, околностите му изглеждаха прелестно, обаяни в розово-червената светлина на утрото. Роун става хълмист, като се движиш на север. Хълмовете се превръщат в планини, планините — във върхове, а от Чами-Никс можеш да видиш белите висини на Аупите, които са толкова огромни, че разделят империята по-сигурно от меч. В известен смисъл империята винаги си е била разделена и Аупите са мечът, който я дели.

Час по-късно, когато набрахме височина и пътят назад към Чами-Никс се просна пред очите ни, забелязах преследвачите.

— Дявол да го вземе, изглеждат доста повече от дузина! — А дузина беше доста повече от броя, с който бихме могли да се справим. Всъщност дори да бяха само Едрис, Дараб и Мийган, пак щяха да са прекалено много. Стомахът ми се сви на студен възел. Спомних си Аралския проход. Не е възможно един разумен човек да приема перспективата някой да се опита да го разпори с остро лезвие по друг начин, освен с ужас. Усетих се, че оглеждам по-големите камъни с надеждата, че бих могъл да се скрия под някой от тях.

— Двайсет. Достатъчно близко. — Снори върна поглед към пътеката пред нас и пришпори Слейпнир. Беше ми казал, че оригиналният носител на името в неговите езически предания имал осем крака. Може би на такова свръхнадарено животно дори Снори би имал шанс да надбяга бандата, която ни следваше. Но на нормален кон просто нямаше начин.

— Може би ако просто оставим медальона тук... — Отне ми около три секунди, докато решителността ми се изпари. Бих могъл да изоставя Снори и да подложя бандата на Едрис на по-сериозно изпитание. Така щях да взема преднина, но Рон далеч не беше най-добрият кон, а на такъв планински терен лесно можеш да осакатиш животното си, ако го пришпорваш прекалено. В такъв случай щеше да ми се наложи да се изправя срещу бандата сам — разбира се, ако преживея смъртта на Снори, предвид магията, която ни обвързваше. Да им оставя медальона изглеждаше най-лесният начин.

Снори просто се изсмя, сякаш се бях пошегувал.

— Трябва да запазим един от тях жив — каза. — Искам да знам кой ги е насъскал срещу нас.

— Ама разбира се. — Луд, пътувах с луд човек! — Ще гледам да запазя някой дребничък за по-късно.

Изглежда, Снори беше също толкова способен да се самозаблуждава относно предстоящите битки, колкото аз — относно стойността на медальона си. Може би точно това представлява храбростта, вид самозаблуда. В такъв случай ми беше много по-лесно да го разбера.

— Трябва ни подходящо място, където да ги посрещнем. — Снори се огледа, сякаш това би могло да е въпросното място. Можех да му кажа с доста голяма увереност, че такова място не съществува — никъде. Но вместо това опитах различна тактика.

— Трябва да се изкачим по-нависоко. — Посочих голите склонове над нас, където оскъдната тревица изчезваше и скалите се устремяваха към небето. — Ще ни се наложи да изоставим конете, но и на тях също, и тогава фактът, че си пълна дупка в язденето, няма да има никакво значение. — А ако станеше, както го мислех, щяхме да се изплъзнем от групата на Едрис сред хаоса от хребети и дерета, да се измъкнем и да си купим отнякъде по-свестни коне.

Снори потърка късата си брада, присви устни, хвърли поглед назад към далечните преследвачи и кимна.

— По-добре всички да сме на два крака.

Поех напред, като насочих Рон встрани от пътеката, към хребетите невъзможно високо над нас. Отвъд тях се издигаха побелели от сняг върхове, блестящи на слънцето. Свеж ветрец ни следваше по склона, побутваше ни услужливо, и за кратко почувствах как надеждата впива жестоките си нокти в мен.

Жилавата планинска трева отстъпи място на камънаци и сипеи; копитата на Слейпнир се подхлъзнаха и тя падна и зарита, така че за момент изглеждаше, че може наистина да има осем крака. Снори се стовари на земята, изпъшка и се освободи от добичето, докато Слейпнир се мъчеше да се изправи.

— Боли. — Изтупа бедрото си, където го беше притиснала Слейпнир, а после се зае да изчопли с пръсти забитите в плътта му камъчета. — Нататък ще вървя пеш.

Аз останах в седлото още пет-десет минути, докато Снори куцукаше край мен, без да се оплаква. Накрая обаче теренът стана прекалено стръмен за Рон, дори и с моето майсторско водачество. Вместо да чакам неизбежното падане, което вероятно щеше да доведе до съвместното ни търкаляне надолу по склона до мястото, където беше паднал Снори, слязох от коня.

— Чупката, Роналдо. — Катеренето, което ни предстоеше, би подложило на изпитание и планинска коза. Плеснах го по хълбока и продължих нататък, натоварен отново с малкото си вещи. Мечът, който ми беше дал Снори, бе най-тежката част от товара и непрекъснато се опитваше да ме спъне. Задържах го предимно за да угодя на северняка, макар че в краен случай планирах да захвърля всичко и да моля за милост, ако ме спипат натясно.

С изкачването ни вятърът стана по-недружелюбен, студен и капризен. В един момент ни притискаше към скалите, а в следващия се опитваше да ни откъсне от тях, за да се търкулнем обратно там, откъдето сме дошли. Начесто спирах, за да проверя как напредват преследвачите ни. Те бяха яздими по-настървено от нас и изоставиха конете си по-късно. Лош признак. Тези хора бяха упорити. Пред мен Снори стигна билото на хълма, което беше нашата цел по време на дългото катерене. Все още куцукаше, но травмата му не изглеждаше по-зле, отколкото в началото.

— Мътните го взели! — Аралският проход минаваше между две гигантски планини в Свредела, верига по границата със Скорон. Винаги бях смятал, че планините не стават по-големи от това — скалите в основата им със сигурност не биха могли да крепят такава тежест. Но грешах. Аупите над Чами-Никс мамят окоето. Едва когато навлезеш в тях разбираш колко абсурдно големи са. Един цял град не би бил нищо повече от цвъчка на склона на най-голямата от тях. Зад хребета, в който се бяхме вкопчили в момента, съпротивлявайки се на убийствения вятър, се издигаше втори и трети, и четвърти, всички те разделени от дълбоко врязани клисури, а склоновете им варираха между различно смъртоносни със сипеи и непреодолимо стръмни. Всички възможни пътища, разкриващи се пред нас, бяха насечени от

по-малки клисури и осеяни с камънаци с размерите на здания, всеки от тях готов да рухне.

Снори пое надолу и изпъшка още веднъж, когато кракът му се опита да се изплъзне изпод него. Знаех, че ако започне да ме бави, ще го изоставя. Нямах да ми се иска и щях да се мразя, задето съм го сторил, но нищо на света не би ме накарало да се изправа срещу двайсет наемници. Така звучеше по-добре. По-приемливо. „Двайсет наемници.“ Истината беше, че нищо на света не би ме накарало да се изправа и срещу един наемник, но двайсет изглеждаха по-добро извинение да зарежа приятел. Приятел ли? Замислих се върху това по пътя надолу. „Познат“ звучеше по-добре.

Докато ни се наложи да поемем отново нагоре, вече малко части от тялото не ме боляха. Развил съм доста прилична издръжливост, когато става дума за езда. За ходене пеш не чак толкова. За катерене пък хич.

— Ч-чакай малко — изпъсках, мъчейки се да си открадна някой дъх от вятъра — не толкова свиреп тук в долината, но все пак настойчив. Въздухът изглеждаше по-рядък и не желаше да изпълни дробовете ми. Снори сякаш не забелязваше — дишането му почти не се бе учестило, откакто започнахме да се катерим.

— Хайде. — Каза го с усмивка, макар че изражението му бе помрачняло, докато вървахме. — Добре е да ги посрещнем на някое високо място. Полезно е за битката. Полезно е за душата. Ще го направим славен край. — Озърна се назад към хребета, от който се бяхме спуснали. — Нощес сънувах мрачни сънища. Напоследък всичките ми сънища са мрачни. Но няма нищо мрачно във воини, срещнали се за битка на планински склон под просторното небе. Това, приятелю, е материал за легенди. Валхала ни очаква! — Тупна ме по рамото и се обърна да продължи катеренето. — Децата ми ще простят на баща си, ако загине, докато се сражава, за да е с тях.

Последвах го, като потривах рамото си и хълбока, където вече бях получил бодежи. Ако питате мен, тия негови глупости за „воини, срещнали се под просторното небе“, си бяха съвсем мрачни, но докато полагахме всички сили да не срещнем наемниците където и да било, щяхме да се разбираме чудесно.

На места ни се налагаше да пълзим, така приведени, че почти целувахме планината, и да търсим процепи в скалите, за които да се

уловим и да се издърпаме нагоре. Дъхът ми излизаше накъсан, студеният въздух режеше дробовете ми като с нож. Гледах как Снори избира пътя уверено, разсъдливо, без никакъв признак на умора, но все пак отдаваше предпочитание на здравия си крак. Беше споменал за сънищата си, но нямаше нужда. Аз бях спал до него и бях слушал мърморенето му — той сякаш цяла нощ спореше с някого и когато се събуди тази сутрин на пода на хана, очите му, обикновено бледо небесносини, бяха черни като въгленчета. Но докато стане за закуска, не беше останала и следа от промяната и можех да се престоря, че това е било трик на сенките в помещението, озарено само от смътна външна светлина. Знаех обаче, че не съм си го въобразил.

Зърнах първите преследвачи да се появяват на хребета зад нас, докато изминавахме последните стотина метра до нашия хребет. Загубихме ги от поглед, когато се спуснахме в следващата клисура, и това ме накара да се почувствам по-добре. Бедите са достатъчно тревожни и без да ти се налага да ги гледаш непрекъснато. Надявах се, че катеренето ще се окаже също толкова трудно за тях, колкото и за мен, и че поне няколко от тия мръсници ще предприемат последното търкаляне в живота си.

Сенките започнаха да се удължават и да нашарват склоновете с ивици. Тялото ми ми казваше, че се катерим най-малко от месец, но умът ми с изненада откри, че денят едва-що е свършил. Нощта поне щеше да ни даде възможност да спрем и да си откраднем малко отдих. Никой не би могъл да се движи по такива склонове в тъмното.

Планините са красиви отдалеч, но съветът ми е никога да не им позволявате да се превърнат в нещо повече от пейзаж. Ако ви се налага да вдигнете глава, за да видите нещо, значи сте прекалено близо. Докато приближавахме върха на третия пореден хребет, вече на практика пълзях. Всякакви нелоялни мисли за изоставяне на Снори с ранения му крак бяха захвърлени някъде далеч долу. Бях го издигнал до ранга на свой най-добър приятел и човека, който е най-вероятно да ме носи. На места не стръмнината ме караше да пълзя, а пълното изтощение. Болящите ме дробове не можеха да си поемат достатъчно въздух, за да задвижат крайниците ми. Пътят ни минаваше по поредица от широки корнизи, осеяни със скали, които варираха от

такива с човешки размери до такива, пред които и слон би изглеждал дребен, като на всеки от тях търсехме начин да се изкатерим до следващия.

— Хайде. Лесно е. — Снори сведе поглед към мен от горния корниз и ми протегна ръка. Бях се спрял на около две трети от разстоянието, върху стръмнина от хлабави натрошени от студа камъни, покрили плътната скала отдолу. Направих крачка напред и посегнах към подадената ми ръка.

— М... — Започнах да казвам „Мамка му“, но докато ботушът ми продължаваше да се плъзга, думата се проточи във вой, който се превърна в писък и завърши с едно „Уф!“ и тупване по задник.

— Опитай пак — каза Снори, услужлив както винаги.

— Не мога — процедих през стиснати зъби. Глезенът ми се бе изпълнил с гореща течна болка. Бях усетил как ставата се прегъва отвъд ъгъла, който трябва да прави един глезен. Може да е имало и пукот, заглушен от крясъка ми, или пък само разкъсване, но и в двата случая идеята да отпусна тежест върху него не ми харесваше.

— Ставай! — изрева ми Снори, като че ли бях прост войник на парад. От него би излязъл добър старшина, защото се озовах на крака още преди здравият разум да ме спре. Залитнах напред и рухнах с крясък; поех си дъх само за да го изпусна в поредица от все по-мощни вопли.

Когато най-сетне млъкнах, чух звука на плъзгачи се камъни и секунда по-късно Снори се извиси над мен, затъмнявайки светлината.

— Аз не изоставям другарите си — заяви той. — Хайде, ще ти помогна.

Да ви кажа, не съм човек, който си пада по мъже, но в онзи момент мускулестата и потна прегръдка на Снори ми беше хиляди пъти по приятна от всяка, която бих могъл да получа от Чери или Лиза. Той ме вдигна на рамо и тръгна. Близостта ни накара онази странна пропукваща енергия да започне да се трупа между нас, но бях готов да поема този риск като по-малко фатален от Едрис и неговите убийци.

— Благодаря — изломотих, почти не на себе си от болка. — Знаех си, че няма да ме изоставиш. Знаех... — Снори спря и ме свали на земята: нагласи ме да стоя на един крак, с гръб опрян в някаква канара. — Какво?

— Тук е добре. — Той огледа скалите и ширината на корнизата. — Ще свърши работа. Оставам.

— Не искам да оставаш! — изсъсках през стиснати зъби. — Продължавай напред, тъпако! — „Само ме вземи със себе си!“ Тази последната част я преглътнах. Не защото Снори можеше да си помисли лошо за мен, а просто защото не вярвах, че това ще промени решението му. Разбира се, ако той наистина понечеше да си тръгне, веднага щях да повдигна въпроса да мъкне и мен. Но засега щях да се преструвам на герой, за да го правя щастлив и да увеличи вероятността да положи някакви усилия да ме защити в моето небоеспособно състояние.

Снори откачи брадвата си. Без съмнение щеше да е по-доволен да разполага с широкия полумесец на северната брадва, пригодена за сечене на крайници. Оръжието, което носеше, бе с тежко клиновидно острие, предназначено да пробива дупки в броня. Но ако наемниците имаха някаква сериозна броня и въпреки това успеяха да се покатерят дотук, значи можехме направо да се предаваме, защото щяха да са свръхчовеци.

Малко по-назад корнизът се стесняваше и една огромна канара го препречваше почти целия, с изключение на две-три стъпки. Беше ни се наложило да се промъкваме оттам, долепени до скалата, със зейнала край нас десетметрова пропаст до долния корниз. Сега Снори приклепна на място, където идващите по този тесен път не биха могли да го видят.

— Това ли е планът? Изненадваш първия и ни остават само деветнайсет, с които да се справим?

— Да. — Той сви рамене. — Бягах само защото знаех, че ще останеш с мен, Джал, а не исках смъртта ти да тежи на моята съвест. Сега сме в това заедно, както боговете сигурно са искали от самото начало. — От усмивката, с която ме дари, ми се прииска да го фрасна.

— Те не ни виждат. Можем да се скрием. Ще ни подминат, ще се пръснат, ще ни изгубят, ще се откажат. Не могат да ни проследят по скалите! — Не споменах, че ще се наложи да ме носи.

Снори поклати глава.

— Могат да чакат, докато се покажем. Ако опитаме да се махнем от корнизите, ще ни забележат върху откритите склонове. Така е по-добре.

— Но... — „Те са двайсет човека, идиот такъв!“

— Те са се разтеглили, Джал. Един свестен водач би ги държал заедно, но те са прекалено уверени в себе си, жадни да убиват. Четиримата или петимата в челото са на почти четвърт миля от последния. — Той плю, сякаш за да покаже отвращението си от лошата им тактика. Аз също бих плюл, но устата ми беше прекалено суха.

— Чакай, дай да го обмислим...

Снори изсъска и вдигна ръка, за да ме накара да млъкна. От долния корниз се донесе трополене на камък по камък. И ругатня. Досега не бях осъзнал колко съм бавил северняка; преследвачите ни се намираха само на минути зад нас. Облегнах се на студената скала. Дали това щеше да е мястото на сетния ми покой? Вероятно щях да умра на не повече от метър от него. На тази височина планината нямаше нищо общо със света, който познавах — само гол напукан камък, прекалено изложен на стихииите, за да има лишеи или мъх, без никаква клонка, стръкче трева или каквато и да било зеленина, на която да спреш погледа си. Най-самотното място, което бях виждал. Може би по-близо до небето, но забравено от Бога.

На запад слънцето се спускаше към високите увенчани със сняг върхове, а цялото небе около тях аленееше.

Снори ми се ухили. Очите му отново бяха ясни и сини, вятърът си играеше с черната коса около врата и по раменете му. Той гледаше на смъртта като на избавление. Сега го виждах. Прекалено много му бе отнето. Никога нямаше да се предаде, но се наслаждаваше на невъзможното съотношение на силите. Усмихнах му се в отговор — струваше ми се, че това е единственото, което мога да направя... освен да се опитам да избягам с пълзене.

Вятърът вече донасяше слабите звуци на катерещи се мъже. Трополене на камък, хлъзнал се под ботушите, дрънчене на оръжия, ругатни към спътниците и към света като цяло. Изпробвах глезена си и едва не си отхапах езика, но само едва — значи беше навехнат, а не счупен. Направих една бърза крачка на него и се опомних облегнат пак на скалата, след като за миг бях загубил съзнание. Вероятно бих могъл, подтикван от ужаса, да измина късо разстояние с куцукане и подскачане, но щяха да ме спипат съвсем скоро, и то без Снори за защита. Въпреки всичко в момента, щом той паднеше, щях да побягна, с надежда или без.

„Намери си хубаво местенце, Джалан.“ Заподскачах около скалата, като се опитвах да си спомня последните си моменти с Лиза де Вийр. По тясната пътечка между канарата и пропастта заехтяха стъпки. Падането беше най-малката им грижа, макар че те не го знаеха. Приклекнах, преглъщайки болката, и надзърнах иззад своята скала, за да видя пристигането им. Бих се подмокрил, само че планинският въздух е силно обезводняващ.

Първият, който се появи, беше Дараб Воар, точно какъвто го помнех от кръчмата, гологлав здравеняк, нашарен с белези в традициите на някои африкански племена, с пот блестяща по тъмната му кожа. Така и не видя Снори. Брадвата на северняка се спусна в дъга успоредно на повърхността на канарата. Винаги съм смятал, че главата е плътно нещо, но докато брадвата на Снори минаваше през тази на наемника, бях принуден да размисля. Острието проникна в черепа изотзад, близо до темето, и излезе под брадичката. Лицето на мъжа буквално се изду, главата му сякаш се разстла настрани и той се катурна през ръба без никакъв вик или възражение, само оплиска камъните.

И тогава Снори изрева. Яростта в рева му би накарала и слона на Тапрут да се поколебае, но не в това се криеше ужасът му. А в чистата, неподправена радост в него. Снори не изчака да се появи някой друг. Вместо това се хвърли зад ъгъла, тъпият край на брадвата му смаза черепа на следващия мъж и го залепи към канарата. После той се втурна напред и буквално ги прегази — нанасяше къси бързи удари, като че ли въртеше не брадва, а рапира, лека като върбова клонка. Двама, трима, четирима мъже полетяха в пропастта или бяха блъснати в скалата и във всеки от тях имаше достатъчно голяма дупка, за да пъхнеш юмрука си в нея.

Някъде извън полезрението ми Снори намери миг спокойствие и започна да декламира — не някакъв северен боен стих, а древните „Песни за Рим“:

— *Тогава рече храбрият Хораций,
изправен гордо с меч в ръка:
„Смъртта пристига рано или късно
при всекиго, роден на таз земя.“*

Още едно усилено изпъшкване, звън на метал в камък. Звук от падащи тела.

— „А има ли по-славна смърт от тази
човек в неравна битка да умре
за костите на своите предтечи
и в името на своите богове?“

Проклет варварин. Той се наслаждаваше на тази лудост! Мислеше се за Хораций на тесния мост пред портите на Рим, който удържа мощта на етруската армия! Запълзях по-надалеч оттам. Срамът е онова, което ни убива. Срамът е котвата, най-тежкият товар, който трябва да изнесеш от бойното поле. За щастие аз никога не бях страдал от него. Зачудих се обаче, докато слушах как Снори минава към следващия куплет от епическата си поема, дали пък той не би могъл да се отбранява там вечно. При условие, че те не носят лъкове... Разбира се, ако този Едрис беше що-годе приличен водач, щеше да прати хора да заобиколят противника. Никой не би могъл да издържи сам срещу множество врагове, ако те го нападат от две страни. Аз лично бих заобиколил...

— Виж ти, какво имаме тук?

Вдигнах поглед и срещнах бледите втренчени очи на Мийган — втория другар на Едрис от снощи. Залязващото слънце го очертаваше в кървава светлина. В кръчмата си бях помислил, че е последният, когото бих искал да срещна в някоя тъмна уличка. Подобно на Джон Резача, той имаше вид на човек, който стои малко встрани от останалия свят, сякаш гледа на всички ни през решетката на изповедалня. От такива хора стават добри мъчители.

До рамото на Мийган стоеше закален воин с прошарена коса и гол меч в ръката. Вероятно още мъже, пратени да ни заобиколят, се приближаваха в момента по корниза, докато ние с Мийган мигахме един срещу друг, аз на четири крака, а той — приведен сякаш с любопитство напред.

Каквото и да правите в опасни ситуации, най-важното е да го правите бързо. Винаги съм твърдял, че само защото ти се е паднало да си страхливец не означава, че не бива да се опитваш да го правиш

добре. Татко ме е учил да се стремя към съвършенство във всичко. А съвършенството в бързостта означава да имаш светкавични реакции. Ако искаш да избягаш бързо, първата ти работа е да се втурнеш в посоката, в която си обърнат в момента.

— Уууф! — беше единственото, което успя да каже Мийган, докато го прегазвах, и това се дължеше на факта, че голямо количество въздух трябваше да напусне бързо дробовете му. Оттласнах се напред със здравия си глезен и забих рамо в дребното копеле. В такива случаи да си едро копеле помага. Мъжът зад него отстъпи назад и се препъна.

Хубавото, когато човек пада в планината — или поне когато някой друг пада в планината, — е, че почти с гаранция ще си удари главата в камък. Мийган не даде никакви признаци, че се кани да стане отново. Другият обаче успя да се приземи по задник и скочи пъргаво с ругатня на уста. Изведнъж и двамата открихме, че се вираме един в друг над лъскавото острие на меча ми, протегнат между нас, държан в единия край от ръката ми, стиснала дръжката, а в другия край от ребрата му, обхванали върха. Нямах спомен да съм го вадил, камо ли да съм го насочвал към него.

— Съжалявам. — Не ме питайте защо се извинявах. В този напрегнат момент пренебрегнах оплакванията на глезена си и подминах бързо наемника, като измъкнах стоманата от плътта му с гаден мляскащ звук и стържене на острието по кокал. Видях още фигури да се приближават по осеяния с камънаци корниз пред мен и бързо се въртнах кръгом на здравия си глезен, за да закуцукам с цялата възможна скорост към мястото на засадата, където бях видял за последно Снори.

Срещнах го да идва в обратната посока. Или по-точно, хвърлих се на земята, когато той изскочи иззад един тъгъл, целият оплискан в кръв и държащ брадвата с острие до ухото си и дръжка до гърдите си. Мълчаливата му решителност бе ужасяваща — а после той нададе бойния си рев и изведнъж реших, че я предпочитам мълчалива. Миг по-късно осъзнах какво крещи:

— Зад теб!

Четирима мъже ме гонеха по петите и вече бяха почти достатъчно близо, за да ме намушкат. Снори се хвърли сред тях с безразсъдно пренебрежение към чиято и да било безопасност, включително моята и неговата. Брадвата му описа дъга изотдолу и се

заби в слънчевия сплит на един мъж така, че разцепи гръдната му кост. Снори се връза с рамото напред в друг, отлепи го от земята и го блъсна в един остър каменен ръб. Трети мушна към него, но великанът някак си съумя да се извърти встрани и оръжието на наемника проряза въздуха между лакътя и гърдите му. Снори продължи въртенето си и приклеци острието, за да изтръгне меча от ръката на нападателя. Последният от четиримата обаче беше хванал Снори натясно. С брадва, забита в един враг, и счепкан с друг, той стоеше открит за копието на мъжа.

— Снори! — Защо изкрещях такова безполезно предупреждение, и аз не знам. Снори виждаше проблема достатъчно добре. Копиеносецът се поколеба за част от секундата. Не мисля, че моят вик го разсея. По-вероятно бе стреснат от окървавения великан пред себе си, с алено лице, разсечено от свирепа усмивка. Част от секундата не би трябвало да е достатъчна, но Снори изрева и с невъзможно усилие изтръгна брадвата си от гръдния кош на своята жертва, разпилявайки по земята най-разнообразни вътрешности. Успя да отсече върха на копието точно преди то да стигне до шията му. Обратният му замах смачка физиономията на мъжа с тъпия край на брадвата. И кълна ви се, желязото оставяше след себе си тъмна диря, докато цепеше въздуха. Къдриви струйки нощ, които се разсейваха като дим. Последният наемник, останал без меч, се врътна и побягна. Снори се обърна към мен с абсолютно черни очи, задъхан, озъбен, невиждащ.

Претърколих се на крака — добре де, на крак. Мечът висеше в ръката ми и за миг двамата просто стояхме един срещу друг. Зад рамото на Снори последното пламтящо късче на слънцето се скри зад планините.

— Имаш парченце от... — Потърках се с ръка по брадичката, за да му покажа. — Тъъ... нещо в брадата. Струва ми се, че е бял дроб.

Той посегна бавно и докато го правеше, очите му се избистриха.

— Възможно е. — Бръсна парченцето и се ухили. Пак си беше старият Снори.

— Дали ще дойдат и други? — попитах.

— Има и други — каза той. — Но дали ще дойдат, тепърва ще видим. Мисля, че остават осем. — Избърса лицето си, размазвайки аленото. Там, където се показва чиста кожа, изглеждаше твърде бледа

— дори за северняк. Кръвта отляво под ребрата му беше тъмна и течеше, което намекваше, че не всичката е чужда.

— Едрис? — попитах.

Снори поклати глава.

— Него щях да го запомня, ако го бях убил. Сигурно върви най-отзад, за да е сигурен, че някой от изоставащите няма да реши, че планината е прекалено стръмна. — Облегна се на скалата с увиснала в ръката брадва. Плътта му вече беше съвсем бяла под аленото, а вените — странно тъмни.

— Трябва да им дадем храна за размисъл — казах. Познавах силата на страха по-добре от повечето хора, а Снори беше оставил след себе си страшна касапница. Хванах онзи, от когото бе изтръгнал брадвата си, за да се спаси от мушкащото копие. Левият му ботуш се оказа най-малко хлъзгавата част и аз го повлякох към ръба на корнизата. Успях да го преместя на около педя, преди да открия, че макар слепият ужас да е чудесно обезболяващо на момента, ефектът му бързо се разсейва, щом непосредствената опасност отmine. Рухнах, стиснал глезена си, и се заех да изобретявам нови ругатни, които да предадат по-сполучливо страданията ми.

— Шибатовнарщина!

— Искаш да хвърлим трупове през ръба ли? — попита Снори.

— Това може да ги накара да се позамислят. — Мен лично би ме накарало, и въпросната мисъл щеше да е: „Ще се върна по-късно.“

Снори кимна, хвана двама мъже за глезените и ги метна през ръба. Те се приземиха със звук, който беше хем влажен, хем хрущящ, и стомахът ми се преобърна. Ариергардът на наемниците вероятно щеше да mine по този път — същия, по който бяхме минали и ние. Единствено звуците на битка бяха накарали Мийган и неговите спътници да поемат по алтернативния и доста по-стръмен маршрут. Разумното желание да заобиколят Снори, вместо да се изправят срещу него един по един в теснината, която бе избрал за защитна точка, ги бе подтикнало към по-опасния път.

Все още по задник, аз хванах друг от трупове за китката, опрях здравия си крак в един скален ръб и почнах да го влача сантиметър по сантиметър към пропастта. Преместих го на около крачка за времето, което бе нужно на Снори да разчисти околността от всички други освен един.

— Този е още жив. — Снори се наведе над Мийган и го срита в ребрата. — Само че е в несвяст. — Погледна ме с одобрителна усмивка. — Запазил си един дребен за разпит, както обеща.

— Всичко според плана — изпъшках аз, докато издърпвах трупа на още няколко сантиметра. Беше копиеносецът. За щастие лежеше по лице. Влаченето му по камъните оставяше червена диря. Стисках го за китката, тъй като нямах желание да докосвам все още топлите му мъртви пръсти.

— Аз ще се оправя с другите. — И Снори тръгна да се погрижи за онези жертви на първоначалната си атака, които не бяха паднали през ръба.

— Не, аз съм добре. Хич не си прави труда да ми помагаш. — Не получих отговор; Снори се намираше прекалено далеч, за да ме чуе, а останалите ми слушатели бяха мъртви или в безсъзнание, така че сарказмът ми отиде на вятъра. — Тегли! — И аз дръпнах отново. Трупът се плъзна на още няколко сантиметра. Мъртвите пръсти забърсаха кожата ми, потръпвайки конвулсивно като паешки крака, и погалиха вените и сухожилията на китката ми. Пуснах бързо ръката, но не достатъчно бързо — тя ме стисна, мъртвецът вдигна глава и смазаното му лице се ухили насреща ми с кървава усмивка. Под висящата плът се виждаше белият череп. Страхът придава сила на човек, но явно и смъртта също. Дръпнах толкова силно, че го извлякох на метър по-нататък, но не се освободих, само го докарах достатъчно близо, за да посегне към гърлото ми. Успях да надам уплашен вик, преди мъртвите, все още топли пръсти да го задавят с желязна хватка.

Едва когато започнат да те душат разбираш колко ужасно е това. Не е нужна огромна сила, за да прекъсне притока ти на въздух — а силата на мъртвеца беше огромна! Когато не ти дават да си поемеш дъх, изведнъж дишането се превръща в единственото, което те интересува. Задрачих по китката под брадичката си, вкопчих се в пръстите, но щом някое лице може да целуне брадвата на Снори и все още да се усмихва, то ноктите едва ли ще го впечатлят. Опрях крак в рамото на мъртвата твар и натиснах с всички сили. Имах чувството, че шията ми ще се откъсне, но хватката не отслабна. Черни петна заиграха пред очите ми и се сляха в плътна стена от мрак. Ослепителни пукнатини пробягаха през чернотата, сърцето ми

блъскаше в гърдите и вонята на изгоряла плът изпълни ноздрите ми, въпреки че не можех да си поема въздух през тях.

И тогава, също толкова внезапно, колкото ме бе сграбчила, ръката изчезна. Снори се надвеси над мен, хвана ме под мишниците и ме издърпа встрани. Ако гърлото ми не беше толкова хлъзгаво от потта на ужаса, подозирам, че все още щях да го виждам стиснато в пръстите на мъртвеца, червени и кървящи.

Снори грабна брадвата си, докато си поемах въздух през сламката, която душенето ми бе оставило вместо гърло. Мъртвецът се изправи, без да спира да се хили, и вдигна ръце към нас. Китките и предмишниците му бяха странно обгорели и от тях още се издигаха струйки дим. Снори понечи да пристъпи напред, но две фигури се метнаха на гърба му. Той се олюля, отчаяно мъчейки се да запази равновесие. Две от жертвите му се бяха вкопчили в него, а от смъртоносните рани, нанесени от брадвата му, все още се процеждаше кръв.

Задъхан и изнемощял, аз задрапах по задник между скалите, понадалеч от копиеносеца, който напредваше, без да бърза. Снори също изглеждаше в беда: една от тварите висеше на гърба му, а другата го бе обхванала през кръста и се опитваше да си прогризе път до стомаха му.

— Помощ. — Квиченето ми излезе не по-силно от шепот. Не мисля, че Снори изобщо го чу. Тъкмо се беше блъснал с всичка сила в скалната стена към горния корниз, за да смачка яхналия го труп между широките си плещи и камъка. Той може и да не чу вика ми за помощ, но аз ясно чух пращенето на ребра и гръбнак.

— Мффгг. — Мъртвият копиеносец се опита да заговори точно преди да ме връхлети. Разкъсаната плът и счупената челюст правеха думите му неразбираеми.

— Помощ! — Този път успях да вложа малко повече мощ в гласа си и като очаквах отново да почнат да ме душат, хванах китките на създанието. Силата му бе потресаваща, а изгорялата плът се хлъзгаше и късаше под пръстите ми.

Отсреща, точно зад главата на моя нападател, видях как Снори съсича живия труп, който бе смазал — не му разцепи главата, а просто направи врата му на кайма с два бързи удара на брадвата. При втория удар у моя противник настъпи ужасяваща промяна. Силата му нарасна и вместо както досега да натиска неумолимо ръцете ми назад, той

просто помете всичките ми опити за съпротива и склочи отново пръсти около насинения ми врат.

Обезобразеното му лице се приближи към моето. От него капеше кръв, езикът се гърчеше през натрошените зъби, а в очите му блестеше кошмарен разум. Някъде зад него Снори сграбчи с две ръце главата на последния си противник и с ругатня я изтика от себе си. Наложил му се да използва цялата си сила, сякаш неговият враг също бе станал помощник, и от алената уста, която се откъсна от хълбока му, се проточиха кожа и жилки плът. Снори заби коляно право в лицето на създанието, отхвърли го с ритник от себе си, а после го последва, вдигнал високо един голям камък, за да му смаже главата.

И пак, сякаш трупозеите деляха някаква обща некромантска жизненост, която сега се стече от унищожения мъртвец в последния оставащ създ, силата на моя враг се удвои. Той се изправи и ме вдигна, сякаш не тежах нищо. По всякаква логика би трябвало да ми скърши врата, но макар че силата на ръцете му бе нараснала, хватката му всъщност отслабна.

Сведох очи и видях, че там, където дланите ми се бяха впили в мъртвата кожа, пламти ослепителна светлина. Бялата жега на пустинно слънце се процеждаше между пръстите ми, а костите ми представляваха просто сенки в розовата мъгла от пулсираща кръв и жива плът. Мъртвата твар се изпичаше, където я докосвах. Мазнини изкипяваха и плътта се овъгляваше, оголвайки сухожилия, които почваха да димят, а после се сгърчваха.

Бях толкова смаян, че едва не я пуснах.

Снори дотича, стиснал отново брадвата. Замахна към главата на чудовището, но някак си то пусна едната си ръка от гърлото ми и я улови за дръжката. Тя срещна дланта му с тъп дървен звук. Снори се помъчи да я изтръгне, но макар да изтегли мъртвеца на няколко метра заедно с мен, стегнат в задушавачката му хватка, не успя да надделее над силата на създанието.

Севернякът се поколеба, след което плъзна ръка към края на дръжката, а с другата хвана острието и използва брадвата като лост, за да извие китката на копиеносеца. Костите се скършиха със силен пукот, сухожилията поддадоха, плътта се разкъса. Снори заряза брадвата си в счупената ръка, събори противника си на земята и се зае да млати хилещото се лице с един голям камък.

Освободен, аз се претърколих настрани. Мъчех се да вдишам. Ръката, която ме беше стискала, в момента се държеше на две почернели кости, стърчащи от предмишницата на мъртвеца. Но аз пак не можех да си поема дъх. Загубих съзнание, докато в главата ми се въртеше отнесената мисъл, че даже не съм знаел, че в човешката предмишница има две кости.

14.

— Събуди се!

„Не искам.“

— Събуди се! — Пля-яс един шамар. Може и първия път да беше имало.

„Не и ако още съм в онази скапана планина.“ Някой беше напълнил гърлото ми с тръни и гърдите ме боляха.

— Веднага!

Отворих едно око. В небето още личаха останки дневна светлина, макар че слънцето вече бе залязло. Студът се спускаше от върховете. Мамка му. Още бях в планината.

— Гадост. — Думата излезе от мен на тънки резенчета. Снори остави главата ми да се свлече обратно върху раницата и се отдалечи.

— Какво правиш? — От устните ми не излезе достатъчно голяма част от въпроса, за да може той да ми отговори. Отказах се и оставих въздуха да проникне със свистене в дробовете ми. Пред очите ми се надигна една овъглена ръка и аз изквичах и се дръпнах, преди да осъзная, че е моята. Странното чувство за откъснатост не ме напусна, когато се надигнах бавно, седнах и започнах да чистя късчета почерняла кожа от дланта си. Не моя кожа, а на мъртвата твар, която се беше опитала да ме убие. Парченцата кожа, отчасти препечени, отчасти влажни, падаха между камъните, прекалено тежки, за да ги отнесе вятърът. Спомените за нападението бяха също толкова накъсани и неприятни. Опитите ми да не мисля за това не помогнаха. Непрекъснато виждах светлината, процеждаща се изпод ръката ми, ослепителна и лишена от топлина. „Как така гореше без топлина?“

— Какво правиш? — Може би Снори щеше да ме разсее. Този път гласът ми прозвуча по-силно и той вдигна глава.

— Почиствам раната. Проклетата гад ме ухапа.

Виждах следите от зъби над хълбока му.

— Раната от меч изглежда по-зле. — Тя представляваше червена резка през осеяния му с изпъкнали белези корем.

— Ухапванията са мръсни рани. По-добре да те намушкат в ръката с меч, отколкото да те ухапе куче. — Снори стисна пак пострадалото място и кръвта бликна и потече над колана му. Той направи гримаса, посегна за манерката си и изля част от последните ни водни запаси върху раната.

— Какво стана, по дяволите? — По-голямата част от мен не искаше да знае, но явно устата ми искаше.

— Некромантия. — Снори извади от торбата си игла и конец, които сигурно беше взел от цирка. И двете бяха покрити с оранжева паста — без съмнение някаква езическа измишльотина, която уж да държи злите сили извън раната. — Тук нямаше неродени — каза той. — А некромантия, и то могъща, щом успя да съживи мъртъвците толкова скоро след смъртта. — Още един бод. Стомахът ме сви. — При това без некромантът изобщо да присъства! — Той поклати глава, после кимна към нещо зад мен. — Очаквам нашият приятел да знае повече.

— Мътните го взели! — Извих врат да погледна и това ми припомни, че някой го беше напълнил с натрошено стъкло. Започнах малко по малко да извъртам цялото си тяло, като държах главата си насочена напред. Най-сетне пред погледа ми се появи Мийган, който се пулеше с бледите си очи над парцала, запушил устата му. Снори му беше вързал ръцете и краката и го беше оставил облегнат на една скала. Слюнка висеше от четината по брадичката му и ръцете му трепереха — дали от страх, дали от студ, а може би и от двете.

— Е, как ще го накараш да проговори? — попитах.

— С бой предполагам. — Снори спря за миг шиенето и вдигна очи. Иглата изглеждаше абсурдно малка в огромните му лапи, и в същото време много по-голяма и остра от всичко, което бих искал да забода в собствената си плът.

Подуших въздуха. Вонеше на смърт и даже вятърът не можеше да разнесе миризмата.

— Едрис! — Споменът ме заля като кофа студена вода. Посегнах към меча си, но не го намерих.

— Омете се. — Снори май беше малко разочарован. — Телата, които хвърлихме долу, станаха и подплашиха хората му. Видях ги как си тръгват.

— Мътните го взели! Има още от тези твари? — Бих предпочел да срещна Едрис, отколкото още един ухилен труп, който отказва да се прави на умрял и проявява склонност да ме души.

Снори кимна и наведе глава да прехапе конеца, после го изплю.

— Да, ама не могат да се катерят. То и като живи не им се удаваше особено. А сега... — Той поклати глава.

Нямах желание да надникна през ръба и да видя лицата им, взиращи се нагоре към мен, разранените им пръсти, дращеци по скалите, докато се катерят, плъзгат се обратно и почват да се катерят пак. Спомних си изражението в очите на онази твар, докато ме душеше. Жлъчка се надигна в гърлото ми. От онези очи ме бе гледало нещо друго, нещо много по-лошо от всичко, което е гледало от тях през изминалите години, с изключение на последните няколко минути.

Мийган може и да ме беше уплашил в кръчмата, като ме разглеждаше все едно съм насекомо, на което с удоволствие би откъснал крачетата, но в планината се оказа една от най-малко обезпокоителните гледки.

— Ако го пребиеш, най-вероятно пак ще загуби съзнание. Освен това твоята представа за побой сигурно би убила и вол.

— Не можем да го убием — каза Снори. — Кой знае в какво ще се превърне.

— Знам. — Отпуснах чело в ръцете си и си напомних колко по-едър е Снори от мен. — А сега вече и той го знае. Което изобщо не ни помага.

— О... — Снори направи още един шев и събра двата края на един назъбен прорез върху корема си. — Съжалявам.

— Аз предлагам да му свалим ботушите и да запалим слаб огън под стъпалата му. Той знае, че единственият му шанс да слезе от тази планина е ако може да ходи. Няма да ни е нужно много време да му развържем езика.

— Огледай се. — Снори описа кръг с ножа, който използваше, за да отреже парче бинт. — Няма дърва, няма огън. — Той се намръщи. — Само че този последният труп, дето го хвърлих през ръба... ръцете му бяха обгорени. Как го направи? — Присвитите му очи се втренчиха във все още черните ми длани.

— Не бях аз. — Звучеше почти като истина. Не бих могъл да съм аз. — Не знам.

Снори сви рамене.

— Успокой се. Аз не съм някой от вашите римски инквизитори. Просто си мислех, че може да ни е от полза с нашия Пульо. — И посочи с ножа си Мийган.

Погледнах ръцете си и се зачудих. Често казват, че от страхливците ставали най-добрите изтезатели. Страхливците имат голямо въображение, което ги измъчва с най-лошите кошмари, показва им всички ужаси, които могат да ги сполетят. Това им осигурява прекрасен арсенал, когато трябва да причинят страдания на другите. А основното им предимство е, че разбират страховете на жертвите си по-добре от самите тях.

Всичко това може и да е вярно, но аз самият винаги прекалено много съм се страхувал, че някак си, по някакъв начин, някоя моя жертва би могла да се измъкне, да смени ролите ни и да причини същите ужаси на мен. С две думи, страхливците, от които стават добри изтезатели, са по-малко страхливи от мен. Но въпреки всичко Мийган трябваше някак да бъде принуден да говори, а и аз трябваше да разбера какво точно се е случило с живия труп. Снори беше споменал римските инквизитори, без съмнение най-завършените майстори на мъченията в Разделената империя. Ако исках да избегна обсъждането на „моето вещерство“ с тези чудовища, щеше да е най-добре аз самият да го разбера, за да мога да се отърва от него при първа възможност, а дотогава да го крия възможно най-ефективно.

Мийган имаше гадна рана на ръката, точно под рамото. Ръбът на някой камък беше разкъсал подплатения му жакет и бе проникнал в плътта му. Посегнах към нея. Винаги започвай със слабото място.

— Шглвор! Шглворммкму! — Той задъвка парцала, мъчейки се да изтласка думите през него.

Трябва да призная, че изпитах някаква сладка тръпка от това да съм господар на положението след, както ми се струваше, седмици на бягане, спане в канавките и непрестанен ужас. Най-последно имах пред себе си враг, с когото можех да се справя.

— О, ще проговориш! — Използвах застрашителния глас, с който навремето плашех по-малките си братовчеди, когато бяха достатъчно малки, за да ги командвам. — Ще проговориш. — Сложих ръка върху раната му и пожелах да гори.

Резултатите бяха... разочароващи. Отначало не чувствах нищо освен подчертано неприятната лепкавост на раната, докато той се гърчеше и дърпаше. Трябваше да натисна по-силно, за да не ми се изплъзне. Е, поне изглеждаше, че му причинявам болка, но се оказа, че това се дължи по-скоро на очакването за такава, защото след малко той се кротна. Опитах по-усърдно. Кой знае какво трябва да усещаш, като твориш магия? В игрите, които играехме в двореца, магьосникът — това винаги беше Мартус, по силата на положението си като най-голям брат — хвърляше заклинанията с напрегнато лице, сякаш страдаше от запек и изстискваше неохотната си магия в света през тесен... а бе, схващате картинката. Поради липса на по-добри наставления аз приложих на практика онова, което бях научил като дете. Клечах на планината, притиснал едната си ръка към, както се надявах, ужасената си жертва, и лицето ми беше напрегнато от страховитата мощ, която се мъчех да освободя.

Когато това наистина стана, никой не беше по-изненадан от мен. Усетих щипане в ръката. Сигурен съм, че всичката магия щипе — макар че може да е било и от изтръпването, — а после от върха на всеки пръст плъзна странно чувство за крехкост, което се разли до китката ми. Онова, което отначало взех за пребледняване на плътта, скоро се превърна в слабо, но несъмнено сияние. Светлина се запроцежда покрай пръстите ми, сякаш бях затулил с длан нещо по-ярко от слънцето, и усетих лека топлина. Мийган престана да се бори и се взря ужасено в мен, после се опита да разкъса вървите си. Натиснах по-силно, пращайки мислено болка в малкия копелдак. По ръката ми плъзнаха ярки пукнатини.

Светлината и топлината сякаш черпеха енергия от мен, стичаха се от центъра на съществуването ми към ръката ми, където горяха. Денят стана по-студен, скалите — по-твърди, а болката в глезена и гърлото ми — остра и настойчива. Растящите пукнатини ме уплашиха, твърде силно ми напомняха за пукнатината, която ме беше гонила, когато разкъсах заклинанието на Мълчаливата сестра.

— Не! — Дръпнах ръка и изтощението, което ме връхлетя, едва не ме притисна към земята.

Над нас се извиси някаква сянка.

— Прекърши ли го вече? — Снори приклезна до мен, като трепна от болка.

Вдигнах глава. Тя тежеше няколко пъти повече, отколкото би трябвало. През дупката в жакета на Мийган се виждаше бледа гладка кожа под потъмняващите петна от кръв и само един светъл белег показваше къде е била раната.

— Мамка му!

Снори дръпна парцала, запушил устата на Мийган.

— Готов ли си да говориш?

— Готов съм още откак се свестих — изпъшка Мийган и опита да седне. — Мъчех се да му го кажа. Няма нужда от грубости. Ще ви кажа всичко, което знам.

— О — казах, леко разочарован, макар че на негово място бих постъпил по същия начин. — И след това се предполага да те пуснем, така ли?

Мийган преглътна.

— Тъй би било честно. — Беше нервен и се потеше.

— Честно като дващсет срещу двама ли? — избоботи Снори. Беше си взел брадвата и плъзна пръст по острието ѝ, докато говореше.

— Тъъ, вижте... — Мийган преглътна пак. — Не беше нищо лично. Просто тя плати за толкова. За Едрис туй си беше просто бизнес. Използва парите ѝ, за да събере група от нас, местните — все момчета, дето сме се забърквали в неприятности и преди, участвали сме в битки или сме се наемали да резнем тоя-оня, такива ми ти неща.

— Тя? — Познавах много жени, които биха се зарадвали да отнеса някой пердах, и няколко, които може би биха платили за това, но дващсет мъже бяха прекалено, а и повечето от въпросните жени вероятно не биха искали наказанието да е фатално.

Мийган кимна, обзет от желание да ни угоди. По брадичката му засъхваше слюнка, а на горната му устна — сопол.

— Едрис каза, че била хубавица. Ама не се изрази толкова учтиво де.

— Значи ти не си я виждал? — Снори се приведе към него.

Мийган поклати глава.

— Едрис склучи сделката. Той не е тукашен. Познава сума ти лоши хора. Минава по тези места веднъж-дваж годишно.

— Тя трябва да е некромантката. Има ли си име? — попита Снори.

— Чела. — Мийган облиза устни. — Беше взела страха на Едрис. Никогаж дотогава не го бях виждал уплашен. Хич не ми се искаше да я срещна, не и след туй. Не ми пука колко е апетитна.

— А случайно да знаеш къде можем да намерим тази Чела? — Ръцете на Снори се свиха около дръжката на брадвата, сякаш си представяше, че това е шията на некромантката.

Мийган поклати глава, бързо като куче, отръскващо се от вода.

— Не е от тукашните места. Едрис викаше, че била севернячка. Беше му дала една бутилка да прием за успеха на мисията. Дараб май каза, че било няк'во гелетско питие. Пареше някак странно. — Примлясна с устни. — Доста странно. Ама те караше да искаш още. Та значи тя най-вероятно е от Гелет. Може да се е върнала там. Може в момента да ни гледа. Нещо накара момчетата да станат пак, след като ги хвърлихте долу.

— Какво да правим? — Не ми харесваше идеята някаква вещица некромантка да ни наблюдава от върховете, готова да прати своите мъртъвци подире ни. В двора на баба всичко това ми беше звучало малко абсурдно. Бях сигурен, че по-голямата част от него са лъжи, а онова, което би могло да съдържа някаква истина, не ми се виждаше толкова страшно. Стари мухлясали трупове, безмозъчно крачещи подир уплашените селяци, не ми изглеждаха заплаха за истинските воители. Но тук, на мили от цивилизацията — при това роунската цивилизация, — превъзхождани по брой от мъртъвците, на коварен терен, възгледите ми бяха претърпели коренна промяна. — Искам да кажа, трябва да направим нещо.

— С него ли? — Снори ритна вързаните крака на Мийган.

— С нея.

— Моята цел е на север. Ако нещо ми се изпречи на пътя, ще пробия дупка в него. Ако ли не, ще го оставя зад гърба си.

— Значи продължаваме на север с ускорен ход. Това ми харесва. — Когато някой план включва бягство, аз съм за.

— Ами той? — Нито едно от решенията относно Мийган не ми изглеждаше добро. Не ми се искаше да го пускам, не ми се искаше и да го задържа, но макар че бих прецакал ближния си на всяка крачка, не бях убиец.

— Да го пратим при приятелчетата му. — Снори стисна възетата около китките на мъжа и го вдигна на крака.

— Виж сега, това не ми се струва справедливо. Той смяташе да ни уби...

Снори направи три крачки, влачейки Мийган към ръба на корнизата, където скалата се спускаше почти отвесно... и го блъсна през него.

— Тези приятелчета.

Отчаяният вой на Мийган свърши с мокро тупване и звука на нещо, или няколко неща, тичащи към мястото, където беше паднал. Снори се обърна към мен.

— Опитвам се да съм справедлив и да живея с чест, но ако дойдеш при мен въоръжен с намерението да ми отнемеш живота, никога няма да си тръгнеш.

15.

Нощите, прекарани в планината, не са за препоръчване. Нощи, в които мракът е пълен със звуците на мъртъвци, опитващи да се покатерят до мястото, където трепериш под тънките одеяла — още по-малко.

Най-сетне обаче утрото дойде. Това е важното.

— Значи го излекува. — Снори вървеше напред и търсеше някакъв път за надолу, който да е недостъпен за следващите ни трупове.

— Не, не съм. — „Отричай всичко“ е политика, която възприех още в ранна възраст. — Мамка му! — Не уцелих мястото, където исках да стъпя, и ботушът ми се стовари върху земята по-силно от предвиденото. Нажежените до бяло иглички на болката, пронизали глезена ми, ми подсказаха, че слизането от планината ще боли.

— Раната в ръката му беше по-дълбока от онази, която имам на корема си.

— Не. Само жакетът му беше скъсан. Голяма дупка в жакета, а на ръката — леко одраскване. Аз просто избърсах донякъде кръвта. — Виждах накъде клони разговорът. Снори искаше същото лечение. Е, нямаше да стане. Раната на ръката на Мийган и без това беше изсмукала прекалено голяма част от енергията ми. Дори цяла нощ, прекарана със сестрите Де Вийр, щеше да ме остави в по-добра форма и на крака. А след раните на Снори щях да пълзя. — Извинявай, но аз... Ох! Христe кървящи, боли! — Бях чукнал леко глезена си в една скала.

— Разбира се — отбеляза Снори, — човек, който е в състояние да заличи такава рана, досега би излекувал собствения си глезен. Така че сигурно бъркам.

Отне ми още три болезнени крачки, докато проумея казаното от него, след което седнах на първия подходящ камък.

— А бе знаеш ли, вярно доста боли. Ще се опитам да го оправя с разтривка. — Помъчих се да го направя скришом, но той стоеше и ме

гледаше със скръстени ръце, точно като някой голям и подозрителен северняк. Все пак мисълта да слизам от планината със здрав глезен се оказа прекалено изкусителна. Стиснах челюсти и скърцайки със зъби, обхванах ставата с ръце и се напрегнах. Снори повдигна вежда. Посегнах към магията, която бе горяла в мен, и се напрегнах още повече.

— Ами аз, хм, мога да те оставя сам, ако имаш нужда от спокойствие. — Здраво стиснатите устни сред черната му брада не даваха никакъв признак, че ми се подиграва.

— Подиграваш ми се, нали?

— Да.

Пуснах глезена си и се опитах да го размърдам.

— Мама му ста... — Думите се превърнаха в нечленоразделен вой.

— Значи не е оправен? — попита Снори.

Изправих се бавно. Изглежда, каквото и да бях направил на Мийган, приличаше на гъделичкането — не можеш да се гъделичкаш сам. А в крайна сметка изцеряването на Мийган се бе оказало пълна загуба на усилия, тъй като Снори го беше бутнал през ръба само минута-две по-късно. Може пък да беше нещо еднократно. Надявах се да е така.

— Искаш ли? — Протегнах ръка към кръста на Снори.

Той бързо отстъпи назад.

— По-добре не. Ако се докоснем, стават лоши работи, а имам чувството, че сега ще е по-зле от миналия път.

Спомних си как бях посегнал към ръката му, когато се подхлъзнах по склона. Сега като се замислех, може би изкълченият ми глезен е бил по-малката злина. Ако бях успял да го сграбча, може би щяхме да изгорим също като мъртвеца.

— Какво става? — Вдигнах ръце и огледах дланите си. — Онзи мъртвец се изпържи, където го докоснах. А ти... — Погледнах пак Снори. Бях ядосан — уплашен и ядосан — и в момента пет пари не давах дали ще се обиди. — Ти! Нещо с теб не е наред, северняко. Видях черните ти очи. Видях... дим... мамка му, ще го наричам с истинското му име, видях мрак да се вихри около теб, докато убиваше онези мъже, все едно брадвата ти го изсичаше от въздуха. — Тогава

направих връзката. Би трябвало да го проумея по-рано. — Точно това имаш в себе си, нали? Мрачни очи, мрачни сънища. Мрак!

Снори вдигна брадвата си и плъзна замислен поглед по нея. За миг ми се стори, че може да ме съсече, но той само тръсна глава и се усмихна криво.

— Чак сега ли го разбра? Това е проклятието, което ти стовари върху мен. Върху нас. Твоята вещица, Мълчаливата сестра. Нейното проклятие. Онова разрушено заклинание, двете пукнатини, които те гонеха, тъмната и светлата. Аз получих мрака, а ти светлината — сега и двете ни шепнат и искат да се измъкнат.

— Мъдрите жени на север казват, че светът е платно, изтъкано от много нишки и постлано върху реалността. Светът, който виждаме ние, е тънък. — Той доближи палеца и показалеца си така, че почти се докосваха. — Където се разкъса, се показва някаква по-дълбока истина. А ние сме разкъсани, Джал. Носим рани, които не можем да видим. Носим това на север и мъртвите искат да ни спрат.

— Виж, хайде да се върнем тогава. Баба ми е Червената кралица, по дяволите. Може да оправи нещата. Ще се върнем и...

— Не — прекъсна ме Снори. — Аз изведох принца от двореца, само че дворецът все още е натикан дълбоко в задника му. Трябва да престанеш да хленчиш за всяка трудност и да задиряш всяка жена, която ти попадне пред очите. Вместо това се съсредоточи върху оцеляването. Тук... — Той махна с брадвата към безрадостните планини. — Тук човек трябва да живее за момента. Да наблюдава света. Ти си млад, Джал, дете, което е отказало да порасне. Порасни сега или ще си умреш млад. Каквото и да стои зад тази гонитба, то е започнало във Вермилиън. Каквато и война да се води там, я губим. Мъртвия крал се опитва да ни убие, защото ние отнасяме силата на Сестрата на север.

Изправих се.

— Значи ще спрем да вървим на север! Ще се върнем. Ще оправим нещата! Това така или иначе е глупост. Всичко беше обикновена злополука. Лош късмет. Никой не би могъл да го планира. Всичко е грешка.

— Аз също я видях, Джал. Тази твоя Мълчалива сестра. — Снори опря върха на показалеца си точно над скулата си. — Тя има едно бяло око.

— Полусляпа е, да. — Едно перленобяло око. С години я бях наричал „жената със сляпото око“, преди да узная друго нейно име.

Снори кимна.

— Тя вижда в бъдещето. Погледнала е твърде надалеч и това я е ослепило. Но все още има второ око, с което да гледа. Взряла се е във възможните варианти и е видяла достатъчно надалеч, за да разбере, че ще се измъкнеш, ще срещнеш мен и ще отнесеш силата ѝ на север.

— По дяволите. — Нямахме какво друго да кажа.

Намерихме маршрут за слизане, който не позволяваше на мъртвите да ни последват, макар че може да се спори дали той не положи повече усилия да ни убие, отколкото те. Казвам „ние“, обаче Снори водеше. Моите умения в ориентирането са по-подходящи за града, където мога да открия долнопробна кръчма с безпогрешен инстинкт. В планините съм по-скоро като вода — движа се надолу и се търкалям по скалите където е нужно.

В бързината оттеглящите се наемници не бяха прибрали конете на всичките си загинали другари и което беше още по-хубаво, намерихме Рон и Слейпнир да обикалят по ниските части на склоновете. Никой от тях не бе животно, с което да се хвалиш, но поне бяха свикнали с нас. Натоварихме ги с най-полезните вещи, които успяхме да откраднем от конете на наемниците, преди да ги пропъдим. Слейпнир продължаваше да дъвче кротко жилавата трева, докато Снори я отрупваше с плячка, и трепна едва когато той я яхна. Честно казано, струваше ми се, че двамата могат да се редуват — севернякът изглеждаше напълно способен да носи кобилата си през долината.

— Трябва да си отваряме очите за Едрис и приятелчетата му — казах. Не че бях спрял да го правя дори за миг. — А, да, и за онази кучка некромантката. — Мисълта, че някаква заклетата в смъртта красавица се спотайва сред скалите, беше обезпокоителна. А фактът, че можеше да уплаши Едрис само с поглед, да съживява мъртвите, а защо не и да се промъкне в лагера ни посред нощ, бе в състояние да причини кошмари всекиму — не че възнамерявах някога да спя отново. — Освен това Мейрес може да е пратил някого по петите ни... а ако онези трупове знаят откъде да...

— А бе какво ще кажеш просто да си отваряме очите за неприятности? — И Снори тръгна на север.

Прекарахме още една нощ сред възвишенията. Леглата ни бяха също толкова студени и каменисти като предната, а сенките — също толкова заплашителни. И което бе по-зле — ако изобщо можеше да е по-зле, — щом слънцето залезе, Снори стана отнесен и странен, очите му попиваха сумрака и почерняха дори повече, отколкото когато трепеше враговете и обагреше склоновете в червено. Начинът, по който ме изгледа точно преди последното пламтящо късче на слънцето да се скрие зад планината, ме накара да се замисля дали да не побягна с куцукане веднага щом заспи. Но минути по-късно той сякаш дойде отново на себе си и ми напомни ако посред нощ усетя повика на природата, да се целя надолу по склона.

Когато планините станаха просто част от пейзажа, поехме през граничните земи, първо по границата със Скорон, която скоро щеше да се превърне в границата с Гелет. Снори не откъсваше очи от северния хоризонт, докато моите все се извъртаха на юг, към дома, а също и за да огледат за опасности, следващи ни по петите. Граничните земи дават възможност за бързо придвижване на хора, които не искат да пресекат границата, тъй като населението често е прекалено заето със съседите си и не гори от желание да разпитва пътниците, да ги задържа или да търси данъци от тях. В такива земи обаче е нездравословно да се мотаеш дълго. Много от най-лошите ми преживявания се бяха състояли на границата между Червения предел и Скорон — всъщност всичките преди да срещна Снори.

В провинция Аперлеон кралство Роун се среща с дукство Гелет и княжество Скорон. Паметници на загиналите в стотици битки осейват възвишенията, повечето порутени, само че земята е тучна и хората се връщат да я заселят отново и отново, както е човешкият навик. Снори ни поведе към град Компер, който се славел със сайдера и качеството на гоблените си. Не можех да кажа откъде севернякът е научил това, но той винаги забърсваше някой и друг нов факт дори от най-краткия разговор с минавачите.

Лятото най-последно ни намери. Яздехме под ярко слънце, потяхме се под лекьосаните си от пътя дрипи, хвърляхме тъмни сенки и биехме

мухите. Срецахме малко хора, които после намаляха още повече, и всички те кривваха по собствен път, щом ни видеха, сякаш можехме да носим някаква зараза.

По-нататък земята придобиваше запуснат вид. Рон и Слейпнир тъпчеха кротко покрай високи живи плетове, бялата кожа на Снори беше почервеняла от слънцето и аз за кратко започнах да се успокоявам, унесен от жегата и пасторалния мир. Това не трая дълго. Скоро попаднахме на необработвани и обрасли с бурени ниви и празни ферми, останали без животни. На едно място зърнахме разровена земя, захвърлен шлем, накълвана от врани ръка. Мразът се върна, за да ме изпълни отново, въпреки топлия ден.

Замъкът Проклятието на Рюърд — потомственото седалище на дома Уейнтън — се издига върху висок хълм от светъл камък на няколко мили от град Компер. Той ни гледаше с пустите си очи, стените му бяха почернели от дим, а скалите под него — покрити с ръждиви петна, като че ли кръвта на последните защитници се бе изляла през портите, за да наводни платото. Слънцето беше започнало да залязва зад укрепленията, превръщайки бойниците в назъбени силуети, и сенките им се протягаха към нас като някакъв обвиняващ пръст, дълъг и мрачен.

— Това е станало скоро. — Снори вдиша продължително през носа си. — Можеш да усетиш миризмата на въглени.

— И на гнилоч. — Съжалих, че съм подушил толкова дълбоко. — Хайде да намерим друг път.

Снори поклати глава.

— Да не мислиш, че има безопасни пътища? Каквото и да се е случило тук, вече е отминало. — Той посочи някакъв блед облак пред нас и неясните следи от дим, които се издигаха да се присъединят към него. — Огньовете почти са догорели. Ще намериш по-голямо спокойствие сред руините, отколкото където и да било другаде. Всяко друго място чака да се превърне в руини. Тук това вече се е случило.

И така, ние продължихме напред и привечер стигнахме до опустошения Компер.

— Това е било отмъщение. — Стените бяха съборени, никъде не бяха останали повече от три камъка един върху друг. — Наказание. —

Прекрачих трошляка. От земята продължаваше да се издига топлина. Зад гора от почернели греди се простираше килим от пепел, който се губеше в далечината, забулен от стелещия се дим.

— Убийство. — Снори се извисяваше над рамото ми, скован от странна неподвижност.

— Те изобщо не са имали намерение да задържат това място — казах. — Които и да са тези „те“. — Може да бяха гелетски щурмоваци, скоронски набег или дори роунска армия, дошла да си възвърне отнетото. — Никога не съм виждал подобно нещо. — Знаех, че дрязгите на Стоте оставят след себе си такава разруха, но не го бях виждал, не и като това.

— Аз съм. — Снори мина покрай мен, тъпчеше останките на онова, което някога е било Компер.

Устроихме си лагер сред руините. Облаците пепел щипеха очите ни и караха конете да кашлят, но нощта се спускаше и Снори нямаше желание да продължава. Поне не ни се налагаше да избираме между риска да запалим огън и студения лагер. Компер си имаше собствени огньовете. Предимно гаснеща жаравата, но тя излъчваше силна топлина.

— Виждал съм и по-лошо — повтори Снори, като избута настрани приготвената от него яхния. — В Осемте кея Островитяните си свършиха работата набързо и продължиха нататък. В Орлсхайм обаче, по-нагоре по Уулиск, не са бързали.

И там, сред руините, Снори още веднъж ме пренесе в Севера, тъйчейки разказа си в нощта.

Снори следваше дирята на нападателите през топящия се сняг. Корабите им си бяха заминали, може би към някое уединено заливче, където да се скрият от бурята и от неприятелски очи. Знаеше, че смятат да се върнат, за да приберат некромантите от Удавените острови, войските и пленниците им. Дори и напролет вътрешността на сушата беше негостоприемно място толкова далеч на север. Скършигребло трябваше да им го е казал. Колко от пленниците щяха да са на корабите и колко — с нападателите, Снори не знаеше. Нападателите обаче можеше да ги следва и рано или късно те щяха да го отведат при корабите си.

Орлсхайм лежеше на три мили по-нагоре, в самия край на Уулиск, където фиордът започваше да се стеснява и боровите гори стигаха почти до водата, а склоновете бяха по-полегати, отколкото тези в Осемте кея. Обременени от множеството пленници, бретанците бяха оставили широка диря. Освен Еми имаше само шепа загинали: три пеленачета, сдъвкани и захвърлени, и Елфред Гансон, който беше загубил крака си и го бяха оставили да му изтече кръвта. Снори предполагаше, че всички други убити в схватката просто са се присъединили към редиците на некромантските слуги и са поели с клатушкане към Орлсхайм. Не можеше да отгатне по какъв начин Елфред си е загубил крака, но това поне му бе спестило ужаса на живата смърт.

За разлика от къщите в Осемте кея, които бяха изградени от камък, тези в Орлсхайм бяха дървени, груби постройки от трупи и плетове, или пък от застъпващи се дъски като галерите, и устояваха на времето със същата упоритост, както викингските кораби — на морето. Димът, възвестяващ гибелта на Орлсхайм, се виждаше дори от прага на дома на Снори, но докато не се приближи на няколко стотин крачки, той изобщо не предполагаше, че огънят е бил толкова опустошителен.

Даже голямата кръчма на Брага Соления се бе превърнала в сиво-черна купчина, покривните ѝ греди бяха изпепелени до една, а осемнайсетте колони, всяка по-дебела от мачта и с дълбоко врязани в нея предания от сагите, бяха погълнати от пламъците.

Снори продължи нататък и остави бреговете на Уулиск, когато дирята на нападателите изви, за да заобиколи Водинския лес, гъста и негостоприемна гора, която се простираше на петдесет и повече мили, преди да бъде надвита от предпланините на Йорлсберг. Хората наричаха Водинския лес Последната гора. Обърнеш ли лице на север, няма да видиш повече дървета. Ледът не би ги допуснал.

И в покрайнините на тази гора, където толкова често бе идвал да търси сърни, Снори откри най-големия си син.

— Познах го още в мига, щом го зърнах — каза Снори.

— Какво? — Тръснах глава, за да се освободя от видението, което бе изтъкал севернякът. Сега той се обръщаше директно към мен,

търсейки отговор, търсейки нещо — може би просто компанията ми в този момент на повторно откриване.

— Познах го, сина си... Карл. Макар че лежеше далеч пред мен. Има една сърнешка пътека по края на Водинския лес, която започва от Уулиск. Сега тя беше разширена и разкаляна от нападателите, а той лежеше проснат край нея. Познах го по косата, светлоруса, почти бяла, същата като на майка му. Не Фрея, тя ми роди Егил и Еми. Майката на Карл беше момиче, което познавах, когато аз самият бях почти момче: Мхаери, дъщерята на Олаф. Бяхме кажи-речи деца, обаче създадохме дете.

— На колко години беше? — попитах, без сам да зная дали имам предвид него или момчето.

— Трябва да сме били на по четиринайсет лета. Тя умря при раждането. Умря едва навлязла в петнайсетата си година. — Вятърът смени посоката си и ни обви в по-гъст облак дим. Снори седеше неподвижно, оклюмал глава над коленете си. Когато въздухът се разчисти, заговори отново. — Втурнах се към него. Би трябвало да съм по-предпазлив. Някой некромант можеше да е оставил трупа му, за да причака всеки, който ги следва. Но никой баща няма в себе си тази предпазливост. Като се приближих, видях стрелата между плешките му.

— Значи е избягал? — попитах, за да му дам възможност да се гордее поне с това.

— Измъкнал се е. — Снори кимна. — Едро момче, по това приличаше на мен, но беше по-голям мислител. Хората все казваха, че мисли прекалено много, че аз винаги ще бъда по-добър викинг от него, колкото и силен да стане. Аз пък отвърщах, че той ще бъде по-добър човек, а това е по-важно. Макар че на него така и не му го казах, а сега ми се иска да бях. Те ги бяха оковали в железни пранги, но той се измъкнал.

— Жив ли беше? Той ли ти го каза?

— Беше му останал малко дъх. Не го използва, за да ми каже как е избягал, само че аз видях белезите от желязото по него, а и китките му бяха счупени. Не можеш да се измъкнеш от робските окови, без да си счупиш някоя и друга кост. Той имаше само три думи за мен. Три думи и усмивка. Първо усмивката, макар че я видях през сълзи, преглъщайки проклятията си, за да мога да го чуя. Можех да стигна

дотам по-бързо, ако бях тичал, да го намеря часове по-рано. Вместо това бях събрал вещите си, оръжията си, като че ли отивах на лов. Трябваше да ги подгоня още в мига щом снежната пряспа ме освободи. Аз... — Гласът на Снори секна. Той преглътна и заскърца със зъби, лицето му потръпваше. Сведе глава, сломен.

— Какво каза Карл? — Не знам по кое време беше започнало да ми пука за историята на северняка. Съчувствието никога не ми е било силна черта. Може би беше заради седмиците, прекарани заедно по пътя, или по-вероятно някакъв страничен ефект от свързващото ни проклятие, но открих, че споделям болката му, и това никак не ми хареса.

— Те искат ключа. — Каза го, свел лице към земята.

— Какво?

— Това каза той. Използва последния си дъх, за да ми го каже. Останах да седя край него, но той не промълви и дума повече. Изкара още час, може би по-малко. Беше чакал мен, а после умря.

— Ключ ли? Какъв ключ? Това е лудост — та кой би направил всичко това за един ключ?

Снори поклати глава и вдигна ръка, сякаш молеше за пощада.

— Не тази нощ, Джал.

Свих устни, изгледах го как седеше прегърбен пред мен и преглътнах всички въпроси, които напиреха на езика ми. Снори или щеше да ми каже, или нямаше. Може би и той самият не знаеше. Както и да е, за мен това не бе от голямо значение. Северът от минута на минута ми изглеждаше все по-ужасяващ и макар да съжалявах за загубата на Снори, нямах намерение да гоня мъртъвци през снега. Свен Скършигребло беше отвел Фрея и Егил в Горчивия лед. Снори, изглежда, си мислеше, че жена му и синът му са още живи там — а може и да бяха. Така или иначе, тази работа си беше между Снори и Скършигребло. Все някъде между нас и северния лед трябваше да има средство, което да разкъса свързващата ни магия, и тогава щях да си плюя на петите още преди „д“-то от „довиждане“ да е излетяло от брадата на северняка.

Седяхме в пълна тишина. Или почти в пълна тишина, защото ми се струваше, че гласът на Баракел говори току под прага на слуха ми, нежен и мелодичен. След известно време легнах и положих глава върху раницата си. Сънят ме обзе доста бързо и докато се унасях,

гласът стана по-ясен, така че в миговете, преди да заспя, почти различавах думите. Нещо за чест, за храброст, че трябвало да помогна на Снори да намери покой...

— Майната му — отвърнах. Думи, промърморени полунасън през отпуснати устни — но въпреки това от сърце.

16.

Стигнахме до Анкрат по граничните пътища между Роун и Гелет. Снори пътуваше с вродена предпазливост, която неколkokратно ни опази от неприятности — задържа ни в една гора, докато опърпани от битка воители маршируваха на юг, отведе ни в царевичака, когато минаха разбойници, търсеци да сторят някакво зло. Аз желяех да избегна такива срещи повече и от Снори, само че сетивата ми бяха по-пригодени да засекаат приближаваща се беда в претърпкана зала за пиршества или сред дима на опиумен салон, отколкото на конски гръб в открита местност.

В град Опен, само на няколко мили навътре в Анкрат, си купих по-свестни дрехи. Погрижих се да взема достатъчно качествени, за да личи, че съм изтъкната личност, макар че, разбира се, при нормални обстоятелства по-скоро бих умрял, отколкото да ме видят с яки ботуши и груби одежди, направени да издържат на сурово отношение. Бях отхвърлил идеята да позволя на някой роунец да ме снабди с плащ и шапка, но реших, че мога да изтърпя вниманието на един анкратски шивач. По време на пробата Снори непрекъснато сумтеше и тъпчеше на място, затова се наложи да го отпратя да си потърси брадва, която отговаря повече на вкуса му.

В мига, щом изчезна, започнах да изпитвам безпокойство. То нямаше нищо общо с лекото изопване на магията, която ни свързваше, и всичко общо с увереността, че некромантката, опитала се да ни убие в Чами-Никс, все още ни следва по петите. Тя или онова създание, което ме бе гледало иззад своята маска в операта. Капанът на Мълчаливата сестра е бил предназначен за него, вече бях сигурен в това. Тя е била готова да пожертва двеста души, включително някои от най-изтъкнатите граждани на Вермилиън — включително мен, да му се не види, — за да изпепели онова чудовище. Можех само да се моля пукнатината, която бях отворил в заклинанието й при своето измъкване, да не го е пустила на свобода. Освен това, разбира се, и

други слуги на Мъртвия крал можеха да се спотайват зад всеки ъгъл. Даже в ателието на един шивач!

Накрая си тръгнах от Опен с чувство на облекчение. Беше ми станало навик да съм в движение и не бях сигурен, че някога вече ще се чувствам съвсем комфортно на едно място.

Заобиколихме Матераците, скръбна планинска верига, напълно лишена от величието на Аупите, и се добрахме до Римския път, който отдавна настоявах, че е трябвало да следваме през цялото време.

— Той е по-добре павиран, по-безопасен, снабден с ханове и бардаци на равни интервали, минава през поне двайсет известни градове...

— И е лесен за наблюдение. — Снори изведе Слейпнир върху древните павета. Тя мигновено зачатка по тях. В мислите си свързвам този звук, чаткането на конски подкови по камък, с цивилизацията. По селските пътища има само кал. Бих предпочел чаткане пред жвакане във всеки един момент.

— В такъв случай защо сега поемаме този риск?

— За по-голяма бързина.

— Има ли някакво... — Преглътнах думите. Имаше ли някакво значение? За Снори имаше. Жена му и по-малкият му син се намираха в плен от месеци, даже още преди да го домъкнат окован във Вермилиън. И ако бяха оцелели през цялото това време, превивайки гръб над някаква задача, възложена им от некромантите от Удавените острови, то едва ли няколко дена щяха да променят значително положението им. Само че не можех да му го кажа. Най-вече защото си обичам зъбите, но и защото ангелът, който ми шепнеше непрестанно, не би одобрил, а човек не иска да ядосва един ангел, живеещ под кожата му. Те са от най-лошия вид. — Напредвахме доста добре, докато се движехме с отмерен ход. Защо сега изведнъж трябва да увеличим скоростта? — Исках да го накарам сам да го изрече. За човек е по-трудно да се самозалъгва на глас и пред слушатели. Нека ми каже, че наистина вярва, че жена му и детето му са още живи.

— Знаеш защо. — Той ме изгледа мрачно.

— И все пак, кажи ми — настоях.

— Гласовете. Трябва да приключим с тази работа, да свалим от себе си проклятието на онази кучка, преди гласът, който чувам, да е спрял да предлага и да почне да заповядва.

Това ме остави с увиснало чене и онемял. Рон измина с тропот още двайсетина крачки по Римския път, преди да се опомня достатъчно, за да си затворя устата.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че ти не чуваш глас? — Снори се изви в седлото и ме изгледа навъсено. Въсенето му веднага напомняше на човек, че той дава имена на брадвите си.

Трудно бих могъл да отрека. Гласът, който беше шепнал отвъд границата на слуха ми в Компер, от ден на ден ставаше все по-ясен, а напътствията му — по-чести. И се усиливаше всяка заран. Отначало си въобразявах, че това са имали предвид хората като братовчедката Сира, като ме подтикваха да се вслушам в съвестта си. Мислех си, че може би изобилието на чист въздух и липсата на алкохол са отворили съзнанието ми за досадния монолог на съвестта, както никога в живота ми. Сутрин след сутрин набожни поучения обаче ме накараха да се усъмня в тази теория. Със сигурност не бе възможно всички хора да носят в главата си някакъв отвратително морален воайор, който да ги тормози през всеки миг от живота им, нали? Та как биха могли да запазят дори късче здрав разум? Или пък да се забавляват?

— И какво ти говори този глас? — попитах, без все още да признавам нищо.

Снори върна поглед към пътя отпред, излагайки пред погледа ми могъщите си рамене.

— Аз съм заклет в мрака, Джал. Той ме пронизва целия. Що за тайни мислиш, че нашепва нощта?

— Хмм. — Това не ми звучеше добре, макар че честно казано не бих имал нищо против да се сменим. И без това от мрака в дълбините на съзнанието ми непрекъснато извираха отвратителни предложения. Повечето ги пренебрегвах без особена трудност. От друга страна, да бъда укоряван на всяка крачка за собствените си морални недостатъци се оказваше крайно дразнещо. — Този глас има ли си име?

— Тя нарича себе си Аслауг.

— Тя? Ти си получил жена? — Не можах да скрия недоволството в гласа си. Нито пък се опитах.

— Локи легнал с една йотнар, красавица със сянка на паяк. — Снори изглеждаше смутен, в момента нямаше и помен от разказвача в него, колебаеше се, сякаш повтаря непознати детайли. — Тя му родила сто дъщери в тъмните кътчета на света и никоя от тях никога не

излизала на светло. Старата Елида ни разказваше тази история. Сега една от тези дъщери крачи в моята сянка.

— Значи ти получаваш красавица с мръсно съзнание, а аз — набожен убиец на радостите. Къде му е справедливостта?

— Име? — Снори ми хвърли един поглед през рамо.

— Баракел. Предполагам, че татко е дуднел нещо за него от амвона. Но проклет да съм, ако името ми е познато. — Бях сигурен, че Баракел охотно ще ми проглуши главата с потеклото си, ако му дам тази възможност. Той ми изглеждаше безплътен глас, който харесва звука на собствените си приказки. За щастие посещенията му се ограничаваха до няколко минути, през които слънцето изгряваше — през останалото време можех до голяма степен да го пренебрегвам. А тъй като бях изтъкан целият от грехове, които се нуждаеха от заклеимяване, това не оставяше много време за други теми.

— Е — каза Снори, — пределно ясно е, че трябва да побързаме, преди Баракел да те е превърнал в свестен човек. И преди Аслауг да е превърнала мен в лош. Тя не те обича, Джал, трябва да го знаеш.

— Ти пък да беше чул какво има да каже Баракел за моя избор на погански спътник. — Нелош отговор, но дразнещото бе, че моят ангел издигаше Снори на нещо като пиедестал по време на сутрешните ни разговори, затова може би беше по-добре, че севернякът не го чуваше.

Яздихме цял ден и както никога, слънцето припичаше. Изглежда, Анкрат се радваше на лятото, което толкова дълго ни беше отказвано по пътя. Може би времето изкривяваше преценката ми, но трябва да кажа, че Анкрат ми се стори чудесно кътче от империята: липсваше му роунската поквара, плодородните земи бяха добре обработвани, селяните — приятно смирени, а търговското съсловие — раболепно колкото си щещ в опитите да докопа някоя пара.

През целия ден наблюдавах изкъсо Снори, търсейки някакъв признак на зло, макар че няхах никаква представа какво ще правя, ако го забележа. Да бъда прикован към жаден за битки викинг, потеглил на самоубийствена спасителна мисия, си беше достатъчно тревожно. А сега бях прикован към такъв, който можеше в миг да се превърне в изчадие на нощта.

Денят обаче мина достатъчно спокойно и Снори не показва никаква склонност към традиционните демонски стремежи, макар да бях убеден, че сянката му е доста по-тъмна от тази на всеки друг, и

открих, че от време на време се вирам в нея, търсейки някаква следа от новата му господарка.

Моят собствен малък дар от Мълчаливата сестра ме събуди в мига на изгрева, точно докато петлите си прочистваха гърлата за първото кукуригане за деня.

— Езичникът е станал слуга на мрака. Трябва да го разобличиш пред някой подходящ член на църковната инквизиция. — Баракел говореше съвсем тихо, но е трудно да пренебрегнеш глас, който звучи зад тъпанчето ти. Освен това тонът му беше много дразнещ.

— Ка... какво?

— Накарай да го арестуват.

Прозях се и се протегнах. Беше приятно да се озова отново в легло, макар и без компания.

— Мислех, че Снори е златното ти момче. Въплъщение на всичко, към което трябва да се стремя?

— Дори един езичник може да притежава черти на характера, достойни за възхищение, а в дивите земи е трудно да намериш добър пример за подражание, принц Джалан. Както и да е, липсата на истинска вяра у него го е оставила открит за обладаване и той вече е неспасяемо омърсен. Дибата и огънят са последният му шанс да смекчи присъдата си в ада.

— Хммм. — Почесах се по топките. Непознатите бълхи бяха малка цена за удобството на леглото. — Съмнявам се, че ще ми благодари за тази услуга.

— Желанията на Снори не са от значение, принц Джалан. Злото, което го е обладало, трябва да бъде изгорено. Тя трябва да бъде хвърлена в огъня и...

— Тя? Значи познаваш спътницата на Снори? Да не ти е стара приятелка?

— Излагаш душата си на опасност всеки път, когато ми се присмиваш, Джалан Кендет. Аз съм Божи служител на земята, спуснат от небесата. Защо...

— Защо Бог е създал бълхите? Казвал ли ти е? Аха! Спипах една — гадинка дребна! — Цъкнах я между два нокътя. — Е, какво имаме за днес, Баракел? Нещо полезно, което би трябвало да знам? Дай да чуем нещо от божествената ти мъдрост. — Не че не вярвах, че той е ангел, и определено не се канех да оспорвам съществуването на такива

— по шията ми още имаше синини от ръцете на един мъртвец, който се беше опитал да ме удуши, — просто ми се струваше, че Баракел трябва да е доста жалък пример за тях. В края на краищата от ангелите се очаква да се извисяват над теб, целите в злато и пера, стиснали пламтящи мечове, и да говорят мъдрости с божествен глас. А не да се крият и да ме тормозят да ставам всяка сутрин с глас, който подозрително прилича на този на баща ми.

Баракел запази мълчание известно време, а после някакво петле нададе дрезгаво приветствие към приближаващото утро и аз реших, че моят ангел си е отишъл.

— Тъмни пътници пред теб. От пламък родени. Един принц ги е пратил. Принц на злото, на мрака и отъмщението, принц на мълнията. Трънен принц. Те са негово дело. Вестители на идещата гибел.

Тези думи ме накараха да се събудя пак със сепване.

— Такива глупотевини можех да получа от дъртата гадателка на доктор Тапрут за половин медник. — Пак се прозях и се почесах. — Какъв принц? Каква гибел?

— Трънения принц. Онзи, чиито действия ще изсипят рая в ада и ще разкъсат света. Дарбата му е смърт за ангелите, смърт за... — Гласът му благословено заглъхна — явно слънцето се беше издигнало над хоризонта някъде отвъд мухлясалите предели на стаята ми.

Протегнах се, прозях се, почесах се, обмислих края на всичко съществуващо, а после отново заспах.

Тръгнахме си от хана след закуска от дроб и пържени картофи, прокарана с една малка бира. Дотук прочутата анкратска кухня се оказваше най-малко привлекателната част от страната, но седмиците на непрекъсната езда отварят апетита на човек дотам, че е готов да опита всичко. Дори конско.

След като излязохме пак на Римския път, се отдадох на обичайното си бленуване, което в дивото е много вероятно да те убие, но е един от луксовете, позволявани ни от цивилизацията. Едновременно с това осъзнах, че нямам представа що е то дроб и че не искам никога повече да хапна такъв, особено пък на закуска и с чесън.

Снори прекъсна тази нишка на разсъжденията ми, като се закова точно пред мен. Пътят ни беше препречен от опърпана групичка, движеща се на север към град Крат. Някои теглеха ръчни колички, други пъшкаха под тежестта на своите притежания, а трети просто

развяваха парцалите, които носеха. И сред тях не се виждаше нито един чист крайник: всички бяха почернели от някаква мръсотия.

— Бегълци — каза Снори.

„Тъмни пътници.“ В ума ми отекна ехо от пророчеството на Баракел.

Като ги застигнахме, видях, че много от тях имат рани, все още отворени и кървящи, и всички до един — мъже, жени, деца — са почернели от пепел или спечена кал, или и двете. Снори смушка Слейпнир и започна да се проправя път през опърпаната сган, като сипеше извинения. Аз го последвах, като гледах да не позволявам на някой от тях да ме докосне.

— Какво е станало тук, приятелю? — Снори се приведе от седлото към някакъв висок мъж, мършав по селяшки и с грозна рана върху темето.

Мъжът го изгледа с празен поглед.

— Грабители — промълви едва-едва.

— Откъде идете? — попита Снори, само че мъжът вече се беше извърнал.

— От Норлес — обади се една жена от другата му страна, побеляла и накуцваща. — Изгориха го. Там вече няма нищо за нас.

— Войниците на барон Кен ли? Анкрат във война ли е? — Снори се намръщи.

Жената поклати глава и плю.

— Грабители. Хора на Ренар. Цялата земя гори. Понякога са рицари и войници, понякога обикновена паплач. Скитащи отрепки. — Тя се извърна със сведена глава, потънала в своето нещастие.

— Съжалявам. — Снори не се опита да я ободри, нито да я залъгва, че положението ѝ скоро ще се подобри, но все пак каза нещо. Повече, отколкото бих направил аз. Тръсна юздите и продължи нататък.

Подминахме бегълците, може би трийсетина души, и увеличихме скоростта. Беше истинско облекчение да се отървем от миризмата им. Аз самият бях беден в продължение на два-три дена и хич не ми хареса. А оцелелите от Норлес поначало не бяха имали кой знае какво, а сега имаха само нужди.

— Надяват се да се оставят на милостта на крал Олидан — каза Снори. — Дотам са стигнали в отчаянието си.

Още се дразнех колко много знае севернякът за земите, които се намират през цяло море от неговите. Аз, разбира се, бях чувал за Олидан. Репутацията му беше стигнала дори до моя уютен свят: баба се оплакваше предостатъчно от интригите му. Само че кой управляваше в Кеник и какви бяха отношенията между Анкрат и калния му съсед, нямах представа. Снори ме беше укорил за плитките ми познания по история на империята, но аз му отвърнах, че историята представлява само стари новини, пророчество с отдавна изтекъл срок на годност. Текущите дела са повече в мой стил. Особено моите текущи дела, а тях Крат можеше да ги подобри безгранично. Там щеше да има вино, жени и песни, каквито много ми липсваха по време на дългото ни, изпълнено с несгоди пътуване — най-вече жените. Освен това какво по-добро място да намерим някой мъдрец, който да разбие оковите на Мълчаливата сестра, привързващи ме към Снори?

Римският път ни носеше по-бързо от река и зърнахме град Крат в момента, когато слънцето се спускаше зад кулите му, създавайки черна архитектура от шпилове и стени. Бях чувал, че столицата на Олидан съперничела на Вермилиън по величието на сградите си и богатствата, вложени в тухли и хоросан. Мартус го беше посетил с една делегация преди две години и описа анкратския дворец като останка от някаква кула на Строителите, само че брат ми винаги лъже на поразия и скоро щях да имам възможност да преценя сам.

— Трябва да заобиколим. — Снори беше изостанал и когато се обърнах, цялото му лице тънеше в сенки, само изпъкналото му чело и скули улавяха червената светлина на залеза.

— Глупости. Аз съм принц на Предела. Имаме споразумение с анкратците и е мой дълг да посетя краля им. — Дългът нямаше нищо общо. Крат беше най-добрият ми шанс да разруша проклятието на Мълчаливата сестра. С малко късмет бих могъл да убедя крал Олидан да ми помогне. Той със сигурност имаше някакъв магьосник на своя служба. А и дори без помощта му в такъв древен град сигурно се спотайваха един или друг вид заклинатели. Досега не бях отдавал голямо значение на тези неща. Наричах ги „дим, огледала и стари кокали“. Но даже един принц на Червения предел може понякога да преразгледа мнението си.

— Не — отсече Снори. Не можех да видя очите му в слабата светлина и докато сенките се протягаха през пътя, си спомних, че това

трябва да е времето, когато тя му говори. Аслауг, неговият тъмен дух, сигурно нашепваше отровните си думи, докато слънцето залязваше.

— Да се втурнеш там презглава без никаква подготовка не свърши голяма работа първия път, нали? Искаш ли да спасиш Фрея? Малкия Егил? Да насечеш Свен Скършигребло на парчета? Време е да започнеш да използваш главата си, да разбереш срещу какво сме изправени и да съставиш план. — Трябваше да докосна чувствата му по някакъв начин, макар и с риск да събудя викинга в него и да си понеса последствията. — Това е град Крат. Колко от световното знание идва точно оттук? Ако се разровиш достатъчно надълбоко в каквото и да било, казано от мъдреците, ще откриеш в дъното му документ от хранилищата на Луува. — Млъкнах, за да си поема дъх, изчерпал всичко, което можех да си спомня от приказките на учителите ми за Крат. — Няма ли времето тук да е добре проведено? Може би ще получим съвет за природата на нашия враг. Или противоотрова срещу стреличките на блатните духове. Или може би дори лек срещу наложеното ни проклятие. Поемаш рисковете на Римския път, носейки се с пълна скорост на север, с надеждата да успееш, преди мракът да те съблазни... а решението може да се намира току зад тези стени. Мълчаливата сестра не е единствената вещица в Разделената империя, съвсем не. Хайде да намерим някой, който може да ни помогне.

Стояхме един срещу друг, носовете на конете ни почти се докосваха и аз чаках някакъв отговор.

Мълчанието се проточи.

— Имаш право — каза накрая Снори и пришпори Слейпнир към града.

Облекчението, което ме заля, беше краткотрайно. Изведнъж ми хрумна, че не знам със сигурност на кого говори той. На мен или на своя демон? Изчаках минутка, после свих рамене и препуснах след него. На кого му пука? Бях получил каквото исках. Шанс. В края на краищата това е всичко, от което се нуждае човек: голям град, пълен с грях и поквара, и шанс.

— Аслауг говори за теб — каза Снори, когато се изравних с него. — Казва, че светлината ще те привлече на своя страна — ще те постави на пътя ми. — Гласът му беше унил. — Съмнявам се, че дъщерята на Локи може да изрече нещо, което да не е наполовина лъжа, но тя има меден език, а и дори полулъжата си е полуистина. Така

че послушай ме, като ти казвам, че би било... лош съвет... да се опитваш да ме спреш.

— Ха. — Плеснах го по рамото и ми се прииска да не го бях правил, защото по ръката ми пропука болезнена магия. — Снори, сещаш ли се за човек, който е по-малко вероятно да се вслуша в един ангел, отколкото аз?

Крат разтвори обятията си, за да ни приеме. Яздехме по брега на реката и се наслаждавахме на топлата нощ. По цялата си дължина прашният път бе огряван отляво от ханове, а отдясно — от закотвени шлепове с фенери по палубите. Жителите на града пиеха на маси и бурета, събрани на групички, излегнали се на тревата или по палубите на шлеповете. Пиеха от глинени чаши, калаени халби, дървени паници, от делви, бутилки, буренца и кани — методът на доставка бе също толкова разнообразен като напитките, изливащи се в това множество от гърла.

— Весели хора са тия кратийци. — Вече бях започнал да се чувствам тук като у дома си. Всякаква жажда за пътешествия се бе изпарила в мига, щом надуших евтино вино и още по-евтин парфюм.

Един доста зачервен селянин прекоси пътя пред нас заднишком, със залитане, като някак си съумяваше да държи половницата си под такъв ъгъл, че да не разлее и капка бира, макар че се клатушкаше все едно е в морето в бурна нощ. Снори ме изгледа ухилено; мрачното настроение, в което го бе оставила Аслауг, вече се разсейваше.

Една тълпа на близкия шлеп поде хором „Жалбата на фермера“, мръснишка балада, която в седемнайсет куплета описва какви забавления може да извлече човек от добитъка си. Знаех я добре, макар че в Червения предел мъжът, на който „младо му сърце не трае, за овчици все мечтае“ е роунец, а не планинец.

— Днес сигурно е някакъв празник. — Снори вдиша дълбоко; въздухът бе напоен с миризмата на печачо се месо. Миризма, която кара стомаха ти да закъркори след дълъг ден на пътя. Стомахът на Снори направо ревеше. — Не може да е така всяка нощ.

— Изгубеният принц се върна. Не знаехте ли? — каза една пияна жена, минаваща покрай нас, и посегна да опипа бедрото на Снори. — Всички го знаят! — Тя смени посоката и тръгна редом със Слейпнир, а

ръката ѝ продължаваше да изследва крака на северняка. — Леле-мале! Тук долу има доста месце!

Някакъв съпруг или ухажор успя да дръпне ръката ѝ и да я извлече настрани, като се мръщеше през цялото време, но трудно би могъл да обвини Снори. Кое то в крайна сметка вероятно беше за добро. Изпратих я с поглед. Беше примамлива също като печеното, по свой собствен начин — добре охранена, някои биха я нарекли дебела, само че весела, с искрици в очите. Даже повечето ѝ зъби си бяха на мястото. Въздъгнах. Бях прекарал прекалено дълго време на пътя.

— Изгубеният принц ли? — Баракел май беше споменал нещо за принц.

Снори сви рамене.

— Ти си изгубен принц. Изглежда, те винаги се появяват отново. Някакъв си блуден син се е върнал. Ако това поставя местните в добро настроение, само ще ни улесни живота. Влизаме, взимаме каквото ни трябва и се махаме.

— Звучи ми добре. — Разбира се, не говорехме за съвсем едно и също — но наистина звучеше добре.

Прекосихме Сейн по Кралския мост, хубава широка конструкция, крепяща се на дебели колони, които би трябвало да са преживели Хилядата слънца. Крат започваше от кейовете на отсрещния бряг, простираше се по ниските хълмове и стигаше до стените на Стария град, където живееха заможните, загледани надолу към своята собственост. Насред всичко това стърчеше в очакване Висок замък. Оставих наклонът да ни води и той ни отведе в зле осветен квартал, където от канализацията лъхаше смрад и пияници се клатушкаха по тясна ивица по средата на улиците, без да се доверяват на сенките.

— Ще си намерим някакво местенце тук за през нощта — казах. — Нещо непретенциозно. — Утре щях да съм отново принц, тропач на портите на Олидан. Но тази нощ исках да се възползвам в пълна мяра от своята анонимност и да се насладя до насита на богатата на цивилизацията. И по-точно богатата на една упадъчна цивилизация. Щом Баракел така или иначе щеше да ме събуди по първи петли с лекция за морала, защо пък да не осмисля усилията му? Освен това, ако намерех достатъчно долнопробна дупка и се събудех сред толкова

грях, колкото се надявах, той можеше да реши изобщо да не се появява.

— Там? — Снори посочи по улица, достатъчно широка, та по нея да има кръчми. Къщите тук бяха на три етажа, всеки от тях укрепен с тежки греди и стърчащ над по-долния, така че надвисваха над улицата. Дебелият пръст на Снори ме насочи към една от няколкото висящи табели.

— „Падащият ангел“. Звучи ми подходящо. — Зачудих се как ли би го приел Баракел.

Предадохме конете си на един коняр и последвах Снори в кръчмата. Той трябваше да се наведе, за да избегне фенерите над входната врата, и когато отстъпи настрана, помещението се разкри пред мен. Истинска дупка, населена със сбирщина от най-опасните на вид мъже, които съм зървал извън бойна яма... а вероятно и в нея. Инстинктът ме подтикваше да се въртна кръгом и да намеря някое не толкова страховито заведение, само че Снори вече се беше настанил на една маса, а след като го видях как разпердушени бандата на Едрис в планините, чувствах, че може би ще е по-безопасно да се държа близо до него, вместо да си опитвам късмета сам навън.

„Ангелът“ си миришеше нормално: на пот, коне, изветряла бира и скорошен секс. Слугинчетата изглеждаха измъчени, а тримата кръчмари — нервни; даже курвите си стояха на стълбите и надничаха през перилата, сякаш вече не бяха толкова уверени в избора си на професия. Стори ми се, че повечето клиенти, препълнили заведението от предната стена до дъното, не са от редовните. Всъщност, докато се плъзгах по пейката, за да се настаня до своя викинг, забелязах, че клиентелата тази вечер изглежда също толкова разнородна като северняк и жител на Червения предел. Нубанецът до камината вероятно беше пропътувал най-голямо разстояние. Беше здравеняк, покрит с племенни белези, сериозен и бдителен. Видя, че го зяпам, и ми се ухили.

— Наемници — промърмори Снори.

Всъщност и аз вече бях забелязал, че почти всеки мъж тук носи оръжие, повечето по няколко, и то не от цивилизованите кинжали и рапири, а големи мечове, брадви, сатъри, ножове за кормене на мечки — и най-големия арбалет, който бях виждал, заел по-голямата част от масата пред нубанеца. Неколцина от мъжете имаха нагръдници,

мръсни и очукани, сякаш от тежка служба; други — стари ризници или ватирани жилетки с пришити тук-там бронзови плочки.

— Можем да опитаме онова заведение по-надолу по улицата, „Червеният дракон“ — предложих, докато Снори вдигаше ръка да поиска бира. — Да си намерим нещо не толкова претъпкано и... — повиших глас, за да надвикам гълчавата от съседната маса — шумно.

— Тук ми харесва. — Снори вдигна ръката си по-високо. — Бира, жени, бира! В името на Один!

— Хммм. — Виждах много карти и зарове, но нещо ми подсказваше, че печеленето на пари от тези хора може да се окаже краткотрайно удоволствие. До Снори някакъв стар беззъб мъж сърбаше бирата си от чиния, като успяваше да разлее повечето по сивата четина по брадичката си. До стареца седеше младеж, който сигурно още не се бръснеше, слабичък и съвсем обикновен на вид, с изключение на деликатните си черти, които биха могли да го направят красив при подходящо осветление. Той ми хвърли една свенлива усмивка, но честно казано, не вярвах нито един от двамата да е такъв, какъвто изглежда. Щом седиш в компанията на разбойници като тези, които изпълваха „Ангела“, трябва да имаш нещо кораво в себе си, а вероятно и зъл нрав.

Бирата ни пристигна — тропнаха я пред нас в глинени чаши, преливащи от пяна. Чашите бяха груби изделия, изработени набързо за най-ниската цена — от онези, които очакваш да бъдат счупени. Отпих от моята — бирата горчеше — и избърсах белия мустак. От другия край на стаята, през дима и сновящите тела, някакъв грамаден мъж се взираше злобно в мен. Лицето му приличаше на тъпо оръжие за разбиване на врати, а главата и раменете му стърчаха над околните. Отляво на великана някакъв мъж, който изглеждаше прекалено дебел, за да е опасен, но някак си все пак съумяваше да изглежда страшен, с проскубана брада, висяща над множество гуши, изучаваше със свинските си очички тълпата, докато гризеше месото по един кокал. Отдясно седеше единственият човек с нормални размери в тази тройка, който изглеждаше някак абсурдно в сянката на другите двама, и въпреки това аз бих го заобиколил най-отдалеч. Всичко в него крещеше „воин“. Ядеше и пиеше с настървеност, която ме безпокоеше, а щом един човек може да те безпокои от другия край на претъпкана

стая просто като си реже телешкото, значи вероятно не би искал да го видиш да вади стомана.

— Знаеш ли, наистина мисля, че ще ни е по-добре в „Червеният дракон“ — казах и оставих преполовената си чаша. — Това тук явно е частно празненство... Не мисля, че е безопасно да останем.

— Разбира се, че не е. — Снори ме дари със същата обезпокоителна усмивка като тогава на планината. — Точно затова ми харесва. — Вдигна чашата си и едва не оплиска с пяна друг член на бандата, мъж с тънки мустачки и невероятно количество ножове по себе си. — Месо! Хляб! И още бира! — Можех да си го представя в залата за пиршества на неговия ярл, на събрание на клановете, стиснал рог за пиене. Изглеждаше по-отпуснат, отколкото го бях виждал от бойните ями на Вермилиън насам.

Забелязах как грозният великан ми хвърли още един мръсен поглед.

— Ей сега се връщам. — Надигнах се тежко и се отправих навън, за да се облекча. Ако моят почитател в другия край на кръчмата станеше и се приближеше да търси свада, вероятно щях да се подмокря, така че да изляза от полезрението му, за да отвърна на повика на природата, ми се струваше добър ход.

Оказа се, че „Падащият ангел“ не е напълно лишен от класа. Имаха си свята, специално изградена стена за пикаене и малък канал, вливащ се в уличната канавка, който да отвежда употребената вече бира. Макар че фактът, че някой лежеше по лице в канавката и кръвта му изтичаше в нея, разваляше донякъде иначе приятната картинка на живота, течащ през не толкова здравите артерии на Крат. По улицата зад него сновяха главорези и прости работници, домакини с благоверните си, продавачи на храна на клечка — зървах ги в светлината на един фенер, губех ги от поглед, а после ги зървах пак в светлината на друг, докато минаваха покрай жриците на любовта на ъгъла и изчезваха, за да не се върнат повече.

Свърших си работата и влязох обратно в кръчмата.

— ... го мислите, но ще сгрешите.

Бях прекарал отвън две минути, най-много три, но при връщането си заварих Снори заобиколен от наемници, да си разменят истории като стари приятели.

— Не — продължи Снори, извърнал наполовина гръб към мен. — Казвам ви, че не е. Да, признавам, може да си помислите така, като го гледате. Но аз го измъкнах от едно място, където го бяха вързали за някаква маса и искаха информация от него, с извадени ножове. И тук не говорим за нежно боцкане — канеха се да му отрежат някои части, които биха му липсвали. — Снори пресуши остатъка от пивото си. — И знаете ли какво им каза той? Ревеше насреща им. Чух го отвън в коридора. „Никога няма да проговоря!“ Крещеше им го в лицата. „Извадете клещите, ако искате. Нажежете ги на въглените. Нищо няма да кажа.“ Това е човек, който има огън в сърцето си. Може да изглежда, че само се перчи, но при него не можете да вярвате на усета си. Храбър мъж. Нападна един нероден сам-самичък. Онази твар беше може би дванайсет стъпки задгробен ужас, беше ме обезоръжила, и ето ти го Джал връхлита, размахал меч... — Снори хвърли поглед към мен. — Джал! Тъкмо говорех за теб. — Махна през масата. — Направете място! — И те се подчиниха, двама главорези с кръвнишки поглед се разделиха, за да се мушна между тях. — Тези славни момчета са брат Сим — той посочи слабичкия младеж, — брат Елбан, брат Гейнс... — Посочи стареца и един светлокос здравеняк. — Ами, те всички са братя. Това е нещо като свещен орден на пътя, само че без „свещен“. — Махна с полуоглозгания кокал надолу по редицата. — Братя Грамло, Емер, Родат, Йоб... — Онзи с ножа, един строг гладко избръснат мъж и двама по-млади с жълтеникава кожа, единият с белег на бузата, а другият — сипаничав. — Още бира! — И Снори тупна по масата толкова силно, че всичко на нея подскочи.

Някак си гръмкият глас на Снори беше разчупил напрежението и „Ангелът“ живна. Персоналът се отпусна, момичетата слязоха от стълбите да практикуват занаята си и смехът се заизлива по-волно. Може би аз бях единственият, който все още се чувстваше нещастен. В природата ми е заложено да избягвам опасностите при всяка възможност, а отпуснато или не, това братство, с което се бяхме събрали, излъчваше опасност от всяка своя пора. Освен това магията на Снори не беше стигнала до всички кътчета на стаята. Още чувствах враждебния поглед на великана да прогаря тила ми. Грабнах сложеното пред мен пиво и го изпих с надеждата да притъпя усещането.

Облекчението дойде мигновено. Съблазнителна мекота се притисна към шията ми, замествайки чувството, че ме наблюдават, къносани къдрици се посипаха по рамото ми, тънки ръце се заеха да ме масажират и ръбът на корсет от китови кости се долепи към гърба ми.

— Къде ти е усмивката, красавецо? — Тя се приведе край мен, излагайки на показ достойнствата си. Бледи ръце се плъзнаха надолу по гърдите ми, по плоския ми корем. Признавам, че седмиците на нежелана физическа активност и лишения бяха стопили всичките ми тлъстини. — Сигурна съм, че ще мога да я намеря. — Пръстите ѝ се плъзнаха по-надолу. Дългогодишният опит в подобни ситуации ми помогна да задържа вниманието си раздвоено между разсейващите гърди, поднесени върху бюстието, и местоположението на собствените си ценности. Тя се приведе и пошушна в ухото ми: — Сали ще оправи всичко.

— Благодаря, но не. — Сам се изненадах. Тя все още бе млада и не бе загубила природната си хубост. Тепърва горчивият вятър на опита, духащ из задните улички на такива места, щеше да я лиши от нея. Само че аз не съм в най-добрата си форма, когато съм облян в студена пот, а инстинктът, който притежава всеки страхливец, ми казваше да бягам. При такива обстоятелства ищахът ми омеква.

— Сигурен ли си? — Тя се приведе още по-близо, полюшваше гърди и дишаше в ухото ми.

— Нямам пари — казах, при което топлотата мигновено се отцеди от лицето ѝ и очите ѝ се откъснаха от мен, за да потърсят други възможности. Снори, разбира се, привлече вниманието ѝ, обаче се беше сврял дълбоко в своя ъгъл и нагъваше голяма телешка мръвка с такава свирепост, че Сали вероятно се усъмни, че би могла да се съревновава с нея. Затова изчезна сред вихър от поли. Нервен или не, аз все пак се обърнах да я изгледам как се отдалечава и открих, че съм станал обект на изследване на двама ветерани — побелели, но слаби и жилави като стара кожа. В очите им личеше същата безстрастна замисленост, която бях видял, когато Джон Резача ми взимаше мярката. Обърнах се пак към чинията, загубил апетита си. Някой беше нарекъл тия двамата братя Лъжеца и Роу. Нямах желание да откроя как са получили имената си. Гръмкият смях на Снори помете страховете ми, макар че все пак трепнах, когато тресна брадвата си върху масата.

— Не. Ей това е брадва! Твоето прилича повече на брадвичка.

Докато Снори плещеше за галери, конструкцията на брадвите и цената на осолената риба, аз се озъртах толкова скришом, колкото е възможно над ръба на халба бира. С изключение на тройката пред мен, състояща се от грамадния, дебелия и смъртоносния, другата маса, изглежда, се бе отдала на по-сериозни дела от изпраждането на бъчви. В една ниша отсреща двама мъже обсъждаха нещо на една маса. Малкото части броня по телата им бяха с много по-добро качество от всичко, с което разполагаха братята. И двамата бяха високи, с тъмни коси — на единия права, на другия къдрава, — по-възрастният може би на трийсет, с великодушно лице, за което сегашният мрачен израз вероятно не бе привичен, а другият — млад, съвсем млад, може би още нямаше осемнайсет, само че опасен. Ако останалите братя задействаха предупредителните ми звънци, то това момче с остри черти направо ги избиваше от камбанарията. Хвърли ми поглед в мига, щом спрях очи върху него: втренчен поглед, който ми казваше да се извърна.

Бирата продължи да се лее и постепенно апетитът ми се върна, последван от доброто ми настроение. Бирата има способност да отмива страховете на човек. Вярно, на следващия ден той ще ги открие пак, натаралянкани и вкопчени в глезените му, барабар с няколко нови и главоболие, което може да цепи скали, но за момента бирата е отличен заместител на смелостта, остроумието и задоволството. Не след дълго си разменях истории за жени с мълчаливия брат Емер, натикан до мен. Честно казано, разговорът беше доста еднопосочен, само че развърже ли ми се езикът, аз доста се запалвам по темата, както е с повечето младежи в добро здраве.

Докато се приближи следващата курва, вече бях готов с коренно различен отговор от онзи, който бях дал на Сали. Мери беше свела комплекта от корсет и рокля само до корсет и комбинацията от дългата ѝ тъмна коса, палавите ѝ очи и обилната порция безразсъдство, дадено ми от бирата, ме накараха да се изправам. При което забелязах, че великанът — братята го наричаха Райк — се приближава, а месестото му лице е изкривено в страховита гримаса. Моментално седнах и открих нещо извънредно интересно на дъното на чашата си.

Въздъгнах с облекчение, когато сянката на великана ме подмина и продължи нататък. Мъжът беше поне педя по-висок от Снори, а ръцете му може да нямаха толкова ясно изразени мускули като тези на

северняка, но бяха по-дебели от бедрата ми. Братята се пръснаха от пътя му, докато се приближаваше към Снори: младият Сим буквално се пхна под масата, за да не се озове между двамата — беше хлъзгав, точно както подозирах. Мери също изчезна с похвална скорост. Самият Снори изглеждаше невъзмутим; остави халбата си на съседната маса и избърса брадата в ъгълчетата на устата си, за да махне по-големите остатъци от храна.

Обикновено, дори когато един бой е неизбежен, двете страни отделят известно време да свикнат с идеята. Подхвърля се някаква презрителна забележка, отговорът вдига залозите, нечия майка се оказва курва и миг по-късно — независимо дали майката наистина е била курва, или не — земята се оцапва с кръв. Брат Райк обаче предпочиташе по-пряк път към насилието. Просто нададе животински рев и измина бързо оставащите три крачки.

В последния момент Снори премести значителното си тегло и краят на припряно опразнената пейка подскочи нагоре, за да халоса Райк под брадичката и да се забие в гърлото му. Дори и със седналия на нея Снори пейката измина със стържене няколко сантиметра, преди да спре устрема на великана. Снори стана и я остави да падне, докато Райк залиташе назад, после направи бърза крачка към него, сграбчи го с две ръце зад тила и фрасна лицето му в масата. От удара пивото напусна чашата ми, за да се озове в скута ми. Самият Райк се свлече на пода, като остави дълга червена диря върху просмуканите с бира дъски.

Убиецът стоеше зад падналия си другар. Кент Червения, така го наричаха. Ръката му беше сложена на брадвата на кръста му, а веждите му — въпросително повдигнати.

— Ха! Нека си отспи. — Снори се ухили на Кент. Брат Кент отвърна на усмивката му и отиде да седне пак при дебелия си другар.

Снори се върна на мястото си и посегна да си вземе пиенето от другата маса.

Оттам нататък се чувствах доста по-добре. Внезапното падение на Райк ме изпълни с безгранично добро настроение. Грабнах нова бира от едно минаващо слугинче и хвърлих на подноса един медник.

— Е, братко Емер... — Млъкнах, за да залоча от халбата си — стил на пиене, близък до гълтането, който обаче включва разливане на значително повече течност по гърдите ти. — Не знам за теб, но аз съм

в настроение за още малко хоризонтално забавление. — И сякаш по поръчка сладката Мери се озова до мен с изписана на лицето усмивка. — Здравей, Мери, благодатна моя — рекох с остроумие, заимствано от алкохола. — Баща ми е кардинал, знаеш ли? Хайде да вървим горе да обсъдим някои духовни въпроси. — Мери се изкиска послушно и аз станах, използвайки за опора рамото на брат Емер. — Води, скъпа лейди. — Понечих да се поклоня, но размислих, защото повечето следи от равновесие ме бяха напуснали.

Последвах Мери до стълбището, като залитах наляво-надясно, но за щастие не успях да разлея половницата на някой брат, нито да го оскърбя другояче, а изкусителното полюшване на Мери винаги ме крепеше в правия път. В подножието на стълбите тя взе една свещ от кутията на стената, запали я и продължи нагоре. Изглежда, бях положил началото на тенденция, защото още някой ни последва по стълбите с тропот на ботуши.

Горният етаж беше разделен на две от дълъг коридор, по който се редяха врати. Мери спря до една от открехнатите. Остави свещта в един свещник на стената и се обърна.

Усмивката ѝ се стопи и очите ѝ се разшириха.

— Разкарай се. — За миг се зачудих защо съм казал това, а после осъзнах, че гласът е дошъл иззад мен.

Мери отскочи встрани и затопурка обратно по коридора, докато аз се борех със задачата да се обърна, без да падна. Преди да успея обаче нечии пръсти стиснаха косата на тила ми и ме бутнаха в тъмната стая.

— Снори! — Това, което беше замислено като мъжествен вик за помощ, излезе по-скоро като квичене.

— Нямаме нужда от него. — Ръката продължи да ме бута напред. Сенките се люшкаха от движението на свещта зад мен.

— Аз... — Млъкнах за миг, за да придам на гласа си повече плътност. — Нямам никакви пари. Викингът ги носи вместо мен.

— Не ти искам парите, момче.

Дори един мях пиво не оставя чак толкова място за оптимизъм. Ръбът на някакво легло се притисна остро в пищялите ми.

— Маmicата му! — Извъртях се и замагнах напосоки с юмрук. Трепкащата светлина ми позволи да зърна брат Емер, преди да ме

блъсне с две ръце назад. Юмрукът ми намери само въздух и свещта угасна.

— Не! — Думата премина в хленч. Завивките на леглото ме погълнаха, напоени с ухание на лавандула, което да скрие миризмата на стара пот. Замахнах пак, но ръката ми се оплете в одеялото. Чух как вратата беше затворена с ритник. Притисна ме тежестта на някакво тяло.

— Емер! Аз не съм такъв! — Този път беше вик. — Не съм... — Спомних си за ножа и го затърсих трескаво.

— Шшшшт! — С много по-мек тон, изречено близо до лицето ми. — Просто бъди послушен.

— Но...

— Казвам се Ема.

— Какво?

— Ема, не Емер. — Желязна хватка се сви около китката ми, докато пръстите ми напипваха дръжката на кинжала. Притискащото ме тяло вече се бе изтегнало отгоре ми, цялото в твърди мускули, но подребно от мен, и от такова близко разстояние усещах сериозна вероятност да е женско. — Ема — повтори тя. — Но допуснеш ли това да излезе от тази стая, хубавецо, ще ти отрежа езика и ще го изям.

— Ама...

— Просто се отпусни. Спестявам ти половин сребърен дукат.

Така че се отпуснах.

17.

— Въргаляш се в грях! — Дразнещо осъдителният глас отекна зад ушите ми и прониза главата ми с остриета от бяла болка. — С дела по-греховни от мислите ти дори! Не смятах, че е възможно!

— О, боже! — Някой беше обърнал стомаха ми наопаки и го беше напълнил със змиорки. Бях сигурен в това.

— Как смееш да призоваваш Него! — В гласа на Баракел се долавяше намек за задоволство, сякаш най-много от всичко обичаше да намери хубав пресен грях за заклеимяване.

— Просто ме убий! — Претърколих се. Цялото тяло ме болеше. Сигурно бях спал с отворена уста, защото ако съдех по вкуса в нея, плъховете я бяха ползвали за тоалетна.

— Как същество като теб е стигнало до светлината... — Въображението на Баракел, или пък красноречието му, го изостави.

Открехнах едното си око. Зората нахлу като бърсначи, ивици от нея се протягаха през процепите на тежките кепенци, за да озарят мръсна стая. Прокарах длан по гърдите си, спомняйки си, че някой ме беше блъснал. Гол? „Медальонът ми!“ Надигнах се бързо, но стомахът ми се надигна още по-бързо и трябваше да положа усилия да не разкрася таблата на леглото. Дрехите ми лежаха разхвърляни по дъсчения под. С един неразумен скок се озовах до тях, а ръката ми намери успокоителната подутина на медальона под ризата, която носех от Опен насам. Този път съпротивата ми се оказа напразна и избълвах всичко, което бях ял предната нощ, плюс, както ми се стори, яденето на няколко други хора и торба кълцани моркови, които нямах спомен да съм поглъщал.

— Покрий се, човече! Тук има дама. — Трепнах при гласа на ангела, който стържеше като гвоздей по черната дъска на душата ми.

— Гхъъбоже — се оказа най-елегантният ми отговор. Избърсах уста и се надигнах, за да подам глава над ръба на леглото.

В далечния му край, отвъд набръчкано море от мръсен лен и сива вълна, Ема се намъкваше обратно в протрити кожени панталони. Даже

в сегашното си деликатно състояние успях да се възхитя на твърдите, макар и мърляви очертания на тялото ѝ, преди да се скрият съвсем. Тя се обърна, закопчавайки жакета над плътно омотаните си гърди. Върху лицето ѝ се четеше смесица от веселие и лека погнуса. Реших, че е някъде към трийсет, може би дори малко повечко. Дори с късата ѝ коса и чупения нос не проумявах как веднага не съм познал каква е.

— Моята тайна. — Тя се хвана между краката и всички следи на веселие изчезнаха от лицето ѝ. — Само да проговориш, ще те резна да изглеждаш по същия начин. — Изведнъж престанах да виждам в нея каквато и да било следа от женственост.

— Няма никаква тайна, братко Емер — казах.

— Правилно. — Тя ми подхвърли една медна корона, измъкна ножа, с който беше заклонила вратата, и излезе от стаята.

Останал сам сред тази ужасна бъркотия, отделих момент за размисъл.

— Каква жена! — Изпълзях отново на леглото.

— Гола като дявола и облечена в грях! — виеше Баракел; или поне имах чувството, че вие. — Намери си свещеник, принц Джалан, и... — Някъде слънцето се отдели от хоризонта и го накара да млъкне. Дневната светлина заструи още по-упорито през кепенците и аз придърпах одеялото над туптящата си глава. Туптенето се усили. След няколко минути, през които се търкалях страдалчески, притиснал слепоочията си, осъзнах, че голяма част от туптенето иде отвън — таблата на някакво легло се блъскаше ритмично в стената. Покрих главата си с ръце, после се отказах; дюшекът беше много далеч от здравословен, всъщност на няколко международни граници далеч. Вместо това просто си запуших ушите и започнах да се надявам светът като цяло да изчезне и онзи, който се забавлява така добре в съседната стая, да се изтощи час по-скоро. Или да умре.

След неопределен период вонята в стаята ме накара да се заклатушкам към вратата, все още полупиян от снощи, увит в тънко одеяло и стиснал по-голямата част от дрехите си, ботушите и меча. Взех и медника на Ема. Който спестява, не осиромашава. Ризата я оставих като дар за следващия обитател — без маминия медальон, разбира се.

— ... обслужена по кралски, като гледам. — Един мъж стоеше на вратата на съседната стая, обърнат навътре. В гръб много приличаше

на по-възрастния от двамата наемници в нишата снощи. — Е, ще тръгваме ли? — попита.

— Кажи им, че ще тръгнем след час — отговори му някакъв помлад глас отвътре. — Ще съм готов след час.

Другият сви рамене и се обърна да си върви, като затвори вратата след себе си. Някаква жена в стаята каза нещо за принц, но останалото се загуби при затварянето на вратата. Мъжът — наистина беше онзи от нишата — мина покрай мен, върху устните му играеше лека усмивка.

Хрумна ми, че мога да си облека дрехите, вместо да ги нося. Така и направих, с известна предпазливост, тъй като ме болеше къде ли не, а после слязох по стълбите.

Кръчмата беше почти празна — само шепа братя спяха по масите, отпуснали глави върху ръцете си, а наред всичко това Снори нападнаше калаена чиния, отрупана с бекон и яйца. Тъмнокосият мъж от коридора седеше до него.

— Джал! — извика Снори толкова силно, че помислих, че главата ми ще се пръсне, и ми махна да се приближа. — Изглеждаш ужасно! Вземи да хапнеш нещо.

Поддадох се на доброто му настроение и се настаних на масата, толкова близо до закуската му, колкото ми позволяваше стомахът.

— Това е Макин. — Снори посочи с вилицата мъжа до себе си.

— Много ми е приятно — промърморих, макар да ми беше всичко друго, но не и приятно.

— На мен също. — Макин кимна любезно. — Виждам, че в това заведение имат страховити дървеници. — Погледът му се плъзна към разтворения ми жакет, който оголваше гърдите и корема ми.

— Чумата да го тръшне! — И наистина, нещо ме беше нахапало. Зъбите на Ема бяха оставили по мен следи все едно страдах от някаква гигантска шарка.

— Една от жените каза, че снощи си имал неприятности с брат Емер? — Снори натъпка в устата си резени бекон колкото половин прасе и прибра стърчащите крайчета с пръст.

— Емер е опасен — рече Макин и кимна замислено. — Бърз е като светкавица. Пък и умът му щрака. — Почука се по челото.

— Не. — Успях да отрека без квичене. — Никакви неприятности.

Снори сви устни и се взря в ухапванията ми. Побързах да загърна жакета.

— Не съдя хората — каза той и повдигна вежда.

— Всеки човек е свободен да избира сам пътя си. — Макин се потърка по брадичката.

Рипнах на крака и моментално ми се прииска да го бях направил по-бавно.

— Проклет да съм, ако стоя тук и те гледам как се тъпчеш с прасе като... като...

— Прасе? — предложи Снори. Вдигна чинията и натика поне няколко пържени яйца в устата си.

— Ще си намеря някакви свестни дрехи, баня и храна в някое полуцивилизовано заведение. — Главоболието ми сякаш се опитваше да ме разцепи на две по средата и мразех целия свят. — Ще се видим при портите на замъка по пладне.

— Пладне е сега!

— Значи след три часа! — извиках от вратата и излязох залитайки под слънчевата светлина.

Докато се изкачвах по дългия хълм към външната порта на Висок замък, слънцето вече гледаше от запад. Бях покиснал в една баня, за да отмия вонята от пътя, и оставих водата черна; бях се подстригал и вчесал; и бях успокоил главата си с някакви прахчета, за които бръснарят се закле, че помагали срещу болка, а също така срещу чума и воднянка. Накрая си бях купил нова ленена риза, пригодена за размерите ми с няколко сръчни шева, кадифен плащ, поръбен с нещо, за което продавачът твърдеше, че е хермелин, но вероятно беше катерица, и сребриста закопчалка, украсена с късче рубинено стъкло. Не точно премяна като за принц, но стигаше, за да мина за дребен дворянин при по-небрежен оглед.

Снори го нямаше никакъв. Помислих си дали да не продължа без него, но се отказах. Не само заради показността да имам телохранител, но и защото винаги съм подкрепял идеята да имам такъв, за да охранява тялото ми. Особено когато става дума за маниак, висок над шест стъпки половина, пращящ от мускули и живо заинтересуван да не ме остави да умра.

Мина още може би половин час, докато зърна северняка на широката улица. Водеше Слейпнир и Рон, но поне не беше успял да домъкне някой от братята.

— Трябваше да оставиш крантите където си бяха. — Знаех, че няма никаква полза да го укорявам за закъснението. Той просто щеше да се ухили и да ме тупне по гърба, все едно се шегувам.

— Мислех, че тук, в равните страни, само просяците вървят пеш. — Снори се ухили и прокара ръка през гривата на Слейпнир. — Освен това се привързах към тази кобилка, пък и тя носи всичкия ми багаж.

— По-добре да ги оставим да си мислят, че имам свестен кон в някоя конюшня наблизо, отколкото да се приближим към портите с тези крастави кранти и да изгърпим съжалението на стражите.

— Ами...

— Виж, няма значение, просто се преструвай, че и двата са твои. — Тръгнах напред, като го оставих да ме следва на почтително разстояние.

На подходящо именуваната Тройна порта се представих на най-старшия от няколкото облечени в ризници стражи, сложени тук да проверяват евентуалните посетители. От аристокрацията се очаква известна надменност и животът на служба бързо научава хората да реагират по съответния начин. Брат ми Мартус умее по удивителен начин да гледа отвисоко дори най-високите подчинени, но и аз самият също се справям доста добре. Призовах всичките си заложи и започнах да излъчвам презрение. Разбира се, Снори би заявил, и често го правеше, че височайшето ми чувство за превъзходство никога не ме напуска — макар да се изразяваше малко по-иначе, „още имаш скиптър, натикан в задника“, — само че тепърва му предстоеше да ме види в стихията ми.

— Принц Джалан Кендет от Червения предел, потомък на Червената кралица, десети наследник на Вермилиън и всичките му владения. — Направих пауза, за да им дам време да осъзнаят думата „принц“. — Пътувам на север и се отклоних от Римския път за кратко посещение на вежливост при крал Олидан. В добавка към обичайните любезности ще предложа да отнеса на Червената кралица всякаква дипломатическа кореспонденция, натрупала се след скорошното посещение на брат ми, принц Мартус. — За първи път през живота си

имах причина да съм благодарен, че двамата с Мартус си приличаме толкова.

— Добре дошли във Висок замък, ваше височество. — Мъжът, здравеняк със стоманеносива коса, стърчаща изпод шлема му, направи крачка към мен. Плъзна черните си очички по облеклото ми и се втренчи многозначително зад мен, сякаш търсеше свитата ми.

— Пътувам бързо. Този човек тук е личният ми телохранител. Наели сме стаи долу в Стария град. — Оставих във въздуха да виси намекът, че в тези стаи може да има още придружители.

— Разбира се, принц... — Той се намръщи. — Джалан?

— Да. Джалан. А сега кажи на Олидан, че съм тук, и не се помайвай.

Това вече привлече вниманието му. Не са много хората, които ще пропуснат титлата на крал Олидан, изправени лице в лице със стражите му. Още по-малко са онези, които ще искат аудиенция при краля под фалшив претекст. Според всички сведения крал Олидан не беше най-милият човек.

— Веднага ще пратя вестител, ваше височество. Може би ще благоволите да изчакате в моята стая в караулното. Бих могъл да накарам някого да се погрижи за... конете ви.

Замислих се дали да не останем в сянката на стената. Вечерта обещавахе да е хубава, но ако чакането се проточеше, можеше да се наложи да проявяваме немалък стоицизъм, за радост на зяпачите.

— Води — казах. Винаги е по-добре да проявяваш стоицизма си насаме, отколкото пред публика.

Последвахме го през портата до малка вратичка в дебелия стена. Стълбите зад нея водеха нагоре. Капитанът на Тройната порта разполагаше със стая над входа, сбутана между страховития механизъм и гнездата, в които се намираха трите портикула, когато не изпълняваха задачата си да държат хората навън. Стаята се оказа чиста и можеше да се похвали с маса и столове. Съмнявах се, че много чуждестранни принцове са били приемани тук, но пък вероятно малцина от тях бяха идвали без предизвестие и почти без придружители.

Снори с мъка навря коленете си под масата и каза:

— Една бира няма да е излишна.

При тези думи капитанът на портата повдигна вежда и ме изгледа. Аз кимнах. Не че смятах да пия бира. Тази сутрин я бях отказал навеки.

— Ще видя какво мога да направя — каза той и излезе. Миг покъсно го чухме да рече заповеди откъм стълбището.

— Изглежда, всичко върви добре. — Снори посегна към комата хляб по средата на масата и почна да тъпче брадата си с трохи.

— Хммм. — Той нямаше за какво да се притеснява. Целият риск падаше върху мен. Трябваше да разчитам, че Олидан знае, че не съм достатъчно важен за заложник, и че дори толкова студен и безскрупулен човек, за какъвто се водеше кралят на Анкрат, хубавичко ще си помисли, преди да си навлече неудоволствието на баба ми. Баба беше най-добрият ми шанс. Носеха се сума ти истории как е накарала съседите на Червения предел да се боят от него, а някои от тях, макар и трудни за вярване, бяха от типа, които докарват кошмари на човек. Както и да е, прецених, че си струва да поема рисковете на анкратския двор в името на шанса да се отърва от веригите, които ме привързваха към Снори, и да съм свободен да хукна обратно на юг.

Бирата пристигна в комплект с кана и две калаени чаши. Гледах как Снори отпива с наслада от своята, а стомахът ми опитваше различни акробатики. Въпреки спокойствието на северняка виждах стаеното зад очите му нетърпение. Той копнееше да се върне на пътя и да препусне с всички сили към крайбрежието и нямаше начин да го задържа в Анкрат прекалено дълго.

Капитанът се върна след около час, за да ни съобщи, че ще получим квартири в крепостта и най-вероятно ще бъдем повикани в двора утре следобед. По-добре, отколкото се надявах.

Поехме отново по тесните стъпала към входа, където капитанът ни предаде на грижите на един облечен в кадифе паж, и ето че най-сетне излязохме изпод свода на портата, за да навлезем във Висок замък.

Веднага се познаваше, че крепостта е дело на Строителите: беше грозна, ъгловата и здрава. Хилядата слънца бяха обгорили земята из цялата Разделена империя. На много места почвата беше изпепелена чак до първичната скала, а самата скала бе разтопена до стъкло. Но

Висок замък беше оцелял. Фактът, че родът Анкрат е установил дома си тук, говореше много за характера и намеренията им.

Стената около дворецовия парк, както и различните прилежащи сгради — казарма, ковачница, конюшня и тем подобни — бяха на по три-четири века, но крепостта беше от камък, излян преди хиляда години. От уроците си спомням, че Строителите рядко запазвали сградите дълго. Издигали ги, а после ги събаряли, като че ли не са нищо повече от палатки. Но за неща, които не са предназначени да траят дълго, са ги направили адски добре.

Пажът ни поведе към крепостта под бдителните погледи на различни стражи на пост, патрули по стените и минаващи рицари. Разбира се, Снори беше този, който привличаше вниманието им: не проклетият принц на Червения предел, благоволил да удостои с присъствието си жалките им зали, ами някакъв си безобразно едър северняк, притежаващ десет акра земя на неизвестен склон. Изглежда, нещо в неговите плитки или в арктическият блясък в очите му, или може би окървавената грамадна брадва на гърба му, караше всеки обитател на замъка да се замисли за момент дали пък защитите им не са били пробити.

Крепостта се издигаше насред разчистена площ и имаше дворове за тренировки с коне и оръжия. Беше в стряскащ контраст с двореца във Вермилиън и подозирам, че баба би се съгласила да ги трампи на секундата. Това беше място, построено за война, а не за показност. Замък, който е устоявал на обсади и е падал поне при една от тях, защото ако можеше да се вярва на приказките на Снори, родът Анкрат не бил първият, който го завладял, след като човешките племена плъзнали пак по отровените земи.

— Хубав замък. — Снори се взираше нагоре към Висок замък, докато чакахме да отворят голямата порта от обкован с желязо дъб.

Замъкът беше висок, за това нямаше спор. Макар да изглеждаше недовършен, или по-скоро отчупен. Не изтъняваше, нито пък даваше някакъв признак, че се покорява пред височината, като да речем някоя от днешните кули. Просто се издигаше право към небето и създаваше впечатлението, че преди Хилядата слънца да пресекат амбицията му, не би се спрял, докато не удари в облаците.

— Виждал съм и по-хубави — излъгах.

Портата се отвори и един от рицарите на Олидан, облечен в блестяща броня, ми се поклони.

— Принц Джалан, за мен е чест да се запознаем. Аз съм сър Герант от Трийн. — Когато се изправи, направих половин крачка назад. Нашите домакини явно бяха отчели ръста на Снори и бяха решили да пратят най-едрия си човек да ни посрещне. Сър Герант беше почти толкова висок и широк като северняка, а красивото му лице бе разделено на две от грозен белег. Той разпери ръце, подканвайки ни да влезем. Усмивката върху разцепените му от белега устни изглеждаше достатъчно искрена. — Ще ви отведа в стаите ви. Ти също ела, Стан — обърна се към пажа. — Принц Джалан ще има нужда от човек да му прислужва.

Сър Герант ни поведе нагоре по широко стълбище и по няколко коридора. В архитектурата на сградата имаше нещо чуждо, сякаш онези, които са я сътворили преди хиляда години, не са били хора. Навсякъде виждах следи от по-скорошна работа или опити да се създаде по-човешко обиталище: премахнати подове, разширени стаи, внасяне на кривини посредством резбовани дървени подпори, макар че нищо, създадено от Строителите, не се нуждае от укрепване.

— Имах честта да посрещна принц Мартус при посещението му по-миналото лято. — Сър Герант отвори друга врата и я задържа, за да минем. — Семейната ви прилика е забележителна.

Преглътнах един остър отговор и изкривих лице в гримаса. Вярно е, че и двамата ми братя имат общи черти с мен — които идват по линия на баща ми, или поне златистата ни коса — височината е от баба, а хубостта от мама, тъй като баща ни е нисък и грозноват човечец, който изглежда също толкова подходящ за чиновник, колкото и за кардиналската шапчица. Мартус обаче беше грубичко оформен, Дарин — малко по-добре. Творецът беше усъвършенствал дизайна си, докато стигне до мен.

Минахме през една зала, където някакви дами ни зяпаха от висока галерия. Подозирах, че на сър Герант му е било поръчано да устрои този парад, за да ни огледат. Включих се в играта и се престорих, че не забелязвам. Снори, разбира се, зяпаше открито нагоре, ухилен до уши. Чух кикотене и една от дамите прошепна:

— Не и още един скитащ принц!

Стаята ми, когато най-сетне стигнахме до нея, се оказа добре подбрана — макар и не толкова пищна, колкото би могъл да очаква един гостуващ принц, но все пак сто пъти по-добра от всичко, което бях видял след прибързаното си оттегляне от спалнята на Лиза де Вийр, сякаш преди цял един живот.

— Ще проводя вашия човек до слугинско жилище, или пък Стан може да го направи по-късно — рече сър Герант.

— Отведете го — казах. — И наредете на вашите хора да не го закачат. Той е малко нецивилизован и ще вземе да ги нарани. — Изкъшках Снори в коридора с небрежно пърхане на пръсти. Той не отвърна нищо, само се ухили вбесяващо и тръгна подир Герант.

Отпуснах се върху един тапициран стол. Първото удобно място, на което сяха от цяла вечност.

— Ботушите. — Вдигнах единия си крак, пажът се приближи и почна да дърпа първия. Това беше нещо, което наистина ми липсваше по пътя. Пълният мързел. Татко беше прекалено стиснат, за да наеме достатъчно персонал, но когато имаше важни гости, докарваше приличен брой слуги. Идеалният им брой е когато щом изпуснеш нещо, имаш подръка слугинче, което да го грабне още преди да е докоснало пода, и ако те засърби на място, което иначе би изисквало извиване или протягане, е достатъчно само да го споменеш и неидентифицирани нокти го почесват вместо теб.

Ботушът изскочи рязко и момчето залитна назад, после хвана следващия.

— Като свършиш, можеш да ми донесеш малко плодове. Ябълки и круши. Конкуенски круши обаче, не ония жълтите от Маран — много са кашкави.

— Да, сър. — Вторият ботуш също излезе и той отнесе и двата да чакат до вратата. Надявах се, че до сутринта някой ще ги лъсне хубаво, или пък още по-добре, ще ги замени с по-свестен чифт. Момчето отвори вратата. — Ще донеса плодовете.

— Чакай малко. — Приведох се напред в стола. — Стан, нали така? — Хрумна ми, че калпазанчето може да се окаже полезно.

— Да, сър.

— Плодове и малко хляб също. И разбери къде е този изгубен принц, когото честват всички. Впрочем, как му е името?

— Йорг, сър. Принц Йорг. — И излезе, без да чака разрешение, като дори не затвори вратата.

— Йорг значи? — Като се замислих, ми се стори странно, че снощи никой от братята дори не беше споменал изгубения принц, прибран отново в бащиното лоно. Целият Крат изгледаше обхванат от празненствата по случай завръщането на блудния син, а някак си ние бяхме открили единствената кръчма, виждаща се от Висок замък, където никой не искаше да говори за това. Изключително странно.

Една сянка на вратата привлече вниманието ми и ме откъсна от размислите ми.

— Да? — Да не би пък младият Стан да бягаше „от“ нещо вместо „към“ нещо?

Мъжът на вратата не изглеждаше особено страшен, но сигурно се беше приближавал по коридора, когато Стан си плю на петите...

Човекът пред мен би бил крайно незабележителен и даже би могъл да се съревновава със скъпия ми татко в категорията „обикновен“, ако всеки сантиметър от голата му кожа, което включваше дланите, шията и главата, не беше татуиран с непознати писмена. Буквите даже пълзяха по лицето му и отрупваха бузите и челото му с гъста калиграфия.

След пристигането на мъжа настъпи неловко мълчание и ако си бях у дома, със сигурност щях да се изкуша да го наругая и да поискам от него да говори или да се маха, вероятно окуражавайки го с каквото имам подръка за мятане. Само че бях прекарал твърде дълго време на пътя, където всеки селяк можеше да ме намушка, задето съм изгледал по-така сестра му, и старите ми инстинкти бяха ръждясали.

— Да? — повторих, макар че беше негова работа да обясни, а не моя да питам.

— Казвам се Сагеус. Съветвам краля по по-... необичайни въпроси.

— Слава богу! — Може би това не беше най-уместният израз за пред човек с толкова езически вид, но в радостта си, че съм открил човек, който може да развали проклятието ми, бях готов да пренебрегна разни недостатъци като очевидно чуждия произход и непочитането на подходящото божество. В края на краищата Снори също споделяше тези недостатъци, но въпреки опасенията ми се бе оказало, че има някои качества, с които да ги компенсира.

— Хората не винаги са толкова радостни да ме видят, принц Джалан. — На устните му играеше лека усмивка.

— Да, но не всеки се нуждае от чудо. — Станах и тръгнах към мъжа. Със задоволство установих, че се извисявам над него. Предположих, че е на около четирийсет, и от моята гледна точка можех да прочета надписите върху темето му. Или щях да мога, ако знаех езика. Предположих, че тези писмена произхождат от някъде на изток, а може би и на юг оттук. Много далеч на изток и на юг. Място, където писмената приличат на съешаващи се паяци. Бях виждал подобни в покоите на майка ми. Сагеус вдигна глава, за да срещне погледа ми, и аз забравих всичко за неразчетимите му надписи, ниския му ръст и дори за миризмата на подправки, лъхаща от него, която току-що бях усетил. Изведнъж тези невзрачни очи станаха единственото, което имаше значение. Два замислени вира, спокойни, кафяви, обикновени...

— Принц Джалан?

Тръснах глава и открих, че проклетият дребосък щрака с пръсти пред лицето ми. Ако не исках нещо от него, щях да го ритам оттук до Тройната порта. Е, и ако не беше магьосник де. Тях човек не бива да ги дразни. Но пък ако пипаш внимателно... също като с лампата на Аладин — потъркаш ли я по правилния начин, желанието ти може да се изпълни. Поне вече знаех, че не е шарлатанин с огледала, дим и ловки ръце.

— Принц Джал...

— Добре съм. Нещо се замаях за миг. Влизай. Седни. Трябва да те питам нещо. — Премигнах няколко пъти да фокусирам погледа си, докато се връщах по не съвсем права линия към стола си. — Сядай, сядай. — Махнах към друг стол.

Вместо да последва повелята ми, Сагеус застана зад него. Загорелите му пръсти се плъзгаха по дървото, толкова тъмно, че беше почти черно, изследваха всяка полирана и блестяща извивка, сякаш в търсене на значение.

— Вие сте загадка, принц Джалан.

Преглътнах мнението си и устоях на импулса да го наругая за безочияето му.

— Загадка от две части. — Езичникът ме наблюдаваше с невероятно спокойните си очи. Пусна стола и прокара пръсти по челото, веждите, скулите, бузите си. Навсякъде, където пръстите му

докосваха кожата, татуираните символи за миг сякаш потъмняваха, като пукнатини в плътта му към някаква вътрешна чернота. Той наклони глава, после хвърли поглед към коридора. — И втората част е наблизо.

— Не бих очаквал нищо по-малко от човек, към когото крал като Олидан се обръща за съвет. — Метнах му най-добрата си усмивка, онази, която казва „дружелюбен герой, намиращ общ език с обикновените хора“. — Истината е, че се оказах впримчен в някакво гадно заклинание заедно със северняка, когото вода със себе си. Обвързани сме от магия. Ако се раздалечим прекалено много, ни се случват лоши неща. Искам единствено някой да ни освободи, за да може всеки от нас да си хване пътя. Човекът, който направи това, ще открие, че съм един наистина щедър принц!

Сагеус изглеждаше много по-малко изненадан, отколкото очаквах. Почти сякаш вече бе чувал историята.

— Аз мога да ви помогна, принц Джалан.

— О, слава на Бога! Искам да кажа, слава на който и да е бог. Не знаеш каква мъка е да съм вързан за този грубиян. Мислех, че ще ми се наложи да пътувам с него чак до фиордите. Студът хич не ми се отразява добре. Синусите ми...

Сагеус вдигна ръка да прекъсне плещенето ми. Изобщо не съзнаваше, че прекъсва принц, но пък от облекчение аз наистина се бях раздърдорил малко прекалено много.

— Както и в много други неща, има лесен и труден начин.

— Лесният ми звучи най-лесно — казах и се приведох напред, защото езичникът говореше много тихо.

— Убий другия.

— Да убия Снори? — Дръпнах се изненадано назад. — Но аз мислех, че ако той...

— Въз основа на какво сте го мислели, принц Джалан? Един разумен човек може да се страхува от определени вероятности, но не позволявайте на страха да ги превърне в увереност. Ако някой от двамата ви умре, проклятието ще умре заедно с него и другият ще може да продължи да си живее необезпокоявано.

— О... — Наистина ми се струваше глупаво, че съм бил толкова сигурен какво ще стане. — Само че не бих могъл да убия Снори. — Не

го исках мъртъв. — Искам да кажа, ще е много трудно. Ти не си го виждал. Като го видиш, ще разбереш.

Сагеус сви лекичко рамене.

— Намирате се в замъка на крал Олидан. Ако той заповяда неговата смърт, Снори ще умре. Съмнявам се, че кралят би отказал, ако един принц поиска от него живота на някакъв си мъж от простолюдието. Особено пък мъж от снеговете и ледовете, който се кланя на примитивни богове.

По-раншният ми ентусиазъм ме напусна с дълга въздишка.

— Кажете ми трудния начин...

18.

Събудих се облян в студена пот. Леглото беше топло. За миг се зачудих в коя кръчма съм. Даже за миг ми мина през ума, че Ема може да лежи до мен, но търсещите ми пръсти напипаха само ленени чаршафи. Фини ленени чаршафи. Замъкът. Спомних си и се надигнах в леглото. От всички страни ме заобикаляше непрогледна нощ.

Бяха ме преследвали кошмари, които преливаха един в друг, и сърцето ми още беше разтуптяно от тях, но не можех да си спомня никакви подробности. В ума ми витаеше само споменът за нещо ужасно, което ме дебне из тъмни места, толкова близо, че усещах дъха му върху шията си, чувствах как ръцете му шарят, дърпат ризата ми...

— Замък, Джал; намираш се в замък. — Гласът ми прозвуча слабичко, сякаш стоях наред някакво огромно и пусто пространство.

Свещта, която бях оставил да гори, явно беше угаснала — дори миризмата ѝ не усещах. Имах кремък и прахан, само че те бяха в дисагите на Рон, в някоя конюшня.

— Прекалено голямо момче си, за да се плашиш от тъмното. — Страхът в гласа ми ме убеди, че е по-добре да мълча. Ослушах се за някакъв звук, различен от собственото ми дишане, но такъв нямаше.

Хвърлих се на възглавницата, завих се с чаршафите и за да се разсея от нощните ужаси, се съсредоточих върху края на разговора си със Сагеус.

— Трудният начин ли? — беше попитал той, сякаш изненадан, че това изобщо би ми минало през ума. — Ами, трудният начин е да свършиш работата на заклинанието вместо него. Всяка магия представлява действие на волята, което се стреми към завършек. Желанията на най-могъщите, когато бъдат изречени и насочени по пътищата, които тяхното изкуство е прорязало в тъканта на съществуващото, стават като живи. Заклинанието ще се върти и суче; ще се променя, нагажда, приспособява, докато не постигне заложената в него цел. Заклинанието е незавършено, защото мишената му още е

невредима. Унищожих тази мишена и тогава магията, проклятието, което те подчинява на собствените си стремежи, ще се стопи.

Спомних си очите зад онази маска.

— Да убия Снори значи? — Лесният начин наистина изглеждаше по-лесен.

Очите, които бяха блестели от процепите на порцелана, същите тези очи ме следяха в кошмарите ми. Дори и сега кожата ми настръхваше от възможността да съм подложен на този оглед. Ленените чаршафи, които стисках, бяха детска защита, но и стоманена броня не можеше да ме спаси от този ужас. Да убия Снори?

— Проста работа, която мога да уредя вместо вас, принце. — Всичко, което говореше този езичник, изглеждаше разумно.

— Не, наистина, не бих могъл. Той ми стана нещо като при... — Преглътнах думата. — Нещо като доверен служител.

Сагеус поклати глава и редовете текст се размазаха пред очите ми.

— Това, в което сте се забъркали, е истинска лудост, принце. Варваринът ви е взел в плен — като заложник на своята съдба — и ви тегли към ужасна опасност. Един мъдър мъж, лорд Стоколм, е писал за това още преди векове. Пленникът постепенно започва да гледа на своя похитител като на приятел. Вие сте попаднали в неговия сън, принц Джалан. Време е да се събудите.

И сега, докато лежах в тихия мрак на стаята, само с две стиски чаршаф, които да ме пазят от убеждението, че безименният ужас от Вермилиън стои до леглото ми и се взира в мен, наистина се опитах да се събудя. Заскърцах със зъби и се опитах или да заспя, или да се събудя — но само споменът за гласа на Сагеус ми даваше някакво избавление.

— Достатъчно е просто да помолите крал Олидан за закрила — аз ще отнеса съобщението — и на сутринта този северняк ще лежи в бедняшки гроб долу край реката. Ще се събудите свободен човек, готов да се върне към живота, от който са ви откъснали. Свободен да поднови предишните си занимания, сякаш нищо не се е случило.

Трябва да призная, че ми звучеше адски съблазнително. И тогава, и сега. Само че езикът ми отказваше да изрече думите. Може би това също беше част от тази Стоколмска болест.

— Ама той е... хм, верен служител. — Аз може да съм лъжец, измамник и страхливец, но никога, никога не бих предал един верен служител. Освен, разбира се, ако това не изисква честност, почитеност или храброст — или каквото и да е друго, което да ми причини дори най-слабия дискомфорт. — Разбирам ти мисълта... и все пак трябва да има друг начин. Не можеш ли да направиш нещо? Човек с твоите умения?

Той поклати отново глава, толкова бавно и лекичко, че човек почти би повярвал на тъгата му.

— Не и без голям риск, принце, за мен и за вас. — Обърна кротките си очи към мен и моментално усетих притеглянето им, сякаш във всеки момент можеше да ме придърпа в тях и да ме удави. — Има и трети начин. Кръвта на човека, който ви е наложил заклинанието.

— О, не бих могъл... — Мисълта за онази дърта вещица ме плашеше почти колкото създанието от операта. — Мълчаливата сестра е прекалено хитра, а и баба държи на нея.

Сагеус кимна, сякаш беше очаквал това.

— Тя има близначка. Която съдбата може да изправи на пътя ви. Кръвта на близначката ще свърши същата работа. Ще потуши огъня на заклинанието.

— Близначка ли? — Трудно ми беше да си представя две такива чудовища. Жената със сляпото око винаги ми бе изглеждала единствена по рода си.

— Тя се казва Скилфар.

— Мътните го взели! — Бях чувал за Скилфар. А човек, за когото си чувал, означава неприятности. Това е проверена мъдрост. „Лошата вещица от север“ — сигурен бях, че съм чувал баба да я нарича така, усмихвайки се, сякаш е казала нещо умно. — Мътните го взели! — Убиването на Снори щеше да е трудно. Неотдавна с радост бих пропилял живота му в бойните ями срещу възможността да припечеля някоя пара. Но сега вече го познавах и това поставяше нещата в друга светлина. Всъщност вгорчаваше цялата онази работа с бойните ями. Всички мъже там си имаха живот и не бях сигурен дали някога ще мога пак да се наслаждавам на този спорт, след като знам това. Животът си има начини да ти влезе под кожата и да ти развали удоволствието с прекалено много информация. Вярно казват, че

младостта е най-щастливото време, когато се въргаляме в блаженството на неведението.

— Предишният ви живот, принце. Ще се върнете към него.

Предишният ми живот, насладите на плътта, на игралната маса, а понякога и на първото върху второто. Вярно, че беше плитък и се олюляваше на ръба на ножа на Мейрес, но понякога плиткото е предостатъчно. В дълбокото можеш да се удавиш.

— Ще преспя, преди да взема решение — казах.

Само че не можех да спя. Вместо това лежах в студената пот на страха и се вирах в нощта. Смъртта на Снори, унищожаването на онова чудовище, кръвта на Мълчаливата сестра или на северната ѝ близначка. Нито едно от трите не беше лесно. Всяко беше трудно по свой собствен начин.

— Помолете краля за главата на северняка — беше ми казал Сагеус. — Това е най-лесният начин. — „Бива те в лесните неща, нали?“, сякаш нашепваха писмената върху протегнатите му длани. „Бива те в измъкването, нали?“

Ако ме биваше толкова в измъкването, щях да знам къде е проклетата врата. Обикновено следя за такива неща, съставям си пътища за бягство, опознавам разположението. Но когато езичникът ме остави в стаята, ме налегна страшна умора и се бухнах в леглото като камък в най-дълбокия вир.

— Убий северняка. — Това звучеше все по-разумно с всяко повторение. В края на краищата така щях да спестя на Снори откритието, че семейството му е мъртво. Единственото, което го очакваше, бе дълго пътешествие към най-лошата новина на света. Нима той не приветстваше битката като стар другар, нима не жадуваше да срещне края си? — Убий северняка. — Не можех да позная дали съм го казал аз или Сагеус.

Бях седял в мекотата на големия стол, с лице към езичника, и слушах истините му. Бях седял? Или седях? Седях срещу него сега — той беше застанал зад стола си и плъзгаше пръсти по решетъчната облегалка, като че ли бе арфа, на която можеше да се свири някаква мелодия.

— Значи ще помолите за главата му. — Не беше въпрос. Кротките му очи ме гледаха бащински. Баща и приятел едновременно.

Макар че, Господ ми е свидетел, не като моя баща: той винаги е изглеждал смутен от всичките тия бащинско-синовни работи.

Да. Сагеус беше прав. Започнах да изричам думите:

— Ще помоля за...

Върхът на един меч щръкна от тесните гърди на езичника, и то не някакъв си обикновен меч, а сияен като утрото, ярък като стомана, извадена от нажежена до бяло пещ. Сагеус сведе смаяно поглед към него, а мечът продължи да излиза, докато от гърдите му не се подаде цяла стъпка блестящо острие.

— Какво? — Кръв потече от ъгълчетата на устата му.

— Не ти е тук мястото, поганецо. — Зад гърба на мъжа се разгънаха криле, все едно бяха негови. Бели криле. Бели като летни облаци, от орлови пера и достатъчно широки, за да издигнат човек към небето.

— Как? — изгъркори Сагеус и кръвта шурна по брадичката му.

Мечът се отдръпна и зад езичника се вдигна една глава, с лице гордо и нечовешко като на мраморните статуи на гръцки богове и римски императори.

— Той принадлежи на светлината. — Мечът блесна и отсече главата на езичника, както сърпът коси трева.

— Събуди се! — Това не беше гласът на ангела, извисяващ се над трупа на Сагеус. А глас, идещ някъде извън замъка, по-моцнен, отколкото се полага да е един звук, толкова моцнен, че можеше да троши камък. — Събуди се!

В това нямаше никакъв смисъл.

— Какво...

— Събуди се!

Премигнах. Премигнах пак. Отворих очи. Вместо чернота видях утринна сивота. Надигнах се в леглото, прогизнал от пот и все още оплетен в чаршафите. Зад бледите призраци на дантелените пердета небето на изток просветляваше.

— Баракел?

— Някакъв си нисш сънен ковач си мисли, че може да опетни един от заклетите в светлината! — Баракел говореше самодоволно. После продължи с по-сериозен тон: — Съзирам обаче нечия ръка зад него. С по-смъртоносен допир... и със сини пръсти. Д...

— Т-това ти ли беше? Но ти си толкова... ами... такъв досадник.
— Измуших се от леглото, всяка частица от тялото ме болеше, сякаш цяла нощ съм се борил с варварска маймуна. Стаята отново беше празна, а ангелът — затворен в главата ми.

— Говоря с гласа, който ми даваш ти, Джалан. Аз съм ограничен от твоето въображение, оформян от твоите представи. Всеки твой недостатък ме отслабва, а те са много. Аз...

Последното пламтящо крайче на слънцето се отдели от хоризонта, превръщайки цяла една гора в злато. Мълчанието също бе злато. Баракел беше получил своя миг. Върнах се при удобния стол да си обуя панталоните, но открих, че не ми се седи в него. Погледнах стола с решетъчната облегалка и си представих Сагеус там, както беше в съня ми, с отсечена глава и тъкмо започнал да се свлича. Той искаше от мен да заповядам да убият Снори. Аргументите му звучаха достатъчно солидно, но макар че на игралната маса бях загубил много повече пари, отколкото бях спечелил, прекарвах на нея достатъчно време, за да усетя кога ме водят за носа.

Докато се измия и облека, денят се беше появил на сцената от изток, петлите кукуригаха, хората с работа бързаха да я свършат, а под Висок замък град Крат се отърсваше от сън. Плахо почукване ме накара да прекъсна съзерцанието си и да се извърна от прозореца.

— Какво има?

— Аз съм С-стан, ваше височество. — Пауза. — Имате ли нужда от някой да ви облече или да...

— Върви да намериш моя викинг и го доведи тук. Ще закусваме където сервират най-добрата храна.

Пажът хукна и звуците от оттеглянето му скоро заглъхнаха. Седнах на леглото и извадих медальона си. Вече беше осеян с празни гнезда от продадени камъни и всяка от дупките се взираше в мен със сляпо обвинение. Това ми изглеждаше някак подобаващо. Правосъдието е сляпо. Любовта е сляпа. Още един камък щеше да ми плати връщането до Вермилиън в удобството на изискана каляска. Друг щеше да ми купи вино и компания на всяка спирка. Още две дупки, които да наблюдават минаването ми, да ме гледат как оставям един приятел в бедняшки гроб и се връщам към повърхностния си

живот. Зачудих се дали Баракел вижда душата ми, когато ме погледне. Такъв ли изглеждах? Човек, който се продава малко по малко всеки ден, за да си купи път на страхливец през границите на живота?

— И все пак — казах си. — По-добре е дълъг недостоен живот на лекомислени удоволствия, отколкото кратък изблик на героизъм, завършващ с още по-кратко намушкване. И само защото един човек се опитва да води друг за носа, това не означава, че така не е най-добре и за двамата. — Помислих си за студения север и ужасяващите истории, които разправяше Снори за него, и потреперих.

— Джал! — Снори изпълни рамката на вратата, а усмивката изпълни лицето му. — Изглеждаш по-зле след една нощ самичък в копринени чаршафи, отколкото след една нощ боричкане в „Ангела“ с твоето другарче, което обича да хапе. — Зад него Стан се въртеше в коридора, търсейки начин да мине.

Станах.

— Хайде. Момчето ще ни намери някаква закуска.

Последвахме Стан с небрежна крачка, която се равняваше на неговото подтичане.

— Храната може да бъде доставена в стаите ви, милорди. — Каза го през рамо, докато си поемаше дъх.

— Аз обичам да ям в компания — отвърнах. — Освен това за теб, момче, съм „ваше кралско височество“. А той е... хаулдр. Правилното обръщение към хора с неговия ранг е „Ей, ти“.

— Слушам, ваше кралско височество.

— Така е по-добре.

Още един коридор, още един завой, и влязохме през арка в просторна трапезария, която можеше да се похвали с три дълги маси. На две от тях се хранеха някакви хора, гости, ако се съдеше по вида им, или пък личности с известно положение в замъка. Сред тях нямаше кралски особи, но пък не бяха и от простолюдието. Стан посочи свободната маса.

— Ваше кралско височество. — Изгледа отдолу Снори, прехапа устна и запристъпва нерешително от крак на крак, явно обзет от съмнения дали рангът на северняка му дава право да седи на някоя от масите.

— Снори ще яде с мен — казах. — По специално благоволение.

Стан въздъхна облекчено и ни настани на столовете.

— Аз ще взема яйца, бъркани с щипка сол и щипка черен пипер, а после риба. Херинга, скумрия, нещо пушено. Викингът вероятно ще вземе прасе, леко поубито.

— Бекон — каза Снори. — И хляб. Колкото по-черен, толкова по-добре. И бира.

Стан хукна да изпълнява, като си повтаряше поръчките колкото можеше по-бързо.

Снори се облегна в стола и се прозя мощно.

— Как спа? — попитах го.

Той се ухили и ме изгледа преценяващо.

— Сънувах странни работи.

— Колко странни?

— Ами, всяка нощ сънувам дъщерята на Локи. Ако един сън кара появите на Аслауг да изглеждат обикновени, можеш да си представиш колко е странен.

— Я разкажи.

— Някакъв дребосък, покрит с драскулки, цяла нощ се мъчеше да ме убеди да те убия тази сутрин. Или почти цяла нощ... преди Аслауг да го изяде.

— Аха.

Седяхме мълчаливо около минутка, докато се появи прислужник с две кани бира и самун хляб.

— Е? — попитах, повече от леко напрегнат. Между нас, точно до хляба, имаше дълъг нож.

— Реших да не го правя. — Снори се пресегна и разчупи хляба на две.

— Хубаво. — Отпуснах се с въздишка.

— По-добре да изчакам, докато напуснем замъка. — Нахвърли се върху хляба, за да скрие усмивката си. — Ами ти? Как спа?

— Горедолу по същия начин — отвърнах, но Снори беше загубил интерес, защото нещо на вратата привлече погледа му.

Обърнах се и видях да се приближава млада жена: висока, слаба, но не и крехка; не беше от традиционните хубавици, но в нея имаше нещо, което ме изпълни с нетрадиционни мисли. Гледах я как върви с уверени крачки. Високи скули, изразителни устни, тъмночервени къдрици, сипещи се по раменете ѝ. Изправих се, готов с поклона си. Снори остана седнал.

— Милейди. — Задържах погледа ѝ. Необикновени очи, зелени, но излъчваха повече светлина, отколкото поемаха. — Принц Джалан Кеңдет на вашите услуги. — Магнах към масата. — Моят човек Снори. — Роклята ѝ беше семпла, но добре изработена, с качество, което говореше, че е от заможно семейство.

— Катерин ап Скорон. — Тя премести поглед към Снори, после го върна пак върху мен. Акцентът ѝ потвърждаваше тевтонските ѝ корени. — Сестра ми Сарет би искала да се наслади на вашата компания на лек обяд.

По лицето ми се разля усмивка.

— За мен ще е удоволствие, Катерин.

— Много добре. — Тя ме огледа от глава до пети. — Пожелавам ви приятен престой и безопасно пътуване по-нататък, принце. — Обърна се с шумолене на поли и закрачи към коридора. Нищо в тона или в бледото ѝ лице не намекваше, че смята, че компанията ми може да е удоволствие за сестра ѝ. Всъщност червенината около очите ѝ ме накара да се зачудя дали не е плакала.

Приведох се към Снори.

— Надушвам сестрински конфликт! Голямата сестра ще вечеря с принца и малката се цупи. — Инстинктите ми за тези работи рядко грешат. Познавам добре динамиката на сестринското съперничество. Снори се намръщи — той самият без съмнение също си беше паднал по зеленоокото дяволче. — Не ме чакай! — И понечих да последвам момичето.

Една голяма ръка ме сграбчи за китката, но веднага ме пусна при острия пукот на прескочилата между нас енергия. Все пак това бе достатъчно, за да ме спре.

— Не мисля, че става дума за онзи вид покана.

— Глупости. Една високопоставена дама не доставя съобщения. Щеше да прати паж. Не, тук се крие повече от едно съобщение! — Можех да простя на варварина невежеството му в дворцовите тънкости.

Катерин стигна до вратата. Вярно, че нейното оттегляне беше лишено от онова подканващо полюшване, което човек вижда на места като „Падащият ангел“. И въпреки това го намерих за съблазнително.

— Довери ми се. Аз познавам дворцовия живот. Това е моята игра. — И забързах подир нея.

— Но лентата... — извика Снори след мен. Нещо за лента на ръката й.

Подсмигнах се неволно при мисълта, че един роден в колиба северняк се опитва да ме учи как да се оправям с жените в замъка. Тя беше дошла без компаньонка или защитник, дръзка колкото си ще, за да огледа хубаво предлаганите принцове.

— Катерин. — Настигнах я в коридора, на метри от трапезарията. — Хайде де, не ми бягай така. — Понижих гласа си до съблазнително мъркане. Сграбчих я за задника през слоевете тафта. Беше гладък и твърд.

Тя се въртна по-бързо, отколкото смятах за възможно в подобно одеяние, и... Е, прекарах следващата вечност или нещо такова в ослепително бяло място, изпълнено с болка.

Винаги съм бил на мнение, че разположението на мъжките тестиси е красноречив аргумент срещу интелигентния дизайн. Фактът, че една слабичка жена може с добре прицелен удар на коляното да превърне героя от Аралския проход в безпомощно създание, прекалено изпълнено с агония, за да прави нещо друго, освен да се търкаля на пода, мъчейки се от време на време да си поема дъх през болката — е, това е просто лошо планиране от страна на Господ. Не съм ли прав?

— Джал? — Някаква сянка на фона на бялата агония. — Джал?

— Махай... се... — процедих през стиснати зъби. — Остави... ме... да... умра.

— Хубаво, ама препречваш коридора, Джал. Бих те вдигнал, но... нали знаеш? Стан, намери някой гвардеец да ти помогне да завлечете принца в стаята му.

Някакво смътно усещане за движение проникна през страданията ми. Петите ми се плъзгаха по каменен под, а някъде зад тях вървеше Снори и си бърбеше весело с хората, които ме мъкнеха.

— Предполагам, че е станало недоразумение. — Той се изкиска. Изкиска се, моля ви се! Това е нещо като кодекс — когато някой мъж е ранен на такова деликатно място, всички други трябва да потръпват и да изразяват съчувствие, а не да се кискат. — На юг сигурно правят нещата по различен начин...

— А уж разбирам от жени... — успях да изпъшкам.

— Може и да разбираш, ама не гледаш, Джал! Не видя ли черната лента на ръката й? Тя е в траур! — Отново кискане. — Има

дух тя. Видях го още щом се появи. Сигурно във вените ѝ тече северна кръв.

Аз просто изстенах и ги оставих да ме завлекат до покоите ми.

— Проклет да съм, ако отида да видя сестра ѝ. Тя сигурно е чудовище.

Вдигнаха ме на леглото.

— Полека, момчета — говореше Снори. — Полека. — Макар че все още май беше прекалено развеселен от случката.

— Проклета скоронска кучка. Оох! — Нова вълна от болка ме накара да млъкна. — Държави са започвали война и за по-малко!

— Е, формално погледнато вие вече сте във война, не съм ли прав? — Столът изскърца, когато Снори се отпусна на него. — Искам да кажа, онези мъже, които така геройски си сразил в Аралския проход, бяха скоронци, нали?

Тук вече ме спипа.

— Искан ми се да бях убил още петдесет!

— Както и да е, сестрата е още по-хубава.

— Ти пък откъде знаеш? — Опитах да се претърколя и се отказах.

— Видях ги и двете на балкона вчера.

— Така ли? — Успях да се претърколя. Това изобщо не ми помогна. — Ами да върви да се обеси. — Изгледах го с най-кръвнишкия поглед, който успях да докарам през присвитите си клепащи.

Снори вдигна рамене и ухапа крушата, която бе откраднал от масичката до леглото ми.

— Опасно е да говориш така за кралицата, ако питаш мен — рече с пълна уста.

— Кралица ли? — Претърколих се пак с лице към стената. — Уф, мамка му!

19.

Куцуках след Стан към личните покои на кралица Сарет. Учудих се, че срещата е назначена в покоите ѝ, но не се и съмнявах, че нейната добродетелност ще бъде строго охранявана.

Видя ми се странно, че пътят ни минава през долните части на замъка — слязохме по едно стълбище и минахме по дълъг коридор със складове отляво и отдясно, натъпкани до тавана с хранителни припаси, — но все пак бях казал на Стан да ме води по най-краткия маршрут, защото ми се налагаше да вървя много, ама наистина много внимателно. Изкачихме се по тясно стълбище, без съмнение предназначено за слугите, които доставят храна в кралските покои.

— Кралицата моли да бъдете дискретен, ако ви разпитват за посещенията ви — каза Стан, вдигнал високо фенера в дългия коридор без прозорци.

— Знаеш ли какво означава „дискретен“, момче?

— Не, сър.

Изсумтях, несигурен дали проявява невежество или дискретност.

Стан почука на една тясна врата, в тежката ключалка се завъртя ключ и ние влязохме. Трябваше ми малко време, за да осъзная, че ни е отключила самата кралица. Отначало си помислих, че може да е някоя придворна дама, но когато тя се обърна, за да изгледа появата ми, нямаше как да я сбъркам. Една придворна никога не би носила толкова фина рокля, а и Сарет приличаше прекалено много на Катерин, за да е някоя друга освен сестра ѝ. Прецених, че е към двайсет и пет, малко по-ниска от сестра си, а лицето ѝ бе по-меко и с по-класическа красота: пълни устни, вълни от тъмночервена коса. Нейните очи също бяха зелени, но без онази странна вътрешна светлина в очите на Катерин.

Другото, което забелязах у кралица Сарет — факт, който никога рокля, по-малка от палатка, не би могла да скрие, — беше, че или наскоро е погълнала цяло прасенце, или е в напреднала бременност.

— Можеш да настаниш принц Джалан на стола му и да му налееш вино, Стан, а после изчезвай. — Тя махна с ръка да го пропъди.

Момчето сложи възглавничка за мен на един голям стол, разположен на приемливо разстояние от кралицата, което ще рече в отсрещния ъгъл. Всъщност най-приемливото разстояние би било онова, което да ме изкара в коридора, защото никоя кралица не бива да остава насаме с непознат мъж в личните си покои, особено ако непознатият съм аз.

Приближих се внимателно до стола, наместих възглавничката и се отпуснах върху нея.

— Добре ли сте, принц Джалан? — Искрена загриженост сбърчи гладкото ѝ чело.

— О, просто... Просто стара рана от войната, ваше височество. Обажда се от време на време. Особено ако карам твърде дълго без сваятна битка.

До мен Стан стисна здраво устни и напълни сребърния бокал на масичката с вино от висока кана. Като си свърши работата, се оттегли през вратата за прислугата и стъпките му заглъхнаха в далечината. Хрумна ми, че ако ме заварят тук без придружител, животът ми може да зависи от това какво ще реши да разкаже кралицата. Не изглеждаше много вероятно тя да си признае, че ме е поканила, а бях сигурен, че злонравната ѝ сестричка ще опише в неласкави краски одевешния ми опит за сближаване, ако въпросът стигне до Олидан. Твърдо реших да се измъкна от тази ситуация при първа възможност.

— Как ви харесва Анкрат, принц Джалан? — Тевтонският акцент на Сарет беше по-силен от този на сестра ѝ и ми напомняше за крясъците на скоронския патрул, който се беше опитал да ме прегazi в Аралския проход. Това с нищо не помогна за успокояването на нервите ми.

— Чудесна страна — отвърнах. — А и град Крат е много впечатляващ. Празненствата бяха в разгара си, когато пристигнахме.

При тези думи тя се намръщи и нацупи устни. Явно бях засегнал неприятна тема. Бременна или не, беше много хубава.

— Скорон е по-красива земя, а Айзеншлос е по-добра крепост. — Тя сякаш не знаеше, че ние от Червения предел смятаме скоронците за кръвни врагове. Няма значение — аз винаги съм бил радетел на

любовта, а не на войната, макар че те двете често са близки дружки. — Но вие сте прав, принц Джалан, Анкрат има много достойнства.

— Така е. Опасявам се обаче, ваше величество, че съм в известно недоумение. Мисля, че би било по-уместно да обсъдим тези въпроси следобед пред двора? За вашата красота се говори нашир и надлъж и хората могат да изтълкуват погрешно намеренията ми, ако се разбере, че сме... — Обикновено бих се радвал да сложа рога на всеки мъж, достатъчно глупав да остави жена като Сарет незадоволена... но Олидан Анкрат? Не. Освен това нейната бременност и инвалидното ми състояние в момента също допринасяха за отслабване на интереса ми към тази възможност.

Лицето на Сарет се сбръчка уплашено, горната ѝ устна потрепери, тя се надигна от стола си и клекна пред мен.

— Простете ми, принц Джалан! — Хвана мургавите ми мазолести ръце със своите тънки и бели. — Просто... просто... за всички нас беше такъв шок пристигането на това ужасно момче.

— Момче ли? — През последните две нощи бях спал твърде малко и не схвацах.

— Йорг, синът на Олидан.

— А, изгубеният принц — казах, наслаждавайки се на допира на ръцете ѝ.

— По-добре да си беше останал изгубен. — Сега вече зърнах малко стомана зад разплаканата ѝ красота.

Изведнъж даже моят лишен от сън ум не можеше повече да отказва да забележи проблема. Този завърнал се принц не би могъл да е син на Сарет, тя не беше достатъчно голяма за това... Значи беше втора жена, заета с произвеждането на, както си е мислела, свой собствен наследник?

— Аха. — Приведох се напред и погледът ми падна върху корема ѝ. — Виждам, че завръщането му може да е проблем за вас. — Лицето ѝ пак се сгърчи страдалчески. — Хайде, хайде, не плачете, кралице. — И я потупах лекичко — герой, който утешава дама в беда и може би прокарва пръсти през тази прекрасна коса.

— Защо не можеше това момче да си остане изгубено и да скитосва по пътищата? — Тя обърна към мен хубавите си очи с влажни мигли.

— Момче, казвате? — Кой знае защо си бях мислил, че принцът е възрастен мъж. — На колко точно...

— Дете! Преди седмица беше на тринайсет и забравен. Никой не го беше грижа за него. А сега е навършил пълнолетие и... — Сълзите й рухнаха отново и тя зарови глава в рамото ми. — О, какви неприятности ни причини! Хаосът в тронната зала...

— Момчето е в трудна възраст. — Кимнах мъдро и я притеглих към себе си. Това си е инстинкт. Не зависи от мен. Тя ухаеше прелестно, на люляк и орлови нокти, и бременността бе издула не само корема й — бюстието й също преливаше от природни дадености.

— В моята родина те наричат Дявола от Арал — каза тя. — Червения принц.

— Вярно? — Опитах пак, като премахнах изненадата от думите си. — Вярно.

Тя кимна, все така облегната на рамото ми.

— Сър Карлан оцелял в онази битка и избягал на север. Разказваше ни в двора колко безстрашно сте се сражавали — като безумец, поваляли сте мъжете един след друг. Сред тях и сър Горт. Сър Горт беше син на братовчед на баща ми. Прочут воин.

— Е, ами... — Предполагах, че някои истории се раздуват до неузнаваемост и че прекалено много страх понякога може да изглежда като липса на страх. Както и да е, кралицата ми беше поднесла дар и се чувствах длъжен да го издоя докрай. — Вярно, че моите съграждани ме наричат Героя от прохода. Така че изглежда съвсем уместно скоронците да ме наричат дявол. Ще нося това име с гордост.

— Герой. — Сарет подсмръкна и избърса очи, опряла едната си тънка ръчица в гърдите ми. — Вие можете да ни помогнете. — Изрече го тихо, почти шепнешком, и толкова близо до ухото ми, че потръпнах от наслада.

— Разбира се, разбира се, скъпа лейди. — Възпрях се, преди да съм обещал твърде много. — По какъв начин?

— Йорг е истински хулиган. Трябва да го поставят на мястото му. Разбира се, положението му е прекалено високо, за да може всеки да му даде урока, който заслужава. Но един принц би могъл да го предизвика. На него ще му се наложи да приеме предизвикателството, ако е отправено от принц.

— Е... — Вдъхнах уханието ѝ и сложих ръка върху нейната на гърдите си. Пред очите ми преминаха картините как гонех онези проклетите водоносчета по задните коридори на операта. В онзи ден бяха наричал доста задници! А някакво си дрипаво тринайсетгодишно принцче, което се е върнало с подвита опашка след един месец гладуване край пътя преди празният стомах да смири гордостта му и да доприпка вкъщи при тати... Можех да се видя как изнасям на такова хлапе суров урок. Особено пък ако по този начин спечеля благоразположението на красивата му мащеха.

Сарет се гушна още по-близо до мен, устните ѝ почти докосваха шията ми, а напращелите ѝ гърди се притискаха към тялото ми.

— Кажете, че ще го направите, принце!

— Но Олидан...

— Той е старец и е много студен. Вече почти не ме поглежда, след като изпълни дълга си. — Устните ѝ докоснаха гърлото ми, а ръцете ѝ се плъзнаха към корема ми. — Кажи, че ще ми помогнеш, Джалан.

— Ама разбира се, милейди. — Затворих очи и се оставих на ласките ѝ. Да наричам едно високомерно малко принцче пред двора щеше да е забавно, а и докато получа възможност да разказвам историята във Вермилиън, принц Йорг вече щеше да е пораснал и слушателите ми щяха да забравят, че е бил още дете, когато съм му изнесъл този урок.

— Не бих имала нищо против да пострада. — Тя разхождаше два пръста по ризата ми и си играеше палаво с копчетата.

— Стават и злополуки — промърморих.

Това се оказа донякъде пророческо, защото думите вдъхновиха Сарет за по-дръзки изследвания и ръката ѝ се шмугна в панталоните ми.

Както ще ви каже всеки мъж, пострадал при изпълнение на дълга си, за възстановяване от удар с коляно в слабините е нужно известно време и може да минат няколко дни, докато кралските ценности на един принц са отново готови за инспекция. Прибързаното опипване на Сарет възпламени предишната агония и трябва да призная, че викът ми на болка можеше да бъде определен като малко писклив. Или даже... момичешки. Което би обяснило защо стражите пред покоите ѝ решиха

да разбият залостената врата, за да спасят своята подопечна от онова, което я е нападнало.

Страхът може да е чудесно обезболяващо. Със сигурност появата на двама свирепи мъже в анкратски ливреи и с гола стомана в ръцете премахва болката в топките на мига. Дори катапулт не би ме изстрелял от стола по-бързо и още преди да успеете да кажете „прелюбодеяние“ вече се носех надолу по слугинското стълбище, затръшнал вратата зад гърба си.

Стигнах до стаята си задъхан и все още в паника. Снори беше изоставил стола, където го бях настанил, и се беше изтегнал на леглото.

— Бързо свърши — каза и ме погледна.

— Май трябва да се махаме — казах и докато се озъртах за вещите си, осъзнах, че нямам такива.

— Защо? — Снори праметна крака през ръба на леглото и седна, при което конструкцията изскърца застрашително под него.

— Тъъ... — Подадох глава в коридора и се огледах за приближаващи се стражи. — Може да съм...

— Не и кралицата — Снори стана и за пореден път остро осъзнах колко се извисява над мен. — Кой те видя? — Този път в гласа му имаше гняв.

— Двама стражи.

— Нейните стражи?

— Да.

— Тя ще ги подкупи. Всичко ще бъде потулено и заровено.

— Просто не искам да заровят и мен с него.

— Всичко ще е наред. — Виждах, че си мисли за срещата с крал Олидан, за всички онези приказки, които му бях надрънкарал за опознаването на врага и премахването на проклятието ни.

— Мислиш ли?

— Да. — Той кимна. — Идиот.

— Така или иначе можем да си вървим. Сериозно. Снощи говорих с кралския магьосник и той не беше особено услужлив...

— Ха! — Снори седна. — Онзи дърт сънен вещер! Ще трябва да потърсим помощ другаде, Джал. Неговата сила е прекършена. Преди ден-два момчето разбило тотема на Сагеус. Някакво стъклено дърво. Йорг го съборил в тронната зала. Парчета се разлетели навсякъде!

— Откъде... откъде научаваш всичко това?

— Говоря с хората, Джал. Докато кралицата си пъха езика в ухото ти, аз съм зает да слушам. Принц Йорг е лишил Сагеус от силата му, и то по много дързък начин. Трябва да има някакъв друг чародей или вещица, която да ни помогне. Не може Сагеус да е единственият в цялата страна. Ще имаме нужда от съвета на крал Олидан, ако искаме да свалим проклятието.

— Тъъ...

— Тъъ?

— Обещах на Сарет да напляскам въпросното принцче. Надявам се това да не развали отношенията ни с крал Олидан. Ако е силно привързан към детето, може да възникнат проблеми.

— Защо? — Снори се втренчи в мен и разпери яките си ръце. — Защо ти е да го правиш? — Бравата му лежеше до леглото и аз избутах с крак под него, извън полезрението му, просто за всеки случай.

— Нали си я виждал — кралицата де? — попитах. — Че как бих могъл да ѝ откажа?

Снори поклати глава.

— Не знам друг човек, който да ляга с толкова много жени и все пак да ги оставя да го водят за носа.

— Виж сега, говорим за момчето. Дали ще възникнат проблеми, ако го понапердаша малко? — попитах. — Защото ти, изглежда, знаеш всичко за Анкратите.

— Е, бащата не обича сина си. Толкова поне знам — рече Снори.

— Какво облекчение. — Отпуснах се достатъчно, за да потъна в стола.

— Освен това знам, че си храбър човек, Джал, и герой от войната...

— Да...

— Но не бих бил толкова сигурен, че ще напердашиш принц Йорг. Нали го видя в „Ангела“ снощи?

— За какво говориш?

— За „Падащият ангел“. Знам, че си имаше други неща на ума, но може да си забелязал, че кръчмата беше претъпкана с неговата банда. Братята.

— Какво? — Столът внезапно се беше превърнал в капан, който ме стисна в хватката си, щом се опитах да стана.

— Принцът беше там, сецаш ли се? В ъгъла, с Макин.

— О, боже! — Спомних си очите му.

— И е чукал Сали в стаята до твоята, доколкото чух. Мило момиче. От Тотен, малко на юг от Съблазънта.

— Мили боже! — Бях решил, че младият другар на Макин е поне на осемнайсет. Не можеше да е по-нисък от шест стъпки.

— И разбира се, знаеш какво го е подтикнало да предприеме ново пътуване толкова скоро след завръщането си във Висок замък.

— Напомни ми. — Мен ако питате, да си навлечеш смъртната омраза на един сънен вещер е достатъчна причина за повечето хора да си съставят планове за дълго пътуване.

— Той убил поборника на краля, капитана на стражата му, сър Гален. За него носеше траур сестрата на Сарет.

— И сигурно ще ми кажеш, че не го е направил с отрова в медовината?

— Във въоръжен двубой.

— Тръгваме!

Извиках това вече от коридора.

20.

Никой нямаше заповеди да пречи на един гостуващ принц да поязди из града преди аудиенцията си в двора. Забрахме Рон и Слейпнир и се спуснахме с тропот към град Крат. И продължихме нататък. Язденето се оказа жива мъка и аз постоянно се въртах в седлото в търсене на по-удобни пози и ругаех всички скоронци, най-вече проклетите им жени.

— Освен това и на двете очите им са прекалено сближени... Аз така или иначе никога не съм харесвал червеникава коса и съм сигурен, че по-младата има...

— Да, има нещо в тази Катерин — прекъсна ме Снори. — Мога да си я представя как обикаля света и върши велики дела. Има този вид.

— Щом си я харесал толкова, трябваше да действаш. — Болката ме караше да го дразня в опит да се разсея. — Може пък да си търси нещо по-грубичко.

Снори сви рамене.

— Тя е още дете. А аз съм женен мъж.

— Поне на седемнайсет е. Освен това мислех, че вие викингите действате по корабните правила.

— Корабни правила ли? — Снори повдигна вежда. Крат вече бе само петънце на хоризонта зад нас.

— Щом си пристигнал на кораб, значи няма правила — поясних.

— Ха! — Той присви лекичко очи. — Ние сме хора като всички други. Някои са добри. Други лоши. Повечето нещо по средата.

Изпръхтах.

— А бе, Снори, ти на колко години си всъщност?

— На трийсет. Поне така го пресмятам.

— Трийсет! Когато аз стана на трийсет, бих искал още да се забавлявам.

Той сви отново рамене и се усмихна лекичко. Не се обиждаше лесно. Което в крайна сметка беше хубаво.

— Там, където отиваме, да доживееш до трийсет е трудна работа.

— А бе има ли изобщо нещо хубаво в този Север? Каквото и да било? Едно-едничко нещо, което да не мога да открия в по-добър вид някъде на топло.

— Сняг.

— В снега няма нищо хубаво. Той е просто студена вода, дето си е сбъркала формата.

— Планини. Планините са красиви.

— Планините са неудобни купчини скали, които се пречат на пътя на хората. Освен това, ако исках планини, Аупите са ми под носа.

Продължихме да тропим в мълчание около минута. Движението по Римския път беше оредяло, но в дългите прави участъци все още можеха да се видят каруци, ездачи и дори пешеходци, точещи се в далечината.

— Семейството ми — каза той.

И макар да не твърдя, че съм особено мъдър, този път умът ми стигаше, за да си замълча.

Лятото, което ни беше приветствало със закъснение в Анкрат, загуби силата си, докато напредвахме на север. В град Хоф, сред узрели за жътва ниви, в един студен ден, който съдържаше в себе си повече от есента, отколкото от всеки друг сезон, Снори ни отклони на изток от Римския път.

— Бихме могли да хванем кораб от някое конотско пристанище — казах аз.

— В Конот не обичат хората от истинския Север — отвърна Снори. — Посещавали сме ги прекалено често. — Смушка Слейпнир и я подкара по занемарения набразден от коловози път, който се точеше на изток към планините на Северен Гелет.

— А с туртанците по-добре ли ще е?

— Е, с туртанците също ще е зле — призна той. — Обаче в Маладон ни чака по-радушен прием.

— Посещавали сте ги по-малко?

— Не, останахме. Ще хванем кораб в Маладон. Имам братовчеди там.

— Дано, защото не отивам по̀ на изток. — На изток от Маладон се намираще Осхайм, а никой не ходи в Осхайм. Това беше мястото, където Строителите построили Колелото, и всяка приказка, пораждаща кошмари, започваше с: „Имало едно време, недалеч от Колелото в Осхайм...“

Снори кимна мрачно.

— Маладон. Ще вземем кораб в Маладон.

Планините ни издигнаха през есента направо в зимата. Бяха лоши дни, въпреки топлите дрехи и провизиите, купени в Хоф. Бях ги платил с по-голяма от обичайната неохота, защото знаех, че тези сребърници могат да ми постелят пътя към топлината на Вермилиън.

Сред гелетските възвишения започна да ми липсва краткотрайният разкош, който ни беше предоставила нощта във Висок замък. Дори смрадливите легла на „Падащият ангел“ бяха истински рай в сравнение с това да спиш сред скалите, брулен от вихрушка на половината път до върха на някаква безименна планина. Предложих на Снори да хванем по-дългия, но не толкова тежък път през Червен замък. Мерл Гелетар — дукът, който го държеше — беше племенник на баба и все щеше да чувства някакъв семеен дълг да ни помогне.

— Не.

— Защо не, по дяволите?

— Отклонението е прекалено голямо — отвърна троснато Снори, което беше необичайно за него.

— Не това е причината. — Той винаги ставаше раздражителен, когато лъже.

— Не.

Изчаках.

— Аслауг предупреди да не го правим — изръмжа той.

— Аслауг? Локи не беше ли Бащата на лъжите? А щом тя е негова дъщеря... — Направих пауза, чакайки го да отрече. — Значи би трябвало да е... лъжа?

— Този път й вярвам — каза той.

— Хммм. — Не ми хареса как го каза. Когато единственият ти спътник е двуметров побъркан с брадва, е малко обезпокоително да чуеш, че започва да вярва на дявола, който шепне в ухото му по залез-слънце. Както и да е, реших да не споря. Баракел ми беше казал

същото сутринта. Може би когато един ангел ми шепне по изгрев-слънце, трябва да започна да вярвам на думите му.

През нощта сънувах Сагеус — усмихваше се спокойно, докато се взираше в дъската, по която ме побутваха — от черно квадратче на бяло, от бяло на черно, от мрака към светлината... Снори беше до мен и повтаряше движенията ми, а навсякъде около нас имаше сенчести фигури, наредени в съответствие с някакъв сложен замисъл. Една сива ръка избута пешките си напред — усетих докосването на Мълчаливата сестра и пристъпих напред, от черно на бяло. Зад нея се извисяваше друг силует, още по-огромен, в тъмно алено — Червената кралица, която водеше най-дългата игра. Една мъртвешки черна ръка посегна през дъската, а високо над нея я водеше друга ръка, в среднощно синьо. Почти можех да видя конците. Синята дама и Мъртвия крал преместиха заедно един офицер и без предупреждение пред мен се изправи нероденият. Само една проста порцеланова маска опазваше разума ми от неговия ужас. Събудих се с писък и дочаках утрото, без да мигна повече.

В Туртаните се държахме настрана от хората, избягахме странноприемниците и градовете, спяхме в храстите и пиехме от реките, които там са в изобилие и делят страната на безчет ивици суша.

На границата между Източен и Западен Туртан има голяма гора, известна като Гауфог, необятна шир от борове, мрачна и заплашително зла.

— Можем просто да яздим по пътя — казах.

— По-добре е да пресечем границата незабелязани. — Снори огледа края на гората. — Туртанските стражи най-вероятно ще ни настанят за месец в някоя от техните килии и ще ни вземат всички ценности като плата за тази привилегия.

Взрях се назад по пътя, по който бяхме слезли от хълмовете, бледа линия сред суровата пустош. В Гауфог нямаше нищо привлекателно, но заплахата зад гърба ни ме тревожеше повече. Усещах я всеки ден как ни диша във врата. Очаквах неприятности още откакто бяхме напуснали Крат, и то не от страна на крал Олидан, разтревожен, че съм опетнил честта на кралицата му. Мъртвия крал

вече на два пъти се беше опитал да ни спре и третия път можеше да успее.

— Напред, Джал, ето къде трябва да е насочено вниманието ти. Вие южняците все се озъртате назад.

— Това е защото не сме глупави — казах. — Да не си забравил за неродения в цирка? Или за Едрис и наемниците му и в какво се превърнаха, когато ги уби?

— Някой осейва пътя ни с препятствия, за да ни спре, само че не ни гони.

— Но онази твар във Вермилиън... тя се измъкна, Сагеус каза, че ще я срещнем, той...

— Каза същото и на мен. — Снори кимна. — Не би трябвало да вярваш много на думите на този човек, но в случая мисля, че е прав. Онази твар се е измъкнала. Предполагам, че съществото, което си видял в операта, е било нероден, остарял и набрал мощ, и именно за него е било предназначено заклинанието на Мълчаливата сестра. Може би е важен служител на Мъртвия крал. Предводител на армиите му или нещо такова.

— Но казваш, че не ни гони? — Гонеше ни. Бях сигурен в това.

— Ти не чу ли какво каза сънният вещер, Джал?

— Той каза много работи... Най-вече да те убия — и как ще мога да се прибера у дома, ако го направя.

— Проклятието, заклинанието на Мълчаливата сестра. Защо то още е върху нас?

Това ми напомни нещо.

— Защото нероденият не е бил унищожен. Чародейството е акт на волята. Стреми се да постигне своята цел. — Скръстих ръце, доволен от себе си.

— Точно така. А ние се движим на север и заклинанието не ни създава никакви проблеми.

— Да. — Намръщих се. Това отиваше на зло.

— Нероденият не ни гони, Джал. Ние го гоним. Създанието е отишло на север.

— По дяволите. — Опитах да се успокоя. — Но... но... хайде стига, какви са шансовете? Да отиваме на едно и също място?

— Мълчаливата сестра вижда бъдещето. — Снори докосна окото си с пръст. — Магията ѝ е насочена към утрешния ден. Заклинанието е

намерило начин да достигне неродения — последвало е път, по който ще се окаже носено от някой или някои, които в крайна сметка ще се озоват на същото място като мишената му.

— По дяволите. — Този път нямах какво повече да кажа.

— Именно.

Тръгнахме по края на Гауфог, докато не намерихме пътека, прекалено широка, за да е направена от сърни, и прекалено тясна, за да е прокарана от дървари. Докато крачехме по нея, водейки конете, и се опитвахме да избегнем клонки в очите си, стигнах до извода, че Гауфог не е от горите, където човек би се надявал да намери сърни. Или пък дървари.

— Ама че гора. — Снори потърка три успоредни драскотини на бицепса си и поклати глава. — Ще се радвам да изляза оттук.

— В Червения предел си имаме гори, където човек може да ловува елени и глигани, с нормални дървета, не тези борове, с въглищари, дървари и тук-там някоя мечка или вълк. В Севера обаче...

— Магнах към гъсто скупчените дънери и клоните, преплетени така, че на човек му се налагаше да си сече път на всяка крачка. — Истинско мъртвило. Само дървета, дървета и още дървета. Заслушай се само! Не се чува нито една птица.

Снори продължи напред.

— Джал... това ти го признавам. Югът има по-хубави гори.

Продължихме. Стъпките ни бяха приглушени от дебелия килим стари сухи иглички. Не ни отне дълго време да се загубим. Даже слънцето не даваше много подсказки за посоката, защото светлината му се процеждаше мътна през навъсените облаци.

— Никак не ми се иска да прекарвам нощта тук. — Мракът щеше да е непрогледен.

— Рано или късно ще намерим поточе и по него ще излезем от гората. — Снори счупи един клон, препречил пътя му. Игличките се посипаха с тих шепот. — Не би трябвало да ни отнеме много време. Нали сме в Туртаните. Не можеш да направиш и три крачки, без да нагазиш в някоя река.

Не отговорих нищо. Думите му звучаха разумно, само че Гауфог се простираше суха като прахан и си представях как корените изсмукват всяко поточе, преди да е изминало и половин миля.

Гората сякаш ни притискаше все по-плътно от всички страни. Бавният живот на дърветата надделяваше над всичко останало, безчувствен и неумолим. Светлината започна да гасне рано, но ние продължихме да крачим през горския здрач, макар че високо над нас слънцето едва докосваше върхарите на дърветата.

— Бих дал една жълтица за поляна. — Всъщност бих я дал и за място колкото да си протегна ръцете. Рон и Слейпнир ни следваха с наведени глави, драскани от клонките от двете страни на пътеката и така окаяни, както могат да бъдат само конете.

Някъде слънцето беше почнало да залязва. Температурата падна и в задушния сумрак трябваше да се борим с неотстъпчиви стени от мъртви клони. Когато звукът се разнесе, беше стряскащ и разби дървесната тишина, сред която се бяхме бяхтели толкова дълго.

— Сърна? — рекох, повече с надежда, отколкото с вяра. Беше нещо по-едро и по-малко деликатно от сърна, нещо, което кършеше клони при движението си.

— Повече от една. — Снори кимна на другата страна. Звукът от кършене на сухо дърво от онази посока също се усилваше.

Скоро те ни ограждаха и от двете страни. Бледи неща. Високи неща.

— Трябвало е да изчакат, докато се стъмни. — Изплюх сухи иглички и изтеглих с мъка меча си. Нямах надежда, че ще успея да го развъртя.

Снори спря и се обърна. В мрака не можех да видя очите му, но нещо в неподвижността му ми подсказваше, че ще са изцяло черни, безизразни и бездушни.

— Щеше да по-умно от тяхна страна да дойдат по светло. — Устата му се движеше, но гласът не звучеше като неговия.

Изведнъж се усъмних дали пък пътят не е най-небезопасното място за мен в цял Гауфог. Едно от създанията, които ни бяха заобиколили, пристъпи за момент по-наблизо и зърнах бледи ръце, човешки крака, само че голи и белезникавозелени. Мярнах бяло лице, зъби и венци, оголени в ръмжене, блестящо око, вперено за миг в моите, което издаваше страшен глад.

— Мъртъвци! — Може да съм го изпищял.

— Почти. — И Снори завъртя брадвата си в широк кръг и засече клоните с десетки. Бих се обзаложил, че дори острие от наточена като

бръснач Строителска стомана не може да сече така. Още един голям замах. Отскочих и ме спря единствено главата на Рон, препречила пътеката. Снори запя — песен без думи, или може би в нея се криеше някакъв език, но не човешки, — докато разчистваше още по-широко пространство. Пристъпваше на едната страна да посече по-навътре, после правеше четири крачки към другата, пет, шест. Пънове, някои по-дебели от ръката ми и високи до коляното, стърчаха сред купищата клони. Въпреки просналото се горе здрачно синьо небе, сред което грееше вечерницата, на сечището беше по-тъмно, отколкото в гората. И мракът се точеше от брадвата му.

— К-какво? — Снори се спря задъхан. Здрачът беше придобил по-различен оттенък. Слънцето бе залязло. Аслауг отново бе затворена в каквото там ад обитаваше. Той сведе поглед към оръжието си. — Това не е дърварска брадва. Чумата да го тръшне!

Пристъпих съобразително към него, разтревожен, че мъртвешки бледите ръце могат да посегнат към мен от по-тъмните сенки.

— Дай светлина, Джал. Бързо.

И така, със застаналия над мен Снори и нервните коне, сбутани на пътеката, аз заровичках в раницата си, докато около нас клоните се кършеха и бледи мъже се движеха между дърветата.

— Елате де. Бас държа, че се сечете по-лесно от дърво — извика им Снори, макар да долових в гласа му отсянка на страх — нещо, което никога по-рано не бях чувал. Мисля, че гората го плашеше повече от криещия се в нея враг. Открих прахан, след това и кремък, успях да изпусна и двете в тъмното, после ги намерих пак с разтреперани пръсти. Миризмата на борова смола около нас се усилваше, остра и противна, почти всепоглъщаща.

Ударих с кремъка и пратих една искра върху праханта, докато Снори замахна към първия мъж, втурнал се откъм дърветата. От всички страни се чупеха клони, докато още твари напиреха към нас. Един неблагоприятен поглед ми ги разкри, мършави и голи, бледи зеленикавобели призраци сред неясния мрак. Брадвата на Снори проряза голяма бразда в създанието, от левия му хълбок до зърното на дясната му гръд, разсичайки черва, ребра, гръдна кост и дробове. Явно беше запазила някаква острота въпреки използването ѝ за сечене на дървета и клони. Борянинът обаче продължи да напире, лепкава слюз течеше от безкръвните му рани. Накрая се спъна в един пън,

сгромоляса се и се оплете в изсипани вътрешности и клони. Но по това време Снори вече си имаше достатъчно други грижи.

Успех! Искрата се превърна в сияние, после в дим и накрая в пламък. Само преди месец би ми отнело половин час да постигна такъв резултат. Приклезнал ниско, докато Снори над мен пъшкеше и размахваше брадвата, а конете цвилеха ужасено, успях да прехвърля огъня върху една от насмолените факли, които бях купил в Крат — там ги предлагаха за изследване на обширните градски катакомби.

— Изгори го! — Някакъв блед потръпващ крайник падна до крака ми.

— Какво?

— Изгори го! — Още едно сумтене и наблизко тупна някаква глава. Един борянин се метна на гърба на Снори.

— Кое да изгоря? — извиках.

— Всичко. — Той се хвърли по гръб и набучи яхналото го създание на няколко стърчащи останки от борови стебла.

— Това е лудост! — Ние също щяхме да изгорим.

Ходът на Снори, макар и гениален в краткосрочен план, ме остави открит, а в момента поне четирима боряни се промушваха между дърветата, за да излязат на сечището, и зад тях имаше още. Изразът в очите им ме плашеше повече от огъня. Пъхнах факлата в купчината клони пред себе си.

Пламъците лумнаха почти мигновено. Боряните направиха още две-три крачки, преди да спрат, обърнали лица към огъня. Зад мен Снори се откопчи от противника си и се надигна със стон.

— Давай след конете!

Пламъците вече бяха плъзнали, разнесе се усилващо се пращане, докато игличките пукаха от горещината и огънят обхвана сухите клони, подхранван от кръвта на боряните. Обезумели от ужас, Слейпнир и Рон се втурнаха през малкото сечище, направено от Снори, разпръсквайки както боряните, така и огъня. Успях да последвам примера на северняка и да се претърколя встрани, като едва не се набучих на два стърчащи клона.

Двата коня си пробиваха собствен път между дърветата. Надявах се, че няма да си изבודат очите, но това изглеждаше далеч по-добър вариант, отколкото да бъдат изпечени. Снори хукна след тях, а аз се

запрепъвах подире му. Зад мен огънят ревеше като живо същество, а боряните му отвърщаха с тънките писъци на собствената си агония.

Тичахме слепешком по пътеката, проправена от конете. Когато останах без дъх, спрях за момент и се обърнах. Пред очите ми се разкри цялата гора, озарена в оранжево сияние, и черните силуети на безброй дънери и клони.

— Бягай! — изкрещях ненужно, след което започнах да си пестя дъха, за да изпълнявам по-добре собствената си заповед.

Пожарът прескачаше от дърво на дърво със забележителна скорост. Движеше се по-бързо по върховете на дърветата, отколкото по земята, и на няколко пъти се озовавахме под покрив от пламъци, докато звярът ревеше зад нас. Дървета избухваха секунди след като огънят ги обхванеше. Буквално избухваха — гигантски рояци оранжеви искри политаха нагоре към небето. Огънят се носеше по обсипаните с иглички клони като вятър и поглъщаше всичко. Една горяща ръка, притиснала се към гърба ми, ме подтикна да удвоя усилията си. Пътищата на Рон и Слейпнир се разделиха; аз избрах този вляво. На стотина метра по-нататък зърнах коня си през дърветата отстрани: цвилеше бясно, заплетен в нещо, най-вероятно шипка. Не е лесно да хванеш кон, а Рон беше силен и ужасът от пламъците му вдъхваше допълнителна енергия. Само че остана впримчен там, а аз побягнах, като сипех ругатни. Поне огънят щеше да го довърши бързо и той щеше да се превърне в разтопена мазнина и овъглени кости, преди да е усетил, че огнената буря го е връхлетяла.

Видях Снори пред себе си, озарен от огъня. Силите на Слейпнир вече й изневеряваха. И двамата се катереха с мъка по един стръмен склон.

— Бягай. — Изпъшканата дума прозвуча само малко по-силно от накъсания ми дъх.

Добрахме се до билото преди пламъците, с изключение на онези, танцуващи високо над нас по върхарите на дърветата.

— Слава на Хел. — Снори се подпря задъхан на един дънер. Оттатък склонът се спускаше също толкова стръмен като този, по който се бяхме изкачили, и дърветата оредяваха с всяка крачка, а където земята се изравняваше, пред нас се ширваха миля след миля огряна от луната трева.

21.

Човек може да се удави в тревните морета на Туртан. Сред полюшващата се зеленина, къдрена от вятъра, заобиколен от двайсет и повече мили студени тресавища и остра трева във всяка посока, ти се струва, че се носиш по безбрежен океан.

Огънят зад гърбовете ни поне ни даваше отправна точка, някаква представа за разстояние и мярка. Това са неща, които лесно можеш да загубиш сред тревата. Докато вървахме, Снори ми разказа, че боряните бродели из гори като Гауфог от поколения. Историите се различаваха относно произхода на първоначалното зло, но тези създания източвали кръвта на жертвите си и я заменяли с мъзга и смола от най-старите дървета. Запазвали някаква интелигентност, но и да служели на някой господар, различен от собствения им глад, за това не се говореше. Все пак трудно беше да се повярва, че не са били пратени на пътя ни от Мъртвия крал.

— Никакви гори повече — отсякох.

Снори избърса саждите от очите си и кимна.

Изминахме миля, после още една, и накрая рухнахме изнемощели на един полегат склон и загледахме назад към дима и пламъците, виещи се над горящия лес. Изглеждаше немислимо, че такъв ад, който мятеше жар до небесата и опърляше самите облаци, може да е започнал от малка искрица на моя кремък, раздухана от дъха ми. И все пак може би всеки живот е именно това, целият свят е именно това, сблъсък на огромни пожари, всеки от тях лумнал от нищото. Би могло да се каже, че цялото ми приключение започна от един зар, който трябваше да покаже пет или две, но вместо това се търкулна на едно и злобното око на тази единица се впери в мен, гледайки ме как затъвам все повече в дълговете си към Мейрес Алус.

— Този път бяхме на косъм — казах.

— Да. — Снори седеше, опрял колене в гърдите си. Извади една клечка, заплетена в косата му.

— Не можем да продължаваме така. Следващия път няма да извадим такъв късмет. — Той трябваше да съзре мъдростта в думите ми. Двама души не могат да продължават срещу такъв противник. И друг път съм залагал на малкия шанс — не живота, но състоянието си, — и все пак никога при такава безнадеждна ставка, каквато ми предлагаше Снори. Без награда и без цел.

— Бих искал да направя такава клада за Карл. — Снори махна с ръка към горящия хоризонт. — Издигнах неговата край Водинския лес от опадали клони. Дърветата бяха прекалено натежали от зимния сняг, та огънят да се разпространи, но бих ги изгорил всичките.

— Той трябваше да получи кораб, моят Карл — въздъхна той. — Викингски кораб. Щях да го положа пред мачтата с брадвата на баща ми и такава броня, която би му служила във Валхала. Само че нямаше време, а не можех да го оставя, за да го намерят и използват мъртвите. По-добре да го изядат вълците, отколкото това.

— Значи той ти каза за някакъв ключ? — рекох. Снори ми беше разказал за това в руините на Компер, но после бе млъкнал. Може би сега, с тези мили пламтящ лес зад нас, който гореше, както бе горял Компер, щеше да заговори пак. Първородният му син си беше счупил ръцете, за да се измъкне от оковите, и последните му думи към Снори бяха за някакъв ключ.

И в мрака на тревистата равнина, с пламтящия в червено Гауфог зад нас, Снори ми разказа една история.

Баща му му разказвал историята за Олаф Рикесон и неговия поход до Горчивия лед. Снори я слушал много пъти до огнището. Татко му я подхващал в най-дълбоките зимни нощи, когато ледът по Уулиск се оплаквал остро от студа.

Трябва да си нещо повече от воин или генерал, за да поведеш десет хиляди души към Горчивия лед. Десет хиляди, които не са викинги, биха умрели, преди да стигнат до истинския лед. Десет хиляди, които знаят достатъчно, за да оцелеят, биха били достатъчно умни да не тръгват. Там няма нищо за хората. Дори иновените се държат край брега и по морския лед. Китове, тюлени и риба — това е всичко, което изхранва хората по такива места.

Може би никога никой ярл не бил имал под свое командване толкова галери, колкото Олаф Рикесон, нито пък бил прекарвал през Северно море повече съкровища, спечелени с брадва и огън от по-слабите. И въпреки това било нужно нещо повече от неговата дума, за да събере десет хиляди от суровите брегове на фиордите, където сто души се смятат за армия, и да ги поведе към Горчивия лед.

Олаф Рикесон имал видение. Боговете били на негова страна. Мъдреците подкрепяли думите му. Руническите камъни говорели в негова полза. И нещо повече. Той имал ключ. До ден-днешен вълвите спорели как е попаднал у него, но според разказа на бащата на Снори Локи го дал на Олаф, след като той изгорил катедралата на Белия Христос в Йорк и изклат там два пъти по сто монаси. Какво е трябвало да му обещае Олаф в замяна никога не се споменавало.

Фактът, че божият дар бил ключ, винаги разочаровал Снори, но пък нали Локи е богът на разочарованията, редом с други неща като лъжите и мошеничеството. Снори би предпочел таран. Един воин разбива вратите — не ги отключва. Но баща му му казал, че ключът на Олаф бил талисман. Той отварял всяка ключалка, всяка врата, и нещо повече — отварял човешките сърца.

Най-старите легенди разправяли, че Олаф потеглил да отвори дверите на Нифлхайм и да предизвика ледените великани в леговището им, да посрами боговете и техния фалшив Рагнарьок с много слънца и да доведе истинския край на всичко съществуващо в една последна битка. Бащата на Снори никога не отричал тази история, но казал, че едно нещо може да прикрива друго, също като финта в битките. Хората, казал той, най-често са движени от основни нужди — глад, алчност, похот. И че историите израстват от семена и се разпространяват като плевели. Може би боговете били докоснали Рикесон, а може би един кръвожаден разбойник бил повел на север няколкостотин души да нападнат иновените и от неговия провал се пръкнала песен, от която бардовете изтъкали сага и я поставили сред най-лелеяните спомени на Севера. Каквато и истина да имало в нея, годините я били отнели.

Когато Снори остави кладата на сина си, последните дърва още пламтяха, а снегът от всички страни се отдръпваше, за да оголи

черната земя на Водинския лес. Зад него искрите се виеха към небето сред облак от черен дим. Той пое през хълмовете към вътрешността на сушата, оставяйки Уулиск далеч зад себе си. Последва дирята на Свен Скършигребло и мъжете от Удавените острови през скалните полета на Тьорн, където свирепи ветрове ваят самите канари. Над Тьорн се намираха Ярлсоновите възвишения, а отвъд тях — Горчивият лед.

Снори нямаше представа какво ще прави, щом настигне врага си, освен да умре доблестно. Беше обсебен от скръб, вина и ярост. Може би поединично всяко от тези чувства би го съкрушило, но борбата между тях създаваше у него някакво равновесие и той продължаваше напред.

Темпото, зададено от нападателите, беше смазващо и Снори не смяташе, че Фрея или Егил, който бе само на десет години, биха могли да го издържат. В мрачните си видения той ги виждаше мъртви, крачещи редом с неуморните трупове, които бяха слезли на брега при Осемте кея. Карл обаче беше оцелял. Враговете държаха пленниците си в окови — нямаше логика да ги водят към вътрешността, но некромантите бяха поискали живи пленници, това поне беше ясно.

Само нощта го накара да спре. Светлината се оттече рано, все още нова за света след зимния мрак, който бе задържал леда с месеци. Човек не може да следва диря, без да я вижда. Единственото, което ще намери в мрака, е счупен крак, защото дивите простори са коварни — камениста земя, покрита с лед и осеяна с пукнатини.

Нощта сякаш продължи вечно, мъчително студена и населявана с видения за клането в Осемте кея. За Карл, умиращ край Водинския лес, за Еми... Письците й бяха последвали Снори в пустошта и вятърът ги повтаряше безспир през цялото дълго очакване на утрото.

А когато светлината дойде, с нея дойде и снегът, падащ тежко от оловните небеса, макар Снори да бе смятал, че е прекалено студено за сняг. Той зарева срещу него. Размаха брадвата си към облаците, сипеше заплахи към всеки бог, който можеше да назове. Но снегът продължаваше да вали равнодушно, падаше в отворената му уста, докато крещеше, влизаше в очите му.

Снори продължи нататък без диря, която да следва, загубен в безбрежната белота. Та какво друго му оставаше? Тръгна право през голата пустош.

Часове по-късно откри мъртвеца. Един от Островитяните, бил мъртъв още на палубата на кораба си, плаващ през Северно море към устието на Уулиск. Сега беше не по-малко мъртъв и не по-малко гладен. Бореше се напразно, скован до гърдите в една пряспа, чийто мек сняг бе приел мъртвата му плът, а после се бе стегнал около нея, когато опитите му да се измъкне бяха уплътнили стените на затвора му до нещо твърдо като камък. Той протегна към Снори пръсти, черни от замръзващата в тях кръв. Удар на меч беше разцепил лицето му от околото до брадичката, оголвайки челюст, увита в съсухрени от студа мускули, натрошени зъби, почерняла от студ безкръвна плът. Останалото му око се взираше в Снори с нечовешка настойчивост.

— Би трябвало да си твърд. — Снори беше откривал мъртъвци в снега и преди, крайниците им бяха корави като лед. Продължи да го гледа още миг. — Ти не си част от онуй, що е правилно — каза му той. — Това е Хел. — Надигна брадвата си, кокалчетата му бяха побелели от стискане на дръжката. — Само че ти не идваш от нейното царство и това няма да те прати в реката от мечове.

Мъртвецът само го гледаше и се напъваше да разчупи снежния си затвор, без да му стига умът да го разкопае.

— Даже ледените великани не биха искали никаква част от теб. — Снори отсече главата му и я загледа как се търкаля и пръска по чистия сняг развалената си кръв, гъста и полузамръзнала. Въздухът беше изпълнен със странна химическа миризма, като масло за лампи, но малко по-различна.

Снори избърса острието на Хел, докато премахне всякакви следи от създаването, и продължи нататък, като остави тялото все още потръпващо в прясната.

Докато човек стигне до Горчивия лед, в продължение на дни няма да вижда нищо друго освен свят в отсенки на бялото. Ще крачи по ледени полета, без да зърне никакво дърво, нито стръкче трева, нито скала или камък, без да чува никакъв звук освен този на собствената си самота и присмеха на вятъра. Ще вярва, че на света няма място, по-жестоко и по-малко пригодно за делата на живите. А после ще види Горчивия лед.

На места Горчивия лед би могъл да бъде изкачен по покрити със сняг склонове, все едно е планина. На други се извисява в поредица от отвесни стени, или бели като скреж, или ледниково сини с бистри дълбини. Когато огрява такива повърхности, слънцето прониква в тях и разбулва неясни форми, все едно ледът е погълнал огромни океански китове и по-едри дори от тях левиатани, всичките пленени навеки под повече от миля ледник. Защото Горчивият лед е именно това, един гигантски ледник, проснал се над цял континент, настъпващ или оттеглящ се със скорост, която кара човешкия живот да изглежда кратък като на едnodневка.

Снори не можеше да повярва, че Скършигребло би позволил да го отведат на високия лед, каквато и лудост да бе обладала Островитяните с техните мъртъвци. Него го движеше алчността; би поел риск, но никога самоубийствен риск. Въръжен с тази своя преценка за Свен, Снори пое покрай ледените стени, останал почти без храна и вцепенен от студ също както го бе вцепенила отровата на блатните духове.

Когато зърна за първи път черното петънце, си помисли, че е част от приближаващата смърт, че зрението му изневерява, докато пустошта изсмуква живота му. Петънцето обаче упорстваше — остана на мястото си и растеше с всяка негова залитаща крачка напред. И постепенно се превърна в Черната крепост.

— Черната крепост ли? — попитах.

— Древна твърдина, построена в най-далечния край на Горчивия лед. В момента се намира на мили от него. Издигната е в дните, когато онази земя е била зелена.

— И какво... Кой я държи? Жена ти там ли беше?

— Не тази нощ, Джал. Не мога да говоря за това. Не тази нощ.

Снори обърна лице към пожара на запад. Седеше, озарен от сиянието на огъня, и виждах как спомените го отнасят обратно към Водинския лес, където бе изгорил сина си.

22.

Маладон е северна страна. Като излизаш от Източен Туртан, забелязваш това почти моментално. Личи си по начина на използване на земята, по грубо издяланите каменни паметници, които притежават могъщество и красота, липсващи в крайпътните параклиси на туртанците. Много от къщите имат торфени покриви, а покривните греди са с извити краища, така че да напомнят за носовете на корабите, докарали предците на тукашните жители по тези места. Някои може да са дори от същите тези кораби, пристанали на враждебните някога брегове.

— Значи това са викинги? — попитах, щом подминахме първите маладонски селяни, заети с жътвата.

— Фит-фирар. Сухоземни хора. Добра порода, храбри, но морето ги е изплюло. Един истински викинг познава океана като любима.

— И това го казва човек, който язди хиляда мили, вместо да пътува с кораб?

В отговор Снори само изсумтя. Не споменах, че в момента той дори не яздеше, а вървеше пеш. Макар че строго погледнато и двата коня бяха мои, тъй като аз ги бях платил, имах чувството, че яздя Слейпнир по милост и че всяко споменаване на това може да ме свали на земята или най-малкото да ми докара подигравки, че съм такъв кекав южняк.

Шията и гърдите на кобилата бяха покрити с дълбоки драскотини. Бях прекарал по-голямата част от сутринта във вадене на трески и чистене на раните. И двете ѝ очи бяха надраскани и пълни с гъст секрет. Направих каквото можах за тях, но ми се струваше, че скоро ще загуби лявото. По-късно измъкнах сума ти трески от собствените си ръце и две особено болезнени изпод ноктите. Може да не съм кой знае какъв мъж, но се смятам за отличен ездач, а един ездач се грижи първо за коня си и чак после за себе си. И макар че не си падам много по молитвите, казах една за Рон там сред тревите и не се срамувам да си го призная.

Небето в далечината беше обагрено в зловещ жълтеникав оттенък.

— Някакъв град ли има там? — попитах. Крат омърсяваше небесата с дима на десет хиляди комина, и то през лятото, само от готварски и занаятчийски огънове. Не мислех обаче, че на север има такива градове.

— Хаймски цеп.

— О...

— Не знаеш какво е това, нали?

— Трябва да те уведомя, че съм получил образованието си от най-добрите учени, включително Харам Лод, прочутия географ, който е изработил картата на света, висяща в личната библиотека на папата.

— Знаеш ли?

— Не.

— Вулкани.

— Огнени планини. — Бях доста сигурен, че вулканите са именно това.

— Да.

— Учените са много умни хора.

На миля-две по-нататък подминахме един каменен чук — грубо изображение на чука на Тор, изсечено от парче скала, около пет стъпки високо и разположено край пътя. Снори изглеждаше по-заинтересуван от разпилените около него камъчета. Наведе се да ги огледа и аз бях принуден да дръпна юздите на Слейпнир или да го зарежа присвит там. Гордостта ме накара да остана по средата на пътя, вместо да се върна да видя какво е открил.

— Някакви интересни камъни? — попитах, когато той най-последно благоволи да се присъедини към мен.

— Рунически камъчета. Оставят ги мъдреците и вълвите. Това е нещо като система за съобщения.

— И ти умееш да ги разчиташ?

— Не — призна Снори. — Но тези са пределно ясни.

— Е, и?

— Ами, изглежда, нашият дружелюбен сънен вещер е бил прав. Според камъните Скилфар се намира в маладонското си седалище. От

много години не е идвала на юг.

— Щом е близначка на Мълчаливата сестра, по-добре да стоим надалеч от нея. Не е човек, с когото бихме искали да си имаме работа.

— Дори ако кръвта ѝ може да развали проклятието? — Той посегна към мен с разтворена длан и аз се дръпнах.

— Нали не го вярваш? — казах. Сагеус нямаше причина да бъде откровен с нас, пък и истината сякаш ще изгори езиците на някои хора. Открил съм, че оставя моя леко изтръпнал.

— Ако приемем, че е нейна близначка... значи кръвта ѝ може да ни помогне. Ако ли не, причините ти да се страхуваш от нея изчезват. И в двата случая трябва да я видим. Дори всяка дума на Сагеус да е била лъжа, Скилфар е прочута вълва. Не се сещам за някоя позната от нея. Ако тя не може да развали това заклинание, значи никой не може. А и дори да не го развали, ще знае за некромантите и делата им в Горчивия лед. — Снори плъзна пръст по острието на брадвата си. — Втурването там не ми свърши толкова добра работа предния път. Казват, че знанието било сила, а аз може да се нуждая и от друго оръжие освен това.

Плюх на пътя.

— Проклетата да е варварската ти логика. — Това беше единственият контрааргумент, който успях да измисля.

— Значи решено. Отиваме. — Снори се усмихна и тръгна.

Пришпорих Слейпнир след него.

— Щом е толкова могъща, със сигурност не приема случайни хора.

— Ние не сме случайни хора, Джал — подхвърли през рамо Снори. — Аз съм хаулдр на Уулискинд. Дватамата с теб носим необичайна магия, а Слейпнир вероятно е потомка на някой легендарен кон. — След още десет крачки добави: — А, да, и ти си принц на нещо си там.

Проклет да бях, ако ми се искаше да видя друга вещица, докато съм жив — впрочем аз и първата не исках да я виждам, — само че вариантите ми се изчерпваха, освен ако не горях от желание да се озова на кораб, плаващ през езически морета в търсене на нероден предводител на армията на Мъртвия крал.

Изравних се със северняка.

— Добре де, и как ще я открием?

— Това е лесната част — каза Снори. — Ще хванем влак.

Нямах никаква представа какво е това влак, но не исках да давам на викинга нова възможност да ми се подиграва за невежеството, затова го последвах, без да се оплаквам.

Минахме покрай няколко ферми. Местните жители караха реколтата с каруци да я продават или да я съхраняват за зимата. Всички ни забелязваха, особено Снори, и макар все още да ме дразнеше, че един човек от простолюдието, при това северняк, засенчва чистокръвен принц на Червения предел, се зарадвах да видя, че неговият ръст е също такава рядкост за Севера, както и за Юга. Част от мен тайничко се притесняваше, че може горе сред фиордите всички мъже да са сложени по модела на Снори и да се окажа джудже сред великани.

Някои фит-фирар се опитаха да го заговорят на стария език на Севера, но Снори им отговаряше на имперския език, добродушно, като им благодареше за любезността. Всеки, когото срещнехме, ни разказваше едно и също за Скилфар. Вълвата пристигнала без предупреждение преди месец и никой не я бил виждал освен малцината, достатъчно дръзки да я потърсят. Снори попита за най-близката гара и въоръжени с напътствия, отбихме от пътя и поехме през полята.

Гарата се оказа просто една широка обрасла с трева траншея с нещо като каменен ръб, надвиснал от едната ѝ страна. Стигнахме до нея под сиви небеса и ръмящ мразовит дъжд.

— Тя в ров ли живее? — Бях чувал за тролове, които живеят под мостове, и за вещици в пещери...

— Сега ще следваме линията — каза Снори и пое по единия край на рова в посока североизток.

Постепенно траншеята стана плитка, а после се изгуби съвсем, но ние продължихме през бърда и ливади и намерихме отново линията, този път като насип, издигащ се на метър над околния терен. Едва когато стигнахме хълмовете обаче получих някаква представа какъв страховит звяр трябва да е бил влакът, че да оставя такива следи. Там, където човек би заобиколил или потърсил най-лекия път нагоре по някой склон, влакът просто бе продължил напред. На едно място

минахме по камениста урва, дълбока трийсет крачки, където той си беше прорязал път през самата скала.

Накрая земята премина в редица от по-внушителни хълмове, а влакът все така не се отклоняваше от пътя си. Отпред ни чакаше кръгла дупка, пробита в хълма, десет разкрача в диаметър и по-черна от грях. Дъждът се усили и потече по врата ми — носеше със себе си свой собствен студ и специфично гадно чувство.

— М-да... Не влизам там, Снори. — Сър Джордж може да е последвал своя дракон в пещерата, но проклет да бях, ако тръгнах на лов за влак в земните недра.

— Ха! — Снори ме тупна по рамото, сякаш се бях пошегувал. Заболя ме и си напомних да не се шегувам наистина с него, когато е на една ръка разстояние.

— Сериозно. Ще чакам тук. Като се върнеш, ще ми разкажеш как е минало.

— Няма влакове, Джал. Отдавна са изчезнали. Не е останал и кокал от тях. — Хвърли поглед към суровата местност зад нас. — Но ако искаш, можеш да останеш тук сам, докато аз вляза да видя Скилфар. — Присви устни.

Нещо в думата „сам“, произнесена в тази пуста местност, ме накара да размисля. Изведнъж загубих желание да остана навън под дъжда. Освен това трябваше да чуя какво има да каже тази вещица за проклятието, вместо да разчитам на онова, което Снори ще си спомня от думите ѝ или ще реши да сподели с мен. И така, влязохме заедно — Снори пръв, а аз след него, повел Слейпнир.

След стотина крачки кръгът светлина зад нас бе само смътно напомняне, че някога сме можели да виждаме.

— Останали са ми още две факли. — Посегнах за раницата си.

— По-добре да ги запазим — рече Снори. — Тук пътят е само един.

Разбира се, в тъмното ни дебнеха ужаси. Или поне мен ме дебнеха. Представях си бледите хора от гората, които пристъпват тихичко зад мен или чакат мълчаливо от двете ни страни, докато минаваме.

Вървахме дълго. Снори плъзгаше една пръчка по стената, за да не губи контакт с нея, а аз следвах звука на стърженето. Слейпнир потропваше отзад. На места таванът капеше или висяха дълги

повлекла слуз. На всеки петстотин метра имаше шахта, водеща нагоре, не по-широка от човек, която ни позволяваше да зърнем бледото небе. Около тези отвори имаше струпани странни растения, които протягаха многопръстите си листа към светлината. Другаде частични срутвания ни принуждаваха да се катерим по купчини нестабилен трошляк и копитата на Слейпнир събаряха лавини от камъчета. На едно място някакъв огромен къс Строителска скала препречваше пътя почти изцяло, оставяйки само тесен процеп от едната страна, през който трябваше да се промушим. Снори ми позволи да запаля факлата за това минаване, но после ме накара да я угася в една локва. Не спорих с него — за пътя, който бяхме изминали досега, вероятно щяха да изгорят и двете факли, пък и разкритото от светлината изглеждаше достатъчно скучно, не се виждаха никакви чудовища, нито дори захвърлен череп или счупена кост.

Когато без никакво предизвестие ме обгърнаха вкочанени ръце, изпищях достатъчно силно, за да съборя тавана, и рухнах, размахвайки диво юмруци. Улучих нещо твърдо и болката само усили страданията ми.

Кухо трополене се разнесе от всички страни.

— Джал!

— Пусни ме! Пусни ме, твоята мамица!

— Джал! — повтори Снори по-високо, напрегнат, но все пак достатъчно спокоен.

— Ах, ти, шибаняко! — Нещо твърдо ме мушна в окото и нападателят ми падна с тропот.

— Май сега е моментът за факлата, Джал.

Настъпи тишина, нарушавана единствено от тежкото ми дишане и нервното потропване на копитата на Слейпнир.

— Шибаняци! — Докопах ножа си и разсякох няколко пъти въздуха за всеки случай.

— Факлата.

— Тук някъде е. — След минута-две трескаво дърпане на ремъци и тършуване из раницата запалих праханта. Факлата поде огъня и сиянието ѝ се разрасна. — Ису Христе!

Пред нас бледи фигури изпълваха тунела в безкрайни редици. Статуи на мъже и жени, повечето с нормален ръст, всичките голи и без

гениталии. От двете ми страни лежаха прекатурени образци, а последният ми враг протягаше ръка към тавана.

— Армията на Хемрод — каза Снори.

— Какво? — Някои от статуите имаха изрисувани очи, други пък коса, но повечето бяха плешиви, безоки, много от тях само със смътни очертания, дотам, че понякога чак пръстите им бяха слепени, и с гладки лица. Мнозина бяха заели странно небрежни пози, приличаха повече на скучаещи благородници, отколкото на маршируващи воители. Между всеки две редици имаше място за минаване и Снори някак си беше успял да го уцели, оставяйки ме да се блъсна в първата редица.

— Хемрод — каза Снори.

— Хемроиди на теб! Никога не съм чувал за него. — Хванах фигурата пред мен за протегнатата ръка и я вдигнах на крака. Не тежеше почти нищо. От каквото и да бе направена, беше много по-леко от дърво. Почуках по нея. — Кухи ли са?

— Това са творения на Строителите. Статуи, предполагам. Хемрод е властвал по тези места преди Империята да се разрасне върху земите му. Когато го погребали тук долу, оставили армия от тези пластимасови воители да го пазят и да му служат в отвъдния живот. Може би те чакат Рагнарьок заедно с него във Валхала.

— Пфу. — Станах и се изтупах. — Аз бих предпочел по-свестни войници. Виж само: повалих седем, биейки се на сляпо.

Снори кимна.

— Макар че, ако бъдем честни, имаше си пищящо момиче да ти помага. — Погледна назад по тунела. — Чудя се къде ли се е дянала.

— Яж лайна, северняко!

Тръгнах между редиците.

— Знаеш ли, сигурно някой постоянно ги изправя — обади се Снори зад мен.

Спрях и преместих факлата в лявата си ръка. Дясната вече ме болеше от протягане нагоре и от капките гореща смола, които пареха пръстите ми.

— Защо?

— Ами логично е. Те са стояли тук петстотин години, че и повече. Едва ли си първият, който се е блъснал в някоя от тях.

— Искам да кажа, защо ще си правят този труд?

— Магия. — Снори изпухтя. — Това е старо заклинание, защита. Казват, че старата магия била най-дълбока. Скилфар ненапрасно живее тук, когато дойде на юг.

— Е, аз нямам намерение да ги изправам. — Вдигнах факлата по-високо. — Отпред има някаква зала.

Като се приближихме, видях, че може би по-удачното название е пещера: не заради природата на кухнята — тя беше човешко творение, — а заради размерите ѝ. Чернотата в нея поглъщаше светлика на факлата ми. Пред нас се простираше покрит с ръжда под и тази част, която можех да видя, беше пълна със Строителски статуи, всичките обърнати навън от някакъв скрит център. От двете ни страни зееха тунели, с още статуи, губещи се в мрака. Прецених, че ако тунелите са разположени на равни разстояния, тук трябва да се срещат осем, дори може би десет от тях. Това някога трябваше да е било леговище на влакове, които са се виели един около друг като гигантски змии.

Снори ме смушка и аз продължих предпазливо между редиците. Някаква мръснишка част от мен, която винаги бди, забеляза, че огромното мнозинство от статуите тук са женски, всичките в еднакви сковани и неловки пози; светлината на факлата ми трепкаше по стотици, ако не и хиляди древни, но вирнати пластимасови бюстове.

— Застудява — обади се Снори зад рамото ми.

— Да. — Спрях, подадох му факлата и заобиколих една гола пластимасова жена, за да заста на зад него. — След теб. В края на краищата тя е твоята Лоша вещица от север. — Някак си думите „лоша вещица“ съумяха да заехтят из залата и им отне адски дълго време да заглъхнат.

Снори сви рамене и тръгна напред.

— Остави коня.

Пътеките между радиално разположените редици статуи се стесняваха все повече, докато се приближавахме към центъра, и скоро Слейпнир щеше да почне да ги събаря наляво и надясно. Пуснах юздите ѝ.

— Стой тук.

Тя премигна с едното си гуреливо око — другото вече се беше слепнало от секрет — и сведе глава.

Температурата вече падаше с всеки метър и по пластимасовите фигури от всички страни блестеше скреж. Увих ръце около тялото си и издишах облаче пара.

По средата на залата се издигаше кръгла платформа с четири стъпала, а в центъра ѝ, на покрит с лед стол, седеше Скилфар: висока, ъгловата, с бяла кожа, изпъната върху стърчащите кости, и увита в кожите на северни лисици. Бяла мъгла се виеше от крайниците ѝ, сякаш бяха достатъчно студени да трошат стомана. Очи като замръзнала морска вода се втренчиха във факлата на Снори и тя угасна, а светлината ѝ бе заместена от звездно сияние, което се издигаше от заскрежените крайници на древните пазители.

— Гости. — Тя завъртя шия и ледът изхрущя.

— Приветствам те, Скилфар. — Снори се поклони. Зад него аз се зачудих какво ли точно прави тази вещица, седнала в мрака, когато ни няма нас, за да си приказваме.

— Воин. — Тя наклони глава. — Принц. — Студените ѝ очи се спряха за миг върху мен. — Вие двамата, обвързани от Сестрата, колко забавно. Тя наистина се наслаждава на дребните си шегички.

„Дребни шегички ли?“ В мен се надигна гняв и изтласка част от благоразумния ми страх.

— Вашата сестра ли, мадам? — Зачудих се колко ли е студена кръвта ѝ.

— Тя би ви казала, че е сестра на всички. Ако говореше. — Скилфар се надигна от стола си и мразовитият въздух потече от кожата ѝ върху пода като мляко. — От вас се носи вонята на зли сънища. — Тя сбърчи нос. — Чия поквара е това? Не е добре направено.

— Близначка ли си на Мълчаливата сестра? — процеди Снори през стиснати зъби и брадвата му започна бавно да се надига.

— О, тя има близък, със сигурност. — Скилфар се приближи към ръба на платформата, само на метри от нас. Лицето ме заболя от студа. — Не би искал да ме удариш, Снори вер Снагасон. — Тя посочи с единия си дълъг пръст към брадвата, чието острие вече беше на нивото на раменете му.

— Да, не бих — съгласи се той, но тялото му остана присвито, готово за удар.

Открих, че пристъпвам напред с вдигнат меч, макар че нямах никакъв спомен да съм го вадил, нито пък желание да се озова по-

близо до нея, отколкото вече бях. Всичко ми се струваше като в сън. Очите ми се изпълниха с видения на вещицата, умираща на острието пред мен.

Скилфар повя лекичко с ръка към лицето си и вдиша дълбоко през острия си нос.

— Сагеус е докоснал умовете ви. Особено твоя, принце. Само че е пипал грубичко. Обикновено има по-деликатна ръка.

— Сега! — Думите избликнаха от мен. — Направи го сега, Снори! — Затиснах устата си с длан, преди да успея да се прокълна още повече.

С два скока той се озова на стъпалото под Скилфар, вдигнал брадвата си високо над нея, огромните мускули на ръцете му готови да я стоварят върху слабото ѝ тяло. И все пак спря удара си.

— Задай правилния въпрос, дете. — Скилфар откъсна очи от Снори и срещна погледа ми през морето от статуи. — По-добре е сам да отърсиш Сагеус от себе си. По-безопасно е, отколкото да го направя аз.

— Аз... — Спомних си благите очи на Сагеус, намеците му, които се бяха превърнали в истини, докато ги обмислях. — Кой... кой е близнакът на Сестрата?

— Пфу. — Дъхът на Скилфар се уви като бяла змия около тънкото ѝ тяло. — Мислех, че тя ще избере някой по-добър. — Протегна ръка към мен и ледени висулки щръкнаха изпод ноктите ѝ.

— Чакай! — извиках. По някаква причина пред погледа ми изплува медальонът. Цял, с всички камъни по местата им. — Аз... Кой... Гариус! Кой е Гариус?

— Така е по-добре. — Ръката се отпусна. Но усмивка все още нямаше. — Гариус е братът на Сестрата.

Спомних си дядо Гариус, стар и сакат в своята стая в кулата, с медальона в ръка. „Имах близначка — беше ми казал веднъж. — Разделиха ни. Но не се поделихме поравно.“

На стъпалото под Скилфар Снори беше свалил брадвата и премигваше, сякаш се отърсва от остатъците на някакъв сън.

— И кръвта му може да развали това проклетие? — Въпросът излетя в бял облак пред мен.

— Заклинанието на сестра му ще бъде разрушено — каза Скилфар.

— Какви други начини има да се разруши?

— Знаеш ги.

— Ти не можеш ли да го направиш? — Опитах се да пусна една обнадеедена усмивка, само че замръзналото ми лице не се подчиняваше.

— Не искам. — Скилфар се върна на стола си. — Неродените нямат място сред нас. Мъртвия крал играе опасна игра. Ще се погрижа амбицията му да бъде съкрушена. Много скрити ръце действат срещу него. Може би всички освен ръката на Синята дама, а нейната игра е още по-опасна. Така че не, принц Джалан; ти носиш целта на Мълчаливата сестра и магията, с която тя се опитва да погуби най-великия от слугите на Мъртвия крал. Нямам интерес да ти я отнемам. Мъртвия крал има нужда да му подрежат ноктите. Силата му е като горски пожар. — Зачудих се върху избора ѝ на думи. — Но също като пожара, тя ще унищожи онуй, що я подхранва, и гората ще надделее. Освен, разбира се, ако не изгори самата скална основа. Трябва да погубиш неродения. Това ще осъществи целта на заклинанието и то ще те напусне. Няма друг избор пред теб, принц Джалан, а когато избори няма, всички мъже са еднакво смели.

— Как? — попитах, без наистина да искам да знам. — Как да погубя неродения?

— Как живите някога са надвивали мъртвите? — Тя се усмихна студено. — С всеки удар на сърцето си, с всяка гореща капка на кръвта си. Истината за заклинанието на Сестрата е скрита от мен, но отнеси го там, където те води, и се моли това да се окаже достатъчно. Такива са целите, на които служиш.

Снори слезе с тежки стъпки и застана до мен.

— Аз имам собствени цели, Скилфар. Мъжете не служат на вълвите. — Той покри острието на бравата си с кожения калъф, който бе свалил преди минута.

— Всичко служи на всичко останало, Снори вер Снагасон. — В гласа на вещицата нямаше разпаленост. Даже звучеше по-студено отвсякога.

За да ги отвлека от по-нататъшни спорове, попитах високо:

— Да се моля да се окаже достатъчно ли? Молитвите са хубаво нещо, само че аз не се уповавам много-много на тях. Мълчаливата сестра трябваше да хване враговете си неподготвени. Трябваше да

рисува руните си и бавно да затваря своята мрежа около тях. И дори тогава нероденият избяга, когато аз разкъсах една-единствена руна... така че да речем, че намеря някакъв начин да освободя това заклинание... как би могло то да унищожи даже един нероден, а камо ли няколко?

Скилфар повдигна лекичко вежди, сякаш сама се чудеше.

— Казват, че някои вина ставали по-хубави с времето, ако са бутилирани.

— Вино ли? — Хвърлих поглед към Снори да видя дали той разбира.

— Тази магия не би могла да се носи от кои да е двама души — рече Скилфар. — Тя изисква правилните приемници. Нещо в това заклинание, във вас двамата, просто си пасва. Ти си от нейната кръв, принц Джалан, а Снори има у себе си нещо, което го прави подходящ за тази задача. Моли се или не се моли, но единствената ти надежда е заклинанието в теб да укрепне заради това кой си и какъв си, заради пътешествието ти, и когато моментът настъпи, да е по-силно, а не по-слабо, отколкото е било.

— Аз не отивам на север като послушно кученце на някаква вещица — изръмжа Снори. — Отивам там със своя собствена цел и ще...

— Защо тя е мълчалива? — Ръгнах с лакът северняка, за да го накарам да млъкне. Зададох този въпрос само за да отвлека вниманието и на двамата от напирещата на устните му кавга.

— Защо Сестрата никога не говори?

— Това е цената, която плаща за знанието на бъдещето. — Скилфар извърна поглед от Снори. — Не може да говори за него. Не казва нищо, за да не бъде сделката нарушена от някоя случайност или дума, неволно изплъзнала се от езика ѝ.

Присвих устни и закимах уж с интерес.

— Аха. Това... това звучи разумно. Както и да е, ние наистина трябва да вървим. — Посегнах и дръпнах колана на Снори. — Тя няма да ни помогне — изсъсках.

Снори обаче, инат както винаги, не позволи да го издърпам.

— Срегнахме един човек, Тапрут. Той също говореше за скрити ръце. Сива зад нас и черна на пътя ни.

— Да, да. — Скилфар махна пренебрежително. — Сестрата ви е пратила по вашия път, а Мъртвия крал се опитва да ви спре. Разумно желание, като се има предвид, че сте пратени да му попречите да събере армия мъртъвци от леда.

— Никой не ни е пращал! — заяви Снори по-високо от препоръчителното за пред една ледена вещица. — Аз избягах! Тръгнал съм на север, за да спася моето...

— Да, да, твоето семейство. Щом казваш. — Скилфар срещна погледа му и Снори беше този, който отклони очи. — Хората, които са правили избори, винаги имат чувството, че владеят съдбата си. На малцина изобщо им минава през ума да се запитат кой е оформил и им е поднесъл тези избори. Кой поклаща моркова, който те си мислят, че сами са избрали да следват.

Сега, когато Снори спомена брътвежите на Тапрут и Скилфар им придаде известна значимост със своето тълкувание, си спомних още нещо, което бе казал собственикът на цирка.

— Синя ръка зад черната, червена зад сивата. — Думите сами се откъснаха от езика ми.

Очите ѝ се завъртяха към мен и почувствах как зимата спуска мраз отгоре ми.

— Елиас Тапрут е казал това?

— Тъъ... да.

— Виж ти, този човек наблюдава по-внимателно, отколкото си мислех. — Тя събра белите си пръсти под ръбатата си брадичка. — Червената и Синята. Ето я битката на нашата епоха, принц Джалан. Синята дама и Червената кралица. Баба ти иска император, принце. Знаеше ли го? Иска да обедини наново Разделената империя... да спои всички пукнатини, видими и невидими. Иска император, защото такъв човек... е, той би могъл да завърти колелото назад. Тя иска това, а Синята дама — не.

— Ами ти? — попита Снори. Аз бих попитал: „Какво колело?“

— Хм. И двата варианта изискват ужасна цена и са изпълнени с риск.

— А няма ли трети?

Скилфар поклати глава.

— Хвърлях руните, докато се натрошиха от падане. Не виждам нищо освен червеното и синьото.

Снори сви рамене.

— Дали ще има император, или не, за мен е без значение. Жена ми и синът ми, Фрея и Егил, ето кое ме зове към ледовете. Ще се погрижа Свен Скършигребло да умре и ще получа възмездие си. Можеш ли да ми кажеш дали още е в Черната крепост?

— Оставаш все така втрънен в моркова си, а, Снори вер Снагасон? Погледни отвъд него. Погледни напред. Когато ундоретите плават, нима се ориентират по водата под носа на кораба им? Би трябвало да се запиташ защо той изобщо е там. Дали копаят под леда просто за още трупове? И ако не, какво друго търсят и с каква цел?

Нещо като ръмжене, но още по-свирепо, се надигна в гърлото на Снори.

— Скършигребло...

— Да вървим! — Дръпнах го по-силно за колана, преди нравът му да е загробил и двама ни.

Снори прегърби огромните си рамене и се поклони сковано.

— Боговете да те пазят, Скилфар.

Оставих го да мине покрай мен и също се поклоних, само че доста по-дълбоко. Социалното положение е едно, но винаги съм смятал, че една страховита, родена в ада вещица заслужава толкова кланяне, колкото е нужно, за да не те превърне в жаба.

— Моите благодарности, мадам. Аз се оттеглям и ще се моля вашата армия да ви пази в безопасност.

— Стъпвайте внимателно по леда — извика Скилфар подир нас, сякаш имаше публика. — Двама герои, единият воден напосоки от пишката си, а другият на север от сърцето си. Никой от тях не влага ум във важните решения. Да не ги съдим сурово, войници мои, защото нищо не е наистина дълбоко, нищо не крие голямо значение. Именно от плитчините се надигат емоциите, родени от прости нужди, за да ни насочват, както винаги са насочвали хората, насочвали са Строителите, насочвали са самите богове към истинския Рагнаръок, края на всичко съществуващо. Покой. — Не беше устояла на желанието да изкоментира. Предполагам, че и за най-мъдрите е трудно да не се изфукат, че са мъдри.

Думите ѝ ни последваха на излизане от залата. На малко разстояние навътре в тунела спрях, за да запаля отново факлата.

— Рагнаръок. Само за това ли мисли Северът? Това ли искаш, Снори? Някаква голяма битка и разрушен и мъртъв свят? — Не можех да го виня, ако го искаше. Не и след онова, което го беше сполетяло през последната година, но бих се разтревожил, ако разбере, че винаги е копнял за такъв край, дори и в нощта преди черните кораби да пристигнат в Осемте кея.

Затрепкалата върху факлата ми светлина го огря тъкмо докато свиваше рамене.

— А ти искаш ли рая, който вашите свещеници рисуват по таваните на катедралите?

— Добре казано.

Тръгнахме си без повече теологични дискусии. Когато факлата започна да пращи и да трепка, запалих от нея другата — писнало ми беше да ме пляснат по лицето слюзести висулки, да се спъвам в стърчащи пластимасови крака, да стъпвам в студени локви и да си удрям пръстите в каменни блокове, паднали от тавана. Смущаваше ме и възможността за призраци. Въпреки цялото ми репчене в залата на вещицата дългата нощ в тунелите ми късаше нервите. Пазителите й ми се струваха все по-зловещи от минута на минута; в танцуващата светлина крайниците им сякаш мърдаха. Постоянно зървах движение с крайчеца на окото си, но когато се обръщах рязко, редиците им си оставаха ненарушени.

Никога не съм си падал по броденето в мрака. Изглеждаше обаче, че светлината ни няма как да изтрае до края на пътешествието. Държах факлата високо и се молах преди да угасне да зърнем кръгче дневна светлина далеч отпред.

— Хайде, хайде — мълвях, докато крачехме. Бяхме оставили пластимасовите войници далеч зад себе си, но как можех да съм сигурен, че не ни следват току отвъд светлината на факлата? — Хайде.

Някак си факлата продължаваше да гори.

— Слава богу! — Посочих към дългоочакваното петънце ден. — Не мислех, че ще издържи.

— Джал. — Снори ме потупа по рамото. Обърнах се и погледът ми проследи неговия до ръката ми, вдигната над главата.

— Мама му ста... — Факлата представляваше почерняла угарка, която дори вече не димеше. Пръстите, които я стискаха обаче, бяха съвсем друга работа — те грееха яростно с вътрешна светлина. Или

поне докато Снори не привлече вниманието ми към тях. В следващия миг угаснаха, потопявайки ни в мрак, и аз направих онова, което би направил всеки разумен човек. Хукнах като луд към изхода.

Навън ни чакаше буря.

23.

Пристанищният град Ден Хаген се намира на мястото, където река Уут се влива в Карлова вода, онази соленоводна шир, която северняците наричат Лакомото море. Група изискани домове се гушат върху склоновете на изток — е, изискани като за Севера, където всяка сграда е ниска и от гранит, за да устоява на суровото време, идещо от замръзналата пустош. Къщи от дървени трупи, работилници, ханове, кръчми и рибни пазари се простират надолу до огромните складове, редящи се като зейнали усти по края на пристанището. Големи кораби стоят на котва в тихите води на залива; други съдове изпълват гъсто пространството около кейовете и мачтите им стърчат като гора от рангоути и платна. В небето, крякайки скръбно, кръжат чайки, а хората изпълват въздуха със собствените си викове — високи гласове крещят цени, зоват нови работници за товарене или разтоварване, отправят предизвикателства, разменят шеги, проклинат или възхваляват многото богове на Асгард или призовават следовниците на Христа в малката побеляла от сол църквица на ръба на водата.

— Ама че дупка. — Вонята на стара риба стигна до мен още на върха на скалите, където крайбрежният път извиваше от запад.

Снори, който вървеше пред мен, изръмжа, но не каза нищо. Приведох се напред и потупах Слейпнир по шията.

— Скоро ще дойде време да се разделим, стара едноочке.

Тази кобила щеше да ми липсва. Никога не ми е харесвало да вървя пеш. Ако Господ е искал хората да вървят пеш, нямаше да ни даде конете. Чудесни животни. Аз мисля за тях като за думата „бягство“, покрита с косми и с четири крака.

Спуснахме се надолу към Ден Хаген. Покрай пътя се редяха колиби, които изглеждаха сякаш първият повея на зимния вятър ще ги помете от склоновете. От едно високо местенце над морето седем тролски камъка гледаха вълните. На мен ми изглеждаха като обикновени камъни, но Снори каза, че виждал трол във всеки от тях.

Разтвори дебелия си жакет, дръпна нагоре слоевете ризи и ми показа един страховит белег върху твърдите мускули на корема си.

— Трол. — Показа с пръст, че има още белези от хълбока до рамото. — Имах късмет.

В свят, където мъртвите ходят, неродени се надигат от пресни гробове и горите са населени с боряни, трудно бих могъл да оспоря твърдението му.

В последната отсечка от пътя подминахме три или четири каменни чука, разположени край него като почит към бога на гръмотевиците. Снори потърси рунически камъни около всеки от тях, но откри само един черен речен камък, загладен от водата и достатъчно широк да покрие дланта му, с една-единствена руна върху него. Може би местните деца бяха откъмнали останалите.

— Туриаз. — Той го пусна.

— Мммм?

— Тръни. — Снори сви рамене. — Не означава нищо.

Градът не можеше да се похвали със стени и на входа му не стоеше никой, освен шепа окаяни търговци — не че вход изобщо имаше, просто къщите ставаха по-нагъсто. След седмици на суров живот и тежко пътуване дори място като Ден Хаген крие някаква съблазън. Всяка част от облеклото ми все още пазеше известно количество дъжд от бурята, която ни беше брулила два дена в пустошта около седалището на Скилфар. Човек би могъл да утоли жаждата си с това, което изцеди от панталоните ми. Но трябваше да е адски прежаднял, за да рискува.

— Какво ще кажеш да се отбием ей там и да проверим дали тукашната бира има по-добър вкус? — Посочих една кръчма точно пред нас. На улицата пред нея бяха сложени бурета, на които хората да си оставят халбите, а над вратата висеше боядисана дървена риба меч.

— Маладонската бира е отлична. — Снори подмина входа.

— Би могла да е, ако забравят да я осолят. — Гадно питие, но понякога и гадните вършат работа. В град Гоатен бях помолил за вино и те ме изгледаха все едно съм поискал да ми изпекат някое детенце за обяд.

— Ела. — Снори се обърна към морето и махна с ръка да пропъди един човек, който се опитваше да му продаде сушена риба. — Първо ще проверим пристанището. — По време на приближаването ни към брега в него се беше трупало някакво напрежение, а когато зърнахме за първи път морето от едно високо било, той падна на колене и промърмори някаква езическа молитва. След тролските камъни крачеше с такава целеустременост, че се видях принуден да пришпоря Слейпнир, за да не изоставам.

На доковете бяха привързани няколко лодки и сред тях една, която нямаше нужда от товарене или разтоварване.

— Галера — казах, забелязвайки най-послед класическите линии, които Снори трябва да бе разпознал още от крайбрежния път. Докато се смъквах от гърба на Слейпнир, севернякът вече крачеше към кораба, а последните петдесетина метра измина тичешком. Дори сухоземно същество като мен виждаше, че корабът е преживял тежки времена — горните няколко стъпки от мачтата му бяха откършени, а платното — прокъсано.

Без да забавя ход, Снори стигна до ръба на кея и изчезна от погледа ми. Предположих, че е скочил на невидимата палуба на галерата. Надигнаха се викове. Приготвих се за гледката на касапница.

Приблжих се бавно и надникнах през ръба с предпазливостта на човек, който не иска да получи копие в челото. Очаквах да зърна галера, пълна с кръв и части от тела. Вместо това Снори стоеше сред пейките на гребците и се хилеше като малоумен, заобиколен от шест-седем бледи и космати мъже, и всички се тупаха приветствено. Опитвах се да говорят едновременно на някакъв смахнат език, който звучеше като повърнат от дълбините на стомаха.

— Джал! — Той вдигна поглед и ми махна. — Слизай при нас!

Обмислих предложението, но май нямаше измъкване. Окачих поводите на Слейпнир върху едно от въжетата, привързващи кораба, и тръгнах да потърся място за слизане, което не включва чупене и на двата глезена при скачането.

След като се разплетох от една побеляла от сол въжена стълба със загнили дъски, се обърнах, за да открия, че съм станал обект на изучаване на осем викинги. Първото, което ме порази, не беше традиционният северняшки „юмручен привет“, а фактът, че повечето изглеждаха досущ еднакви.

— Петзнаци сте, а? — казах, след като ги преброих.

Снори прегърна през раменете двама от петимата, мъже с руса до бяло коса, очи като ледени късчета и бради, подрязани доста по-късо от обичайния северен стил „достатъчно големи, че да загубиш бебе в тях“.

— Засегна болна тема, Джал. Това са осмознаците на ярл Торстеф. Ата вече седи край трапезата на Один, във Валхала, заедно със Секс и Сяу. — Хвърли ми строг поглед и аз запазих лицето си безизразно. — Тези тук са Айн, Твейр, Трир, Фьорир и Фим.

Предположих, че току-що съм получил урок по броене до осем и пример за оскъдното въображение на ярл Торстеф. Така или иначе, реших да ги наричам петзнаци. Не звучеше толкова мрачно.

— Това е Тутугу. — Снори тупна по рамото един нисък дебел мъж. Рижа брада стърчеше с огромен ентузиазъм от двете страни на лицето му, но не успяваше да се срещне съвсем на брадичката. Той беше по-възрастен, някъде към четирийсетте, с поне десетилетие по-стар от петзнаците. — И Арн Убийствения прицел, най-великият ни стрелец! — Този последният беше най-стар от всички, висок, слаб, печален, с развалени зъби и сиви косми в черната брада. Ако го бях видял превит над бурените в полето, щях да го помисля за обикновен селяк.

— Радвам се да се запознаем — казах, като се надявах, че няма да се наложи да си смесваме кръвта или да си плюем един на друг в ръцете.

Седмината викинги ме гледаха все едно съм някаква неизвестна досега риба, която са изтеглили на сушата.

— Имали сте неприятности? — Посочих счупената мачта, но освен ако другите трийсетина мъже, нужни за запълването на пейките на гребците, не бяха в кръчмата „Риба меч“, наслаждавайки се на халби солена бира, то неприятностите им бяха включвали много повече от скъсяването на една мачта и малко разкъсани платна.

— Неприятности с Удавените острови! — рече един петзнак, може би Айн.

— Вече нямаме селище на Умбра — добави друг. Думите му бяха насочени към Снори.

— Наричай ги Мъртвите острови. — Гушите на Тутугу се затресоха, когато поклати глава.

— Некромантите ни прогониха на корабите. Бури ни подгониха на юг — промърмори Арн Убийствения прицел, взрян в мазолите по ръката си.

— Заседнахме на Брит и дъното се проби. Отне ни месеци да поправим кораба. А местните... — Един петзнак плю през борда, впечатляващо далеч навътре в морето.

— Оттогава куцукаме покрай брега и се мъчим да се доберем до дома. — Арн поклати глава. — Отбягваме нормардската флота, патрулните кораби на Стрела, конотските пирати... Егир също ни мрази. Праца буря след буря, за да ни изтласка назад.

— Вече очаквах да се появи някой морски змей; а защо не и левиатан? — Тутугу извъртя очи. — Но ето ни тук. В приятелски води. Още няколко поправки и ще можем да прекосим Карлова вода! — Плесна по рамото някой от петзнаците.

— Не знаете ли? — попитах.

Челото на Снори се сбърчи, той отиде до борда на галерата и се приведе през него, за да се взре на север през откритото море.

— Какво да знаем? — Думите излетяха от много усти наведнъж, всички очи бяха вперени в мен.

Осъзнах грешката си. Не се качвай на нечий кораб с лоши новини. Много вероятно е да го напуснеш бързо, и то откъм мократа страна.

— Знаем, че в Ден Хаген нямат никаква вест от ундоретите. — Беше един от петзнаците, Айн, с белега в ъгълчето на окото. — Не са пристигали техни галери. От пристанищата на Хардангер идат разкази за набези по Уулиск, но без никакви подробности. Стоим тук от четири дена и сме узнали само това. Ти знаеш ли повече?

— Снори е този, който трябва да ви го разкаже — казах. — Всичко, което знам, идва от него, и нямам доверие на себе си, че съм го запомнил правилно.

Това накара всички втренчени погледи да се извъртят към Снори.

Той стоеше, извисявайки се над всички ни, мрачен и суров, с ръка на брадвата.

— Това трябва да се разказва на място, където можем да вдигнем тост за мъртвите, братя.

Отиде до пристанищната стена и бързо се закатери по редица стърчащи камъни, които бях пропуснал на слизане.

Снори ни отведе до една кръчма, където масите ни предоставяха изглед към кораба. Не смятах, че той си заслужава краденето, но може би беше мъдро да не подлагаме това на проверка. В края на краищата място като Ден Хаген можеше за кратко време да предизвика у човек неустойимо желание да се махне, така че нищо чудно тук да имаше хора, достатъчно отчаяни да отплават с първия оставен без надзор съд, пък ако ще да е пробита коруба като тази, която бе докарала северняците.

Аз вървах най-отзад с Тутугу.

— Знаеш ли, мислех си, че корабите ви са... ами, по-големи.

— Това е снекия.

— Аха.

— Най-малкият вид. — Тутугу се ухили на невежеството ми, макар че мислите му сигурно бяха насочени към онова, което имаше да разкаже Снори. — Двайсет пейки. Скеят носи два пъти повече. Нашата се нарича „Икея“, кръстена е на дракона, нали знаеш?

— Да. — Не знаех, но е по-лесно да излъжеш, отколкото да слушаш обяснения. Дори не се интересувах чак толкова от кораба им, но изглеждаше, че може би ще се наложи да му поверя моя милост, и то по-скоро, отколкото ми се иска. Два пъти колкото тяхната снекия все още не ми звучеше като голям кораб — само че силата на Севера винаги е била в бързината на съдовете и в броя им. Трябваше да се моля при всичката тази практика проклетото корито да е поне годно за плаване.

Придърпахме столове около една дълга маса и няколко от местните мъдро решиха да се преместят. Снори извика да донесат бира и се настани начело на масата, вирайки се по протежението ѝ към платната на снекията, плющящи над морската стена. Небето зад тях беше изпълнено с мешавица от тъмни навъсени облаци, от някои се лееше дъжд, но всички бяха озарени от косите лъчи на следобедното слънце.

— Валхала! — Снори грабна първата разпенена халба от единия поднос, когато слугинчетата ги донесоха.

— Валхала! — Блъскане по масата.

— Воинът се страхува от битката, която е пропуснал. Повече, отколкото от всяка битка, в която може да участва, той се страхува от онази, която е отминала, която е свършила без него, която никакъв воински подвиг не може да промени. — Снори бе приковал вниманието им. Направи пауза, за да отпие. — Аз не съм се сражавал при Айнхаур, но съм чувал историята от Свен Скършигребло, ако може вярна дума да се откъсне от лъжливия му език.

При тези думи екипажът на „Икея“ се спогледа и замърмори. Тонът на откъслечните думи, които долових, ясно показваше, че всички имат ниско мнение за Скършигребло.

— Сражавах се в битката за Осемте кея. По-скоро клане, отколкото битка. Оцеляването ми ме кара да се срамувам всеки ден. — Отпи още веднъж и разказа историята.

Слънцето се спусна, сенките се удължиха, светът се нижеше покрай нас незабелязано. Снори ни беше запленил с магията на своя глас и аз слушах и отпихах от бирата, без да усещам вкуса ѝ, макар че бях чувал всичко това и преди. Или поне всичко до пристигането му при Черната крепост.

Когато зърна за първи път черното петънце, Снори си помисли, че е част от приближаващата смърт, че зрението му изневерява, докато пустошта изсмуква живота му. Петънцето обаче упорстваше, остана на мястото си и растеше с всяка негова залитаща крачка напред. И постепенно се превърна в Черната крепост.

Построена от гигантски блокове, изсечени от древните базалтови полета под снега, Черната крепост се издигаше предизвикателно срещу Горчивия лед, дребосъче в сравнение с необятната ледена стена само на пет мили северно оттам. През всичките дълги години на нейното съществуване ледът бе напредвал, отстъпвал и напредвал отново, но така и не бе стигнал до тези черни стени, сякаш крепостта се издигаше като последен страж на човечеството срещу властта на ледените великани.

Тази гледка му вдъхна нови сили. Снори се приближи, увил плаща от тюленова кожа около себе си. От изток задуха вятър; фучеше по леда, вдигаше облаци ситен сух сняг и ги завихряше. Снори се приведе срещу тази хала, загубил и последните си останки топлина.

Всяка крачка го заплашваше с падане, от което нямаше да стане повече.

Когато грамадата на крепостта го заслони от вятъра, Снори едва не се строполи. Не беше видял, че е толкова близо, нито пък бе вярвал наистина, че ще стигне до целта си. Никой не патрулираше по бойниците. Кепенците на тесните прозорци бяха затворени и побелели от сняг. Никакъв страж не стоеше на пост при голямата порта. С вцепенени ръце и ум, Снори се спря неуверено. Нямаше план, само желанието да довърши онова, което бе започнало в Осемте кея и би трябвало да свърши тук. Беше надживял две деца. Нямаше желание да надживее Егил или Фрея, искаше само да се бие за спасението им.

Колкото и да беше изнемощял, знаеше, че със стоене на снега само ще губи още повече сили. Би могъл да изкатери стените на крепостта не повече, отколкото стените на Горчивия лед. Хвана Хел с две ръце и заблъска с нея по дверите на Черната крепост.

След цяла вечност един кепенец над него се отвори и посипа върху главата му лед и сняг. Докато Снори вдигне очи, се беше затворил отново. Той заблъска пак по вратата; знаеше, че умът му е замъглен от мудността и глупостта, които студът носи със себе си, но не можеше да измисли нищо друго.

— Ей, ти! — извика някакъв глас отгоре. — Кой си?

Снори вдигна глава и там, облечен във вълчи кожи, надвесил се навън да види по-добре, стоеше Свен Скършигребло, с непроницаемо лице сред златисточервените му къдрици.

— Снори... — В първия момент Снори не успя да изстиска цялото си име през изтръпналите си устни.

— Снори вер Снагасон? — прогърмя смаяно Скършигребло. — Та ти изчезна! Казваха, че си избягал от битката. О, но това е чудесно. Ей сега слизам да ти отворя. Чакай там. Недей да бягаш пак.

И така, Снори зачака, стиснал здраво брадвата в белите си ръце, като се опитваше да се сгрее от гнева си. Ала студът се беше увил около костите му, изсмукваше силата, волята и дори паметта му. Студът има свой собствен вкус. Вкус на прехапан език. Увива се около теб като жива твар, като звяр, който иска да те убие, не с гняв, не със зъби или нокти, а с милостта на капитулацията, с добротата да ти позволи да потънеш неусетно в дългата нощ след толкова болка и страдание.

Стърженето на портата го изтръгна от унеса. Той отстъпи стреснато назад. Чуваше се сумтенето на напъващите мъже, докато двете големи дървени крила се плъзгаха по заледения камък. Ако просто го бяха оставили навън, можеше никога да не помръдне повече.

На десет крачки по-нататък, отвъд дебелите стени, застанал на открито насред двора, го чакаше Свен Скършигребло, с брадва в едната ръка и малък железен щит в другата.

— Можеш да те довърша с копие от стената или да те оставя на снега, само че победителят от Железните поля заслужава по-добър край.

Снори искаше да каже, че един човек, който се интересува от честта или как трябва или не трябва да умират воините, би дошъл в Осемте кея посред бял ден, тръбейки с рог през фиорда. Искаше да каже много неща. Искаше да говори за Еми и Карл, но ледът бе сковал устните му, а малкото си останали сили щеше да използва, за да убие мъжа пред себе си.

— Хайде, ела — подкани го Скършигребло. — Дошъл си чак дотук. Срамота ще е, ако страхът ти попречи да изминеш последните няколко крачки от пътешествието си.

Снори се затича с олюляване, краката му бяха прекалено замръзнали, за да набере скорост. Смяхът на Свен Скършигребло — това бе последното, което помнеше, преди тоягата да го фрасне по тила. Мъжете, отворили портата, просто бяха чакали зад нея и го повалиха веднага щом мина.

Събуди се от яростна жега. Жега в ръцете му, изпънати нагоре. Жега в крайниците му, които сякаш горяха. Жега по лицето му. И болка. Болка навсякъде.

— Ка...

Дъхът излезе на пара от устата му. По брадата му още имаше полепнали късчета лед, вода капеше по гърдите му. Не бяха нито толкова горещи, колкото ги усещаше, нито толкова студени като преди.

Вдигна глава, при което раната на тила му се удари в грубата каменна стена. От напуканите му устни се откъсна ругатня. В залата пред него имаше десетина мъже, струпани край малък огън в грамадна камина зад далечния край на дълга каменна маса. Хората на Скършигребло, Червени викинги от Хардангер, които се чувстваха още

по-неуютно в такава близост до Горчивия лед от ундоретите, живеещи по бреговете на Уулиск.

Снори зарева срещу пленилите го мъже, забълва люти проклетия, крещя, докато гърлото не го заболя и гласът му не отслабна. Те не му обръщаха внимание, с изключение на някой и друг бегъл поглед, и накрая разумът надделя над гнева му. Не му оставаше никаква надежда, но той осъзна каква жалка картинка представлява, вързан за стената и сипещ заплахи. Беше имал своя шанс да действа. На два пъти. И двата пъти се беше провалил.

Скършигребло влезе в залата през една врата близо до огъня и спря да си натопли ръцете, разменяйки думи с другите мъже, преди да мине покрай масата, за да огледа пленника си.

— Е, това беше глупаво. — Той потърка брадичката си с палец и показалец. Дори отблизо трудно можеше да се определи възрастта му. Четирийсет? Петдесет? Покрит с белези, обрулен, кокалест, пограмаден дори от Снори, с все още гъста златисточервена грива, бръчици в ъгълчетата на тъмните очи и пронизателен поглед, с който претегляше противника си.

Снори не отвърна нищо. Наистина се беше държал глупаво.

— Очаквах повече от човек, който оставя подир себе си толкова много кръчмарски истории.

— Къде е жена ми? Синът ми? — Снори не отправи заплахи. Скършигребло би им се присмял.

— Каж ми защо избяга. Снори вер Снагасон и друг път се е показвал като глупак, така че не съм много изненадан. Макар че очаквах повече. Но страхливец?

— Отровата на твоите създания ме повали. Паднах и снегът ме затрупа. Къде е синът ми? — Не можеше да говори за Фрея пред тези мъже.

— А... — Скършигребло хвърли поглед към хората си, които слушаха. В Черната крепост едва ли имаше много развлечения. Даже възглицата за огъня сигурно се караха дотук с шейна, с цената на много усилия. — Ами, той е в относителна безопасност, поне докато продължаваш да не представляваш заплаха.

— Не ти казах името му. — Снори изпъна въжетата.

Скършигребло просто повдигна вежда.

— Да не мислиш, че синът на великия Снори вер Снагасон не е разправял на всеки, склонен да го изслуша, как баща му ще щурмува портите ни с цяла армия, за да го спаси? Според думите му си щял да отсечеш главите на всички ни с брадвата и да ги търкаляш по фиорда.

— Защо ги взехте? — Снори погледна Свен. Болката му помагаше да отклони мислите си от вярата на Егил в неговия провалил се баща.

— Ами... — Свен Скършигребло придърпа един стол, седна и положи брадвата си на коленете си. — В морето човекът е дребно нещо, корабът му не е кой знае колко по-голям, и отиваме накъдето времето пожелае. Носим се пред бурята. Издигаме се и падаме заедно с вълните. Мършави рибари край африканския бряг или едри викинги със сто убийства на името си насред Лакомото море, всичките сме еднакви — вятърът ни носи.

— И ето къде е работата, Снори вер Снагасон — продължи той. — Вятърът се е променил. Сега духа от Островите и има нов бог, който твори времето. Не е добър бог, нито пък чист, но това не зависи от нас. Ние сме в морето, бъхтим се над задачите си и се надяваме да се задържим на повърхността.

Изглежда Снори в очите.

— Сега Мъртвия крал държи Островите. Той съкруши силата на ярл Торстеф, както и тази на Железник ярл, и на Червените ярлове на Хардангер. Всички те бяха изтласкани назад към своите пристанища... И сега той идва за нас, с армия от мъртъвци, сред тях и нашите мъртъвци, и чудовища от отвъд смъртта.

— Трябва да се биете с тях! — Снори откри, че се напъва безполезно в яките въжета.

— Как си го представяш, Снори? — В очите на Свен имаше някаква твърдост, нещо горчиво и трудно за разгадаване. — Ако се бориш с морето, ще се удавиш. — Той надигна брадвата от скута си, сякаш диреше утеха в тежестта ѝ. — Мъртвия крал е убедителен. Ако аз докарам жена ти и сина ти тук, в тази стая, и поднеса горещо желязо към лицата им... ти също може да ме намериш за убедителен, не съм ли прав?

— Викингите не воюват с деца. — Снори разбра, че е загубил. По-добре да беше оставил леда да го надвие, отколкото да дойде тук и да провали семейството си.

— Да не искаш да кажеш, че ундоретите не закачат сирачетата и вдовиците при набезите си? — При тези думи от мъжете край камината се разнесе насмешливо пръхтене. — Да не би Снори Кървавата брадва да е взел под крилото си синовете и дъщерите на многото мъже, които е пратил на последното им пътешествие?

Снори нямаше какво да отговори.

— Защо са тук? Защо ви е да взимате пленници? Защо тук?

Скършигребло поклати глава. Сега изглеждаше по-стар, по-близо до петдесет, отколкото до четирийсет.

— Ще спиш по-добре, ако не знаеш.

— Сънищата, които сънувах... — Снори вдигна глава. От очите му ни гледаше Аслауг, те приличаха на късчета черен кехлибар, блестящи като кръв в светлината на залязващото слънце. Човек можеше да си ги представи как се взират от паяжината и да повярва за миг в историята за Локи, бога на лъжите, поддал се на красотата на една йотнар, при която само паешката сянка издава истинската й природа. — Какви сънища. — Взорът му падна леденостуден върху мен. — Трудно е да си ги представиш по-мрачни.

Усетих как Баракел се размърда под кожата ми и почти очаквах онова сияние да се появи, светлината да разпука белезите, които носех още от Гауфог, да бликне изпод ноктите ми. В другия край на масата започна да се трупа онази пропукваща енергия, която познавахме от кратките ни докосвания. Вече знаех, че това е енергията между Аслауг и Баракел, между аватарите на мрака и светлината, готова за война.

Исках да попитам защо, да повтора въпроса на Снори към Скършигребло: „Защо?“. Исках да знам как е бил продаден и с каква цел. Но най-вече исках Аслауг да отмести поглед, затова сведох очи и си затряях. Останалите около масата видяха или почувстваха странността, обладала техния сънародник, и също запазиха мълчание — макар че може би мълчанието им съдържаше в себе си мъничко скръб за ундоретите.

— Айнхаур също ли е бил оплячкосан? — наруши най-сетне тишината един от петзнаците.

— Преди да дойдат в Осемте кея? — добави друг.

— Ами Тъмни падове? — попита Тутугу.

— Трябва да са всичките. — Арн Убийствения прицел задържа погледа си вперен в масата. — Иначе досега щяхме да чуем този разказ поне сто пъти.

Всички около масата — освен Снори — вдигнаха чашите си и ги пресушиха до дъно.

— Врагът е там, отвъд Черната крепост — каза Снори. Нощта се сбираше около него, по-тъмна, отколкото би трябвало, докато на запад слънцето продължаваше да залязва, все още непогълнато от морето. — Ще отидем там. Ще избием всички. Ще заличим делата им. Ще им покажем ужас, по-мрачен от смъртта.

Северняците се втренчиха в Снори с неловко очарование. Аз плъзнах пак поглед към морето на запад, покрай брега, до мястото, където пламтящият крайчец на слънцето образуваше наниз от червени бисери по хоризонта. Те ставаха все по-малко и по-малко, докато накрая изчезнаха.

— Казвам ви, ундорети, да обагрим снега с хардангерска кръв! — Снори скочи на крака, освободен от залеза, с бистри очи, и масата изстърга по камъните. — Ще са върнем онуй, което обичаме, и ще покажем на тези Червени викинги как се мре. — Вдигна брадвата високо над главата си. — Ундорети сме ние, Деца на Чука. Кръвта на Один тече във вените ни. В буря сме родени!

И там, където Аслауг не успя да трогне северняците с мрачните си заплахи, Снори вер Снагасон за миг ги накара да рипнат на крака, да зареват предизвикателно към вечерното небе и да заблъскаат по масата, докато дървото не се нацепи. Халбите заподскачаха.

— Още бира! — Снори най-последна седна и удари пак по масата. — Ще прием за мъртвите.

— Ти ще дойдеш ли с нас, принц Джалан? — попита Тутугу, като взе от слугинчето една голяма халба, увенчана с пяна, бяла като петзнаците. — Снори казва, че в твоята родина те наричали герой, а враговете ти те наричали дявол.

— Дългът ми повелява да придружа Снори до родната му земя — казах. Когато си принуден да действаш по определен начин, най-добре го приеми и се опитай да изстискаш от него каквото можеш, докато не ти се разкрие първата възможност да изклинчиш. — Ще видим какво могат да направят тези хардангерски негодници с един

мъж от Червения предел. — Надявах се да намеря начин отговорът да не е „труп“.

— Какво ни кара да мислим, че с девет души ще постигнем повече, отколкото Снори е постигнал сам? — Арн Убийствения прицел избърса бирена пяна от мустаците си, а гласът му беше по-скоро мрачен, отколкото уплашен. — Скършигребло е имал достатъчно мъже да опустоши Айнхаур и всяко село по поречието на Уулиск.

— Справедлив въпрос. — Снори посочи към Арн. — Първо, разберете, че в Черната крепост имаше много малко хора, а и тя не е крепост, в която може да се поддържа пълен гарнизон. Всяко ядене там трябва да бъде домъкнато през леда. Всяка цепеница или чувал въглища трябва да бъдат донесени отвън. А и срещу какво имат да я защитават? Срещу роби, които се бъхтят под Горчивия лед да копаят тунели в търсене на някакъв мит?

— Второ, ще отидем по-добре подготвени, не облечени в каквото може да се намери на момента сред руините — продължи той. — Ще отидем с бистри глави, а убийствената ярост в сърцата ни ще бъде заключена до мига, когато имаме нужда от нея.

— Трето и последно, какво друго можем да сторим? Ние сме последните свободни ундорети. Всички оцелели от нашия народ са там, на леда, в ръцете на други. — Той млъкна, отпусна широките си длани върху масата и се втрени в разперените си пръсти. — Жена ми. Синът ми. Целият ми живот. Всяко хубаво нещо, което съм направил. — Устата му трепна, после зъбите му се оголиха в животинска гримаса, докато се изправяше, и гласът му отново се извиси до рев.

— Знайте, аз не ви предлагам победа, нито връщане към стария ви живот, нито обещание, че пак ще строим. Само болка, кръв и червени брадви, и възможността да воюваме заедно срещу враговете си за един последен път. Какво ще кажете?

И разбира се, проклетите идиоти зареваха одобрително. Аз също заудрях без особено въодушевление по масата и се зачудих как ли ще се измъкна от тази каша. При положение, че Сагеус не лъжеше или не грешеше, то може би ако Снори загинеше при атаката, а аз се спотайвах някъде в тила, бих могъл да драсна веднага щом заклинанието бъде разрушено. Разбира се, осем души не са кой знае каква стена, зад която да се скриеш, а и тази Черна крепост ми звучеше

неудобно далеч от всякакво сигурно убежище, до което човек може да дотича.

Реших, че най-добрият подход засега е да се напия до безсъзнание и да се надявам, че утрото ще ми предложи нещо по-добро.

— Най-важното в случая — подхвърлих в една пауза, когато всички северняци бяха млъкнали за миг, за да лочат от халбите си, — е да не действаме прибързано. Планирането е ключът към успеха. Стратегията. Екипировката. Всички тези неща, които Снори е пропуснал първия път от нетърпение.

Колкото повече се бавехме, толкова по-голям бе шансът това проклятие да изветрее или пък да ми се отвори някоя възможност за измъкване. Важното беше „Икея“ да не отплава, преди да съм изчерпал всичките възможности да не бъда на борда ѝ, когато това стане. Вдигнах рамене, изпих бирата си и поисках с жест нова.

24.

Някои махмурлуци са толкова ужасни, че ти се струва, че целият свят около теб се клати и самите стени скърцат от движението. Други са сравнително леки и просто се оказва, че докато си лежал пиян, банда викинги са те метнали върху купчина навити въжета на галерата си и са отплавали в морето.

— Ах, копелета такива! — Открехнах едното си око и видях широко платно, плющящо над мен, и чайки, кръжащи високо в бледото като корем на скумрия небе.

Надигнах се, повърнах, станах, спънах се, повърнах, изпълзях до борда на галерата, повърнах обилно, изпълзях до другия борд и простенах при вида на тънката тъмна линия на хоризонта — единствения намек за света, който познавах и който можеше никога да не видя отново.

— Не си моряк, а? — Арн Убийствения прицел ме наблюдаваше от една пейка, греблото му беше застопорено пред него, а в ръката си държеше лула.

— Викингите пушат ли? — Това просто ми се струваше нередно, сякаш брадата му би могла да се подпали.

— Аз поне пуша. Човек не идва на тоя свят с наръчник правила, знаеш.

— Щом казваш. — Избърсах устата си и останах да вися край борда. Петзнаците вършеха някакви сложни неща с платна и въжета. Тутугу зяпаше вълните от носа, а Снори държеше руля на кърмата. След малко се почувствах достатъчно силен да отида със залитане до пейката на Арн и да се строполя до него. За щастие вятърът отнасяше дима от лулата му в другата посока, иначе щяхме да имаме възможност да проверим дали нещо от изядената миналата седмица храна може да се появи отново, ако се опитам наистина упорито.

— А кои други правила в тоя наръчник, дето го нямаш, си нарушавал? — Трябваше ми нещо, което да отвлече вниманието ми от

клатушкането. Изглежда, се намирахме в някаква буря, въпреки ясното небе и умерения вятър.

— Ами... — Арн изпафка с лулата. — Не си падам особено по кръчмите и пеенето на всички онези песни. Предпочитам да изляза на леда да половя риба.

— Бих си помислил, че човек с твоите таланти ще иска да дебне дивеч, който може да свали с изстрел, вместо да го лови през малка дупка в леда. — Възлагах немалка част от надеждите си за оцеляване на Арн Убийствения прицел. Най-хубавото в един човек, който е смъртоносен с лъка, е, че малко неща се приближават достатъчно, за да го обезпокоят. Ето до такива хора обичам да стоя по време на битка, ако обстоятелствата ми пречат да я напусна в галоп. — Мамка му! Къде е проклетият ми кон?

— Някои части от него вероятно осейват ниските склонове на Ден Хаген. — Арн имитира дъвчене. — Яхния, наденици, печено конско, супа от език, дроб с лук, пържено конско, ммм... Само вкусни работи.

— Какво? Аз... — Стомахът ми имаше последната дума в това изречение. Думата беше дълга, с много гласни и изречена главно през борда към развълнуваното море.

— Снори я заведе на кланицата тази сутрин и я продаде — извика Арн към гърба ми. — Получи повече за седлото, отколкото за кобилата.

— Мътните го взели! — Избърсах още бълвоч от брадичката си, преди вятърът да е имал шанс да украси и останалата част от мен. Върнах се на пейката и си почивах известно време, отпуснал глава в дланите си. Имах чувството, че сме описали пълен кръг. Целият този кошмар беше започнал с мен, натоварен на лодка с викинг, и ето че сега бях пак на такава. По-голяма лодка, повече вода, повече викинги и същият брой коне.

— Убийствения прицел, а? — Надявах се да се разведря с мисълта, че Арн може да ме опази жив и здрав. — Как си спечели това прозвище?

Арн изпафка облак зловонен дим, който бързо беше отнесен от вятъра.

— Има два начина да улучиш малка мишена, разположена надалеч. С умение или с късмет. Виж сега, аз не съм лош стрелец — не

казвам такова нещо. Със сигурност съм над средното ниво. Особено пък сега, с цялата практика, която ми се събира. „Нека Убийствения прицел да стреля.“ „Дайте лъка на Арн.“ Но в онзи ден, на сватбеното тържество на ярл Торстеф... — Арн сви рамене. — За състезанията бяха дошли мъже от всички краища. Мятане на брадва. Вдигане на камък. Борба. Всякакви такива работи. Що се отнася до стрелбата, тя никога не ни е била силна страна, но имаше сума ти желаещи. Ярлът сложи една монета, много-много далеч, и никой не можеше да я уцели тая проклетия. Докато дойде моят ред да опитам, вече се стъмваше. Свалих я от първия път. Сам не разбрах как. Ето така стоят нещата на тоя свят, момче. Просто пусни една приказка, дребна приказка, която би трябвало бързо да излинее и да погине — после откъсни очи от нея само за миг и когато се обърнеш да я погледнеш пак, тя е пораснала достатъчно, за да те сграбчи в зъбите си и да те разтръска. Това е положението. Целият ни живот се състои от истории. Някои плъзват нашир и надлъж и растат с всяко преразказване. Други се споделят само между нас и боговете, разменяме ги шепнешком зад гърба на дните си, но те също растат и ни разтръскват не по-малко свирепо.

Изстенах, отпуснах се по гръб на пейката и се опитах да намеря някакъв ъгъл, който да я приближава повече до легло, отколкото до уред за мъчения. Бих легнал просто долу между пейките, само че при всяко полюшване на кораба по палубата започваше да се плиска мръсна вода, в миниатюрна имитация на огромните вълни, които ни подмятаха.

— Събуди ме, когато бурята отмине.

— Буря ли? — Над мен падна някаква сянка.

— Нали не искаш да ми кажеш, че винаги е така? — Примижах нагоре към фигурата, тъмна на фона на яркото небе. Слънчевата светлина се начупваше около него, за да се забие в очите ми. Висок мъж, дразнещо атлетичен. Един от петзнаците.

— О, не. — Той седна на отсрещната пейка, а доброто му настроение действаше като киселина на махмурлука ми. — Рядко е толкова хубаво.

— Гхъъ... — Истинските думи изглеждаха безсилни да предадат чувствата ми по въпроса. Зачудих се дали Скилфар е видяла, че ми е писано да напълня една галера с повърня и да се удавя в нея.

— Снори каза, че много те бивало с раните. — Без подкана той се зае да запрята ръкава си. — Между другото, аз съм Фьорир — понякога е трудно да ни различиш.

— Боже! — Трепнах, щом Фьорир размота мръсния ленен плат от предмишницата си. Назъбеният срез проникваше дълбоко, обагрен във всеки оттенък от черно до червено-кафяво и заобиколен от подпухнала плът. Вонята ми казваше всичко. Когато нечия рана замирише зле, разбираш, че човекът е поел по бавния път към гробището. Може би отрязването на ръката би го спасило — не знаех със сигурност. Опитът ми не включваше такива неща, освен при преценка на шансовете, когато залагам на боеве в ямите. Вярно, по скоронската граница имаше подобни гадории, но аз успешно се бях отървал от онези спомени. Или поне така си мислех, докато полъх откъм загноилата ръка на северняка не ги накара да ме залепят като порой. Този път успях да се добера до борда, преди да повърна в тъмните вълни. Останах да вися там дълго, като водех дълъг разговор без думи с морето.

Когато се върнах с празен стомах и треперещ, Фьорир си седеше където го бях оставил. Корабът все така заплашваше да се преобърне с всяко надигане на вълните, но изглежда никой друг не го беше грижа.

— Това е... това е доста сериозна рана — казах.

— Разкъсах си ръката на зле закрепено копие по време на буря край Туртаните — каза Фьорир. — Доста е гадна. Не ми дава мира.

— Съжалявам. — И наистина съжалявах. Петзнаците ми харесваха. Бяха симпатяги. А скоро щяха да са четиризнаци.

— Снори казва, че те бивало с раните — върна се Фьорир на своята тема. Изглеждаше необяснимо весел от цялата работа, макар че не бих се обзаложил, че ще изкара седмицата.

— Не е вярно. — Взрях се в гнусотията с някакво извратено очарование. — Изглежда, това те притеснява по-малко, отколкото мен.

— Боговете ни прибират поред. Първо най-младите. — Отново същата усмивка. — Ата беше убит от блатни духове в Уласова вода. После един мъртвец завлече Сяу в тресавището във Фенмир. Секс получи стрела от един конотец. Така че Фим е следващият, не аз.

Изведнъж дяволски се уплаших. Снори го разбирах. Не споделях страстите му, нито храбростта му, но можех да ги почувствам като по-големи или по-малки версии на собствените си емоции или мислене.

Докато мъжът пред мен външно изглеждаше като нас, но вътрешно? Боговете бяха създали осмознаците на Торстеф различно от останалите хора. Или поне този тук. Може би нещата, които липсваха у него, присъстваха в двоен размер у някого от братята му. Или може би когато осемте бяха започнали да измират, всяка следваща смърт е оставяла живите още по-съкрушени. Фьорир си беше все така дружелюбен, вдъхваше надеждност, но нямаше как да знам какво друго може да липсва зад тази твърде лековата усмивка и тези широки леденосини очи.

— Не знам защо Снори го е казал... Аз не съм лекар. Аз дори не...

— Той предупреди, че ще се опиташ да изклинчиш. Заръча да направиш онова, което си направил в планините. — Фьорир протегна ръката си към мен, на лицето му нямаше и помен от безпокойство.

— Давай! — извика Снори откъм кърмата. — Направи го, Джал!

Стиснах устни, за да преодоля погнусата си, и без никакъв ентузиазъм протегнах ръка. Задържах я на няколко сантиметра над раната. Почти незабавно в дланта ми започна да се събира топлина. Дръпнах ръката си. Планът ми да се престоря, че правя нещо, вече едва ли щеше да се увенчае с успех — реакцията беше много по-силна и по-бърза, отколкото при раната на Мийган в Аупите.

— Последният човек, на когото го направих, само минути по-късно беше хвърлен от една скала от Снори.

— В морето няма скали. А и ми олекна. Направи го пак. — В очите на Фьорир нямаше лукавост, бяха невинни като на дете.

— Уф, пусто-опустяло... — Протегнах пак ръка, толкова близо до загнилата плът, колкото можех без риск да се оплескам. Само след секунди видях сиянието, бликнало от ръката ми, сякаш тя беше някакъв отвор, през който пустинната жар на Индус се изливаше в този бурен северен ден. Костите ми завибрираха от каквото там течеше през тях и топлината почна да нараства. Вятърът около мен стана леденостуден; слабостта, предизвикана от повръщането, се превърна в пълна немощ, дотам, че дори да си държа ръката вдигната ми се струваше херкулесов подвиг. После изведнъж вече не я държах вдигната. Галерата се завъртя около мен и аз се гмурнах в мрака.

Кофа студена и солена вода ме върна в будния свят.

— Джал! Джал!

— Той ще се оправи ли?

Някой отговори на техния варварски език.

— ... мек, тези южняци...

— ... морско погребение...

Последваха още безсмислени думи на неразбираемото им северно ломотене.

Лисна ме още една кофа.

— Джал! Кажы нещо.

— Ако кажа, ще престанеш ли да ме заливаш с вода? — Продължих да държа очите си затворени. Единственото, което исках, беше да лежа много неподвижно. Дори мърдането на устните ми се струваше прекалено голямо усилие.

— Слава на боговете. — Снори млъкна. Чух звука от оставянето на тежка кофа.

След това ме оставиха сам да изсъхна. Лежах проснат на пейката, докато една особено голяма вълна не ме събори. После се облегнах на корпуса. От време на време призовавах Ису. Не помагаше особено.

Светлината вече помръкваше, когато най-сетне намерих сили да се надигна и да седна на мястото, откъдето бях паднал. Фьорир ми донесе някаква сушена риба и царевичен хляб, но аз можах само да им хвърля един поглед. Стомахът ми още се бунтуваше при всяка вълна и не обещаваше да задържи в себе си нищо, което му дам.

— Ръката ми е по-добре! — Фьорир я протегна като доказателство за думите си. Раната все още изглеждаше грозна, но бе изцерена от инфекцията и заздравяваше. — Моите благодарности, Джал.

— Няма защо — промълвих едва-едва. Предполагах, че той наистина е неуязвим, докато бедният Фим не мине по реда си. Надявах се да ми се отплати, като изпречи неуязвимото си тяло между мен и опасността.

Слънцето залезе и Снори прекара това време на носа на „Икея“, взирайки се на север — без съмнение търсеше с черните си очи брега на Норсхайм. Силата ми не се връщаше; даже като че ли отслабнах

още повече с падането на нощта. Опитах се да хапна малко сух хляб и вода, дарих ги на морето, а после потънах в сън без сънища.

Или по-точно без сънища, докато не засънувах ангели.

Стоях в предутринната сивота на хълмовете току отвъд обработваемите земи на Вермилиън и се вирах надолу към Селийн, която се виеше на запад към далечното море. Над мен, на върха на хълма, се извисяваше Баракел, неподвижен като статуя на фона на небето, докато лъчите на изгряващото слънце не озариха раменете му.

— Чуй ме, Джалан Кеңдет, сине на...

— Знам чий син съм.

Сега ангелът изглеждаше много по-властен, отколкото при първите си посещения. Сякаш вече говореше повече със собствения си глас, отколкото с онзи, който му бях дал аз, когато беше девет десети въображение.

— Скоро ще настъпи време, когато ще трябва да си спомниш откъде си се пръкнал. Плаваш към земя на саги — място, където са нужни и се създават герои. Ще имаш нужда от своята смелост.

— Не мисля, че споменът за баща ми ще ми помогне в тази работа. Добричкият кардинал би се въртанал и побягнал, ако на пътя му се изпречи дори някоя коза. Даже не е задължително да е голяма.

— В природата на децата е да не забелязват силата на родителите си. Време е да пораснеш, Джалан Кеңдет. — Той вдигна лицето си към мен, златооко и сияещо от зората.

— И какво му е толкова хубавото да си смел? Скилфар беше права. Всички ние търчим насам-натам според собствената си природа — някои са хитри, някои са умни, някои са лукави, някои са смели — но какво от това?

Баракел сгъна криле.

— Баба ти говореше за теб със сестра си. „Той има ли нужния дух? Има ли нужната храброст?“ Нарече те „бездейно плиткоумно момче, пълно с гръмки хвалби, но кънтящо на кухо“. „Умът му е затъпен от мързел, ограничен от сухи остроумия — каза тя, — но ако го наточиш, може да се сдобие с остър ръб. Ех, да имахме достатъчно време, какво бихме могли да направим от това момче... но го нямаме. Каузата ни се свива до една точка на неголямо разстояние оттук и до един миг недалеч в бъдещето, и на онова място, в онзи момент, ще има

изпитание, от което зависи съдбата на света.“ Ето с какви думи те описа.

— Бих се изненадал, ако изобщо знае кой от всичките съм. Освен това съм достатъчно умен, когато се налага. Храбростта е просто друг вид недъг. На петзнаците им липсва онова, което е нужно на човек, за да изпитва страх. Снори пък го е страх да е страхливец. В техните езически предания има един такъв змей, Ороборус, който яде собствената си опашка. Да те е страх да си страхливец, това ли представлява храбростта? Дали аз съм храбър, защото не ме е страх да се страхувам? Ти принадлежиш на светлината; светлината разкрива. Ако огрееш достатъчно ярко която и да било храброст, дали пък няма да се окаже просто по-сложна форма на страхливост?

Постоях за миг, притиснал длани към челото си, търсех правилните думи.

— Човечеството може да се раздели на безумци и страхливци. Личната ми трагедия се състои в това, че съм се родил в свят, където здравият разум се смята за недостатък на характера.

Под погледа му думите ми пресъхнаха.

— Интелигентността гради все по-сложни самооправдания — рече той с осъдителен тон. — Но в крайна сметка ти знаеш кое е право и кое не. Всички го знаят, макар че прекарват годините си в опити да погребат това знание, да го погребат под думи, омраза, похот, скръб или всяка друга от тухличките, от които съграждат живота си. Ти знаеш кое е право, Джалан. Когато му дойде времето, ще знаеш. Но знаенето никога не е достатъчно.

Казаха ми, че съм прекарал близо седмица в несвяст. Спял съм по двайсет и два часа в денонощието и съм се събуждал наполовина, колкото Тутугу да ми тика с лъжичка в гърлото топла овесена каша — част отвътре, част отвън. Трябвало двама от петзнаците да ме държат за ръцете, когато природата ме позове на кратко пътуване до борда, иначе съм щял да цопна във водата и никога повече да не ме видят. През това време сме прекосили откритото море и сме поели покрай брега на Норсхайм, напредвайки ден след ден на север.

— Събуди се. — Това беше единственото наставление от ангела тази сутрин.

Отворих очи. Сива зора, плющящи платна, крякане на чайки. Баракел мълчеше. Ангелът беше казал истината. Винаги съм знаел кое е право. Просто не го правех.

— Стигнахме ли вече? — Чувствах се по-добре. Почти добре.

— Не сме далеч. — Тутугу седеше наблизко. Други шетаха по палубата в полумрака.

— О. — Зад затворените си клепащи се опитах да си представя твърдата земя, с надеждата да предотвратя повръщане преди закуска.

— Снори казва, че те бивало с раните — каза Тутугу.

— Боже! Това пътуване ще ме погуби. — Опитах се да седна и паднах от пейката, все още бях много слаб. — Мислех си, че тая работа ще я свършат немъртвите ужаси и лудите брадвари на леда. Ама не. Ще си умра в морето.

— Може да е за добро. — Тутугу ми подаде ръка, за да ми помогне да стана. — Хубава, чиста смърт.

Едва не хванах ръката му, но в последния момент бързо дръпнах моята.

— А, не. Не се хващам на тоя номер. — Не след дълго нямаше да мога да изритам някой прокажен от пътя си, без да го изцеря. — Не ми изглеждаш ранен.

Тутугу зарови пръсти в рижавия храсталак на брадата си, зачеса яростно и замърмори нещо.

— Какво? — попитах.

— Бордейска шарка — каза той.

— Курвенска болест ли? — Това ме накара да се усмихна. — Ха!

— Снори каза, че...

— А, не, не си слагам ръката там! Аз съм принц на Червения предел, за бога! Не някакъв си пътуващ аптекар, дето цери със силата на вярата.

Дебелакът посърна.

— Виж — казах с ясното съзнание, че стъпим ли на сушата, ще имам нужда от всички приятели, които мога да си спечеля. — Може и да не знам много за раните, обаче за курвенската болест знам повече от доста хора. Да ви се намира синапено семе на борда?

— Може би. — Тутугу сбърчи вежди.

— А каменна сол? Тъмен петмез, киселина за щавене, терпентин, връв, две игли, много остри, и малко джинджифил... е, той не е

задължителен, но помага.

Той поклати бавно глава.

— Е, добре де, ще си ги набавим в пристанището. Ще ти забъркам една стара семейна рецепта. Прилага се като паста върху засегнатите области и до шест дена ще си нов човек. Максимум седем.

Тутугу се ухили, което беше добре, и ме тупна дружелюбно по северняшки, което болеше доста повече от традиционното мъжкарско тупане по рамото на юг, и всичко беше наред. Поне докато той не се намръщи и не попита:

— Ами иглите?

— Всъщност като казах „прилага се“, имах предвид „намазва се на игла и се мушка“. Ще ти трябва повече от една, защото сместа ги разяжда.

— О... — От усмивката на Тутугу не остана много. — А връвта е за да се обеса?

— За да си вържеш... Виж, ще ти обясня кървавите подробности, когато набавиш съставките.

— Земя! — извика един от петзнаците от носа и това отвличане на вниманието беше добре дошло.

Морският ми кошмар почти беше свършил.

25.

Мъгла забулваше Норсхайм и ми позволяваше само бегли погледи към мокрите черни скали и застрашителните рифове, докато изминавахме последната миля до брега. Подминахме други северни съдове, отпратили се по задачите си. Предимно по-широки кораби, теглещи мрежи или натоварени със стока, но всичките с характерни северни черти на конструкцията. Видяхме също и други галери, повече от дузина на котва и една поела към открито море — червените ѝ платна вече бяха прекалено малки, за да различим рисунката върху тях.

Като се приближихме още, видяхме пристанищния град Тронд, издигащ се от бреговата линия от черен камък, за да покрие ниските склонове на планините, които излизаха с мокри крака от морето. Бях мислил Ден Хаген за мрачен и неприветлив, но в сравнение с Тронд си беше истински рай, практически разтворил гостоприемно крака. Северняците строяха къщите си от камък и тежки дървени трупи, с торфени покриви, а прозорците бяха само процепи, за да спират тънките пръсти на вятъра, който вече бе откраднал голяма част от топлината ми. Заваля дъжд, шибан от вятъра, който жилеше бузите ми като лед.

— И това е лято? Как го познавате?

— Прекрасно лято! — Снори до мен разпери ръце.

— Познава се по това, че зиме няма мушици — обади се Арн зад гърба ми. — А и снегът е шест стъпки дълбок.

— И можеш да стигнеш оттук до пристанището пеш — добави Снори.

— Дори не знаех, че морето може да замръзва... — Отидох до борда да обмисля въпроса и се надвесих между два от щитовете, които екипажът беше привързал там, докато се подготвяше за пристигането. — Е, поне ще спре да подскача непрекъснато.

Последната четвърт миля изминахме с гребане, със свалени платна. Казвам „ние“, защото аз оказвах морална подкрепа.

— Как Скършигребло е получил името си? — попитах, докато ги гледах как напрягат мишци.

— Първия път, като отишъл да гребе на кораб — каза петзнакът Айн.

— Трябва да е бил четиринайсетинагодишен — добави друг, вероятно Твейр.

— Дръпнал греблото толкова силно, че го счупил. — Това навярно беше Трир.

— Още тогава не си е знаел силата. — Фьорир го познах по белега на ръката.

— Никога не съм виждал някой да тегли гребло толкова силно. — По метода на изключването, това трябваше да е Фим.

— Той по-силен ли е от теб, Снори? — Намерих тази мисъл за обезпокоителна.

Снори изтегли греблото си назад, в ритъм с останалите.

— Кой може да каже? — Още едно загребване. — Скършигребло не си знае силата. — Още едно загребване. — Аз обаче знам моята. — И ми хвърли поглед от лед и огън, който ме накара да се зарадвам, че не съм му враг.

На пристанището бях приятно изненадан да откроя, че Северът не е само космати мъже в животински кожи. Имаше и космати жени в животински кожи. И също така, за да бъдем справедливи, някакви граждани с вълнени плащове, с туидови или ленени жакети и с панталони, овързани от глезена до бедрото по туртанската мода.

Щом слязохме на сушата, се олюлях от непривичното чувство за нещо твърдо и неподвижно под краката си. Бих могъл да целуна земята, но не го направих. Вместо това продължих, понесъл раницата си, сега украсена със здраво овързана зимна екипировка, към която скоро щеше да се прибави и още. Снори познаваше добре пристанището и ни поведе към една кръчма, за която бе с добро мнение.

За разлика от по-малките градчета и селца по крайбрежието и фиордите, Тронд не беше владение на някой ярл, чийто замък да се издига над него и който да одобрява, записва и облага с данъци всяко пристигане. В Тронд царуваше търговията. Външната сигурност на

пристанището се крепеше на множество добре финансирани съюзи, а вътрешната — на доброволчески отряди, които получаваха заплата в имперски монети от търговските лордове, управляващи тук. Точно това го правеше идеалното място, където да пристанем и да си набавим провизии. Снори планираше да продължим по суша до Уулиск, двудневно пътуване през планински терен. Да поемем нагоре по фиорда в останала почти без екипаж снекия би означавало да изгубим единствените предимства, които притежава една малка група — подвижност, бързина и изненада. Планът звучеше разумно, предвид факта, че глупаво бяхме решили да си търсим белята, и Снори даже твърдеше, че аз съм спомогнал за формулирането му по време на по-съзнателните си моменти от дългото пътуване, макар че нямах спомен за това.

Докато навлизахме в пристанището, бях забелязал буреносни облаци, надвиснали над планините на север, с проблясващи в недрата им мълнии, сякаш там се криеше самият Тор. Някъде отвъд тези върхове Свен Скършигребло ни чакаше в Черната крепост, а още по-нататък беше Горчивият лед със своите замръзнали мъртъвци, некроманти и неродени. Шансовете ми за бягство почти се бяха изпарили и дългото ни пътешествие най-сетне се приближаваше към онова, което вероятно щеше да се окаже бърз и остър край.

Избраната от Снори кръчма имаше три ръждясали брадви, захванати със скоби за стената високо над портата. Севернякът ме настани на една маса, след което нареди да изпекат и да ни донесат по-голямата част от едно прасе, заедно с изобилно количество пиво. Твърдеше, че и двете са отличен лек за човек с отслабено здраве.

Останалите клиенти бяха груба паплач, но явно никой от тях не си търсеше белята. Когато човек е посещавал толкова много долнопробни свърталища като мен, развива инстинкт за такива неща.

— Ще се видим тук след смрачаване. — Снори подуши въздуха с известен копнеж. Миризмата на печено властваше над всички обичайни кръчмарски миризми на дим, пот и бира. После въздъхна и поведе мъжете си към града, Тутугу въоръжен с моята рецепта против курвенска шарка. Предположих, че хората на ярл Торстеф са се измъкнали от Удавените острови с поне част от пляката си, защото

този път Снори не поиска пари, а имаше да купува доста неща — не на последно място сред тях топли дрехи и провизии за девет души. Опипах се за медальона просто за да съм сигурен.

След като и последният от моите викинги се изниза, в кръчмата влезе мършав южняк, загърнат в избеляла от времето шарена пелерина и с мандолина под мишница. Настани се край камината и вдигна ръка да поиска бира. Друг мъж отвори вратата откъм улицата, свали наполовина качулката си, но после размисли и си тръгна. Може би не беше любител на музиката или пък мястото му се виждаше твърде пренаселено. Нещо в него ми се стори познато, но в този момент пристигна яденето и стомахът ми настоя за цялото ми внимание.

— Ето, хубавецо. — Една закачлива светлокоса кръчмарска прислужница остави пред мен печеното свинско, комат хляб, димяща паница със сос и половница бира. — Да ти е сладко. — Загледах я как се отдалечава и почнах отново да се чувствам на два̀сет и две вместо на деветдесет и две. Хубава храна, бира и под, който има благоприличието да остане там, където са го сложили... Светът вървеше към подобряване. Единственото, от което се нуждаех сега, беше правдоподобен повод да остана в Тронд, докато някой се оправи с оная гадост на север, за да мога да гледам на цялата тази работа като на трагично объркала се ваканция.

Забелязах една блондинка да ме зяпа от мястото си до своя другар; беше млада и всъщност поразително красива, ако пренебрегнеш домашнотъканите дрехи и мръсотията. Друга млада хубавелка, с руса почти до бяло коса и бледичка, ми хвърляше коси погледи, седнала до някакъв по-възрастен мъж. Никоя от тях не беше облечена като професионална компаньонка, дори ако вземем предвид летния мраз. Реших обаче, че да заведеш сестра си или дъщеря си на кръчма може да е нещо съвсем обичайно в Тронд. Друга жена, намусена здравенячка, влезе през външната врата и си проби път до тезгяха да си поръча тъмно пиво. Обмислих това, докато дъвчех месото. На север нещата, изглежда, стояха доста по-различно. Но лично аз нямах възражения. Може да се оплаквам от братовчедката Сира и от плановите на баба ми да заобиколи законния ред за наследяване, но като цяло съм открил, че жените с по-голяма свобода на действие са доста по-забавна компания. В края на краищата чарът

на Джалан трудно ще проработи, ако му се пречка някоя дърта надзорница или неудобен брат като Ален де Вийр.

Известно време седях и оставях разговора да се лее около мен. Много от местните говореха на имперския език. Арн ми беше казал, че това е нещо обичайно за по-големите пристанищни градове. Виж, в селцата по фиордите човек можел да върви със седмици, без да чуе дума, която да не е на старата реч.

В другия край на стаята трубадурът започна да подръпва струните на мандолината си, разпилявайки ноти сред тълпата. Избърсах свинската мазнина от устата си и отпих яка глътка бира. По-голямата блондинка продължаваше да ме зяпа и аз ѝ пратих своята специална усмивка — онази, която героят от Аралския проход показва на масите. Мъжът до нея не изглеждаше заинтересован от тази размяна; беше човек със слабо телосложение, провиснали мустаци и трепкащо око. И все пак всеки селянин може да забие нож в теб, затова обуздах инстинкта си да се втурна натам и да се представя. Вместо това реших да изложя стоката на показ и нека пчеличките дойдат при меда.

— Знаеш ли „Червения предел“? — извиках към свирача с мандолината. Повечето бардове я знаят, а този ми изглеждаше да е пообиколил доста свят.

Вместо отговор пръстите му пробягаха по струните и прозвучаха първите ноти. Аз станах, поклоних се на различните дами и отидох до камината.

— Принц Джалан от Червения предел на вашите услуги. Гостувам по вашите брегове и трябва да кажа, че за мен е удоволствие да се озова сред такива свирепи воители и прекрасни девизи. — Кимнах на новия си приятел и той засвири. Имам приличен баритон, а и принцовете на Червения предел получават обучение във всички изкуства: рецитираме поезия, танцуваме, пеем. Обучават ни най-вече в изкуството на войната, но словесното майсторство и рисуването също не се пренебрегват. Ако добавите и факта, че „Червения предел“ е вдъхновяващ военен хор, който прощава слабостите на един певец и окуражава другите да се включат, се получава идеалното средство за разчупване на леда. Даже заледените морета на Севера не биха устояли на моя чар! Надигнах половницата си и заревах с пълен глас, а трубадурът запълваше пролуките със собствените си меки трели.

Едно нещо им признавам на северняците — обичат да пеят. Преди да съм свършил пивото или песента си, почти всички под покрива ревяха „Червения предел“, като незнанието на думите изобщо не им пречеше. Още по-хубавото беше, че моята прелестна блондинка се откъсна от Провисналия мустак, за да застане до мен, като при приближаването си показа, че е благословена на всички правилни места от боговете на Асгард. Хубавкото бледо бездомниче също заряза татко си, за да ми прави компания от другата страна.

— Значи си принц, а? — Докато ехото от последния куплет заглъхваше, русата хубавица, която от миг на миг ми се струваше все по-привлекателна, се приведе към мен. — Аз съм Астрид.

— А аз съм Еда — обади се бледото девойче със сипещца се като мляко коса и извънредно деликатни черти. — Кой беше онзи воин с теб? Сещаш се, едрият?

Положих всички усилия раздразнението да не ми проличи.

— Няма защо да се тревожиш за него, Еда. Той е висок, вярно, но жените разправят, че бил много незадоволителен между кожата. Използвал е целия си растеж, за да се отдалечи прекомерно много от земята, и не е запазил достатъчно за важните неща. Тъжна история. Майка му и баща му... ами, брат и сестра са...

— О, не! — Устните ѝ оформиха кръг.

— О, да. — Поклатих тъжно глава. — А ти знаеш какво става с такива деца. Никога не порастват съвсем. Правя каквото мога, за да се грижа за него.

— Толкова великодушно от твоя страна — измърка Астрид, отклонявайки вниманието ми от сладката Еда.

— Скъпа лейди, морален дълг на благородниците е да...

Бях прекъснат, когато някой нахълта с трясък през външната врата и викна:

— Бренди!

Настъпи суматоха, докато тълпата се разделяше. Някакъв младеж, мъничко по-висок и мъничко по-голям от мен, закрачи напред, стиснал китката на дясната си ръка, от която по пода капеше кръв.

— Олеле... Какво е станало? — Еда стисна ръце под гърдите си.

— Просто куче. — Младежът беше златокос, а не бледорус като нея, и хубавец. — Бебето обаче е добре.

— Бебе ли? — попита Астрид, завладяна от майчинска загриженост.

Мъжът стигна до тезгяха и един космат воин даде знак, че ще му плати питието.

— Грабна го от ръцете на майка му — обясни мъжът. Някой му подаде парче плат и той почна да го увива около ръката си.

— О, нека ти помогна! — И Еда изприпка при него, следвана бързо по петите от Астрид.

— Е, аз го подгоних. Псето не искаше да се отказва от плячката си. Завързахме спор и в крайна сметка аз получих бебето и това. — Той вдигна превързаната си ръка.

— Ах, колко прекрасно, нали, принц Джалан? — Еда хвърли поглед през рамо към мен. От разстояние изглеждаше още по-съблазнителна.

— Прекрасно е — успях да промърморя.

— Принц ли? — Типът се поклони. — Радвам се да се запознаем.

Вижте сега, аз съм си хубавец. В това няма никакви съмнения. Имам хубава гъста коса, честна усмивка и с лицето ми всичко е наред, само че този натрапник сякаш беше излязъл от някой фриз със саги, издялан до съвършенство. Намразих го с рядка и моментална страст.

— А ти си? — Потърсих ниво на презрението, което да е достатъчно остро да жили, но не толкова, че да ме накара да изглеждам зле.

— Хакон Маладонски. Дук Аларик ми е чичо. Може би го познаваш? Моите галери са онези със зелените платна в пристанището. — Той гаврътна брендито. — О, мандолина! — Беше зърнал трубадура. — Може ли?

Хакон взе инструмента, погали струните с ранената си ръка и от тях веднага се заизлива музика като течено злато.

— С арфата съм по-добър, но и тези съм ги пробвал веднъж-дваж.

— О, ще ни попееш ли? — възкликна Астрид, притиснала към него природните си дарования.

И това беше краят. Аз се изсулих обратно към масата си, докато Златното момче омагьосваше кръчмата с възхитително богат тенор, изреждайки всичките им любими песни. Задъвках истиналото си печено и го намерих трудно за преглъщане, а бирата — по-скоро за

кисела, отколкото за солена. Всех се през присвити очи към Хакон, който стоеше заобиколен от Еда, Астрид и разни други жени, измъкнати от сенките от евтиното му представление.

Накрая не издържах повече и станах, за да изляза да пикая. Хвърлих един последен негодуващ поглед към Хакон и го видях как се освобождава от Астрид, за да ме последва навън. Престорих се, че не забелязвам. Щом се озовах на ветровития двор, вместо да се отправя веднага към клозета, изчаках, оставяйки вратата открената, и се заслушах за неговото приближаване.

Вятърът беше станал свиреп и ми даде идеята за един номер, който бях прилагал веднъж-дваж в Червения предел. Щом чух Хакон да хваща дръжката, теглих на вратата един мощен шут. Тя се затръшна и бях възнаграден с глухо тупване и ругатня. Преброих до три и отворих вратата.

— Мамка му! Добре ли си, приятел? — Той лежеше по гръб, стиснал лицето си. — Сигурно вятърът я затръшна. Ужасно.

— ... се оправя. — И двете му ръце все още бяха притиснати към носа му, ранената отгоре.

Приклеках до него.

— По-добре да погледна. — И дръпнах болната му ръка. В мен веднага се насъбра познатата топлина, а с нея дойде и идея, която бе колкото презряна, толкова и възхитителна. Стиснах здраво ухапаната му ръка. Денят около мен притъмня.

— Ох! Какво... — Хакон се дръпна.

— Нищо ти няма. — Вдигнах го на крака. За щастие той ми помогна, защото аз трудно бих могъл да вдигна и себе си.

— Но какво...

— Просто си леко замаян. — Насочих го обратно към вътрешността на кръчмата. — Вратата те удари.

Астрид и Еда се хвърлиха към Златното момче и аз отстъпих, за да ги допусна до плячката им. Пътьом дръпнах свободния край на окървавения парцал, увит около ръката му, и го откъснах със себе си.

— Какво... — Хакон вдигна голата си ръка.

— Та колко бебета викаш, че си спасил? — Подхвърлих тези думи тихичко през рамо, докато се връщах на масата си, но все пак достатъчно високо, за да не останат нечути.

— Тук няма ухапване! — възкликна Астрид.

— Няма и драскотина. — Еда отстъпи назад, сякаш лъжите на Хакон можеше да са заразни.

— Но аз... — Хакон се взря в ръката си и я вдигна още по-високо, като я въртеше смаяно.

— Може сам да си плати за проклетото бренди! — обади се воинът край тезгяха.

— Евтин номер. — Здравенячката удари половницата си в масата.

— Тоя не е никакъв роднина на Аларик! — В оплакванията започна да се прокрадва гняв.

— Съмнявам се, че е казал и една вярна дума, откакто влезе.

— Лъжец!

— Крадец!

— Бияч на жени! — Това последното бях аз.

Тълпата се сгъсти около бедния Хакон, крясъците заглушиха гласа му, вдигнаха се юмруци. Някак си той успя да си пробие път до външната врата и изхвърча — а може би беше изхвърлен — през нея. Просна се в калта, подхлъзна се, падна, изправи се припряно и изчезна. Вратата се затръшна подире му.

Облегнах се в стола си и лапнах последното парченце свинско, набодено на ножа ми. Беше страшно вкусно. Не мога да кажа, че се гордеех особено, че съм използвал ангелската си лечителска дарба, за да прецакам един съперник само защото е по-красив, по-висок и по-талантлив от мен, но пък, от друга страна, не можех да се насиля и да се почувствам гузно. Огледах тълпата и се зачудих кое от момичетата да прикоткам пак.

— Ей, момче. — Някакъв як риж мъжага препречи гледката ми към Астрид.

— Аз съм...

— Не ми пука кой си, седнал си ми на мястото. — Мъжът имаше агресивно червендалесто лице от онези, които предизвикват желание да ги шамаросаш, туловището му бе опасно с дебела кожа с тъмни железни капси, а на пояса му имаше нож и брадвичка.

Станах — не без усилие, защото изцеряването на раната на Хакон ме беше изтощило доста. Извисявах се над мъжа, което е голямо неудобство, когато си търсиш оправдание да изклинчиш от битка. Но така или иначе, ставането беше важна част от процеса, защото

възнамерявах да освободя мястото, вместо да ме накълцат заради него. Въпреки това издух бузи и пофучах малко — не можеш да покажеш слабостта си, иначе си мъртъв.

— Мъже с моето положение не прекосяват моретата, за да участват в кръчмарски свади. Проклет да съм, ако ми пука на кой стол седя. — Тежестта на меча ми ме теглеше надолу и ми се прииска Снори да не ме беше принудил да го взема. Винаги е по-лесно да избегнеш подобен сблъсък, ако можеш да твърдиш, че си оставил остроото си желязо у дома.

— Ама си мръсно копеле, а? — Севернякът се хилеше. — Дано не си оставил част от тия лекета по стола ми. — Намръщи се престорено. — Или може би те не излизат, колкото и силно да търкаш?

Ако си говорим честно, двамата сигурно бяхме еднакво мръсни, само че неговата кир беше размазана по кожа, бяла като рибешки корем, толкова бледа, че се виждаха сините вени, виещи се под нея, а моята — по гордия маслинен отънък, който един човек от Червения предел запазва колкото и време да не е виждал слънце, допълнително потъмнен от индуската кръв на майка ми.

— Столът е твой. — Отстъпих встрани и посочих празното място. Цялото ми внимание беше съсредоточено върху мъжа, а всеки мой мускул — готов за действие.

Кръчмата бе притихнала, предусещайки насилието, и очакваше забавление. Понякога тези неща не могат да бъдат избегнати — освен ако не си истински професионалист. На повечето хора например и през ум не би им минало просто да си плюят на петите.

— Ама вярно е мръсен! — Викингът посочи стола, също толкова мръсен като всеки друг в заведението. — Викам да се наведеш да го почистиш. Веднага.

Още мъже нахълтаха през входната врата, не че той имаше нужда от подкрепление.

— Сигурен съм, че могат да ти намерят някой по-чист стол. — Надух гърди, преструвайки се, че съм приел думите му за шега, като се надявах размерите ми да го посплашат.

Също както страхливците често долавят инстинктивно опасността, много кавгаджии надушват страха. Някаква дребна следа в поведението ми му подсказа, че няма да съм никакъв проблем.

— Казах да го направиш, чужденецо. — Той надигна застрашително юмрук.

Снори изникна зад мъжа, сграбчи го за китката, счупи я и го метна в ъгъла.

— Нямаме време за игрички, Джал. Три лодки с маладонски войници са се насочили насам — разправят нещо, че лорд Хакон бил нападат... както и да е, не искаме да се забъркваме в това.

С тези думи ме повлече през стаята, следван от Арн, Тутугу и петзнаците, и напуснахме кръчмата през задната врата.

— Ще лагеруваме в хълмовете — заяви Снори, докато отваряше една порта в каменната ограда на двора.

И за миг всичките ми мечти за топла постеля и още по-топла компания бяха отведени от студен вятър.

26.

Влачех се на опашката на групата, превит под тежестта на раницата си. Имах чувството, че Снори е сметнал за важно всеки от нас да вземе със себе си по няколко тежки камъка до Горчивия лед. Тутугу се тътреше до мен, останал без дъх и с някаква странна походка.

— Значи използва пастата? — попитах.

Той кимна и продължи да крачи като човек, който не е успял да стигне навреме до клозета.

— Здравата пари.

— Сигурно е от синапеното семе. — В рецептата май пишеше семе от копър, но реших да не го споменавам.

Преместих раницата си, както се оказа, в още по-неудобно положение.

— Е, Тутугу, сигурно очакваш с нетърпение да намокриш бравата си с кръвта на враговете? — Имах нужда да вникна в мисленето на викингите. Единственият ми път за бягство минаваше през разбирането какво движи тези хора.

— Честно ли? — Тутугу хвърли поглед напред към другите. Първите двама петзнаци бяха на двайсетина крачки по-нагоре по склона.

— Хайде да пробваме първо с честност, а после, ако тя се окаже прекалено разстройваща, да минем към лъжи.

— Ами, честно... Бих предпочел да съм в Тронд с голяма чиния дроб с лук. Бих могъл да се заселя там, да половя риба, да си намеря жена.

— Ами мокренето на бравата?

— Кара ме да се насирам от страх. Единственото, което ме спира да не побягна по време на битка, е знанието, че всички други са по-бързи от мен и ще ме посекаат в гръб. Най-добрият ми шанс е да се изправа лице в лице с врага. Ако боговете ми бяха дали по-дълги крака... ами, щях да духна.

— Хммм. — Преместих раницата си в най-неудобното положение досега. Вече чак дробовете ме боляха от нея. — Тогава защо се катериш по тази планина?

Тутугу сви рамене.

— Аз не съм смел като теб. Но си нямам нищо друго. Това са моите хора. Не мога да ги изоставя. А ако наистина всички ундорети са били изклани... някой трябва да си плати. Макар и да не ми се иска да съм този, който ще го накара — но някой трябва да си плати.

Драпането по планинския склон ти дава свеж стимул да намериш причини да не го правиш. Стиснал зъби, аз положих нужното усилие да застигна Снори, който вървеше начело.

— А бе този твой Скършигребло... Той е военачалник, нали, важен човек в народа си?

— Има известна репутация. Върховният му клан са хардасите — отвърна Снори. — Има много привърженици, само че не управлява в Хардангер. Повече се страхуват от него, отколкото го обичат. Той притежава някакво странно обаяние. Когато се съсредоточи върху някого, мнозина намират за трудно да му устоят — биват завладени от енергията му, — само че извърне ли се, често въпросният човек се сеца отново за причини да го мрази.

— И все пак. — Млъкнах, за да си поема дъх. — И все пак. Той няма да кисне с години в онази малка крепост сред ледената пустош, нали? Не и човек като него. Не можеш да очакваш да го намериш на същото място, където си го оставил.

— В Тронд не се занимавахме само с купуване на кожи, Джал. — Снори хвърли поглед назад към изоставащите. Е, добре де, изоставащия. Тутугу. — Няма по-подходящо място в Севера, ако искаш да разбереш какво става. С корабите пристигат разкази. Свен Скършигребло извършвал набези нагоре и надолу по крайбрежието. Клановете на Далечниците и красите във фиорда Отин, Ледените ярлове във фиорда Миянар и хьоростите по Сивия бряг. Всички те са били нападнати и са пострадали тежко. Много пленници, много убити. И последните сведения за него са, че навлязъл в устието на Уулиск. Там няма нищо за него, освен пътя към крепостта. Подготвил се е да зимува там. Ледът сковава целия горен Север през дългата нощ. Всеки

се затваря вкъщи, събира сили и чака пролетта. Скършигребло смята, че е на сигурно място в Черната крепост. Ние обаче ще му покажем, че не е така. Хубав урок ще му преподадем.

Нямаше какво да отговоря на това, освен че съм по-лош преподавател, отколкото ученик, а аз съм ужасен ученик.

Продължихме миля подир миля, нагоре по безмилостните каменни склонове, които се издигаха от морето към страховити висини. Изтощението ме повлече в мрачни кътчета. Мърморех за тежестта на раницата си, докато не загубих енергия дори за това. На няколко пъти ми мина през ума да захвърля меча, просто за да се отърва от теглото му. Накрая изпаднах в нещо като унес и продължих да се влача напред, докато преигравах в ума си най-важните части от следобеда, и то предимно най-важните части на Астрид и Еда. И изведнъж ме осени. Мъжът, който беше влязъл, смъкнал донякъде качулката си, а после се бе измъкнал навън... ивица гарвановочерна коса, посивяваща отстрани.

— Едрис! — Заковах се на място. — Снори! Онзи шибаняк Едрис Дийн беше там. В града!

Далеч пред мен Снори се обърна и вдигна ръка да спре петзнаците.

— Аз също го видях — извика. — С дузина мъже от Хардангер. Това беше още една причина да си тръгнем толкова бързо. Червените викинги са сериозна сила в Тронд.

Изчакаха, докато двамата с Тутугу ги настигнем.

— Ще лагеруваме тук — заяви Снори. — И ще сложим пост да гледа дали някой не ни следва по склона.

Да спиш на планински склон е окаяна работа, но трябва да призная, че е по-малко окаяна в дебел подшит с кожа спален чувал и под платнен навес, който да отклонява най-силния вятър. Снори и останалите бяха похарчили добре парите си и прекарахме една спокойна нощ.

На сутринта закусихме с черен хляб, студено пиле, ябълки и други нетрайни продукти от Тронд. Не след дълго щяхме да се върнем на сухари и пастърма, но засега ядяхме като царе. Или поне като разорени царе, които случайно са заседнали на планински склон.

— Какво, по дяволите, прави Едрис в Тронд? — зададох въпроса, който предната вечер бях прекалено капнал, за да изрека.

— Онази твар, която преследваме — или заклинанието ни тегли след нея, — е осеяла пътя си с пречки за нас. — Снори отхапа нов залък хляб, нападайки го сякаш е мръвка на кокал. — Зад всичко това стои Мъртвия крал, а той събира хора, както мъртви, така и живи. Привлича към себе си мъже от подходящия сой. Като Скършигребло и този Едрис.

— И сега Едрис ще ни преследва ли? — Надявах се, че не. Този човек ме плашеше, и то повече, отколкото ме плашат обикновено неприятностите. В него имаше нещо, което ме гризеше. Каквото и качество да притежаваха хора като Мейрес Алус, Едрис също бе получил дял от него. Неизречена заплаха — от онази, която знаеш, че заговори ли, ще е много по-зле от всяка заплаха или поза на мъже, способни само на обичайна жестокост.

— Опитва се да ни изпревари, най-вероятно. — Снори преглътна, стана и се протегна, докато кокалите му не изскърцаха. — Ще се насочи към Черната крепост, или може би първо към копачите в Леда. Ако те бъдат предупредени, няма да имаме кой знае какъв шанс.

Ние и без това нямахме кой знае какъв шанс. Но запазих това мнение за себе си. Може би, ако Едрис ги предупредеше, другите щяха да проумеят, че работата е безнадеждна, и да се откажат.

— Добре, но... — Аз също станах и вдигнах раницата на плещите си. — Обясни ми пак защо един ужас от Червения предел ще тича повече от хиляда мили до някаква забравена от бога дупка в леда?

— Не знам всичко, Джал. Сагеус ми каза част от него, макар че може и да е лъгал. Скилфар имаше повече да каже...

— Какво? Кога? — Не помнех нищо такова.

— На теб не ти ли говореше? — Снори повдигна вежди.

— Разбира се, че ми говореше. Чу я. Някакви дрънканици за дядо ми Гариус и че съм бил воден от пишката си. Ужасна дъртачка, напълно изкуфяла.

— Имах предвид... без думи. — Той се намръщи. — На мен ми говореше в главата, през цялото време.

— Хммм. — Зачудих се доколко да вярвам на думи, изречени в главата на Снори вер Снагасон. Там вътре ми изглеждаше доста претъпкано, пък и кой знае колко гласа можеше да използва Аслауг?

Или може би Баракел беше виновен, че думите на Скилфар не са стигнали до мен — макар че не знаех дали би действал в мой интерес с такава избирателна глухота. — Я ми напомни.

— Неродените се призовават трудно. Много трудно. Само неколцина успяват да преминат, когато условията са подходящи, когато времето, мястото и обстоятелствата се подредят както трябва.

— Е, това всички го знаят! — За мен беше новост.

— Затова са разпилени.

— Да.

— Само че онова, което Мъртвия крал е заповядал да бъде направено в Горчивия лед, работата, която слугите му вършат там... притегля неродените от всички кътчета на света. Към едно място. Може би когато твоят приятел от операта се е оказал мишена на заклинание и се е измъкнал, е зарязал каквато мисия го е довела там и се е втурнал към сборището на север. Или може би поначало е бил тръгнал нататък и е щял да продължи, щом свърши работата, довела го във Вермилиън.

— Аха. — Мътните го взели. — Само че жена ти е в Черната крепост, нали? А неродените са под Горчивия лед? Така че не се налага да ги срещаме... нали?

Снори не отговори веднага, просто тръгна.

— Нали? — повторих към гърба му.

— Ще превземем Черната крепост.

Опитах се да си спомня разказа на Снори от кръчмата в Ден Хаген. Скършигребло му беше казал, че синът му е в безопасност. Освен това бе подмамил Снори, за да го праснат с тояга по тила. Навсякъде около мен северняците вдигаха раниците си и поемаха отново напред. Вече усещах едва доловимо подръпване — заклинанието, свързващо ме с водача им, започваше да се изопва.

— Гадория — промърморих и го последвах.

Истинският Север е горе-долу какъвто го описваше Снори със своя опит и аз със своето невежество. Като начало, изглежда, целият е нанагорнище, макар че по-късно започва да редува нанагорница и нанадолница, сякаш много бърза да стигне донякъде. Въздухът е рядък, студен и пълен с насекоми, които искат да ти изсмучат кръвчицата. Дишането през зъби помага да задържиш гадинките навън

и да запазиш дробовете си чисти. Освен това те изчезват, като набереш височина.

Голяма част от терена е гол камънак. Издигнеш ли се по-нависоко, става гол камънак, покрит с лански сняг. От висините можеш да видиш планини, планини и още планини, с езера и борови гори, сгушени в долчинките между тях. Бях се възползвал от съвета на Тутугу и овързах ботушите си със заешки и тюленови кожи от раницата си. Благодарение на това и на дебелите вълнени чорапи снегът не ми измрази пръстите. Но нещата щяха само да се влошават с напредването на север, към Ярлсоновите възвишения, където вятърът от вътрешността идеше въоръжен с ножове.

Поспряхме в завета на един висок хребет, докато Снори и Арн обсъдят маршрута ни.

— Ти си Айн, нали? — Белегът край окото го издаваше.

— Да. — Петзнакът с най-дълга очаквана продължителност на живота ми хвърли мила усмивка.

— Как стана тъй, че Снори командва тук? — попитах. — Ти си наследник на ярл Торстеф, нали? — Нямах намерение да подкопавам властта на Снори, освен ако не се окаже, че Айн може да му нареди да зареже мисията си — което не изглеждаше много вероятно, каквато и да е командната верига, — но като принц ми се видя странно, че човек, който притежава само няколко акра каменист склон, заповядва на аристокрацията на Севера.

— Ами всъщност имам седем по-големи братя. Два комплекта тризнаци и още един, Агар, наследникът на татко. Е, предполагам, че може всичките вече да са мъртви. — Той сви устни, като че ли проверяваше тази мисъл на вкус. — Само че Снори е велик боец на ундоретите. Песни се пеят за бойните му подвизи. Ако Айнхаур и замъкът на баща ми са опожарени... значи властта ми се крепи единствено на пепел. По-добре да оставя някой, който наистина познава войната, да ни води в последния ни набег.

Кимнах. Ако ни бе писано да следваме упорито курса си, тогава Снори беше човекът, който да ни отведе до горчивия край. И все пак не ми се нравеше идеята рангът на един човек да се отхвърля с толкова лека ръка. Е, това може да важеше за сина на един ярл тук, сред снеговете, но в топлината на Червения предел един принц щеше да си е принц, каквото и да стане. Утеших се донякъде с тази мисъл, както и

с факта, че зората отдавна бе минала и Баракел не можеше да ми вкисне настроението със собственото си мнение по въпроса за принцовете.

Привечер на този втори ден стигнахме до велико и чудодейно творение на Строителите, високо сред върховете. Там беше издигнат гигантски бент, препречил цяла долина; беше по-висок от всяка кула, толкова дебел в горния си край, че четири фургона можеха да минат по него един до друг, а долу още по-дебел. Изглежда, някога бе удържал зад себе си огромно езеро, макар че не мога да кажа с каква цел.

— Чакайте! — Имах нужда от почивка и развалините ми даваха идеалния претекст.

Снори слезе обратно по склона, като се мръщеше, но все пак позволи да спрем за няколко минути, докато задоволя аристократичното си любопитство. Аз го задоволих в седнало положение, като оставих погледа си да блуждае по двете страни на долината. Грамадни каменни тръби излизаха от скалното легло под бента, явно за да контролират оттичането на водата, но защо, няха никаква представа. Всичко това беше построено в мащабите на планините, всяка структура бе толкова великанска, че караше хората да изглеждат като мравки. Дори тръбите биха побрали няколко слона, вървящи един до друг, а над главите им щеше да остане достатъчно пространство и за ездачи. На такова място човек може да повярва на северните легенди за ледени великани, които оформят света, без да дават пет пари за човечеството.

Седях на раницата си до Тутугу и се взирах през долината. И двамата дъвчехме ябълки, които той бе измъкнал от своята раница, сбръчкани, но все още сладки от вкуса на лятото.

— А бе, изглежда, имената на всички викинги означават нещо... „Снори“ означава „атака“. „Арн“ е „орел“, петзнаците са номерирани... — Млъкнах, за да позволя на Тутугу да даде обяснение за своето, вероятно нещо героично. Ако имената се раздаваха с някаква точност, „Тутугу“ би означавало „кротък шишко“, а „Джалан“ — „бягащ с писъци“.

— Двайсет — каза той.

— Какво?

— Двайсет.

Хвърлих поглед към групата на петзнаците.

— Мили боже! Горката ти майчица!

Тутугу се ухили.

— Не, това не ми е рожденото име, просто хората ме наричат така. На пира на ярл Торстеф след победата над Ходоф от Железни връх имаше състезание и аз спечелих.

— Състезание ли? — Намръщих се, зачуден как Тутугу би могъл да спечели нещо.

— Състезание по надяждане. — Той се потупа по корема.

— Изял си двајсет... — Опитах се да се сетя за нещо, от което човек би могъл да изяде двајсет. — Яйца?

— Близо си. — Той се почеса по гушата, заровил пръсти в рижиа мѣх. — Пилета.

Отне ни четири дни вместо обещаните два, преди да зърнем блестящата лента на Уулиск от един висок хребет, с безброй мили планински преход зад гърба си. Снори посочи една тъмна точка на брега.

— Айнхаур.

От това разстояние не можех да кажа нищо за съдбата на селището, освен че по кейовете му няма рибарски лодки.

— Вижте. — Арн посочи по-надолу по фиорда. Там имаше кораб, съвсем мъничък от мястото, където стояхме, детска играчка върху равните води на Уулиск. Близо до носа му различих червена точка... нарисувано око?

— Едрис и хардангерските му приятели, предполагам — рече Снори. — По-добре да продължаваме.

27.

Преходът до Черната крепост се оказа общо взето какъвто го бе описал Снори. Само че много по-зле. Макар че Едрис може би ни следваше, или пък ни бе изпреварил в надпреварата за крепостта, сред такава необятна и пуста шир не е възможно да мислиш за себе си като за преследван или преследвач. Или си сам, или не си. Ние бяхме сами и враговете ни притискаха от всички страни. Вятърът и студът на Възвишенията са нещо, което трябва да бъде почувствано — думите не могат да ги укротят дотолкова, че да се поддават на описание. Оставихме зад себе си дърветата, после храстите, а накрая дори и най-жилавите треви, докато светът се сведе само до камъни и сняг. Снежните петна се сляха едно с друго, за да се превърнат в непрекъснатата пелена. Дните се скъсяваха с плашеща скорост и Баракел вече не ми досаждаше с тирадите си всяка сутрин, а просто разперваше криле, позлатени от зората, и ми повеляваше да бъда достоен за потеклото си. По залез, когато слънцето рухваше от небето, теглейки след себе си дългата нощ, Снори сядаше встрани от нас. В тези моменти, докато ледът поглъщаше дневното светило, я виждах как обикаля около него: Аслауг, стройна хубавица, изтъкана от сумрак, а паешката ѝ сянка припикаше по петите ѝ, черна на фона на снега.

Всеки час се превърна в тягостен процес по вземането на мъгливо бъдеще и прецеждането му в мъгливо минало през тесния процепа на настоящия момент — момент винаги един и същ, изпълнен с болка и изтощение, и със студ, който дебне край теб като любовница, затаила убийство в сърцето си. Опитах да се сгрявам със спомените за по-хубави времена, повечето от тях в чуждо легло. Странното беше — и със сигурност признак за бавното замръзване на мозъка ми, — че макар да можех да си припомня безчет мигове на любовна наслада, дълги крайници, гладки извивки, вълни от коса, единственото лице, което изникваше пред очите ми, беше на Лиза де Вийр, изразяващо, както винаги, отчасти веселие, отчасти гняв, отчасти привързаност. Всъщност, докато мразовитият Север изсмукваше живота от мен,

открих, че си спомням повече моменти извън леглото ѝ, отколкото в него — разговори, начина, по който прокарваше пръсти през косата си, когато е озадачена, интелигентните ѝ отговори. Винях за това снежната треска.

Лагерувахме в завета на каквато издатина успеем да намерим и горяхме въглища от раниците си, за да вкараме малко топлина в храната. Снеговете на юг от Горчивия лед понякога се разтапяха. Можеше да минат две години, можеше пет, но рано или късно някое особено горещо лято щеше да ги разтопи и да оголи скалите навсякъде освен в най-дълбоките кътчета; ето защо ледът, по който вървахме, никога не бе толкова дебел, че да покрие всяко възвишение и гънка в терена. Самият Горчив лед обаче, този гигантски ледник, никога не се топеше, макар че можеше да отстъпи с миля-две-три в рамките на един човешки живот. А земята под него не беше виждала слънце от векове, може би откакто Христос е крачил по тоя свят. А може би и никога.

При дълъг преход през ледена пустош никой не говори. Държиш устата си затворена, за да запазиш топлината в тялото си. Покриваш лицето си и гледаш белия свят през оставените процеци. Местиш единия си крак пред другия и се надяваш, че вървиш по права линия — като оставяш изгревът и залезът на слънцето да те водят напред. И докато се опитваш да принудиш тялото си да следва най-правия път, пътищата, по които блуждае умът ти, стават все по-засукани. Мислите ти се отплесват. Навестяват те стари приятели. Стари времена те застигат отново. Сънуваш. С отворени очи и тъпчейки с вцепенените си нозе, за да отмерваш течението на всяка минута, ти сънуваш.

Аз сънувах дядо Гариус, как лежи сакат във високата си кула, по-стар от греха и миришещ само малко по-добре. Болногледачките му го чистеха, носеха го, хранеха го, всеки ден отнемаха мъничка частица от неговото достойнство, макар че то сякаш не се изчерпваше.

Гариус вероятно би благодарил на всеки бог, който може да му дари един ден разходка, пък макар и на място като това. Но даже в края на такъв тежък ден, когато бях измръзнал до кости и капнал от умора, сгърбен под своята мизерия, не бих си разменил мястото с него.

Дядо Гариус беше лежал там година след година, докаран до прага на смъртта от възраст и немощ. Червената кралица ни беше казала, че действително има врата към смъртта, и изглеждаше, че Гариус чука по нея от деня, в който се е явил потрошен на този свят.

В сънищата си се връщах към онзи ден, със слънцето, хвърлящо коси лъчи през процепите на кепенците, когато Гариус бе сключил ръцете ми около медальона със своите — кокалести, покрити със старчески петна и треперещи.

— Ликът на майка ти — беше казал той. — Пази го на сигурно място. — „На сигурно място“ означаваше да го пазя в тайна. Знаех това, дори на шест години.

Седях и гледах този стар и сакат човек. Слушах историите му, смеех им се, както правят децата, седях мълчалив и ококорен, когато те ставаха мрачни. През повечето от това време не знаех, че ми се пада дядо, макар и непряк. И изобщо не знаех, че е брат на Мълчаливата сестра — макар че, разбира се, изглеждаше съвсем редно Сестрата да е нечия сестра.

Чудех се дали Гариус се страхува от близкочката си, жената със сляпото око, неговата мълчалива сестра. Може ли човек да се страхува от близка си? Това няма ли да е същото като да се страхуваш от себе си? Знаех, че много хора се страхуват от себе си, плашат се, че ще си изневерят, че ще побегнат, вместо да се бият, ще изберат пътя на безчестието, лесния път вместо трудния. Що се отнася до мен, аз си вярвах, че винаги ще направя онова, което е правилно — за Джалан Хендет. Плашил съм се от себе си само в редките случаи, когато съм чувствал изкушение да остана и да се бия, когато гневът ме е надвивал и едва не съм се хвърлял в опасността.

Колко ли знаеше Гариус, там в своята кула, със своите истории и подаръци за децата, за битките на сестра си? Сега гледах на тези спомени като на главоблъсканица. Дали можех да ги видя по друг начин? Също като онези измамни рисунки, на които всичко ти изглежда очевидно, докато някой не ти каже „изпъкналото е вдлъбнато“, и изведнъж го виждаш — там, където досега е имало издупина, сега зее яма, хлътнала навътре, а не стърчаща навън — и изведнъж всички изпъкналости и вдлъбнатини си сменят местата и рисунката се променя, смисълът ѝ се обръща наопаки и колкото и да се опитваш, не можеш да я видиш като преди: твърда, недвусмислена, достойна за доверието ти.

Дали Гариус бе наясно, че по-малката му сестра смята, че знае къде се намира вратата към смъртта?

— Джал. — Нечий уморен глас. — Джал.

Мислех си за Гариус, брата на Червената кралица, лежащ с блеснали очи в онази тясна постеля. Със сигурност беше по-стар от нея. Дали бе знаел за плановете ѝ? Каква част от всичко това беше задействана от онзи сакат старец?

— Джал!

Той не трябваше ли да е крал? Нямах ли да е крал на Червения предел, ако не беше така потрошен?

— ДЖАЛ!

— Какво? — Препънах се и едва не паднах.

— Спираме. — Снори беше прегърбен от умора, ледената пустош се присмиваше над силата му, също както над силата на всички хора. Вдигна ръка и посочи с ръкавицата си. Проследих посоката. Пред нас стените на Горчивия лед се издигаха рязко, без никакви встъпления: отвесни, прекрасни, по-високи, отколкото във въображението ми.

Хапнахме, въпреки че това ни костваше много усилия — трябваше да се мъчим да изкараме искра с вкочанените си пръсти, да използваме последните си подпалки, за да разгорим въглищата, и да притоплим храната в една тенджерка, знаейки, че оттук насетне няма да има друга топлина освен произвежданата от телата ни.

Тази нощ дълго не можах да заспя. Небесата над нас се избистриха и звездите засияха ярко, докато температурата падаше. От всяко вдишване ме болеше, все едно поемах в гърдите си замръзнали бръсначи. Смъртта изглеждаше едновременно близка и мамеща. Треперех въпреки кожата, въпреки всичките слоеве, в които бях увит. И когато най-после сънят ме обори, не бях сигурен, че някога ще се събудя.

В някакъв кобен час след полунощ се събудих от тишината. Непримирият вятър както никога се беше примирил и стихнал. Открехнах едното си око и се взрях в мрака.

Чудото дойде внезапно и без предупреждение. В един миг небето се озари от трепкащи воали светлина, които меняха цвета си — първо червено, после зловещо зелено, а после синьо, каквото не бях виждал досега. И те постоянно се движеха, преливайки от една в друга змиевидна форма. Тишината и мащабите на това зрелище ме накараха

да затая дъх. Целият небосвод беше обхванат от тях, стотици и повече мили небеса, танцуващи на някаква мелодия, която само ангелите чуват.

Сега знам, че трябва да е било сън, но в онзи миг вярвах в него с цялото си сърце и то ме изпълни с почуда и страх. Нищо преди или след това не ме е карало да се чувствам толкова дребен, и все пак тази велика танцуваща загадка от светлина, по-огромна от планините, се разиграваше над една безлюдна пустош, без никаква друга публика освен мен... и това ме накара да се почувствам, поне за мъничко... значим.

На сутринта Фим не стана.

— Сега е мой ред. — Фьорир заши брат си в спалния му чувал с дълга костена игла и нишка от черво.

— Ще се надигне ли пак? — Изгледах чувала. Почти очаквах той да се размърда.

Снори поклати тежко глава. Зад него Тутугу търкаше очите си. От всички нас петзнаците — сега вече четиризнаци — изглеждаха най-малко засегнати.

— Замръзнал е — каза Снори.

— Но... — Лицето ми беше прекалено вцепенено, за да се намръщя. — Но нали каза, че си намерил един мъртвец да се бори след цял ден или повече в снежна пряспа.

— Некромантите ги инжектират с някакъв еликсир. Някаква смес от масла и соли, така каза Скършигребло. Това им пречи да се вкочанят. — Беше ми го казвал и преди, но от студа паметта ми замръзваше.

— Онази армия под леда... воините на Олаф Рикесон — хората на Мъртвия крал ще трябва да ги разтопят и да ги обработят по същия начин. Освен ако не разполагат с някаква нова магия, това ми изглежда невъзможно. Усилията, нужни, за да отнесат замръзналите трупове на юг или да докарат достатъчно гориво на север... — Замислих се за другата част от историята на Снори. За ключа, който отварял дверите на ледените великани — дара на Локи. Ключът, който можел да отвори всичко. — Може би през цялото време са искали единствено ключа на Рикесон. Нищо друго.

По някаква причина тази мисъл ме тревожеше повече от армия трупове, надигнали се от леда.

Снори ни беше водил на запад от крепостта, така че линията на Горчивия лед да ни изведе на изток към нея. Ако ни беше насочил погрешно, значи се отдалечавахме от крепостта, все по-навътре в скованата от лед пустош, където щяхме да измрем мърцина, без да причиним ни най-малко неудобство някому. Смъртта изглеждаше сигурна и в двата случая и ако обръщането назад предлагаше дори най-слабия шанс за оцеляване, щях да го направя на секундата. За нещастие, както бе установил Тутугу в битките, бягството понякога е най-небезопасният вариант и макар че никак не ми се искаше да умра, да умра сам ми се струваше още по-лошо.

Продължих да се препъвам през безбрежната белота, като се чудех дали Мълчаливата сестра вече е видяла страданията ми, когато е надзъртала отвъд утрешния ден. Ледът хрущеше под вкочанените ми нозе, пронизителният вой на вятъра изпълваше главата ми. Дали тя бе преброила всяка моя замръзнала крачка, или просто бе видяла големите бели очертания на нашето пътуване през снеговете? Колко ли възможности се простираха в бъдещето за нея? И в колко от тях загивахме? Местех единия си крак пред другия, прекалено измръзнал, за да треперя, и малко по малко умирах. Може би в някои бъдещета пукнатината, която ме гонеше, ме бе застигнала и унищожила преди да налетя на Снори; в други той може би ме е убил, когато съм се блъснал в него. Тя знаеше ли със сигурност, че заклинанието ѝ ще намери подслон в нас и ще бъде отнесено на север до самия край на Горчивия лед? Знаеше ли дали нейната магия ще повехне в нас, или ще пусне корени и ще израсне в нещо повече, отколкото е била? Била ли е сигурна, или е предполагала, също като своя внук комарджия, винаги готов да хвърли заровете още веднъж? Видях във въображението си тънката ѝ усмивка и тя изобщо не ме сгря. Продължих да местя единия си крак пред другия. И все така, до безкрай.

Точно както беше казал Снори, Черната крепост ме изненада. Пейзажът не предлагаше никакви подсказки, никаква подготовка, никакво постепенно нарастващо обещание за край на пътешествието. В един миг представляваше безлична бяла пустош, оградена от едната

страна от Горчивия лед; в следващия си беше същата безлична бяла пустош, само че вече не съвсем безлична — сред нея се мержелееше черна точка.

Преходът ни бе довел до ръба на силите ни — а Фим и отвъд него, — но в никакъв случай не представлявахме такава олюляваща се, измръзнала развалина, каквато е бил Снори, когато се приближил до портите. Ние идвахме с поне малко боен дух, някакъв последен резерв, от който да черпим. И колкото и да не ми се искаше да се бия с някого, знаех със сигурност, че без почивка и подновяване на запасите ни в убежището, което предлагаше Черната крепост, аз поне не бих могъл да преживея обратния път.

Снори ни поведе пак. Подтикваше ни да бързаме. Искаше да е вътре преди слънцето да е залязло — искаше да разполага със силата на Аслауг в предстоящата битка. Теренът не ни даваше никакво прикритие и разчитахме само на това, че сме бели на белия фон, и се уповавахме на надеждата, че никой няма да си отваря очите за нас. Тази надежда обаче се оказа неоснователна.

— Чакайте. — Айн вдигна облечената си в ръкавица ръка. — Човек на южната кула.

Колкото и да се сливахме със снега, слънцето залязваше зад гърбовете ни и сенките ни биха могли да известят за приближаването ни, ако мъжът си отваряше очите.

Черната крепост беше ниско квадратно здание с назъбена кула във всеки ъгъл. В центъра ѝ, на сред широк двор, се издигаше цитадела, едва подаваща се над външната стена. Снори вярваше, че в цитаделата няма хора и че малкият гарнизон се е настанил в стаите в дебелите стени около главната порта.

— Убийствения прицел ще го застреля — рече Снори. — После ще изкатерим стената.

Арн избърса кожената маска, която пазеше лицето му от студа. Меката кожа беше замръзнала и втвърдена, и окичена с миниатюрни висулки. Вятърът сновеше около нас, пълен с бръсначи.

— Далечко е.

— Не и за Убийствения прицел! — Един четиризнак го плесна по рамото.

— И светлината отслабва. — Той поклати глава.

— Лесна работа! — обади се друг четиризнак.

Арн сви рамене и каза:

— Ще приготвя лъка си. После ще се приближим.

Отне му адски дълго време да извади и развие лъка, да намери тетивата, да смаже с восък туй, да огъне онуй, да си загрее пръстите, да закачи едното за другото. Разбира се, навремето във Вермилиън ме бяха учили на стрелково изкуство. Всеки принц трябва да го владее. Но вместо да ни прави първокласни стрелци, баба явно бе по-заинтересована да научим възможностите и ограниченията на това оръжие, за да можем да го използваме по-ефективно в големи мащаби на бойното поле. Въпреки това от нас се изискваше да улучваме центъра на мишената.

Ако съм научил нещо от всички онези дълги часове на противни упражнения по стрелба, то е, че вятърът може да излъже и най-добрия стрелец, особено пък ако се вихри и е поривист.

Арн най-сетне беше готов и започнахме да се прокрадваме напред през снега, ниско приведени, като че ли това имаше някакво значение. Фигурата на кулата помръдна няколко пъти, даже се обърна към нас за един кратък момент, в който сърцата ни спряха да бият, но не прояви никакъв интерес.

— Направи го отгук. — Снори хвана Арн за рамото. Мисля, че Убийствения прицел би се доближил и на петдесет крачки, ако му позволят.

— Один, насочвай стрелата ми. — Арн свали едната си ръкавица и сложи стрела на тетивата.

В безветрен ден, с топли ръце и без напрежението от резултата бих се надявал да сполуча с такъв изстрел в четири от пет случая. Арн пусна стрелата и тя полетя със свистене, невидима на фона на небето.

— Пропуск. — Изрекох очевидното, за да наруша тишината, която ни бе сковала. Стрелата беше минала толкова встрани, че мъжът на кулата дори не я забеляза.

Арн опита пак, дишаше дълбоко, за да се успокои. Пръстите му върху тетивата бяха побелели. Той пусна стрелата.

— Пропуск. — Нямах намерение да казвам нищо, думата се изрече сама сред тишината на напрегнатото очакване.

Арн смъкна маската си и ме изгледа кисело. Прокара език по зъбите си, повечето кафяви, един черен, един бял, два липсващи. Взе

друга стрела от може би дузината оставащи и насочи пак вниманието си към кулата. Три пъти вдиша и издиша бавно, а после стреля.

За да съм справедлив, изчаках няколко секунди. Имахме късмет, че всичките три стрели бяха минали високо, вместо да се ударят в зидарията. Мъжът в кулата дори не беше трепнал.

— Пропуск — казах.

— Направи го ти, да те еба! — Арн ми тикна лъка в ръцете.

Спокоен от факта, че не бих могъл да се представя много по-зле, аз свалих едната си ръкавица и сложих стрела на тетивата. За броени мигове вятърът породи агония в пръстите ми. Но тези мигове бяха всичко, с което разполагах, преди болката да секне и пръстите ми да станат неизползваеми. Прицелих се в мъжа, опитах се да преценя компенсацията за вятъра и преместих прицела си на метри вдясно. Липсата на време ми помогна. Не ми даваше да мисля за онова, което смятах да направя. Казват, че съм убивал хора в Аралския проход, но нямам ясен спомен за това. На планината със Снори един мъж кажи-речи се беше нанизал сам на меча ми — и аз му се извиних за злополуката, преди да се усетя какво приказвам. Но всичко онова го бях сторил с кипнала кръв. Докато тук се присвивах с треперещи ръце и кръв, по-студена от всякога, и се канех да забия стрела в гърдите на един човек, да отнема живота му без предупреждение, без изобщо да му видя лицето. Кое то беше съвсем различно.

— Пропуск — прошепнах и пуснах стрелата.

Изтекоха две секунди и бях сигурен, че съм се справил не по-добре от Арн.

— Да! — Мъжът се завъртя, сякаш от внезапен удар. — Да! — изкрещя Снори.

— Мамка му! — Това дойде от Тутугу, когато стражът остана прав, приближи се с олюляване до стената, стиснал ръката си, а после се обърна да побегне.

— Хел! Стреляй пак! — извика Снори.

Мъжът се беше спуснал по стълбите до главната стена и тичаше с всички сили към далечната кула, където явно се намираха другарите му. Защо не бе стоял на пост на онази кула, не мога да ви кажа.

— Свършено е с нас. — Посочих към стената. През около половин секунда можехме да зърнем мъжа като тъмно петно в процепите на бойниците.

Арн грабна лъка от ръцете ми, сложи стрела на тетивата и я пусна към небето.

— Чумата да ги тръшне всичките богове. — Той плю и плюнката му замръзна още преди да падне на земята.

— Защо хабиш още една стрела? — Гледах стената и се чудех дали ще излязат да ни избият, или ще ни оставят да замръзнем.

Мъжът се строполи с тънък писък, пронизан, когато със стрелата на Арн стигнаха едновременно до третия зъбец преди вратата на кулата.

— Убийствен прицел! — Един четиризнак тупна Арн по рамото.

— Внимавай, че иначе ще ми викате Схваната ръка. — Все пак изглеждаше доволен.

Снори вече бързаше към стената. Ние го последвахме. Сякаш ни отне цяла вечност да прекосим тези стотина метра. Снори беше извадил дълга намотка въже за катерене, с възли по него, което досега бе държал прибрано, за да го пази от леда. В единия му край имаше кука, която подозрително приличаше на котва от малка рибарска лодка. Той я метна през стената и тя се закачи от първия път. Снори вече беше стигнал върха, когато аз се добрах до основата на стената. След него се качи един четиризнак, после Арн, а после и аз, като ругаех възлите, станали хлъзгави от леда по ботушите на другите. Тялото на мъжа, застрелян от Арн, профуча покрай мен, когато бях на половината път. Преглътнах поредното оплакване и оттам нататък си държах устата затворена.

Когато оставаше да се качи само Тутугу, изтеглихме раниците си, вързани с едно въже, а след тях вдигнахме и него. Това усилие най-сетне вкара малко топлина в кръвта ми. Помогнах му да се изправи след не особено достойното му промушване между бойниците, за да се добере до пътеката.

— Благодаря. — Той ми хвърли една нервна усмивка, която бързо изчезна, и откачи брадвата от гърба си. Необичайно оръжие, по-близо до брадвите с клиновидна форма за пробиване на брони, популярни на юг.

Върху опесъчения лед под нозете ми се виждаха пръски от кръвта на стража в кулата — стряскащо цветни след цяла вечност на

белота. Капките уловиха погледа ми. Всичките приказки, цялото пътуване в крайна сметка се бяха свели до този момент, до тези алени петна. От абстрактното към реалното — и то твърде реално.

— Готови ли сме? — Снори стоеше пред вратата, към която бе тичал нашият човек. Думата „не“ се опита да се откъсне от устните ми. — Добре. — Снори държеше с две ръце брадвата си, Арн — широк меч, а всеки от братята — двуостра брадва с къса дръжка и нож в другата ръка. Аз изтеглих меча си, последен от всички. Доволен, Снори кимна и хвана дръжката на желязната врата. Нямаше нужда да повтаряме плана. Той беше простичък. Убивай всички.

Вратата се отвори със стържене на панти, ръсейки лед, и ние нахълтахме на стълбището отзад. Снори я затвори зад нас и аз стиснах очи, отделяйки момент да се насладя на простичкия екстаз да се махна от вятъра. Някоя зимна нощ в Червения предел не е била толкова студена като този коридор в Черната крепост, но без вятъра ми се струваше истински рай в сравнение с онова навън. Всички отделихме миг, дори няколко мига, да потъпчем на място, за да вкараме малко живец в краката си, и да разкършим ръце, за да им върнем част от изгубената гъвкавост.

Снори ни поведе — надолу по стълбите и по един дълъг коридор. Очаквахме да заварим повечето хора на Скършигребло на едно място. Така правят хората, когато са някъде на студено. Гушат се край камината, рамо до рамо, докато могат да понасят компанията си. При такава оскъдица на гориво нямаше да палят много огънове.

Макар че на много места вътрешните стени бяха покрити с лед, в Черната крепост ми се струваше горещо. Кожата ми пламтеше, животът се промъкваше обратно в ръцете ми и даже заплашваше да изпълни пръстите ми.

Арн запали малък фенер, с масло, което бяхме пазили грижливо по време на дългото си пътуване специално за тази цел. С неговата топлина може би Фин нямаше да умре през нощта. Стражът не беше носил никакъв източник на светлина, знаеше пътя си в тъмното.

На всяка врата спирахме и Снори изпробваше дръжката. Някоя не беше заключена, макар че някои заяждаха и отварянето им подлагаше на тихо изпитание силите на Снори. Първите две стаи се оказаха празни — бяха дълги и тесни, без никакъв намек за предназначението им, само липсата на камини подсказваше, че не са

предвидени за обитаване. Третата беше пълна до тавана с блокове от същия базалт, който образуваше стените. Материал за ремонти. Четвъртата бе използвана за клозет, но не скоро — купчините замръзнали лайна не издаваха и най-слаба миризма.

Петата поддаде след тиха борба и за миг по коридора отекна силно стържене. Замряхме на място, очаквайки да чуем викове, но това не се случи. С възстановяването на тялото си бях започнал да осъзнавам ужаса на ситуацията. Това стана горе-долу по същото време, когато се стоплих достатъчно, за да мога да се разтреперя.

— Хел! — Снори се дръпна от частично отворената врата, лицето му бе очертано в зловец релеф от фенера.

— Безопасно ли е? — попита Тутугу.

Снори кимна.

— Погледнете. — Даде ми знак да се приближа и вдигна фенера над главата си.

Картината ми напомни за леговището на Скилфар. Редица след редица фигури, толкова нагъсто, че опираха една в друга и си пречеха да паднат. Мъже, покрити с лед, със заскрежени бради, уловени във всяка възможна поза, от спящи на кълбо до сгърчени в агония, но повечето просто със сведени глави, застинали в онова непрестанно тъпчене, което познавах толкова добре от последните няколко дни.

— Хората на Олаф Рикесон?

— Трябва да са те... — Снори затвори вратата.

Следващите пет стаи също съдържаха замръзнали трупове, всички до един на воители. Бяха стотици. Мъртви от векове, но ледът ги бе сковал и опазил през годините. Чудех се дали духът, който някой некромант би съумял да върне в тях, няма да е още по-мрачен заради всичките тези животи, прекарани с дявола.

Четиризнаците се гушеха един в друг и моментната радост, която бяхме изпитали всички при избавлението си от вятъра, се стопи бързо на това мрачно място, заобиколени отвсякъде от древни мъртвци.

Коридорът минаваше покрай две спирални стълбища, които се виеха нагоре и надолу в тесните си шахти. Снори ги подмина. Тази част от крепостта изглеждаше по-често използвана, по стените нямаше лед, а подът беше поръсен с пясък за по-добро сцепление.

Нямаше как да пропуснем или сбъркаме целта си. Въздухът се затопли, напои се с мириса на дим и готвено — нещо месно къкреше в

гърне, доколкото можех да преценя. Устата ми моментално се напълни със слюнка. Дори само ароматът на тази топла храна вдъхна у мен желание да убивам за вечерята си. Вратата в края на коридора беше висока от страничните, осеяна с железни гвоздеи, и иззад нея се носеха приглушени звуци.

Спогледахме се и се накахме да се организираме за нахълтването. Но както често става в живота, решението ни беше отнето. Един як викинг се появи без предупреждение, подхвърляйки през рамо някаква обида.

Ръката на Арн се стрелна и брадвичката, която бе носил толкова дълго на хълбока си, щръкна от тъмночервените къдрици на брадата на мъжа. Не изглеждаше съвсем реално. Снори и останалите се втурнаха напред без никакъв звук освен тупкането на ботуши по камък. Мъжът посегна към бравата, докато кръвта шуртеше по гърлото му, и рухна под тях.

Открих, че стоя само с Тутугу до мен. Той ми се ухили смутено и се затича подир останалите. Това ме остави сам в коридор със замръзнали мъртъвци, натъпкани в стаите от двете ми страни. Отекна първият боен вик, радостният кръвожаден рев на Снори, докато другите нахълтваха през голямата врата зад него. Събрах целия кураж, който можах да намеря, и се втурнах след Тутугу с готов меч.

Зад вратата ни чакаше поразителна гледка. Толкова поразителна, че въпреки цялата насъбрана инерция Тутугу се закова на място и аз се натресох в гърба му, а мечът ми се оказа затиснат между нас. Двайсет или повече Червени викинги се бяха струпали в другия край пред голяма камина. Почти по цялата дължина на залата минаваха каменни маси и аз успях да си помисля само, че точно тук е бил доведен и окачен на стената Снори.

Хардангерците, или както ги наричат още, Червените викинги, произлизаха от племе по-тъмнокожо от ундоретите. Сред тях имаше повече червенокоси и тъмнокоси, бяха яки мъже, с широки гърди и тъпи муцуни. Нямаха брони, нито пък бяха въоръжени като за битка, но северните воители рядко се отдалечават на повече от една ръка разстояние от бравите си и винаги носят по някой нож или малка брадвичка.

Снори вече беше скочил на масата вляво и тичаше по нея. Отсече главата на един мъж, седящ близо до вратата, и проряза бразда в

лицето на друг, седнал от другата ѝ страна малко по-нататък, близо до огъня. После се метна в тълпата край камината и брадвата му засвистя в големи кървави дъги. Хардангерците се пръснаха из залата, за да се отдалечат от него, като грабваха пътьом оръжията, само за да бъдат нападнати от четиризнаците, чиито брадви запроблясваха в светлината на огъня, докато сечаха плът.

Един четиризнак падна, покосен от обратния замах на чернокок викинг, който заби брадвата си във врата му. Мъжът беше страшно бърз, висок и жилав, с мускули като възлести възета по мръсните ръце. Тутугу се втурна напред — крещеше като обзет от най-дълбок ужас — и заби брадвата си в гърдите на чернококия преди той да е успял да измъкне своята от прешлените на четиризнака. Видях хардангерци да бързат покрай двете стени с извадени оръжия. Пътят им, изглежда, се събираше при вратата, където стоях аз. Това ме накара да се втурна между масите след Тутугу. Понякога настъплението е най-добрата форма на отстъпление. Без да искам, ритнах отсечената глава на първия убит мъж и тя се търкулна към мелето.

Алени дъги бяха разкрасили дъното на залата. Огънят димеше от пръски кръв и нечия ръка, която цвърчеше в него. Мъже отстъпваха от вихрушката остро желязо на Снори, някои със зейнали рани, с черва, сипещи се от разрези от слабините до рамото, други пищящи, с кръв, която швиртеше от отсечените им крайници толкова силно, че оцапваше тавана на пет крачки над главите ни. Трети се хвърляха срещу Снори и ундоретите със смъртоносни намерения, размахали брадви.

Каква врява, каква смрад, какви цветове! Стаята се завъртя около мен, олелията ту се усилваше, ту заглъхваше, и времето сякаш се забави. Тутугу изтръгна брадвичката си от гърдната кост на своя враг. Чух пукота, видях бликналата кръв и мъжът се строполи, протягайки ръце, с потъмняло от гняв лице, още неразбрал, че е мъртъв. Едър червенокос викинг с двуръчен меч се втурна срещу Тутугу. Зад мен трима прескочиха масите, двама отляво и един отдясно, нетърпеливи да намокрят остриетата си. Вратата вляво от голямата камина се отвори с трясък и през нея нахълтаха още викинги, първият с железен шлем, осеян с нитове и с кръстовиден предпазител за носа. Мъжът зад него вдигна голям кръгъл щит с шип в центъра. Зад тях се тълпяха още.

Копие щръкна от гърдите на един четиризнак, когато той се втурна към вратата. Силата на удара го отхвърли назад и бялата му коса се развя. Отнякъде по-наблизо върху мен пръсна кръв, изпълни очите ми, изпълни устата ми с вкус на сол и бакър. Чух някой да крещи и знаех, че съм аз. Червените викинги се ключваха около мен от всички страни и аз ги гледах през ален воал. Мечът ми се стрелна...

— Джал? — чух смътно през туптенето в ушите си, бумтенето в гърдите си, остротата на всеки поеман дъх. — Джал?

Виждах плочите, залети с кръв, а от черните връхчета на бретона пред очите ми капеше още.

— Джал? — Беше гласът на Снори.

Стоях прав. Ръката ми още стискаше меча. От двете ми страни имаше по една маса. И трупове с изтичаща кръв — някои под масите, някои проснати върху тях.

— Джал? — обади се нервно Тутугу.

— Той добре ли е? — попита някакъв близък. Или може би вече просто Айн.

Вдигнах очи. Трима ундорети ме гледаха от безопасно разстояние, а Снори се озърташе към вратата, през която бяха дошли подкрепленията.

— Берсеркер! — Айн се тупна с юмрук по гърдите.

Снори ми хвърли една усмивка.

— Започвам да проумявам тази работа с героя от Аралския проход! — Тюленовите му кожи бяха разкъсани на бедрото и се виждаше грозна рана. Друг дълбок срез в някакъв мускул между рамото и шията кървеше обилно.

Раменете ми се разтрепериха неконтролируемо. Огледах стаята. Беше осеяна с мъртъвци. Около камината лежаха направо на купчини. Арн седеше на масата зад мен, смъртноблед, бузата му тъй лошо разкъсана, че през нея можех да видя развалените му зъби, половината избити от ченето. Разширяващата се алена локва около него ми подсказа, че зъболекарските проблеми са последната му грижа. Една дълбока рана на бедрото му беше засегнала артерията.

— Джал. — Арн ме дари с една натрошена усмивка. Думите му излизаха завалено заради раната на лицето. Свлече се почти грациозно.

— Обаче беше велик изстрел, нали... Джал?

— Аз... — Гласът ми изневери. — Велик изстрел, Арн. Най-добрият.

Само че Убийствения прицел вече не ме чуваше. Беше напуснал този свят.

— Снори вер Снагасон! — раздаде се рев от вратата зад камината.

— Свен Скършигребло! — изкрещя в отговор Снори. Надигна брадвата си и се приближи към огъня. — Трябваше да знаеш, че ще се върна. За жена си, сина си, отмъщението си. Защо изобщо ме продаде?

— О, знаех. — Скършигребло звучеше доволно, което сега, след като странното чувство за откъснатост се разсейваше, призова обратно всичките ми страхове от онези кътчета на съзнанието ми, където ги бе натирила бойната лудост. — Не беше особено справедливо да те лишавам от битката ти, нали? Пък и ние от Хардангер обичаме златото. Освен това, разбира се, новите ми господари си имат разходи. Еликсирът, от който се нуждаят за своите мъртви в този студен климат, изисква масла от Арабия, а те трудно се намират. Човек трябва да плати добра пара за такива екзотични стоки.

Дори и замаян, разпознах подигравката. Той казваше на Снори, че сам е финансирал този ужас със собствената си плът и провал. Каквото ще да разправяха за Скършигребло, никой не го бе нарекъл глупак.

Айн, Тутугу и аз отидохме да застанем до Снори. Зад вратата имаше друга стая и по-голямата част от нея беше скрита за погледите ни. Един Червен викинг лежеше наполовина в едната стая, наполовина в другата, с разцепена глава. Айн издърпа копието от тялото на брат си — Трир, ако редът беше спасен.

— Има нещо повече, Скършигребло. Можеше да ме убиеш и пак да си получиш девет десети от кървавото злато, че и отгоре. — Снори млъкна, сякаш трябваше да положи усилие да зададе въпроса си. — Къде е жена ми? Момчето ми? Ако си ги наранил... — Тракването на челюстта му срязва думите и мускулите по бузите му заиграха.

Тутугу побърза да превърже Снори с ивици от някакъв плащ, а Айн го задържа, когато воинът понечи да тръгне напред. Снори отстъпи и им позволи да го направят — ако раната на рамото му не бъдеше затворена, скоро кръвозагубата щеше да го омаломощи.

— Има нещо повече — повтори Снори.

— Вярно е, Снори. — В гласа на Скършигребло се прокрадна оттенък на тъга. Въпреки репутацията си той говореше... царствено, като крал, говорещ от своя трон. Свен Скършигребло имаше глас на воин и мъдрец и го тъчеше като заклинание около нас. — Аз паднах. Знаеш го. И аз го знам. Превих се под вятъра. Но Снори? Снори вер Снагасон още стои гордо изправен, чист като есенен сняг, сякаш е излязъл от сагите, за да спаси всинца ни. А аз може да съм всякакъв, Снори, но съм преди всичко викинг. Сагите трябва да бъдат разказвани, героят трябва да има своя шанс да се изправи срещу дългата зима. Викинги сме ние — родени сме да устояваме срещу тролове, ледени великани, срещу морето. И срещу самите богове дори.

Снори мълчеше.

— Хайде, Снори. Да сложим край на това. Само ти и аз. Приятелите ти ще са свидетели. Аз съм готов и те чакам.

Снори тръгна напред.

— Не! — Аз го сграбчих за ръката и го задърпах назад с всичката останала ми сила. Проклятието припламна между нас и взривът разкъса ръкава му, а мен ме запрати назад през масата. Пред погледа ми затанцуваха мастилени и слънчеви петна. Мирисът на опърлен въздух изпълни ноздрите ми, остър и стипчив, и ме върна към улиците на Вермилиън, когато тичах, все едно всички дяволи на Сатаната ме гонеха по петите, а паветата се пукаха зад мен.

— Какво, в името на Хел? — Снори се въртна към мен.

— Това... — От устните ми излезе само шепот. Изкашлях се и заговорих пак. — Това е капан.

Айн се наведе и вдигна захвърления щит. Тутугу взе други два, окачени на стената.

— Това са последните ти мигове, Скършигребло! — извика Снори и Тутугу и Айн пристъпиха през вратата, държейки щитовете горе и долу.

Арбалетни стрели издумкаха в тях в мига, щом пазителите на Снори се озоваха в полезрението на стрелците. Снори нададе нечленоразделен рев, разблъска другарите си и се метна в съседната стая.

Последвах го, все още малко замаян. Ако бях с всичкия си, щях да легна до Арн и да се правя на умрял.

Свен Скършигребло стоеше в другия край на стая, по-малка от тази, от която идвахме, извисявайки се над тримата арбалетчици до себе си. Няма да кажа, че караше Снори да изглежда дребен, но със сигурност му пречеше да изглежда най-едър. Майка му сигурно е спала с тролове. Ама красиви тролове. С голямата си червеникавозлатиста брада, сплетена над гърдите, и свободно сипещата се коса Скършигребло приличаше досущ на викингски крал, чак до позлатения ръб на очукания си железен нагръдник. В едната си ръка държеше внушителна брадва, а в другата — железен щит с размерите на поднос, гладък и дебел.

Айн се втурна към двамата мъже отляво, Тутугу нападна онзи вдясно. Свен Скършигребло тръгна напред да пресрещне Снори.

Не можеш да направиш кой знае какво срещу замахнала към теб брадва с вложена в нея мъжка сила. Най-добрият ти избор е да убиеш собственика на брадвата преди да е довършил замаха си. Ако си с меч, можеш да понижеш противника. Но ако също като него си въоръжен с брадва, тогава изглежда най-добрият възможен съвет е „замахни по-бързо и се надявай“. А разбира се, за да замахнеш към някого, трябва да си на определено разстояние от него — същото, от което се нуждае той, за да замахне към теб.

Снори разполагаше с друго решение. Протегна брадвата си напред, като тичаше по-бързо, отколкото е възможно за човек, готвещ се да замахне. Тази бързина обърка сметките на Скършигребло и острието му закъсна с част от секундата. Горната част на дръжката му се удари във вдигнатото рамо на Снори, а в същото време брадвата на Снори срещна шията на Скършигребло — не с острия си ръб, а приклеци гърлото му с рогата на острието.

Това би трябвало да е краят. Тясно парче метал, притиснато към гърлото ти от един изключително силен мъж. Някак си обаче Скършигребло успя да цапардоса с щита си Снори по главата и залитна назад, притиснал ръка към шията си. И двамата би трябвало да паднат, но вместо това останаха на крака, олюлявайки се, след което пристъпиха да се борят като мечки.

Айн беше убил единия от своите противници и сега се боричкаше с втория. И двамата стискаха ножове и се опитваха да ги забият в лицето на мъжа отсреща, като същевременно му пречат да направи същото. Тутугу беше убил своя враг, но Червеният викинг бе

успял да метне камата си преди Тутугу да му разцепи главата. Не виждах колко тежка е раната, но скоростта, с която кръвта бликаше през ръцете на дебелака, притиснали корема му, говореше, че не е никак лека.

Двамата исполини стояха, сплели пръсти, и се напругаха един срещу друг. С мораво лице и пръскайки алена кръв с всяко рязко издишване, Скършигребло натисна Снори надолу, сантиметър по сантиметър. Мускулите и на двамата бяха изпъкнали, вените им — издути до пръсване, те пъскаха и се мъчеха да си поемат дъх. Изглеждаше, че костите просто трябва да поддадат — че с внезапно изпращяване тези безгранични сили ще прекършат нечии крайници, — но единственото, което ставаше, бе, че малко по малко, с избиваща през превръзките му кръв, Снори поддаваше, докато изведнъж се озова на колене, а Скършигребло продължаваше да го натиска надолу.

Тутугу отдели едната си окървавена ръка от корема и се наведе мъчително бавно да си вземе брадвата. Скършигребло, сякаш без изобщо да погледне, ритна назад и счупи коляното на ундорета. Тутугу рухна с писък. Снори опита да се надигне и успя да стъпи на единия си крак, но Скършигребло с рев го натисна обратно.

Айн и противникът му още се търкаляха по пода, и двамата нарязани. Погледнах към меча си, вече ален от върха до дръжката. „Това там е Снори“, трябваше да си кажа. Другар в продължение на безчислени мили, през седмици на несгоди и опасности... Скършигребло го натисна още по-надолу. И двамата виеха животински заплахи. Внезапно извъртане и изведнъж Свен Скършигребло бе стиснал гърлото на Снори във великанската си десница, а Снори се замъчи да откъсне пръстите му от шията си.

Скършигребло беше открит. С наведена глава.

— За бога, Джалан, просто го направи! — Трябваше да изкреця думите на себе си. И, отпърво неохотно, набирайки скорост, аз се затичах към тях, вдигнал меча над главата си. Не бях искал да улучвам мъжа в кулата, дори и със стрела от сто крачки. Но исках Свен Скършигребло да умре, тук и сега, и щом трябваше аз да го направя...

Замахнах с две ръце надолу, острието ми разцепи въздуха и някак си в същия този момент Скършигребло изтръгна лявата си ръка от хватката на Снори и вдигна щита си. Мечът отскочи със звън от него, сякаш бях ударил по камък, и се изплъзна от пръстите ми.

Великанът блъсна Снори назад с ръката, с която все още го стискаше за гърлото, а после замахна бързо и ми нанесе удар точно под сърцето, едновременно с широките си кокалчета и с ръба на щита си. Въздухът ми излетя с изпъшкване, усетих чупене на ребра и се сринах все едно са ми прерязали ахилесовите сухожилия.

От пода видях как Скършигребло захвърли щита и стисна Снори за гърлото и с другата си ръка. Успях да си поема дъха, който Снори не можеше. Въздухът нахлу със свистене в мен като киселина, излята в дробовете ми, и счупените ми ребра изстъргаха.

Свен Скършигребло започна да тресе Снори, отначало бавно, а после все по-яростно. Лицето на Снори вече потъмняваше от душенето.

— Трябваше да си останеш надалеч, Снори. В Севера няма друг като мен. Нужно е нещо повече от едно момче, за да ме съкруши.

Виждах как животът напуска Снори, ръцете му увиснаха безсилно, но единственото, което можех да направя, бе да си поема още един дъх. Айн се беше строполил край врага си и двамата лежаха изнемощели. Тутугу лежеше в локва от собствената си кръв, виждаше всичко, но не можеше да помогне.

— Време е да умреш, Снори. — И мускулите по ръцете на Скършигребло се издуха и затегнаха хватката, която бе в състояние да прекърши гребло.

Някъде, невидимо за нас, слънцето залезе.

Снори вдигна ръце. Дланите му се склучиха около китките на Скършигребло и там, където докоснаха хардангереца, плътта му почерня. От устните на Скършигребло се изтръгна ръмжене. Снори вдигна очи и откъсна пръстите от шията си. После дръпна рязко надолу и и двете предмишници на Скършигребло се счупиха с пукот и костите щръкнаха от кървавото месо. Един удар с опакото на ръката и Свен се просна до Тутугу.

— Ти ли? — Гласът на Снори се сливаше с този на Аслауг, докато той се надигаше на крака. — От мен трябва да се бои Северът. — Държеше захвърления щит, а в очите му имаше единствено мрак.

— Така е по-добре. — Свен Скършигребло успя да се изсмее. — Така е по-добре. Може дори да имаш шанс. Размажи ги, Снори, прати ги виещи обратно при Хел!

Снори коленичи до Скършигребло и се приведе към него.

— Те вдъхнаха страх у мен, Снори, проклети да са. Боговете да ги прокълнат всичките дано.

— Къде е Фрея? — Снори хвана Скършигребло за гърлото и фрасна главата му в пода. — Синът ми? Къде е той? — Всеки въпрос бе изреван в лицето на победения.

— И сам знаеш! — изплю кървавия отговор Скършигребло.

— Ще ми кажеш ти! — Снори опря палци в очите на Скършигребло.

В този момент припаднах, точно когато Снори започна да натиска, а Скършигребло нададе писък, който беше наполовина смях.

Онези мрачни и безпаметни моменти бяха единственият ми спокоен период в Черната крепост. И отминаха бързо, може би за броени секунди.

— Време е да умреш, Скършигребло. — Снори стоеше приведен над поваления великан.

Разнесе се влажно гъргорене, после се чу:

— Изгори мъртвите...

Свен Скършигребло нямаше време за повече. Снори му смаза черепа с един мощен удар на тежкия щит.

— Снори. — Можех само да шепна, но той вдигна очи. Мракът се оттичаше от тях и ги остави бистри и леденосини.

— Джал! — Въпреки раните си той се озова до мен за миг и сграбчи качулката на шубата ми, глух за моите протести. За момент си помислих, че ще ми помогне, но вместо това той ме завлече до Айн.

Червеният викинг редом с Айн ми изглеждаше достатъчно мъртъв, но Снори взе ножа от ръката му и му преряза гърлото за по-сигурно.

— Жив ли си? — Обърна Айн и го зашлеви. Айн простена и отвори очи. — Добре. Какво можеш да направиш за него, Джал?

— Аз ли? — Вдигнах ръка. Не знам защо — може би да отхвърля предложението — и открих, че съм намушкан високо в бицепса. — По дяволите! — Претъркулването се оказа агония, но ми даде възможност да потвърдя още един смътен спомен от червената мъгла на битката — бях порязан и по бедрото. — Ами че аз съм по-зле от Айн. — С раните, които бях понесъл, без да разбера или да ги помня, това почти отговаряше на истината. Само че Айн беше намушкан в гърдите. При

всяко вдишване и издишване от раната излизаха мехурчета и засмукващи звуци. Беше от онези, които убиват.

— Той е по-зле, Джал. Освен това не можеш да изцериш себе си. Това го знаем.

— Не мога да изцера никого, без почти да умра. Това ще ме убие. — Макар че така поне всеки дъх щеше да престане да е мъчение. Някой беше напълнил тялото ми с натрошено стъкло. Бях сигурен в това.

— Тук магията е по-силна, Джал. Сигурно си я усетил как се опитва да се изтръгне на воля. Почти я виждам как сияе в теб. — Гласът му звучеше умолително. Не молеше за себе си, никога не би го сторил, а за последния си сънародник.

— Ису! Хора, вие ще ме погубите! — И плеснах ръка върху раната на Айн, по-силно от необходимото.

Дланта ми пламна на мига, толкова ярко, че не можех да я гледам, и всяка моя болка се превърна в агония, а тази в ребрата не подлежеше на описание. Дръпнах ръката си почти веднага, задъхан и проклинащ, а от устата ми капеше кръв и слюнка.

— Добре. А сега Тутугу! — Пак усетих влачене. Гледах с едно око как Айн се надига с мъка и опипва гладката, но окървавена кожа там, където ножът се бе врязал през ребрата му.

Снори ме остави до Тутугу и погледите ни се срещнаха. И двамата бяхме прекалено слаби, за да говорим. Викингът, който поначало си беше блед, сега лежеше бял като скреж. Снори го извъртя без никакво усилие. Дръпна ръката му от раната на корема и неволно си пое рязко дъх.

— Зле е. Трябва да изцериш това, Джал. Останалото може да почака, но тази рана ще забере. Червата са срязани.

— Не мога. — По-лесно щеше да ми е да пробода с нож ръката си или да лапна жив въглен. — Ти не разбираш...

— Той ще умре! Знам, че състоянието на Арн беше безнадеждно, но това тук е бавна смърт — и ти можеш да я спреш.

Снори продължи да говори. Думите му прелитаха покрай ушите ми. Тутугу не казваше нищо, само ме гледаше, както го гледах и аз; двамата легнали на каменния под, прекалено слаби, за да помръднем. Спомних си го на планинския склон над Тронд, как ми казваше, че би избягал от всяка битка, ако краката му били по-дълги. Сродна душа,

човек, изпълнен със страхове почти колкото мен, но въпреки това беше тръгнал на война към Черната крепост.

— Млъкни — казах на Снори. И той млъкна.

Айн дойде при него, движеше се с предпазливостта на старец.

— Не мога да го направя. Наистина не мога. — Насочих поглед към лявата си ръка. Другата по някаква причина все още стискаше меч: сигурно бе залепнала за него от всичката кръв. — Не мога. Но никой мъж не бива да отива във Валхала с курвенска шарка. — Посочих с поглед.

Най-сетне Айн схвана намека. Зажумях, заскърцах със зъби, стиснах каквото можеше да се стисне и той хвана ръката ми и я сложи върху разреза на корема на Тутугу.

Това, което последва, накара церенето на Айн да изглежда проста работа.

28.

Събудих се пред топлината на огън. Страната адски ме болеше, но усещането за топлина бе чудесно и ако не помръдвах нито едно мускулче, се чувствах почти комфортно.

Постепенно започнаха да се обаждат и други болезки. Туптяща болка в бедрото, пробощаща болка в ръката, общо оплакване от всички мускули, които можех да назова, и много, които не можех.

Отворих едно око.

— Къде е Снори?

Бяха ме сложили върху една от дългите маси, възможно най-близко до камината. Айн и Тутугу седяха пред огъня. Тутугу връзваше някаква шина към коляното си, а Айн си точеше брадвата. И двамата бяха почистили и зашили раните си — или бяха накарали другия да го стори.

— Изгаря мъртвите. — Тутугу посочи към вратата. — Вдига клада на стената.

Опитах се да седна, изругах и се отпуснах пак по гръб.

— Едва ли има достатъчно дърва. Защо не ги остави да замръзнат?

— Той намери склада за дърва, освен това избива вратите от пантите и изтръгва кепенците.

— Но защо? — попитах, без да съм сигурен, че искам да чуя отговора.

— Заради онова, което ще дойде от Горчивия лед — каза Айн. — Той не иска труповете да се вдигнат срещу нас. — Не спомена, че последните му трима братя лежат сред тях, но нещо в лицето му го издаваше.

— Ако са замръзнали, няма да могат да... — Отново се опитах да седна. Седенето е важен предшественик на бягането.

— Може да не замръзнат навреме — каза Тутугу.

— А и Снори не иска да остане нещо за оскверняване след... — Айн остави точилото и се възхити на острието на светлината на огъня.

С общи усилия двамата мъже, които бях спасил, успяха да вледенят кръвта ми. Това „навреме“ и това „след“ не бяха никак окуражаващи. Трупите би трябвало да замръзнат за една нощ.

— Значи очакваме... неприятности... преди разсъмване? — Опитах се гласът ми да не звучи като хленч, но се провалих.

— Не „ние“. Снори казва така. Казва, че идели. — Тутугу затегна връзките около коляното си и изскимтя от болка.

— А той откъде знае? — Направих трети опит да седна, пришпорван от страха, и успях. Ребрата ми изстъргаха.

— Снори рече, че мракът му го казал. — Айн остави брадвата и ме погледна. — И че ако той не успеел да сложи край на това в мрака, ще трябва ти да го направиш на светло.

— Това... — Смъкнах се от масата и болката пресече думите ми. — Това е лудост. Да намери жена си и детето и да се махаме! — Пропуснах частта „да ги намери живи или мъртви“. — Скършигребло е мъртъв — всичко свърши!

Без да чакам възражения, закуцуках към вратата. Кървавите петна, съхнеци до черно и тъмnochервено, ми показваха пътя. Откъде бе намерил енергия Снори да завлече близо трийсет трупа по този коридор до стената на крепостта, не знаех; знаех обаче, че не разполагам нито с гориво, нито със сила, нито с време да добави замръзналите мъртъвци от армията на Олаф Рикесон към кладата си.

Стъпалата, водещи нагоре до външната врата, бяха хлъзгави от кръв, вече замръзваща там, където бе текла от едно стъпало към друго. Като отворих вратата, заварих нощта озарена от буен огън. Вятърът размяташе оранжеви пламъци над бойниците. Въпреки всичката тази топлина на по-малко от двацет крачки от мен студът ме захапа моментално, чуждият студ на пейзаж, който не криеше в себе си нищо за хората или за някое друго живо създание.

Снори стоеше очертан на фона на огъня. Виждах трупове и цепеници, някои чернеещи сред жежкото сияние, други топящи се в него. Даже силният вятър не можеше да отнесе миризмата на горяща плът далеч от ноздрите ми. По камъните течеше вряла мазнина и продължаваше да гори, докато преливаше през вътрешния ръб на стената.

— Свърши се, значи? — Трябваше да повиша глас, за да ме чуе през пращането на огъня и недоволния вой на вятъра.

— Те идат, Джал. Мъртвите от Горчивия лед, некромантите, които ги подкарват, Едрис и останалите следовници на Скършигребло. — Той направи пауза. — Неродените.

— Тогава какво, по дяволите, правиш тук навън? — извиках. — Потърси жена си и да се махаме. — Пренебрегнах факта, че едва бях изкретал по коридора и че ако синът му беше тук, не можехме да тръгнем през Възвишенията с него. Такива истини са прекалено неудобни. Освен това жената и детето вероятно бяха мъртви, а аз бих предпочел да умра, докато се опитвам да прекося леда, отколкото лице в лице с некромантите и техните ужаси.

Снори се извърна към мен. Очите му бяха почервенели от дима.

— Да влизаме. Изрекох думите. Пламъците ще ги отнесат във Валхала.

— О, не и Скършигребло и неговите копелдаци — казах.

— Дори и тях. — Снори хвърли поглед назад към пламтящата влада и някаква полуусмивка изви разцепената му устна. — Те загинаха в битка, Джал. Това е всичко, което е нужно. Когато се вдигнем на оръжие срещу йотуните и йотнарите в Рагнаръок, всички мъже с огън в кръвта ще стоят рамо до рамо.

Влязохме през вратата заедно. Снори следваше моята охлювска скорост, докато куцуках надолу по стълбите. Веднъж стъпих накриво и избълвах всяка мръсна дума, която знам, но в крайна сметка най-сетне стигнахме до дъното.

— Не можем да останем тук, Снори.

— Това е крепост. Какво по-добро място, когато враговете ти са тръгнали срещу теб?

Тук ме хвана натясно.

— Колко време бях в безсъзнание? Колко още ни остава?

— Има два часа до зазоряване. Те ще са тук преди това.

— Какво ще правим? — Свен Скършигребло беше достатъчно зле. Нямах желание да изчакам да видя какво е ужасило чудовище като него.

— Ще се барикадираме в караулното. И ще чакаме.

Колкото и да ми се нравеше идеята за отбрана, това не ми звучеше като казано от Снори. Самото му име означаваше „атака“. Да стои и да чака звучеше като признание за поражение. Но пък той беше съсипан. Виждах го. Можех да изцера раните му не повече, отколкото

своите собствени. Само като вървах до него, въздухът пропукваше от неприятни енергии. Макар че ни делеше цял метър, по кожата ми лазеха тръпки, сякаш някъде в костния ми мозък онази пукнатина, която бе отворила в света — между световите — магията на Мълчаливата сестра, търсеше изход. Искаше да пробяга през мен и да се съедини с тъмната си близначка, излязла от Снори, двете да се слоят и да се втурнат към хоризонта, раздвоявайки се отново и отново, докато унищожат целия свят.

Караулното имаше няколко стаи и най-предната даваше изглед към портата долу, стига човек да има желание да разтвори кепенците и да се подаде навън. В допълнение към това имаше три отверстия в пода за изливане на неприятни течности върху главите на всеки, стоящ пред големите двери. Толкова близо до Горчивия лед дори изливането на вода върху неканените гости би се оказало смъртоносно за повечето. В стаята имаше камина със струпани от двете ѝ страни цепеници и две бакърени кофи с въглища. Тутугу и Айн се заеха да палят огън; и двамата се движеха сковано, като че ли раните им се бяха втвърдили. Тутугу си беше направил патерица от едно копие, парчета от мебели и навит на топка плащ, но беше ясно, че не може да измине голямо разстояние с нея. Сериозната ни бойна сила се състоеше от Снори и Айн, и двамата доста отслабени от раните си. Ние с Тутугу можехме да бъдем победени дори от някое решително дванайсетгодишно хлапе, въоръжено с пръчка.

Вратите и кепенците бяха тежки, а железните им резета — смазани и залостени.

— Ще се изкатерят по стените — казах.

— Не и мъртвите. — Снори разкърши ръце, за да прогони сковаността в тях. Сега беше въоръжен с брадвата на Свен Скършигребло, или по-скоро подозирах, че е бащината му брадва, която си е върнал от него.

— Значи ще го направят хардангерците. — Едрис щеше да е с тях. Не можех да кажа защо той ме плаши повече от викингите, но така си беше.

— Съмнявам се, че имат куки за мятане, пък дори и въжета. Но е възможно. — Снори сви рамене. — Така или иначе, не можем да

охраняваме стените на крепостта само с двама души. Те просто ще опитат на три места едновременно. Или ще влязат, или не. И в двата случая ще са измръзнали. Ще наблюдаваме от покрива на караулното и ще решим какво да правим, когато му дойде времето.

— Но сега е тъмно.

— Ако те дойдат през нощта, Джал, ще носят светлини, не мислиш ли? Онези, които се катерят, трябва да виждат. Не знам какво виждат мъртвите, нито дали се нуждаят от светлина, но мъртъвците, които видях в Осемте кея, бяха като онези в планината край Чами-Никс. Няма да се катерят по стени.

— Ами неродените?

— Нека дойдат. — И той разсече въздуха с брадвата.

На мен и Тутугу се падна да се редуваме на пост. Немаше смисъл някой от двамата, които все още могат да се бият, да мръзне на покрива. Тутугу пое първия час. Можех само да предположа какво му е струвало да изкачи стълбите със строшеното си коляно. Намерих го сгъстен в кожата си, посинял от студ и в полусвяст, когато час по-късно изкуцуках нагоре по дългото спирално стълбище, за да го сменя. Наложих се Айн да дойде, за да помогне на приятеля си да слезе долу.

Изкарах дежурството си там в мрака, с вятъра, виещ около мен, без да виждам нищо освен сиянието на кладата край източната кула. Бях стоял на топло само няколко часа, но хапещият студ навън вече ми действаше като шок. Трудно ми беше да си представя, че съм го търпял в продължение на дни.

В тъмното, докато обикалях бавно стената, умът ми играеше номера: гласове във вятъра, цветове в нощта, навестяваха ме лица от миналото. Представях си Мълчаливата сестра, тук на леда, с плющящи на вятъра дрипи, докато обикаля Черната крепост и рисува по стените своето проклятие. Трябваше да е тук тази дъртачка. Тя ни беше довела до това място, някак си, по начин, който не можех да проумея съвсем. Вината беше нейна. Бих я нарекъл зла, тази жена със сляпо око, която гореше хората в домовете им. И въпреки това ми се струваше, че може би във всички тези случаи истинската ѝ мишена е бил някой нероден или друг слуга на Мъртвия крал. Хората просто са се оказали на пътя ѝ. Или може би са били стръвта.

Като принц са ме учили, че доброто трябва да се противопоставя на злото. Показвали са ми доброто, блестящо от рицарска чест, и злото, свиващо се около своята грешност, увенчано с рога. Винаги съм се чудил къде се вписвам аз в тази схема, малкият Джалан, изграден от дребни нужди и празни копнежи, недостатъчно величав, че да бъде зъл, и прекалено далеч от доброто, за да е нещо повече от имитация. А сега изглеждаше, че жената със сляпото око от детските ми кошмари всъщност ми се пада баба. Ако дядо Гариус беше истинският крал, значи Мълчаливата сестра, по-стара от пряката ми баба, се падаше негова наследница, нали?

Разтърках очите си с юмруци през твърдата кожена маска на лицето си, за да прогоня умората от тях, а може би и объркването. Премигнах, за да избистря размътеното си зрение. Искрици от кладата танцуваха във вятъра сред чернотата на ледената равнина. И въпреки вятъра си оставаха там. Премигнах пак и пак, но те не изчезнаха.

— Уф, мамка му — промълвих през изтръпналите си устни.

Фенери.

Те идеха.

29.

Снори гледаше настъплението им през откренатите кепенци. Усещах режещия вятър дори от мястото си край огъня.

— Приближават се към главната порта.

— Колко са? — попитах.

— Над двайсет, може би и трийсет.

Бях очаквал армия, но изглеждаше логично да са толкова малко. Да се издържа сериозна бройка тук на ръба на оцеляването би било непосилна задача, пък и безсмислена, щом имаше мъртъвци да вършат повечето работа. Това обаче ме накара да се зачудя още веднъж за пленниците. Бяха продали мъжете на юг. По-рано не се бях замислял много-много, но ако искаха пленници, които да копаят леда... В това нямаше никакъв смисъл — можеха да ги убият и да ги оставят да вършат същата работа в смъртта, неуморни и без да се нуждаят от изхранване.

— Няма пленници! — Изрекох го на глас. Не прошепнах, не изкрещях, просто го заявих.

— Зад тях са строени около петдесет мъртъвци... поне толкова виждам на светлината на фенерите им, но е плътна групичка — продължи Снори. — Сред тях може би има некроманти и Островитяни... не мога да кажа със сигурност.

— Какво... — Не успях да намеря правилните думи. — Защо... — Щом нямаше пленници, къде бяха Фрея и малкият Егил?

— Мъже се приближават към портата. — Снори отиде до средната дупка в пода. — Масло.

Айн се приближи с желязната кофа масло, която нагриваха на огъня. Носеше я с маша, чийто край беше увит с плат. Масло, защото врялата вода щеше да замръзне още докато пада и да се превърне в ледени кристали.

Отдолу се донесоха три приглушени удара, сякаш някой тропаше по голямата врата. Снори дръпна капака на дупката и Айн изля

маслото през нея. Когато кофата се изпразни, Снори постави капака обратно, заглушавайки писъците.

— А сега какво? — попита ококореният Тутугу. Беше се възстановил достатъчно, за да изпитва ужас.

— Джал, връщай се на покрива да наблюдаваш — каза Снори.

— Тези стълби ще ме убият, ако не го направи нещо друго. — Поклатих глава и тръгнах колкото можех по-бързо нагоре по виещото се стълбище.

От покрива виждах описаното от Снори и нищо повече. Може би нямаше други освен онези, които бе видял. С разтуптяно сърце и треперещ както от студ, така и от мисълта какво би могъл да крие мракът, направих едно кръгче по стената. Нищо. Никаква друга светлинка. Съвсем нищичко. Това ме притесняваше, както на общо основание, така и поради някаква причина, която не можех да определя съвсем.

Дълги минути се чуваше само воят на вятъра, викингите продължаваха да стоят в завета на стените, с мъртвите зад себе си, и нищо не помръдваше. В мен растеше някакъв ужас, но за него едва ли бе нужно злонамерено външно влияние. Там навън имаше мъртви твари, които искаха да споделим тяхното състояние; само луд не би се тресял от страх.

Тъй като нямаше друго за гледане освен светлините, гледах светлините. Зачудих се как съм могъл да се заблуждавам, че са само искрици от кладата, понесени над ледените простори. Изглежда, умът прекарва половината си време в самозалъгване. Или може би аз се самозалъгвам... Гледах светлините още миг, после се плеснах по челото. Рядко се случва хората действително да се плеснат по челото, когато ги осени някакво прозрение, особено ако нямат публика. Но аз го направих. После се втурнах надолу по заледените стълби, като взимах по две-три стъпала наведнъж и ругаех болката при всяко съприкосновение.

— Какво? Какво има? Какво видя? — нахвърлиха ми се с въпроси и тримата, докато се присвивах с ръка на ребрата и се мъчех да си поема дъх.

— Направете му малко място — изръмжа Снори и отстъпи назад.

— Аз... — Шевовете на бедрото ми, направени от Айн, докато бях спал, се бяха отворили и по крака ми се стичаше кръв.

— Какво видя? — попита Тутугу, блед като платно.

— Нищо — изпъшках и си поех дъх.

— Какво? — Три празни погледа.

— Нищо — повторих. — Само фенерите на хардангерците.

Още един миг на неразбиране.

— На стената няма огън. — Протегнах ръка приблизително в посоката, където се намираше голямата клада на Снори.

— Не може да е угаснал — рече Айн. — Утре по това време трябва да е още горещ.

— Да — казах. Когато бях слязъл да докладвам за гостите от Горчивия лед, кладата представляваше десет метра оранжева жарава, облизвана от пламъци при всяко подухване на вятъра.

— Ще ида да проверя. — Айн взе един фенер от полицата над камината и тръгна към тежката врата, водеща към коридора и залите отвъд. Някакво думкане отдолу го накара да се закове на място. Звучеше повече като таран, отколкото като трясъка на щитове в дърво, който бяхме чули по-рано.

— Тутугу! Масло! — И Снори пак вдигна капака на дупката. Взря се надолу, сбърчил вежди. — Но там няма ни...

БУМ!

Тътенът от удара го заглуши.

— Хел! Идва отвътре! — Снори се врътна към Айн, който стоеше до вратата с гръб към нея.

— Ще разбере... — Айн млъкна и залитна напред сред трясък на цепещо се дърво. Нещо остро, дебело и окървавено стърчеше под гръдната му кост. Миг по-късно вратата се откачи от пантите си и ужасът зад нея я изтръска заедно с Айн от израстъка, с който ги беше пробол.

— Ису! — изпищях. Нещо топло потече по крака ми. Искане ми се да кажа, че е било кръв. Нещото препречваше целия коридор, хаотична маса от разтопена и почерняла плът с кости в нея, тук разцепен шлем, там череп, все още димящ — смрадливите останки от кладата, потушена и съживена в нещо, което приличаше повече на гигантски уродлив плужек, нежели на човек.

Снори се метна с рев покрай мен, размахал брадвата. Парчета димяща плът полетяха през стаята. Зловонието на тварта ме накара да се смъкна на колене и да повърна. Повечето бълвоч мина през дупката,

но долу нямаше никой, който да приеме пороя. Ревът на Снори продължи още известно време, насечен от думкането долу.

Горе-долу по времето, когато най-сетне вдигнах глава, Снори спря. Кошмарът се беше свлякъл на входа, изсипал около метър от себе си в стаята, и покриваше част от вратата и краката на Айн. Като изключим мястото, където Снори заби още веднъж брадвата си, ей така, за всеки случай, в него, изглежда, не бе останало никакво движение.

— Свърши се — въздъхна Тутугу от мястото си край огъня, толкова нервен, че почти подскочаше на здравия си крак.

Едва си беше затворил устата, когато Айн рязко вдигна глава от пода. Очите, които впери в мен, ги бях видял за последно на една планина в Роун и криеха същия немъртъв глад. Устните му трепнаха, но каквото и да се канеше да каже създанието, било някога Айн, то бе отсечено заедно с главата му от спусналата се брадва на Снори.

— Извинявай, братко. — Той вдигна отсечената глава за косата и я метна в пламтящата камина.

— Това тук не е всичко — казах. На кладата бе имало много повече от масата пред нас.

Като потвърждение на думите ми, портата долу се сцепи; всъщност вероятно бяха поддали скобите на залостилата я греда, а не самата порта. Двама мъже биха могли да я отворят отвътре без особени трудности, но безмозъчното чудовище, вдигнато от некромантите, не притежаваше нужната гъвкавост или интелигентност. Вместо това беше изкъртило гредата и сега, изтощено като по-малкото си копие тук горе, се навря през направения от него отвор.

— Ами сега какво? — Трябваше ми място, накъдето да бягам.

— Ще бягаме — каза Снори.

— О, слава богу! — Макар че с тези счупени ребра можех само да куцукам. Млъкнах за момент и го погледнах. Това ми се струваше като окончателно признание на поражението, Снори да бяга от битка. — Накъде?

Той вече беше отворил втората врата, която водеше към стаите в дебелата крепостна стена отляво на караулното, срещу онези, където бяхме водили битката със Скършигребло.

— В цитаделата има подземно хранилище. С железни врати. С много ключалки. Трябва да издържим до сутринта. — Забърза по

мразовития коридор, дъхът му се виеше на пара около него.

— Защо? — извиках подире му, докато се мъчех да не изоставам. Горещо подкрепям бягането и криенето, но се надявах, че има по-добра причина, отколкото да отлагаме неизбежното. Зад мен патерицата на Тутугу потропваше по плочите — той ни следваше с цялата възможна скорост.

— Защо? — повторих, останал почти без дъх, когато застигнах Снори стотина метра по-нататък.

Снори, който чакаше пред едно стълбище, хвърли поглед покрай мен към светлината на люшкация се фенер на Тутугу.

— Побързай!

— Защо? — Едва не посегнах да го хвана.

— Защото не можем да победим. Не и в тъмното. Може би на сутринта тези магии, тези създания... няма да са толкова силни. Или пък ще са. Както и да е, поне ще умрем на дневна светлина. — Той направи пауза. — Пет пари не давам за даровете на Аслауг. Не ми харесва онова, в което се опитва да ме превърне. — Усмихна се. — По-добре да отидем във Валхала със слънце по лицата си.

Млъкна и зачака отговора ми. Единственото, което можех да кажа, бе, че слънцето едва ли ще ни открие в хранилище в недрата на цитаделата, но си задържах езика зад зъбите. Той се усмихна пак, този път колебливо, след което се обърна и тръгна надолу по стълбите. Последвах го, като ругаех, че трябва да се справям с нови заледени стъпала, макар че на Тутугу със строшеното му коляно зад мен щеше да му е още по-трудно.

Ледът беше запечатал вратата към двора. Снори я разби и ни изчака. Вятърът навън виеше.

— Как изобщо ще влезем? — попитах задъхано.

— Взех ключовете от Свен Скършигребло. — Снори се потупа по жакета. — Вече ходих там. Отворих навсякъде... Трябваше да потърся... — Покри фенера си с качулката, така че да не се вижда никаква светлинка. Тутугу направи същото, щом дойде запъхтян при нас.

Излязохме на двора. Не виждах нищо освен пръснати светлини около голямата порта, през която влизаха Червените викинги. Те без съмнение първо щяха да проверят другарите си и складовете. Без

храна и гориво ги очакваше нерадостно бъдеще. Крепост или не, Горчивият лед щеше да ги убие всичките.

— Хайде. — Снори поведе напред.

— Чакай! — Буквално не можех да го видя. Можеше да се разделим и да се загубим в тъмното. До зората оставаше по-малко от час, но в небето нямаше никакъв признак за нея.

Тутугу изкуцука между нас и сложи ръка на рамото на Снори.

— Хвани се, Джал.

Хванах се за него и тръгнахме през двора като слепци. Ледът и снегът хрущяха под нозете ни.

Червените викинги може да бяха заети с възвръщането на старите си притежания, но аз повече се тревожех за онези, които ги бяха довели тук. Нощта ми се струваше населена с призраци — вятърът говореше с нов глас, по-мразовит и смъртоносен отпреди, макар да не бях смятал това за възможно. Вървахме напред и при всяка крачка очаквах нечия ръка да легне на *мое*то рамо и да ме дръпне назад.

Понякога най-лошите ни страхове не се сбъдват — макар че, според моя опит, това е само за да отворят място за други, които дотогава въображението ни е нямало къде да подслони. Както и да е, стигнахме до цитаделата и Снори пъкна един голям железен ключ във вратичката в крилото на голямата порта, през която можеха да минават цели фургони. Завъртя го с усилие — мислех, че ключалката ще се окаже замръзнала, но страховете ми пак се оказаха безпочвени: в края на краищата ключалката беше изработена на студено от хора, които разбират зимата.

Снори ни въведе вътре. Затвори вратата, заключи я, махна качулката на фенера си. За миг останахме на място, взирайки се в бледите си окървавени лица, и дъхът ни се кълбеше пред нас.

— Хайде. — Снори пое нататък, през множество празни стаи, още врати и още стълбища — не толкова заледени тук, дълбоко във вътрешността на сградата. Бързахме през изоставени зали, сенки танцуваха около нас с полюшването на двата ни фенера. Нашият мехур от крехко осветление се носеше сред всепоглъщащ мрак. Стъпките ни отекваха в тези студени и празни пространства и ми се струваше, че вдигаме ужасен шум. Изтиках от съзнанието си фразата „достатъчно силен, че да събуди мъртвите“. Проходи зейваха от двете ни страни,

докато минавахме, изпълнени с мрачна угроза. Все по-нататък, под висока арка и в дълъг коридор с открената желязна врата в дъното.

— Там. — Снори посочи с брадвата. — Там ще е нашата твърдина.

Спасение! В най-лошите мигове дори временното спасение ти изглежда като благослов. Хвърлих поглед назад към арката, убеден, че всеки момент някакъв задгробен ужас ще изникне от сенките и ще се втурне подир нас.

— По-бързо!

Снори изтича до вратата и я отвори достатъчно, че да минем. Зад нея имаше тесен коридор с поредица от дебели железни врати. Добре че Снори ги беше отключил при предишното си идване, иначе щяхме да се туткаме с ключовете, докато сенките посягат към гърбовете ни. Когато той затвори първата след нас, звукът от заключването ѝ бе като музика за ушите ми. Цялото ми тяло се отпусна, когато ужасното напрежение се оттече от него.

Зачудих се къде ли са Фрея и Егил. Надявах се да са на сигурно място. Не казах нищо обаче, за да не би Снори да тръгне пак да ги търси. Ако бяха издържали досега, щяха да издържат още малко, казвах си. Представях си ги, обличайки имената им в описанията на Снори: Фрея — способна, решителна... Тя не би се отчаяла, не би се отказала от надеждата си в него, не и докато синът ѝ е жив. Виждах и момчето, мършаво, луничаво, любопитно. Видях го как се усмихва — със същата непринудена усмивка като баща си — и хуква да върши някаква пакост сред къщите на Осемте кея. Не можех да си ги представя тук, умът ми не побираше какво би направило от тях това място.

Облегнах се за миг на стената, затворих очи и се опитах да убедя сам себе си, че гробната миризма, витаеща във въздуха, е плод на въображението ми. Може да беше, или пък преследвачите наистина се намираха толкова близо, колкото се опасявах, но така или иначе заключването на вратата беше хубаво нещо. Много хубаво нещо. Снори залости няколко тежки резета в горния и долния ѝ край. Още по-хубаво.

— Не спирай. — Махна ми да продължавам, като внимаваше да не ме докосва; въздухът започваше да пука и да пращи, ако се

приближавахме много един до друг, а кожата ми засияваше толкова ярко, че бих могъл едва ли не да осветявам пътя.

Между нас и хранилището имаше четири врати. Снори заключи и четирите зад гърба ни, като дръпна и резетата, за в случай че врагът също разполага с ключове.

Когато и последната врата беше залостена след нас, се сринахме върху чувалите, натрупани покрай стените. Фенерите разкриваха малка стая с формата на куб, без прозорци и без друг изход освен коридора, по който бяхме дошли.

— Какво има в чувалите? — попита Тутугу и потупа този под себе си.

— Черна царевица, пшенично брашно, сол. — Снори посочи две бурета в отсрещния ъгъл. — Едното е пълно с натрошен лед, а другото с уиски.

— Можем да изкараме месец с тези провизии — казах, като се опитвах да си го представя.

— До зазоряване. Това чакаме. Щом съмне, ще атакуваме.

Колкото и да ми се искаше да споря, в думите му имаше смисъл. Никой нямаше да дойде да ни спаси, никакви подкрепления не маршируваха насам. Или врагът щеше рано или късно да си пробие път до нас, или щяхме да умрем от глад в собствената си мръсотия. И въпреки това знаех, че като му дойде времето да излизаме и действително да се поставим в ръцете на неродените, ще трябва да ме влачат. Бих предпочел да си срежа китките и да се свършва.

— Какво има там отвън, Снори? — Лежах и гледах сенките, танцуващи по тавана. — Аслауг каза ли ти? Каза ли какво е видяла в мрака?

— Неродени. Може би дузина. И най-лошият сред тях, Неродения предводител. Ръката на Мъртвия крал в Севера. Всички те копаят войници за войната, която той замисля. Но войниците са само допълнителна печалба. Онова, което всъщност търсят, е ключът на Рикесон. Не в смисъл, че Рикесон го е направил. Аслауг казва, че го отнел с измама от Локи. Или пък Локи е направил да изглежда така и всъщност той е измамил Олаф Рикесон да го вземе.

Тутугу изпружи крака си, подуши въздуха и придърпа кожата около себе си. Сбърчи неодобрително нос.

— Баракел не ми казва нищо полезно. Предполагам, че всички най-хубави тайни се споделят нощем. — Не обърнах много внимание на приказките на Аслауг за Локи. Според мен гласовете, с които ни говореха светлината и мракът, бяха гласове, които сме им дали ние и които произтичат от нашите очаквания. В такъв случай бе съвсем естествено обясненията да стигнат до Снори, обвити в езически предания, докато аз получавах истинската версия, изречена от ангел, какъвто можем да видим по витражите на катедралата във Вермилиън.

Вермилиън! Боже, как исках да се върна там. Спомних си деня, в който бях напуснал града — онзи шантав, хаотичен, трескав ден! На сутринта, още преди да съм закусил, Червената кралица ни проглушаваше ушите, на всичките си внуци, а към края, когато вече отчаяно копнеех да се измъкна и да се заема със собствените си планове, баба не беше ли приказвала нещо за задачи, за мисии, за търсене на... някакъв ключ?

— Мирише все едно нещо е пропъзляло тук и е умряло — прекъсна мислите ми Тутугу. Подуши пак въздуха и ми хвърли подозрителен поглед.

Махнах му да млъкне. Парчетата се сглобяваха в ума ми. Приказките на Червената кралица за врата към смъртта, истинска врата. Че кой би поискал да отвори такава врата?

— Мъртвия крал...

— Джал... — опита се да ме прекъсне Тутугу.

— Мисля, да му се не види! — Само че вратата към смъртта не можело да бъде отворена — за ключалката нямало... — Ключът на Локи може да отваря всичко!

— Джал! — Снори скочи на крака. — Залегни!

Празен чувал падна върху раменете ми, когато се хвърлих напред, забравил колко ще ме заболи. Чух как зърно се размества и се сипе. Вонята на гроб се усили до нещо почти физическо.

— Не! — изкрещя Тутугу и се метна към каквото се бе надигнало зад мен, размахал брадвата си. Аз се стоварих на земята и агонията, избухнала в счупените ми ребра, озари света пред очите ми. Чух тупване като от удар и зърнах изпод присвитите си клепачи как Тутугу отлита назад през стаята. Блъсна се в стената с хрущене, което подказваше, че няма да се изправи пак.

Претърколих се и нероденият се извиси над мен, като разгъваше дългите си покрити със струпеи крайници. Пълните и празните чували, под които се беше крил, се разпиляха наоколо. Прясно одраното му лице се взря надолу към мен, а върхът на мокрия му гол скалп почти докосваше тавана. В очите му имаше същия животински глад като в онези, които ме преследваха по време на целия ми дълъг лудешки бяг от Червения предел, само че това не бяха очите, накарали ме да си плюя на петите в нощта на операта сякаш преди цял един живот. Тези вдъхваха ужас, но от тях не струеше всичкото онова страховито познание.

Метнах се настрани и се опитах да запълзя към вратата, но една ръка от капеща плът и твърде много кости посегна към мен.

— Джал! — Снори скочи между нас. Снори винаги би го направил. Замахна с брадвата си към ръката и я отби встрани. Нероденият посегна към него с другата, нокти като сърпове разпраха многото катове дрехи до кожата и плътта отдолу.

Почти успях да се добера до вратата. Какво щях да правя, ако стигна до нея, не бих могъл да кажа. Да дращя отчаяно по студеното желязо, най-вероятно. Нероденият ми спести счупените нокти, като ме прониза с един дълъг и мръсен пръст и ме повлече назад. Борех се през всеки сантиметър от пътя, ритях и пищях. Предимно пищях.

Снори нападна отново, прогизнал от собствената си кръв. Създанието го сграбчи през кръста и го вдигна от земята, ноктите потънаха дълбоко в плътта му.

— Умри, копеле! — зави севернякът, докато очите му потъмняваха.

И с последни сили Снори вер Снагасон замахна странично с бащината си брадва, като същевременно се извъртя в хватката на неродения, така че ноктите се забиха още по-дълбоко в плътта му, но това придаде на удара му повече мощ. Тежкото острие проряза дъга в светлината на фенера, оставяйки диря от мрак. Заби се в главата на неродения, разцепи нечестивия му череп, а после Снори с рев изтръгна брадвата, пръскайки сива гадост.

Конвулсиите на чудовището отхвърлиха и двама ни надалеч. Зърно, сол и парчета от разкъсани чували полетяха във въздуха, докато то се мятеше и се смаляваше. Аз лежах и кръвта се лееше като река от тъмната дупка, която създанието беше пробило в мен. Снори успя да се

изправи пак, макар и едва-едва, и тръгна с олюляване към врага си, помъкнал брадвата.

Докато севернякът прекоси стаята, от неродения бяха останали само стари кости и олющена кожа, сгърчена и почерняла, а сред тях — някакво малко червено нещо. Почти приличаше на бебе. Снори се свлече на колене пред него, преви се и зарида, сякаш сърцето му бе сломено.

30.

— Пребани сме. — Посегнах да избърша кръвта от устата си. Чувствах ръката си като чужда, прекалено тежка, за да я помръдна. Кръвта се оказа прекалено много, сигурно си бях прехапал езика.

— Така е. — Снори лежеше, а чувалите около него бяха обагрени в алено. Кракът му изглеждаше подгънат неудобно под него, но дори това да го притесняваше, той нямаше сили да го помръдне. Мен лично ме притесняваше — да го гледам така, лишен от боен дух. Снори никога не се предаваше. Никога не би се предал, не и когато жена му и детето му са толкова близо. Погледнах го пак, проснат, кървящ, сразен. И изведнъж разбрах.

— Разкажи ми. — Лежах върху чували, не по-малко окървавени от онези под него. Съвсем скоро и двамата щяхме да умрем от загуба на кръв. Исках да знам дали това някога е било спасителна мисия — дали изобщо е било възможно жената и детето му да бъдат спасени. — Разкажи ми всичко.

Снори изплю кръв и разтвори дланта си, за да пусне брадвата.

— Скършигребло ми каза, там в залата, че би ми го казал още когато ме държаха в плен. В онзи ден, когато ме заловиха, той ме посъветва да не питам — и аз се уплаших и се отказах... не ми стигна куражът. Думите му бяха, че е по-добре да не питам, иначе ще ми каже. Аз не попитах и той не каза. — Снори вдиша бавно и дълбоко. В скулата му имаше нещо счупено; парчета кост стърчаха през кожата. — Но в залата, когато Аслауг ме изпълваше и му бях извадил очите, го попитах пак... и този път той ми отговори. — Снори си пое треперлив дъх и лицето ми изтръпна, усетих щипане в скулите, очите ми запариха и се наляха със сълзи. — Егил и другите деца били дадени на некромантите. Детският живот може да се влее в неродените и личите — други, също толкова ужасни чудовища. — Още едно мъчително вдишване. — Жените били избити, а труповете им вдигнати и пратени да копаят леда. Пощадили само Фрея и шепа други.

— Защо? — Може би все пак не исках да знам. Животът ми се събираше в алена локва на пода пред мен. Ярки спомени ме зовяха, спомени за лениви дни и сладки мигове. По-добре да прекарам оставащото ми време с тях. Но Снори имаше нужда да ми каже, а аз имах нужда да му позволя.

Умирането не беше толкова лошо, колкото си го представях. Толкова дълго се бях страхувал от него, бях преживял толкова смърти във въображението си, но ето че сега лежах тук, близо до края, и изпитвах едва ли не покой. Вярно, болеше, но имах до себе си приятел и ме обгърна някакво спокойствие.

— Защо? — попитах пак.

— Не ти казах. — Снори изпъшка от някаква внезапно пронизала го болка. — Не можех. Не съм те лъгал. Просто не можех да изрека думите... беше прекалено... ако ти...

— Разбирам. — И наистина разбирах. Някои истини не можеш да ги изречеш на глас. Някои истини са покрити с шипове; всяка дума ще те разреде отвътре, докато ги изстискваш през устата си.

— Тя... Фрея, жена ми. — Мъчително вдишване. — Фрея беше бременна. Носеше детето ни. Затова я оставили. Да направят нероден. Умряла, когато изрязали бебето от корема ѝ. — Дъхът му излетя сред алени пръски, докато изпускаше болката си на кратки влажни пъшкания, които ние мъжете издаваме, за да не заплачем като деца.

— Бременна? — През цялото време той не беше обелил и дума за това. Дългото ни пътешествие бе една безнадеждна надпревара, за да предотвратим участието на това бебе. Една сълза се търколи по бузата ми, гореща и бавна, и изстина при допира си с мразовития въздух.

— Току-що убих сина си. — Снори притвори очи.

Завъртях глава и видях още веднъж зародиша, свит сред останките от тялото, което нероденият беше съградил — неговата сърцевина, потенциала, използван погрешно и за зло от някакъв ужас, който никога не бе живял.

— Твоят син... — Не го попитах откъде знае. Може би тази връзка помежду им бе позволила на неродения да разчете мислите му и го беше довела да ни чака в тази стая. Не попитах нищо — не ми стигаха думите. Вместо това изрекох най-простата от тях — онази, която трябваше да използвам по-често в краткия си и глупав живот.

— Съжалявам.

Дълго лежахме, без да говорим. Животът изтичаше от мен, капка по капка. Имах чувството, че би трябвало да ми липсва повече.

Скърцане разкъса тишината.

— Какво е това, по дяволите? — Повдигнах едва-едва глава. Звучеше като...

— Панти! — Снори се надигна бавно на лакти.

— Но ти заключи вратата. — От стърженето на желязо в желязо ми изтръпнаха зъбите. — И я залости.

— Да.

Още едно скърцане. Този път по-силно, по-наблизо.

— Как е възможно? — В гласа ми се бе върнала някаква енергия. И някакъв хленчещ тон, признавам. — Защо не им се налага да ги разбиват?

— Ключът е у тях. — Снори посегна със стон към брадвата си.

— Но ти залости всички врати! Видях те.

Ново остро скърцане, звук от стърженето на старо желязо по камък, докато и третата врата се предаваше. Оставаше само една — вратата, в която бях вперил ужасения си поглед.

— Ключът. Ключът на Рикесон. Ключът на Локи. Ключът, който отваря всички врати. — Снори успя да седне, смъртноблед, с треперещи крайници. — Това е Неродения предводител. Сигурно са намерили ключа под леда.

Оставаха ни броени мигове. Дочух сухо дращане зад вратата и ръжда разцъфтя върху древното черно желязо. Изведнъж в стаята стана по-студено и по-печално, сякаш бreme от скръб беше легнало връз раменете ми. По-голямо, отколкото бих могъл да понеса.

— Джал... за мен беше чест. — Снори протегна ръка към мен. — Горд съм, че те познавах. — Прокара длан по острието на бащината си брадва, срязвайки плътта. — Кърви с мен, братко.

— О, мамка му. — Резетата на последната врата се отдръпнаха с гръмко щракане. — Винаги съм знаел, че ще се опиташ да ми пробуташ тая викингска гадория. — Вратата потрепери и започна да се отваря, сантиметър по сантиметър, избутвайки чувалите. — За мен също, хаулдр Снагасон. — Порязах ръката си на острието на меча и трепнах от дълбокото жилване, после я протегнах към Снори, докато шепата ми се пълнеше с кръв.

Вратата, вече изминала половината път, изведнъж се отвори рязко и там, в гаснещата светлина на фенерите ни, чакаше Неродения предводител, сгърбен в теснотията на коридора, пародия от плът, изопачена във всевъзможни уродства, кошмар от кости, стърчащи около лице, което говореше единствено за ужасни нужди.

Някъде отвъд стените на Черната крепост слънцето подаде яркия си ръб над ледения хоризонт и разчупи дългата нощ.

Въздухът между Снори и мен запращя от искри, когато дланите ни посегнаха да се хванат. Ръката ми се изпълни със светлина толкова ярка, че не можех да я гледам. Тази на Снори стана черна като въглен, дупка в света, която поглъщаше всеки светлик и не връщаше нищо.

Нероденият се метна напред.

Ние стиснахме ръце.

Светът се нацепи.

Нощта се преплете с ден.

Кажи-речи всичко експлодира.

Магията на Мълчаливата сестра ни напусна и се втурна подир жертвата си. Взривове отекнаха из цитаделата, навън в сумрачния двор и отвъд стените. Неродения предводител изкара по-малко от миг. Двете пукнатини пробягаха през него, тъмната пресече светлата и той се превърна в малки късчета, разлетели се по коридора, а пукнатините продължиха нататък.

Силата на взрива отхвърли и двамата ни със Снори по гръб и ни раздели. Нямах сили за възражения, затова останах да лежа където ме бе запратила експлозията.

Пукнатината, избягала от нас, тръгваше от пода, от мястото, където бяхме стиснали ръце, където кръвта ни се бе сляла и потекла. Този й край започна да пълзи бавно, цепейки камъка със звук като от трошене на лед, светлият процеп преплетен с тъмния.

— Ису! — избогохулствах. Защо пък да не умра с последен грях на уста?

Пукнатината кривна към мен, ослепително ярка, ослепително мрачна. Премигнах насреща й и в ума ми изникна ефимерен образ на Баракел със сгънати криле.

— Сега всичко е в твои ръце, Джалан Кеңдет.

Наругах го да се маха и да ме остави да умра.

— Всичко е в твои ръце — повтори той по-тихичко, образът му избледняваше.

Снори напрягаше сили да се изправи, използваше брадвата си за опора. Кой знае как, но едрият копелдак действително го правеше — прекалено тъп, за да знае кога да се откаже. Въпреки това не подобаваше един принц на Червения предел да бъде надминат от някакъв си северен хаулдр. Претърколих се с ругатни, опрях върха на меча си в процепа между плочите и опитах да се надигна. Беше прекалено трудно. Някъде в дъното на ума ми се мержелееше баба, висока, царствена, дяволски страшна в алените си одежди. „Ставай!“

И ревейки от усилие и болка, аз станах.

Крачка назад и раменете ми се оказаха опрени в стената. Пукнатината беше на метър от мен, чувалите се цепеха, докато тя разделяше камъка отдолу, царевични зърна подскачаха във въздуха и оголваха вътрешността си със странни пукащи звуци.

Когато няма къде да бягаш, понякога трябва да използваш крайни мерки. Баракел все дрънкаше за потеклото ми. В момента образът на Червената кралица изпълваше въображението ми, властен, безстрашен, но зад рамото ѝ виждах Гариус и Мълчаливата сестра, а пред нея — баща ми. Достатъчно често бях изговарял напразно името му, бях го наричал страхливец, пиянде, лъжлив свещеник, но някъде дълбоко в себе си знаех какво го е прекършило и че той е бил на мястото си, когато мама се е нуждаела от него, и не се е поддал на демоните си, докато състоянието ѝ не е станало безнадеждно.

Пристъпих към пукнатината, този разлом между световете, смъкнах се на едно коляно и посегнах към нея.

— Това е мое — аз го сътворих и чародейството, от което се е пръкнало, произлиза от моя род; непрекъснатата кръвна верига ме свързва с онази, що задейства заклинанието. — Пресегнах се с ръка и с каквото друго лежи в ядката на съществуването ми и я заципах между пръстите си.

По цялата си дължина пукнатината лумна, потъмня, лумна пак и се сви в себе си, докато от нея остана само около стъпка, ярко-тъмна, тръгваща от мястото, където я стисках между палеца и показалеца си.

Пукнатината се гънеше и стенеше, миниатюрни разклонения плъзнаха от заципания ѝ край по опакото на ръката ми. Болката беше

неописуема.

— Не мога да я удържа, Снори. — Така или иначе умирах, но заклинанието на Сестрата изглеждаше готово да свърши тази работа веднага, вместо да изчака още час.

Наложи му се да пълзи по чувалите. Огромните мускули на ръцете му трепереха от усилието, черна кръв се лееше от устата му. Но той успя. Погледът му срещна моя, докато посягаше да защити другия край.

— Тя ще умре ли заедно с нас? Всичко ще свърши ли?

Кимнах и той стисна другия край между палеца и показалеца си.

31.

Пращане на цепеници, горящи в камина. Отпуснах се. В съня ми това бяха адските огньове, които чакаха да се подхранят от греховете ми. Дълги минути просто лежах, радвах се на топлината и гледах играта на светлините и сенките по затворените ми клепащи.

— Бягай! — Надигнах се рязко, щом си спомних хранилището, неродения, отварящите се врати.

— Какво, по дяволите? — Сведох поглед към кожата, свлекли се от мен, към гладката плът там, където крайникът на чудовището ме бе намушкал и без съмнение бе пробил няколко от меките слюзести жизненоважни органи, с които са тъпкани хората. Натиснах мястото и освен лек гъдел не усетих нищо. Плъзнах ръце по тялото си, като се потупвах и щипех. Не намерих по-сериозно нараняване от някоя и друга синина.

Огледах се. Бях в зала в Черната крепост и Тутугу идваше към мен с леко накуцване.

— Ама ти си мъртъв! — Озърнах се за меча си. — Видях те как се удари в онази стена!

Тутугу се ухили и стисна корема си.

— Подплънки! — После добави по-сериозно: — Щях да умра, ако не бях изцелен. Ти също.

— Неродените? — Снори беше казал, че са поне дузина. Слюнката в устата ми пресъхна и можах само да разперя ръце, за да оформя въпроса.

— Всички, които не бяха унищожени, избягаха. Некроманти, Червени викинги, живи трупове... няма ги вече — каза Тутугу. — Как се чувстваш? — Говореше някак предпазливо.

— Добре. Чудесно. Повече от чудесно. — Притиснах пръсти към мястото на среза върху бедрото си, но дори не трепнах. — Как е възможно това?

— Значи не се чувстваш... ъъ... зъл? — Тутугу стисна устни, лицето му беше застинало в безизразна маска.

— Хмм, не... не особено. — Огледах се за Снори, но не видях нищо освен купчини кожи и малко провизии, стегнати на здрави вързопи. — Как стана тази работа? — Нали уж не можех да се церя сам?

— Снори го направи — отвърна Тутугу и се навъси. — Каза, че някаква валкирия...

— Да не е ангел?

— Той каза валкирия. Каза, че валкирията му помогнала. Имало и още, но в края не можеше да говори много. Каза... обаче мъжки валкирии няма... според мен валкирията е била бог...

— Баракел? Да не би да каза Баракел?

Тутугу кимна.

— В края ли? — Стомахът ми се стегна на студен възел. Спомних си как ме беше изцеждало всяко церене. — Той да не е...

— Мъртъв ли? — Тутугу изкуцука до струпаните кожи. — Не. Но би трябвало. — Отметна една вълча кожа и там лежеше Снори, блед, но дишащ. Изглеждаше по-скоро заспал, отколкото в безсъзнание. Счупените кости по лицето му бяха наместени, а кожата върху тях — защита. — Направих каквото можах. Сега ни остава само да чакаме.

— Колко време съм спал? — Това ми се струваше важно, въпреки че враговете ни бяха избягали.

— Цял ден, Джал. Слънцето вече почти залязва.

— Но щом Снори... Баракел, викаш? И церенето... Значи сега той е заклет в светлината. — Погледнах пак към мястото, където трябваше да се намират раните ми. — Тогава заклетият в мрака съм...

Тутугу кимна.

— Да де.

Отпуснах се по гръб. Пътят до Вермилиън бе дълъг и ако не изпреварехме зимата, Черната крепост щеше да стане наш дом до пролетта. Но все пак бях оцелял и щях да събера остатъците от новооткрития си кураж, за да застана пред трона на Червената кралица и да поискам проклетата ѝ сестра да свали заклинанието си от нас.

Всичко това, разбира се, ако някой не успееше да ме разубеди дотогава.

Някъде слънцето залязваше. Затворих очи и зачаках да видя колко точно убедителна може да е Аслауг.

Първите дълбоки снегове на зимата дойдоха след шест седмици. Падаха от оловните небеса, шибани от жесток вятър.

— Ще ми донесеш ли още една бира, Тутугу, драги?

Тутугу сви примирено рамене, избута настрани печеното пиле и отиде да напълни една халба от бъчонката.

Отвън улиците на Тронд лежаха затрупани със сняг. Не ми пукаше. Сгуших се по-дълбоко в кожата — трябва да бяха от бяла мечка, също толкова грамадна като онази, която Снори бе прескочил в Кървавите дупки. Много уютно. Никой не идваше и не си заминаваше оттук без сериозна причина, така че кръчмата „Трите брадви“ не правеше голям оборот — вероятно затова собственикът ми я беше продал цялата, с все бъчвите, срещу само два диаманта, изчоплени от медальона на мама.

Беше хубаво да се освободя от толкова много страхове, да се отърся от толкова много грижи, да съм на топло и сигурно място в хватката на зимата. Единствените тревоги, които ме измъчваха през дългите нощи, бяха дребни, или поне далечни. Проблемът с Мейрес Алус ми се струваше нищожен в сравнение с проблема как да се върна у дома. Всъщност единственото, което ми отнемаше съня, или поне единственото нежелано нещо, бе мисълта, че макар Неродения предводител да ме беше уплашил дотолкова, че сърцето ми забрави да бие, и макар взорът му да бе ужасен, това не бяха очите, гледали ме през процепите на онази порцеланова маска в операта на много мили и месеци оттук. Онзи взор беше още по-кошмарен и ме преследваше дори сега.

Животът е хубав.

Днес Астрид трябва да отиде до града по работа, но аз си имам хубавата Еда да ме топли. Снори казва, че това ще свърши със сълзи, и постоянно ми хвърля отвратени погледи, като че ли би трябвало да съм научил нещо досега. Аз лично смятам, че ако продължавам да жонглирам, всички топки ще си останат във въздуха (дори и Хедвиг, една хубавица, на която съм хвърлил око, дъщеря е на ярл Сьорен) и няма да ме сполети никакво възмездие, колкото и да си го заслужавам.

Аслауг е съгласна с мен. Трябва да кажа, че тя е доста по-разбрана от Баракел. Учудвам се, че Снори е толкова против нея.

Да, трябва да порасна, и да, ще порасна, но за това има време утре. Днешният ден е за живеене.

И така, ето ни сгушени в „Трите брадви“, без нищо друго за правене, освен да не правим нищо. Зимата ни е затиснала тук, в безопасност от външния свят, пленени в наш собствен малък вътрешен свят. Каква ирония — наградата ни беше ключ, който може да отвори всичко, а сега стоим затворени в Тронд и чакаме пролетта да разчупи леда и да ни освободи.

За известно време там, в онази ужасна крепост, докато Баракел ми досаждаше, а прогнилият ми животец бързо свършваше, бях взел да се чудя дали не съм могъл да се възползвам по-добре от отредените ми дни. Старият ми живот на вино, песни и множество жени започна да ми се вижда повърхностен. Даже евтин. Признавам, че по време на пътуването ни през ледената пустош и през онази дълга нощ в Черната крепост ми се искаше да изживея живота си повторно: заричах се, че ще се отнасям по-добре с всички и ще отхвърля грозните предразсъдъци. Бях решил да намеря Лиза де Вийр, да ѝ се закълна във вярогност, да се оставя на милостта ѝ, да съм мъжът, който възрастта ми изисква, а не детето, което тя позволява. И най-ужасното беше, че наистина го мислех!

На Аслауг не ѝ трябваше много време да ме разубеди. Всъщност имах нужда само от някой, който да ми каже, че и така съм си добре, да ме тупне по гърба и да ми прошепне, че там навън ме чака цял един свят и да вървя да го завладея!

Що се отнася до Снори, сега, когато Баракел го поучава всяка сутрин, той е по-мрачен отвсякога. Човек би си помислил, че след като е изгубил семейството си и е отмъстил за него, ще продължи напред. Тутугу така направи. Излиза да лови риба в леда с местните сега, когато пристанището е замръзнало. Даже казва, че си намерил момиче в града. Снори обаче тъне в мрачни мисли за миналото. Седи на верандата, когато навън е такъв студ, че вълните замръзват в движение, увит в кожата си, положил брадвата в скута си, и се взира в онзи ключ.

Вижте сега, аз по принцип харесвам ключовете, но това нещо, това парче обсидиан — него не го харесвам. Като го погледнеш, те кара да се замислиш. Прекалено много мислене не е полезно за никого.

Особено пък за човек като Снори вер Снагасон, който е склонен да действа още преди да помисли. И значи той седи там и се взира в него и мога да позная какви идеи се въртят в главата му — нямам нужда от Аслауг, за да ми го каже. Той има ключ, който може да отвори всяка врата. И мъртво семейство. А някъде там има врата, водеща към смъртта, врата, която се отваря и в двете посоки, врата, която никога не би трябвало да бъде отваряна и никога не е могла да бъде отваряна.

Досега.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.